IORGU GĂLĂŢEANU

Sub ghilotina vieţii

Editura Cronica

Iaşi, 2011

1

Cuprins

I SUBJUGAŢI TRECERII

...ningea cu fulgi mari mai albi ca niciodată şi mai uşori chiar decît puful mierlei doborîtă din înaltul cerului de glonţul ucigător ce i-a străpuns pieptul în miezul zilei din luna lui cuptor, ningea şi tot ningea de nu-ţi venea să închizi ochii de feeria de afară. Privea pe geamul de la bucătărie priveliştea încîntătoare şi inima îi era tare veselă. Venise de la serviciu de-o jumătate de oră înaintea lui Elvira care tocmai cobora spre casă de la protecţia plantelor, acolo unde îşi avea slujba de aproape două decenii. Nu trebuia decît să deschidă portiţa din sîrmă împletită, unitatea ei fiind vecină cu gardul de la curtea lor. După aproape un deceniu de la revolta poporului, lovitură de stat după judecata sa, mai nou locuiau în casa ridicată după multe opinteli între viziunea lui şi cea a tatălui care îşi măcinase forţele încăpăţinîndu-se aprig în disputa cu oficialităţile zilei stăpînite de vechile viziuni comuniste, structuri sociale schimbate doar în aparenţă, cu numele, de ochii lumii cum spun bătrînii şi oftează, altă Mărie cu aceeaşi pălărie. Sărmanul nu apucase să vadă izbînda procesului, rezultatul luptei cu

primăria, se stinsese în urmă cu vreo trei, patru ani chiar în braţele sale. Obţinuse terenul luat cu hapca de fostele oficialităţi, iar feciorii puteau să uite de cutiile din ciment de la bloc, să-şi facă un capăt de locuinţă. La un an, sau doi, îi plecase şi fratele în lumea tăcerii, răvăşit de-o boală a inimii, maladie moştenită de ramurile arborelui. Prin faţa ochilor alergau imagini din trecut cu repeziciunea luminii astrului din centrul galaxiei. Nu respectau ordinea cronologică, se succedau mai iute ca fulgerul căzut din bolta cerească. Broboane de transpiraţie se prelingeau pe fruntea adumbrută de emoţii. De parcă ar fi fost în transă, retrăia impresionat de pîlpîielile vieţii lui Elvira protejată adeseori şi de prezenţa sa. Revedea frămîntările colegilor salvatori, bucurîndu-se de scurgerea în viitor, care îi va oferi prilejul să dăruiască suferinzilor nopţi albe întru alinare. În clipele grele petrecute la căpătâiul soţiei iubite, maturitatea i se dospise în albie, mîndru de meseria dătătoare de viaţă semenelui de aproape. Judeca vitregiile societăţii, asprimea celor din frunte care depreciau nobila atribuţie şi nobleţea sufletească a celor care o practicau fără mustrare de cuget. O săgeată a privirii a scoborît în trecut şi i-a adus pe retină o imagine cutremurătoare, aparent însoţită şi de vocea eului, unduioasă şi blîndă: „-La trei săptămâni după intervenţie, pusă pe picioare, aproape vindecată, nevastă-mea era externată. Salvarea aducea convalescenta în cătunul aruncat peste dealuri, înaintînd cu prudenţă pe spinarea şoselei, balaur mărginit de plopii bătrîni, atotştiutori. Roţile ocoleau leneşe băltoacele şi gropile neplombate. Drumul părea o suprafaţă lunară, presărată cu o mulţime de capace lucioase, care acopereau oalele imense, ascunse în pămînt. Toamna bătea la uşă. Cerul înnourat îşi oprise temporar revărsarea apei reci, împrăştiată în toate părţile de vîntul care nu ştia în care parte să bată mai bine. Totul din jur era întunecat şi părea plin cu neplăceri, prevestind Elvirei un viitor cu griji şi cu suspine. Degeaba îşi scutura apăsarea de pe cap şi de pe fruntea palidă, ultimul simţ îi străfulgerase mintea, arătîndu-i destinul. Boala îi vînturase trupul, uscînd-o. Faţa suptă, stoarsă de vlagă, galben-verzuie, coapsele

lungi, pline cîndva, deveniseră uscăţive sub pielea flască, deshidratată. Ochii împăienjeniţi, sorbiţi, abia clipoceau în hăul orbitelor. Culoarea zmeurie dispăruse din arcurile buzelor. Părăsit de naturaleţe, părul devenise sfărîmicios printre buricele degetelor. Trunchiul pricăjit, cu ramurile uscate, coşcovit şi fără de sevă, ridica oricărui neavenit semnul întrebării, ce s-a întîmplat cu ea?! Mi se rupea inima de milă, o iubeam mai mult ca înainte, aşa cum arăta, sărmana! Asupra ei revărsam torente de dragoste şi de afecţiune, din rezerve nebănuite. O cocoloşeam şi o drăgăleam, de ajunsese să se sperie, aproape o traumatizam. Eu eram mai disperat. Surmenată, sufletul îi tînjea în convalescenţă după linişte multă. La scurtă vreme, încă în concediu şi mai mult stătea rezemată la pat, durităţile vieţii au lovito în moalele capului, fiara îşi ascuţise ghearele pentru a jupui trupul plăpînd. Se zvonea că vor veni să o ridice, larma verificărilor despre vitele decedate era în plină vînzoleală. Se aşteptase anchetarea inginerei, agăţarea şi pedepsirea vinovatei revenite acasă. Din primele zile de la întoarcere, fusese anunţată să nu părăsească satul, citaţia înştiinţându-i ziua primei audieri. Mai întîi s-a prezentat delegatul din partea organelor juridice, un soi de procuror. Convinsă de nevinovăţie, răspundea ferm de pe patul bolii:

- Nu sunt vinovată!” Imaginea chinuitoare din urmă cu peste trei decenii s-a topit mai iute decît picătura de apă căzută pe-o plită încinsă, fiind urmată de-o alta la fel de amară: „...în ultimii ani necazurile lumeşti nu-l ocoliseră, din contra, se adunau unul după altul, îngrămădindu-i-se la poarta inimii, încercînd să-l doboare. Decesul tatălui, la începutul anului, ca un făcut, dădea să-i înşiruie necazuri suportate iniţial trupeşte, dar, la scurt timp repetîndu-se, să-i ia cu asalt citadela sufletului. Prima lovitură a simţit-o ca o ruptură a trupului luat prin surprindere, însă a doua zi cînd a dorit şi nu avea cui să vorbească, chinul spiritului era de cu

totul altă natură, copleşindu-l. Speranţele salvării l-au convins să-l poarte în clinici universitare. Tromboza unui vas cerebral, imediat urmată de tulburări motorii şi senzitive, l-au împins pe bătrîn în locul odihnei de veci. Investigaţiile traumatizante la care a ţinut morţiş să asiste, i-au încolţit ulterior regretul că nu trebuia să lupte împotriva deciziei luate de către Cel de Sus. Nu era prima dată alăturat tatălui în chinuri, cîndva, în urmă cu ani, îşi jurase să nu mai asiste la intervenţii pe trupul cuiva din familie. Atunci, cu cinci ani înainte, bătrînul suportase implantul a două proteze la şolduri, spre bucuria tuturor scăpînd cu evoluţie bună, deşi nu-l ocoliseră ghinioanele. După prima, la o zi după operaţie, edemul pulmonar era să-l dea gata, doar voia Domnului l-a salvat. A mers ani bunişori, reuşind să se bucure şi să-şi fericească familia cu minunea săvîrşită pe trupul ce adunase de la război mulţimi de suferinţe. Acum, destinu-i hotărîse altceva, faţa monedei răsturnate, le arăta însemnul pierderii. Cu Ioan, fratele mare, l-au supravegheat într-o rezervă a spitalului pînă-n ultimele clipe. Cînd au simţit că orologiu-i suna finalul, i-au scos perfuziile. Uimiţi, s-au trezit privindu-se unul pe altul că-şi ştergeau lacrimile fără să schimbe vreo vorbă, doar ochii inundaţi pricepîndu-le hotărîrea, înţelegerea să-şi lase bătrînul în braţele altei lumi...” De parcă ar fi fost la iarmaroc, trăirile din trecut se succedau fără nici-o rînduială, privea pe geam la fulgii ce cădeau ca-n poveşti, dar pînă la ei se derulau

alte şi alte imagini ce îl duceau cu mult în trecutul încărcat de fel de fel de suferinţe sau bucurii amestecate cu realizările omului matur, stăpîn pe picioare şi aspru în judecată. Brusc l-a fulgerat spiritul dominant, reamintindu-i momente din tinereţe.

"Conştient de răul capcanelor, doream să mă dăruiesc şi să am dăruirea totală. Ştiam că de mi-oi găsi trupul pe plac voi putea să-i modelez fiinţa după propria-mi concepţie şi dacă aluatul va merita voi sădi în trunchiul cuplului iubirea adevărată. Stăpînit de obsesie căutam fata cu mărgăritarele topite în verdele liniştitor al codrilor în care tînjeam să mă odihnesc. Ochii pot spune totul despre sufletul celei hărăzite să mă domolească, de sunt limpezi te poţi răcori în agheazma lor, siguranţă în zidul încrederii ce sfinţeşte statornicia şi puterea-n cămin. Mai totdeauna privindu-i şi asemuindu-i cu ai tăi eşti sigur de reuşită. Gemenii locatarilor din cerdacul frunţii tale aduc asemănare partenerilor, deseori au aceeaşi culoare la ten şi la păr, aceeaşi raţiune în judecată, aceleaşi gusturi şi dezgusturi, pofte sau mofturi, hotărîri, îndoieli, porniri sau repulsii în comportament. De fapt, filonul ce adapă trunchiul iubirii e sfinţit, niciodată tulbure în sinele fiecăruia. Că uneori poate fi tulburat de careva din afară, cu pulberi de invidie sau porniri veninoase e temporar, cei doi găsesc calea de a-l limpezi repede şi de-a trece nepăsători peste necuviinţa răilor. Ochii, ferestre larg deschise minţii, lumini ale înţelepciunii, conduşi de destine apropiate se caută în păienjenişul omenirii pînă se găsesc, chiar dacă-i poartă veacuri peste meleaguri neştiute, odată şi odată sunt aşezaţi faţă în faţă şi au puterea de-a se uni şi de-a înainta pe aceeaşi albie. Abia atunci a sosit clipa hărăzită de-a se împreuna trupurile, de-a se contopi sîngele şi sufletul, genele unite urmînd să răzbată greul şi uşorul, fericirea şi tristeţea pentru a zămisli alt spirit, urmaşul, puterea de-a rămîne-n veşnicie. El urmează cursul în altă trecere, acelaşi spirit în altă carne, desprins din sfărîmiţatele ciolane pămîntene...” Zărind-o pe Elvira cum s-a oprit o clipă pe cărarea acoperită cu fulgii de nea, a început să-i facă semne cu mîna, dar convins că nu are cum să-l vadă de după perdeaua din bucătărie, s-a lăsat prins de amintirile din tinereţe, deşi ceva a întrezărit, scumpetea de soţie parcă ţinea la piept un ghemotoc alb, asemănător cu un bulgăre de zăpadă acoperit în podul palmelor. Brusc i-au apărut pe retină imagini cu mai bine de trei decenii din urmă...

"...de o vreme simţeam ochii gemeni pe-o alee din preajmă, apropierea lor mă agita, tumultul iscat mă îndemna să fiu mai atent, să urmăresc privirile care se avîntau spre fruntea mea, aerul stăpînei începea să-mi mîngîie senzorii, adierea-i era tot mai caldă. Nu aveam astîmpăr în ultimele zile ale anului, din ce în ce mai curios mă zbuciumam în aşteptarea stînjenitoare, crudă. Într-o după amiază stăteam cu fruntea proptită de canatul geamului şi priveam îndelung spre camera din căminul vecin. Pe o cale doar de noi ştiută, sfătuiam trupul agitat despre aleasa noastră care va apărea cît de curînd. Eram pătruns de importanţa valorilor intime şi învelit de nepăsare faţă de tot ce era în jur, noţiunea timpului şi a spaţiului dispăruseră. La un moment dat privirea a fost deranjată de ceva mişcător de dincolo de geamul opus. Iniţial nu-i descifram semnele transmise, deşi erau insistent reluate de degetul persoanei. După a nu ştiu cîta oară, urmate de mişcări ale braţelor şi însoţite de vocea-i catifelată pentru a-mi alunga ceaţa din gînduri,

toate la un loc m-au sensibilizat şi am întrerupt monologul. Perdeaua invizibilă s-a dizolvat şi ochii au recepţionat realitatea, frumoasa după care tînjeam amîndoi, trupul şi sufletul. Avertizat, mi-am înştiinţat urechile să-i capteze vorbele:

- Ehei, unde ai plecat, unde îţi fug gîndurile? Ce e, nu auzi? Îţi cere omul un foc, un chibrit pentru a-mi aprinde ţigara, trebuie să te semnalizez de-o sută de ori, frumosule? V-a tîmpit de tot învăţătura, toceala despre ciolane, vase şi muşchi, mediciniştilor! Ia spune, îmi dai sau nu ce ţi-am cerut? Mă uitam într-acolo de parcă ar fi fost la sute de ani distanţă, mii de puncte negre, mişcătoare, tulburîndu-mi claritatea percepţiei, muşchii picioarelor tremurau şi nu mă convingeau că mai rezistă să stau ţeapăn pe ele, inima scăpată din frîie o luase razna şi pulsaţiile loveau în urechi şi în creştet, graiul ştrangulat, subţiat precum firul de păianjen abia de-nfigea aerul zilei:

- Domniţă, iartă-mi neatenţia, mă gîndeam la aleasa pe care o aştept, oare, tu eşti, aia?! Gîndurile-mi hălăduiau chipurile în dialogul ce-l purtam cu ea, feriţi de ochii lumii. Sigur, am foc, unul puternic aprins în piept, ar fi păcat să-l foloseşti la ţigară. Dacă eşti stăpîna vorbelor auzite şi eşti curioasă să simţi lava din vulcan, coboară, te invit să mergem la plimbare şi să ne strîngem mîinile, apoi aprinzi şi ţigara. Ar fi minunat pentru amîndoi, semn al unui început de drum! Ce zici? De la cei douăzeci, treizeci de metri dintre zidurile căminelor, fulgerător am recunoscut ochii iubitei ce-i căutam, rămînea să le simt arderea de aproape şi să le cuceresc posesoarea. Sîngele pornise a clocoti prin vene, semn că a identificat-o. M-am adresat trupului înţepenit, provocîndu-l:

- Ce mai aştepţi, bărbate? Ai tăiat în carne vie, bravo, nici una, nici două, ai şi provocat-o la plimbare! Vorbeşte-i, n-o lăsa să se dumirească şi să răspundă, dacă refuză?! Sunt sigur ca şi tine, este fiinţa dorită de noi, fata pe care o cauţi, omule, porneşte la atac! Altfel… Pe jumătate convins, pe jumătate nu, m-am pomenit cu privirea alungată din visare precum căprioara speriată în poiană de fiară, strigînd spre nimeni în cameră:

- Vei fi stăpîna noastră, carnea şi mintea îţi vor aparţine! Vrem să trăim toată viaţa alături de tine! Pronunţase mai apăsat ultima frază, gînduri induse de mine, de sufletul care doream acelaşi lucru, apoi am vrut să tacă, să blochez filonul de inspiraţie, dar trupul ambiţios nu a cedat şi cu tonul sobru, aproape evlavic, a reînceput să turuie:

- Destinul fiecăruia e condus de Creator! EL mi te-a scos în cale, mi-a dăruit femeia pe pămînt. La fel îţi dăruiesc şi eu trupul şi sufletul, e ceva firesc, nu-i aşa? Ştii, ne-am cucerit uşor unul pe altul, iar pentru a fi fericiţi toată trecerea nu trebuie să ne abatem de la jurămîntul dat Lui! Avem obligaţia de a-L asculta şi de-a ne împlini menirea, prin zămisliri de prunci perpetuîndu-i puterea, din trupurile şi sufletele noastre să dăm alte firicele, părticele ale spiritului Său. E bine să-ţi amintesc o rugăciune, ascult-o: Tatăl nostru, Carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, fie voia Ta, precum în cer aşa şi pe pămînt. Pîinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este împărăţia şi puterea şi mărirea, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfîntului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Eu...

6

Nu aveam argumente să-l combat, mă lămurise, şi nici un gînd nu-mi fulgera mintea să-l las s-o piardă, şi eu, sufletul lui, mă simţeam robul ei. L-am lăsat să termine înşiruirea de fraze, mirîndu-mă de ce-i poate gura şi bucurîndu-mă că-şi descarcă inima, împăcînd sufletul şi carnea-i trecătoare...” Elvira stătea pe loc şi continua să admire şi să mîngîie mogîldeaţa albă din palme. Pironit în spatele geamului de la bucătărie Alexandru o privea cu aceeaşi admiraţie pe femeia cu care conveţuia încă din tinereţea frumoasă şi zbuciumată. Nu s-a scurs o sutime de secundă şi din nou privirea i-a alunecat pe panta trecutului, i se întîmpla precum celor care urmează să-şi dea duhul şi prin faţa ochilor li se derulează fulgerător o mulţime de imagini trăite de-a lungul vieţii.

"...anii treceau, alergau precum norii mînaţi de soldaţii furtunii. S-au scurs luni de vară şi de toamnă, alte ierni şi alte primăveri cu toate de-a lor puse în cîrca oamenilor. Zilele zburau în cîrduri de pe calendare, din tinereţea mea şi din cea a unora îndrăgiţi, umplînd lunile cu realizări, cu bucurii şi mici necazuri laolaltă. Traiul era obişnuit, chiar îndestulat, dar cu mult zbucium în minunata profesie aleasă, al îngrijirii sănătăţii semenilor. După cîţiva ani, să fi trecut cinci sau şase, asupra cuplului s-au abătut nori grei, plini de spaimă. Într-o sală de operaţie, pe masa din mijloc, la lumina lămpilor scialitice, doi medici chirurgi se luptau cu boala Elvirei. Se neglijase, natura muncii o înrobise nemilos, se lupta cu pămîntul pentru a-i stoarce roadele, cu ploile şi frigul, cu seceta şi nămeţii, cu dăunătorii şi cu agricultorii care în parte îşi uitaseră rostul, sau cineva le furase dreptul de-a munci ţarna de acasă. Sătenii se schimbaseră mult, nu mai aveau dragostea pentru pămînt, voinţa de-a împleti forţele înrădăcinate din strămoşi pentru a-l munci şi a scoate pîinea albă sau neagră, belşug pentru existenţa naţiei. Aburul brazdelor nu se mai înălţa primăvara să le scormonească şi să le înfoiască nările, să le elibereze pofta de-a munci, să le cadă de pe frunţi sudoarea şi să sfinţească legătura dintre ogor şi ei. Plictisit, ţăranul se conducea la prăşit sau la cosit după ceasul agăţat la una din mîini. Prăjina cu care aprecia înălţatul soarelui, în mintea lui nu mai era demult măsura timpului scurs din zori pînă la amiază, cînd sub umbra nucului uitat în mijlocul lanului lua prînzul şi-şi odihnea trupul muncit. Se schimbase vremea, trebuia lămurit că pămîntul suferă şi nu suportă amînare, că-i năvălit de gîngănii şi de buruieni, că boabele dispar printre bălării şi neghină favorizate şi de dispreţul lor faţă de ele şi de ei însăşi. O cunoşteam bine pe soţie şi nu aveam puteri s-o frînez, să-i stăpînesc zdruncinul ce-o măcina, să-i ştirbesc dragostea şi respectul pentru pămînt, o consuma indiferenţa diriguitorilor de la centru, molipsitoare pentru prostimea care îşi purta călcîiele crăpate prin arătură. Pătimaşă, prea corectă în ceea ce făcea, semănîndu-mi la fire, mi-aş fi dezis logica dacă i-aş fi reproşat vreodată ceva. Pîntecele i-a fost deschis, sîngele izvora şi înroşea cîmpul operator, aveam permisiunea să asist şi să mă sfărîm lîngă ei la rezolvarea cazului. Nu ştiu dacă am decis bine,

dar atunci ştiam că nu puteam s-o las singură, suferinţa ei era şi a mea, mă simţeam parte din întregul protejat sub aripa Domnului. E jumătatea mea, cînd suferă ea sufăr şi eu. Fiind tăiată, cu ochii trebuia să-i văd tăietura şi cu gîndurile să-i alin durerea, să-i transfer durerea în psihicul meu, să-i înlătur ceea ce puteam duce în gînduri. Simţeam cum sîngele curge şi din mine, că îmi este sfîşiată carnea şi măruntaiele întoarse pentru a fi smuls răul din trupul adorat, sorbit din

privire. Din axile, de pe frunte, de pe şira spinării şi dintre stinghii transpiraţia mi se prelingea şuvoaie prin porii dilataţi, ieşea veninul şi suferinţa, epura răul trupului şi îmi purifica mintea. Am văzut pîntecele golit de intestine, anexele şi vezica scoase şi pipăite centimetru cu centimetru, apoi repuse la loc după secţionarea chistului torsionat între ligamentele ovarului drept. Suferinţa a fost deplină, sîngele-i pulsa, ici-colo revărsa şi păta, durerea-mi sfîşia sufletu-n adîncuri. După ore de trudă şi de teamă, a răsărit soarele, reuşita înseninindu-ne frunţile. Pereţii abdomenului au fost cusuţi strat cu strat, ţesut cu ţesut împuns de acul curbat şi firul de aţă, manevră urmată de scrîşnetul cărnii ce ţipa s-o audă sufletu-mi înnebunit de durere. Elvira continua să doarmă pe masa de operaţie, la fel şi după ce-a fost întinsă pe patul din rezervă. Am fost luat prin surprindere de vocea interioară:

- A scăpat, băiete, să ai mare grijă de ea! E comoara noastră, nu-i aşa?” Alexandru şi-a şters transpiraţia de pe frunte, era şi mai palid la faţă. Imediat a succedat altă imagine la fel de cutremurătoare... "...a tatălui, infirm la piciorul stîng din timpul războiului, prin solicitarea ani la rînd a celuilalt, i s-a luxat şoldul şi a rămas la pat. Urgent, l-am transportat cu maşina la Iaşi într-o clinică de ortopedie unde urma să fie operat. Am asistat la intervenţie, la demontarea articulaţiei şi răzuirea răului, apoi la fixarea cuiului în capul femural. A fost tare greu, era să piară, dar chirurgii şi reanimatorii l-au salvat pînă la urmă. Din nou am privit purpuriul ce inunda albul, sînge ca şi al meu, izvor din care îmi pulsau arterele şi venele, am torturat sufletul şi am strîns traume ce doream să i le divulg, dacă Domnul îi prelungea viaţa. Ştiam că prezenţa mea e ocrotitoare şi-i împlineam dorinţa, preluîndu-i din suferinţă. Inima dădea să-mi sară din piept, ceaţa învăluia privirea cînd sîngele păta petecele, cînd alb-gălbuiul a înlocuit roziul feţei şi cearcănele i-au împrejmuit ochii în cîteva minute, pielea devenindu-i precum ceara iar bustul statuie din marmură. Imaginea mortului alerga prin privire cuibărindu-se în creier să mă chinuie, să-mi stoarcă energia şi să mă ducă pe muchia disperării. Creatorul a răspuns rugăciunilor şi chemărilor în eter pentru a nu mă pierde şi a cădea printre picioarele salvatorilor, printre lacrimi şi privirea înceţoşată am început să zăresc cum se înfiripă obrajii lui tata şi prind ramuri de viaţă, că pleoapele dădeau să-i tremure, să se ridice şi din adîncul fantelor să-i strălucească ochii dragi pe care îi cunoşteam de cînd eram născut. De bucurie, am fost aproape să mă prăbuşesc, să-mi pierd cunoştinţa. Înlăcrimaţi şi ai lui, păreau ai unui căprior înhăţat de beregată de colţii lupului tocmai cînd păştea iarba la marginea pădurii. Descumpănit, a fluturat două-trei şoapte printre buze, pare-mi-se întrebîndu-mă:

- Eşti fiul meu, sunt mort sau am înviat? Bucuros, iute a înclinat capul, n-a avut cînd să înţeleagă, îndată închizîndu-şi pleoapele, dar din buze încerca mai departe să lege cuvinte numai de el auzite. Neputincios şi înspăimîntat, am continuat să-l implor pe Cel de Sus să-i redea suflul, libertatea de a trăi, să-i adape sufletul uscat de arşiţa bolii şi să-l scoată din hăul ce-l trăgea spre pierzanie. Cu vrerea Sa, cînd totul părea pierdut, suflarea plămînilor l-a readus la plutire, i-a redat graiul şi m-a strigat pe nume:

- Alex, tu eşti, băiatule? Am scăpat, nu-i aşa? Strînge-mi mîna, să simt!

8

Clipele trăite au încărcat memoria, m-au maturizat pentru întreaga existenţă. Plimbat printre chinuri, am învaţat şi m-am călit, voinţa şi speranţa, alături de celelalte partituri de cînt, bine dichisite în spatele cefei, sunt părţi din simfonia trecerii prin lume pe pămînt. Tata şi-a revenit, a urcat pe ţărmul vindecării unde i-am întins buchetul cu flori albe, întreaga mea faţa plină de zîmbete. Spiritul meu se relaxa, învinsese moartea în luptă. Visa să trîndăvească în poieniţa verde şi să asculte muzică, să privească picturi şi să frunzărească foile unei cărţi despre duh şi despre iubire, să-şi refacă puterile după văzuse boală doborîtă. Numai că, la scurt, legea seriei ne-a urmărit cu cruzime. Trecuse ultima operaţie pe şoldurile tatălui, a treia, o suportase uşor de parcă i se tăbăcise trupul obişnuit cu năravul, la fel de amplă şi istovitoare pentru amîndoi. Mergea pe picioare ce la rădăcini aveau fixate capodopere ale inteligenţei umane, articulaţii inoxidabile, compatibile cu organismul. Medicina progresase cu paşi repezi, ar trebui menţinută în frunte, armele ar trebui lăsate pe mîna ei, spre binele celui de aproape, nu uciderea sa. De ce şi de cine sunt lăsaţi călăii să se înmulţească? Cine sunt nătărăii care îi conduc să distrugă pe mama sau pe tata, pe fraţi şi pe surori, sau să schilodească pe atîţia alţii în lumea asta blestemată? De ce o fac? De ce nu dispar tocmai ei? Bestiile naibii, nu simt cum plînge sufletul mamei, al copilului disperat, al iubitei? Au sau nu au suflete? Cum să-i compar cu al meu care a jurat să-şi răspîndească vîna şi să fie nemuritoare? Să îngrijesc semenele, să-i alin durerea şi să-i vindec rana, să-i ocrotesc trupul şi să-i mîngîi sufletul în trecerea sa!” În cele din urmă Elvira a pornit pe cărare, a făcut doar trei, patru paşi şi s-a oprit din nou, subjugată plăcerilor oferite de vietatea acoperită cu degetele mîinilor. Nu bănuia că bărbatul din bucătărie privea şi o admiră ca şi în anii din tinereţe. În aceea clipă, Alexandru şi-a mai permis să deguste o dulce amintire trăită în urmă cu decenii.

"...la o întîlnire cu îngerul păzitor, cu Elvira, atmosfera era caldă şi senină, ispititoare pentru plăceri precum altădată. Cu atenţie, m-a privit şi m-a examinat, mi-a citit gîndurile şi mi-a descoperit intenţiile. Nu aveam cum să le ascund, m-am convins prin cele auzite:

- Băiete, priveşte la mine, fii atent! Ochii ţi-au ieşit din orbite, mintea îţi clocoteşte iarăşi, din nou ai luat-o razna! Simt, te cunosc şi ştiu ce-ţi poate coace capul. Ai grijă, cotoiule, ai copil de liceu, ce dracu’ te-a apucat la bătrîneţe? Eşti turbat, ai uitătura din tinereţe! Ţii minte despărţirea de Ioana? O sorbeai din priviri acum mai bine de zece ani! Nu ţi-am spus, dar în cîteva minute mi-a povestit tot ce-a fost între voi! Pot să-ţi spun că fetiţa are zece anişori acuşica, acuşica! O cheamă Oana şi, Elvira, ca pe mine, dovadă a sincerităţii iubitei tale în faţa mea! M-a convins şi i-am dat voie. În urmă cu nouă ani mi-a trimis o scrisorică printr-un mesager special, mă anunţa că fetiţa împlinise anişorul! De atunci nu mai ştiu nimic despre ele. Locuiesc în Dobrogea, într-un oraş de pe malul mării, nu ţi-l spun, cine ştie de ce eşti în stare? Am uitat, nu ştiu ce-am făcut cu hîrtiuţa. Astăzi m-a răscolit privirea ta şi mi-ai adus aminte de legătura voastră. Nouă ani m-am abţinut, nu ştiu dacă am făcut bine că nu ţi-am spus, ai fost prea ocupat cu specializarea, cu necazurile din familie, într-un fel te-am protejat, scumpete. Poate

9

ai aflat ceva, de aceea ai privirea tîmpă, copie a celei din urmă cu ani? Spune, ştii ceva? Sunt curioasă, aş dori să reiau legătura cu ea, să-i cer scuze că nu i-am dat semne de viaţă. A trecut atîta vreme, ce-ar putea să se mai întîmple între voi?

-Nu, mamă dragă, habar nu am de ea! Mă bucură vorbele auzite din guriţa ta, ai făcut bine că ai lăsat să curgă lucrurile aşa cum au curs. Ce să se mai întîmple între mine şi ea? Şi nici nu s-a întîmplat mare lucru, fii liniştită, ne-am înţeles bine în ultima perioadă, nu? Dacă e aşa cum ai spus, doar curiozitatea mă face să sper că am să o mai întîlnesc, să ştiu cum arată copila. Peste ani poate am să văd o domnişoară şi nu o să ştiu cine e. Poate nu am s-o zăresc şi atunci vom fi mai liniştiţi, drăguţo! Eu… Ce era să mai comentez, întinsesem mult coarda, acceptîndu-i jocul fără să neg amănuntul principal. Ştia totul, ce era să-i ascund? Perplexitatea mă luase la pieptul ei, discutam cu soţia şi numai eu ştiam ce simt, nu eram tîmpit să-i divulg agitaţia interioară, eram osîndit să tac şi să-i fac pe plac. La un moment dat, fără să-mi controlez reflexele, am simţit în piept lipsa acută de aer. M-am întors cu spatele la ea şi m-am pomenit cu un disperat care se uita la mine, imaginea îngrozindu-mă, pînă să-mi dau seama că în oglinda de pe noptieră eram eu! Ţineam gura deschisă larg şi ochii îmi ieşeau din orbite, limba se răsucea printre buzele vineţii, faţa precum varul şi transpirată, albastru-verzuie în bătaia lunii, înspăimîntată de-un cutremur ivit în toiul nopţii, lipsindu-i alte mişcări. În absenţa graiului, mîinile forfecau pe dinaintea frunţii după ajutoare. De prea multă aşteptare a răspunsului, auzindu-mi horcăiala, Elvira mi-a lovit spinarea cu pumnii şi pentru a salva aparenţele a strigat iritată:

- Ce ai păţit, Alex, te-a apucat tusea? Ca întotdeauna cînd trebuie să dai un răspuns cheie, te bălăceşti ca actorii în acte scăpate de sub minte, clipe în care pescuieşti ceea ce îţi convine! Artistul mamei, artist de doi bani legătura cu poante!

- Loveşte încă o dată, loveşte tare, mamă, poate îmi trece năduful, m-am înecat cu salivă! Nu auzi, repetă manevra, dă-mi cu pumnii în spate! M-am desprins de imaginea rigidă şi am plonjat în apele vechi, fericit că iubita m-a salvat şi m-am întors spre ea. O priveam, şi fără să ştie ascultam vocea din mine:

- Prin urmare ştie totul de un deceniu! A păstrat secretul ce ne aparţinea şi trebuia să ne chinuie, dar altruistă, nu a făcut-o! A răbdat şi ne-a iertat de atîta vreme! Bănuiesc ce-a fost în inima ei şi cît de nerăbdătoare aştepta clipa să descarce năduful, să ne şoptească vestea aşteptată ca idioţii, să ne demascăm neliniştea de-a lungul anilor. Era convinsă că n-am uitat, dar şi-a ales calea bună, să îndure! Cînd o fi primit plicul, s-a temut să nu i se destrame căsnicia! Ce-ţi pasă ţie, trupule? După zece ani, observîndu-mi reaprinsă hachiţa în ochi, că în deplasările mele m-aş fi reîntîlnit cu Ioana şi aş fi reluat aventura, ideea încolţită a speriat-o amarnic şi cu bună ştiinţă a dat drumul secretului să muşte din carne. Tusea mi se astîmpărase şi priveam uimit faţa-i gingaşă şi speriată. N-a vorbit, dar îndată mi-a trimis pieptului duzina de pumnişori oţeliţi, să-i stoarcă gemete, să-l frîngă. La ultimii le-am frînt avîntul, i-am prins în podul palmelor şi am încercat să domolesc stăpîna îndurerată:

- Of, Doamne, Doamne, mamă dragă, ai ştiut secretul şi ai tăcut pînă acum? L-ai ţinut zăvorît sub fruntea minunată şi te-ai pedepsit, fără să meriţi? Pe mine mă interesa mai mult! Prostuţo, de atîta amar de vreme l-ai ascuns în căpşor să mocnească, să-ţi sfărîme liniştea sufletului, sărmana mea femeie, adorată iubită. Te frămînta şi nu spuneai nimic, fiinţă mare ce eşti, ţi-aş fi redat tihna sufletului torturat. Tontul de Alex, o mulţime de ani să nu-şi dea seama? Te-ai persecutat cu ideea că te-aş părăsi, deşteapto, eu să te las pe tine?! Ai dovedit că eşti o mică nemernică, neputincioasă nu ai cerut mîna pentru a te ajuta, îmi simt împovărată inima, o imensă greutate îmi apasă sufletul, vinovatul principal. Nu ai procedat corect, ai lovit fără să întrebi cealaltă jumătate şi cuplul a suferit din cauza mea! Iată de ce sunt foarte vinovat, să nu

mai procedezi aşa… Mi-a aşezat degetele pe vîrful buzelor şi m-a oprit, clipire în care am întrezărit cum îmi făcea altcineva cîndva, vorbindu-mi revoltată:

- Ai dreptate, nu mi-am dat seama de răul însuşit doar de mine, am procedat aşa, nemernicule, pentru a nu-l răni pe fiu şi pentru trăinicia căminului meu, pentru dragostea declarată sus şi tare de amîndoi la starea civilă. Cineva trebuia să se sacrifice, ai greşit şi eu apăram casa, cuplul, măi omule, măi! Mai e ceva, aşa am considerat, prin tăcere te şi pedepseam, nu-ţi dădeam vestea mult aşteptată! Vai, vai, nu ai priceput? Încercam să aşez în talgere ceea ce deţineam, să dau echilibru în traiul căsniciei şi siguranţă viitorului nostru. Of, băieţaş, băieţaş, cît m-ai chinuit, eu… A început să plîngă instantaneu, lacrimile potolindu-i oful drămuit vreme îndelungată, suspina şi continua să reverse suferinţa încorsetată din suflet. Eram gata-gata să-i urmez exemplul şi să-mi alipesc fruntea de-a ei, să-i spun ceva din sufletul vinovat, dar vocea mi-a fost sugrumată la porţile gîtului, nu am reuşit, tot stăpîna pe situaţie a continuat:

- Dacă ai greşit prima dată, prietene drag, mai uşor poţi greşi a doua oară! Cine ştie la ce surpriză puteam să mă aştept, n-aş fi suportat-o, chiar dacă toleranţa este una din armele înţelepciunii, nu spui tu adeseori? Am rezistat o vreme, nu ştiu ce naiba m-a apucat astăzi. Pentru mine a fost destul de clar, pentru mine… Din nou a podidit-o lacrimile, sufocîndu-i ochii, roşeaţa lor divulgînd sarea şi piperul scurse din ungherele sufletului amărît. După ore de întrebări şi chinuri, fierbinţeala zilei a trecut peste capetele noastre. Apoi, săptămînal adăuga altă şi altă cantitate fină, se refugia într-o cameră friguroasă. Uneori mă strecuram lîngă ea, doream să-i mîngîi fruntea expusă traumelor psihice strînse şi conservate cu îndărătnicie de fiinţă, răul să roadă mărul precum viermele. Încercam să-i ofer linişte, să o abat din drumul greşit şi să-i spun vorbe dulci, torceam la urechi ca pisoiul iarna pe prichici. Poate îmi auzea şoaptele calde şi sincere:

- Elvi dragă, niciodată nu am mai ştiut ceva despre ea, despre ele, pînă cînd nu ai spus tu. Nu m-am întîlnit nici cu ea nici cu altcineva trimis pentru a-mi da vreo veste. De atunci nu am văzut-o şi nu am aflat nimic despre ele. Nu am crezut că-mi va confirma existenţa fetiţei, nu am ştiut de reuşită, am uitat întreaga poveste. Ai dreptate că ai procedat aşa, dar nu trebuia să te chinui, nu se întîmpla nimic grav în căsnicia noastră, am jurat şi ţin prea mult la ea! Ioana a insistat şi am acceptat, am lămurit detaliile problemei, nimeni nu urma să suporte vreo consecinţă

nefavorabilă, amîndoi eram avantajaţi, ea dorea un copil şi eu împlineam moftul sufletului. Îi dădeam ce vroia, îmi oferea ce-mi doream! De atunci nu am încercat să o caut pentru a afla ceva din partea ei. Mărturisesc sincer, în mine era prezentă curiozitatea, oare am reuşit? Oare, mai am un urmaş? Simplu şi atît! Încet, încet, după multe ore se liniştea sau era istovită pentru a mai lega fraze. Mă bucuram nespus de mult că a înţeles şi că în sinea ei se împăcase cu mine. O compătimeam pentru cît a suferit, că a ştiut ceea ce nu trebuia să ştie şi că a îndurat ceea ce nu trebuia să îndure. La dragostea pe care i-o purtam balanţa a mai adăugat o greutate, pe ascuns mă mîndream, era doar a mea, se înălţa cu mult în ochii mei, ai partenerului care o făcuse să sufere, deşi acum suferéam pentru ea… Într-una din zile, dis-de-dimineaţă plecam cu maşina la Iaşi. Stinsesem focul dintre noi, ce-ar fi putut să ne ardă firile. Eram liniştiţi şi împăcaţi, îi explicasem despre conexiunile sufletului cu realităţile lumii care prin interior poate să tortureze şi să îmbătrînească iute trupul. Era la fel de frumoasă şi aceeaşi fiinţă ca atunci cînd am cunoscut-o. Eram mîndru pentru alegerea din urmă cu ani şi fericit că Domnul

îi conserva frumuseţea să mă încînte. Peste cîteva luni terminam cu deplasările, într-un fel îmi părea bine, în altul îmi părea rău. Îmi părea bine că voi sta toată vremea lîngă Elvira, îmi părea rău că încheind deplasările în interesul profesional, se încheia un capitol din viaţă, se închidea definitiv poarta tinereţii, peste anii cei mai înflăcăraţi pe care îi are cineva în trecerea prin lume. Porneam pe o cărare nouă, una cu altfel de zdruncine, ale îmbătrînirii iremediabile…" Din nou şi-a şters broboanele de pe frunte, ar fi vrut să mai retrăiască din amintirile anilor scurşi cu atîta repeziciune, dar Elvira făcuse alţi paşi şi iar se oprise să mîngîie vietatea prinsă între degete, aproape că îi auzea vorbele dulci adresate:

- Puişor, puiuţule, să vezi ce-o să se bucure Alex cînd o să te vadă, vai, puiule, vai, ce frumuseţe de căţeluş mi-a adus Tinica! Of, of, frumosule, te voi ţine în cameră cu mine să nu-ţi fie frig, o să te păzesc să nu simţi lipsa mamei tale, căţeluş, căţeluş, frumosul mamii, frumos! Bărbatului nu-i venea să creadă cuvintele ajunse la urechi, iubea animalele, dar era prea frumos în curtea lor unde domnea liniştea printre zecile de copaci aliniaţi precum soldaţii la paradă şi iarba pe care o cosea sistematic cu maşina special adusă de Ioan de la Cluj, asta le-ar fi trebuit, patrupede să le strice peisajul. Ar fi vrut să o întîmpine, dar nu a ieşit, a preferat să-şi scape privirea în urmă cu doar jumătate de an, mai exact în septembrie al anului trecut cînd sărmana soţioară trecuse printr-o mare cumpănă, la care, ca întotdeauna, a stat lîngă ea cu sufletul şi cu trupul.

"...după şapte ani şi jumătate de îngrijiri ale mamei şi ale soacrei, paralizate şi ţintuite la pat, perioadă în care au schimbat zeci de femei pentru a le îngriji, timp în care au crezut că îşi vor pierde ei zilele din cauza bolnavelor şi a hoaţelor, Cel de Sus le-a sunat chemarea, a bătut clopotul şi la intreval de-o săptămînă le-au înmormîntat pe amîndouă. După lungul chin, erau transfiguraţi fizic şi psihic, numai ei au ştiut prin ce-au trecut atîţia ani de zile. După cîteva luni, tocmai cînd se liniştiseră, cît de cît, Alexandru a strîns-o în braţe într-o seară, i-a prins sînii în

podul palmelor şi a rămas trăsnit ca de un fulger, la cel din stînga i-a simţit un nodul cam cît o prună. Fără să continue ce-şi doreau a întrebat-o cu spaimă în glas:

- Elviro, te doare, nu simţi ce ai aici?

-Nu prea, dar doare, dacă strîngi, nu mi-am dat seama pînă acum!

- Vezi, măi, fata mea, dacă noi am uitat să mai facem dragoste! Aş fi descoperit gîlma, mă simt foarte vinovat, mamă scumpă!

- Ce vrei să spui, poţi să vorbeşti mai clar?

-Pe dracul ghem, scumpo, nu-mi place deloc! Luni plecăm la Iaşi, vreau să te vadă un specialist din domeniu!

- Alex, eşti nebun, ce te-a apucat? În loc să mă săruţi şi să mă strîngi în braţe aşa cum făceai altădată, te-ai dat jos, ai plecat de lîngă soţioara ta dragă. Nu-ţi mai plac, am îmbătrînit, nu-i aşa, afurisitule? Ţi-au fugit gîndurile la de-alde Ioana, Cristina sau mai ştiu eu cum le chema?

-Nu, fata mea scumpă, sunt îngrijorat, pur şi simplu m-am blocat, sunt medic şi-mi dau seama cînd găsesc ceva sub buricele degetelor! Dumnezeule, cum poţi fugi de la realitate la imaginaţie... După două zile au plecat la Iaşi, avea o mulţime de colegi, plin de teamă încerca cît de cît să nu şi-o demaşte femeii iubite, deja anticipa ce-o aşteaptă, ce-i aşteaptă pe amîndoi. Intraţi cu maşina în curtea spitalului Sf. Spiridon a oprit direct la Clinica de Chirurgie unde lucra Cornel Diaconescu, profesor, chirurg în oncologie toracică şi abdominală. Era şapte şi vreo zece minute cînd a întrebat-o pe secretară:

- Domnul profesor Diaconescu nu a venit?

-Încă nu, dar la şi jumătate cu siguranţă intră pe uşă, e foarte corect, mai ceva decît neamţu'! Staţi aici, nu vă îndepărtaţi, dintr-un moment într-altul apare. Îl cunoaşteţi? E un bărbat înalt şi slab, cu părul creţ şi cărunt!

- Da, da, îl ştiu, am fost colegi de facultate, doamnă! Deşi era început de toamnă, în holul unde se găseau i se părea tare răcoare, cu siguranţă se cumulase oboseală de pe drumul făcut, se sculase de la patru de dimineaţă, dar mai cu seamă grijile ce-l măcinau pe dinăuntru, teama de-a nu i se confirma diagnosticul suspectat de el. Elvira, palidă, înfrigurată săraca şi ea, l-a îmboldit cu degetul în coaste:

- Omuleţ, mă sperii, eşti verde la faţă, ce-i cu tine? Mă suspectezi de cancer, nu-i aşa?

-Un pic de răbdare, nu cred, vreau să fiu prost data asta, numai puţin, vom afla într-o jumătate de oră! Uite, uite-l că apare, el este...

- Salut, salut dragă Cornele, nu te mai recunoşteam, ai albit la păr mai ceva decît mine, altfel...

- O, salut, Gogu' ziaristu', parcă aşa te porecleam în facultate, nu? Care-i treaba Alexandrule, ce te aduce aşa de dimineaţă la mine?

-Ce să fie, doar necazul te aduce la chirurg! Vreau să-mi consulţi consoarta, bănuiesc să nu aibă ceva la sînul stîng!

- Sărut mîna doamnă! Ştiţi ce, urc să mă schimb şi vin în două minute. Voi staţi aici, bine?

- Sigur, sigur, du-te şi te echipează, bine că te-am găsit. Te aşteptăm, Cornele, dragă! Apoi a urmat o zi de coşmar, i-a confirmat suspiciunea, a internat-o în clinică şi au urmat investigaţii pentru a preciza cu certitudine diagnosticul. Elvira se schimbase şi mai în rău la faţă şi la trup, verdele domina galbenul de mai înainte, broboane de transpiraţie i se prelingeau de pe frunte cînd i-a spus:

- Du-te acasă, vezi ce faci la serviciu şi ai grijă de gospodărie. Oare după operaţie, voi scăpa, voi mai trăi? Vei mai trăi cu mine dacă voi deveni femeia cu un singur sîn? S-a terminat cu legătura dintre noi?

-Cum adică, mamă, eşti nebună? Te vei vindeca şi va fi la fel ca şi înainte. O să-mi i-au concediu şi mă reîntorc mîine după amiază, fata tatii! După amiază s-a reîntors la Bîrlad, seara şi-a anunţat copiii, pe Ştefan şi pe noră despre ce urmau să facă în lipsa lor, adică să aibă grijă

de casă, şi-a adunat într-un geamantan cîteva haine de schimb, ciorapi şi încă o pereche de pantofi, trusa de bărbierit şi încă alte mărunţişuri utile, iar a doua zi de dimineaţă a mers la spital pentru a-şi depune cererea de concediu de odihnă şi a pornit iute spre Iaşi, să fie lîngă Elvira lui, acolo unde îi era locul pînă la moarte. Ajuns pe la orele prînzului, şi-a găsit colegul care încă nu plecase şi, cu sufletul plin de năduf l-a întrebat cu nerăbdare:

- Cum este, Cornele?

-Rău, Alexandre, rău, trebuie să-i extirp sînul! Să de-a Domnul să nu-i găsesc ceva în axilă, ştii, ganglionii prinşi! Cum ai putut veni aşa de tîrziu cu ea la operaţie? Te ştiam mai isteţ, orişice bărbat îi mai pipăie partenerei de viaţă sînii, tu, ce-ai făcut, ai neglijat-o, băiete, ai neglijat-o complet?

-Nu, Cornele, nu, uite cum a fost... Şi cam un sfert de oră i-a explicat belele abătute asupra lor, decesele cu duiumul din familie, chingile în care a fost prins cuplul, soţ şi soţie, sacrificiile făcute pentru a răzbate lunile lungi şi grele, interminabile, adunate în ani surmenabili cum nu ar fi crezut careva dintre ei, dăruirea pentru cei din preajmă pînă au ajuns în clipa prezentă. Vorbea şi nu se mai oprea, vorbea de parcă pornise o bandă de magnetofon, fără pauze, fără să lase pe cel de lîngă el să întrebe ceva, un cuvînt măcar să spună, minute la rînd a vorbit şi nu-şi dădea seama că din ochii căprui, acoperiţi de gene lungi şi sprîncene stufoase, curgeau şiraguri de lacrimi, zeci de picuri cristalini prelinşi pe bărbie cădeau pe bluza albă cu care era îmbrăcat pentru a putea pătrunde în Clinică, să nu fie oprit de vreun salariat înţepenit de strajă la vreo uşă. Parcă nervos, dar mai curînd emoţionat de imaginea dramatică a colegului, Cornel i-a prins cu palmele amîndouă braţe ce şfichiuiau aerul dintre ei şi cu glas autoritar s-a răstit la suferind:

- Stop, stop, opreşte-te Alex, opreşte motoarele, am priceput, sunt bulversat de mulţimea de date colaterale cazului, avem altceva de făcut! Mă auzi, potoleşte-te, colega, să trecem la treabă, ăsta e cel mai important lucru acum. Diagnosticul e sigur, am puncţionat formaţiunea, am luat o mostră, în cîteva zile ştim şi rezultatul histologic. Apoi trebuie făcute şase, opt cure cu citostatice, după care va intra în sală, vreau să iscăleşti pe foaia de observaţie acceptul intervenţiei, să am mînă

liberă. Hei, omule, mă auzi, eşti de acord? Sunt paşii pe care urmează să-i facem şi cu ajutorul Celui de Sus, sper să fie bine. Alexandre, auzi ce-am zis, băiete?

-Am auzit, Cornele, am auzit! Ai lovit cu bisturiul în inimă şi trebuie să accept, nu am altceva de făcut, asta e, aşa a vrut bunul Dumnezeu să se joace cu mine. Poate realizezi sau nu ceea ce simt, îţi spun că durerea este foarte mare, este imensă, de nedescris, omule!” Fără să-şi dea seama şi-a şters lacrimile calde, privirea se înceţoşase sub tăvălugul lor, pentru el devenise o stereotipie în ultima vreme, mai tot timpul se aştepta de la viaţă la alte şi alte surpize negative de parcă potopul se îndreptase numai asupra sa. Elvira stătea pe loc dincolo de geamul de la bucătărie, aproape la vreo cinci metri, fără să ştie că e urmărită pas cu pas şi că omul care o adora plîngea precum copii lipsiţi de părinţi şi supuşi vitregiilor traiului. Mîngîia vietatea acoperită de podul palmelor s-o protejeze de fulgii mari ce cădeau mai departe, pluteau prin aer de parcă ar fi fost ai unei gîşte jumulită de-o vrednică gospodină tocmai din podul casei de la ţară. O drăgălea şi-i spunea cuvinte dulci de parcă ar fi ţinut în braţe primul prunc născut dintr-o dragoste superioară multora dintre pămînteni. Soţului continua să-i curgă lacrimi

fierbinţi, cu greu reuşea să facă faţă clipei prezente şi să privească înapoi, acolo unde îi rămăseseră obsedantele gînduri, pe vremea cînd soţia urma să-i fie operată...

"Întors de acasă a doua zi, a parcat maşina în curtea spitalului, într-un colţ de lîngă clădire, instalîndu-şi în modul său sediul de strajă pentru mai multe zile. Acolo, în Dacia lui veche, urma să doarmă cîteva ore pe noapte, restul timpului propunîndu-şi să stea în rezerva închiriată lîngă consoarta operată, să-i simtă respiraţia, să-i audă fiecare cuvinţel pronunţat şi s-o ajute cum poate mai bine, numai aşa simţea că-şi va linişti sufletul lovit de tragedia peste care doreau să treacă amîndoi. Nu era o boală simplă, nu-i putea şti nici urmările, dar nu avea altceva mai bun de făcut pentru a-şi domoli potopul abătut asupra lor. În prima zi cînd au adus-o de la reanimare, abia spre seară dulceaţa lui şi-a ridicat pleoapele, vederea îi era încă tulbure, bombănea vorbe greu de înţeles, fără nici o legătură între ele, derutîndu-l, îngrijorîndu-l, înspăimîntîndu-l şi mai rău pe amărîtul de lîngă care nu dormise de aproape două zile. Cu greu îi desluşea cuvintele aiurite:

- Arde pădurea..., a secat fîntîna din spatele casei..., mamă, trage-mi mîna de pe aragaz, arde..., usturå, ah, frige..., ochi, ochi de ce-ai fugit de acasă... Derutat şi speriat, soţul căuta neputincios să o ajute, să o aducă la limanul adevărului, îi era foarte dificil, nodul de lacrimi i se oprise în gît, -Fata mea, operaţia a reuşit, e bine, trezeşte-te pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai speria, dulceaţă scumpă! Hai, mamă, hai, priveşte-mă, sunt eu, Alex, te rog mult revin-o lîngă mine! Of, Doamne Dumnezeule, nu o mai chinui, adă-i mintea la loc, nu o mai chinui, simt că...

- Alexuţ, Alexuţ, tu eşti, tată, unde mă aflu, ochişor?

-În rezervă, ai fos adusă pe la unu, după ce-ai fost operată.

-Euu, operată, vai de mine, aa, daa, mi-amintesc, da, da, da, sunt foarte obosită Alex, ce-i cu mine, o să mor tată, o să mor, eu o să...

- Nu, nu este adevărat, eşti sub influenţa drogurilor, a anestezicelor, Elvişor mamă. Ce faci, ce e cu tine, Elvi...

15

A început să-i mîngîie fruntea transpirată, rece şi foarte palidă, apoi agitat i-a mişcat-o într-o parte şi-n alta, şi-a dat seama că leşinase şi a ieşit în uşa rezervei de-a strigat după asistentă să vină să-l ajute, să verifice flaconul cu sînge aproape terminat. Sosită îndată, în timp ce tînăra calmă schimba şi agăţa altul în stativul de lîngă pat, grijuliu a încercat să o acopere mai bine cu pătura băgată în cearşaful plic, alb ca neaua, dar brusc, alarmat la culme a exclamat:

- Măiculiţă mamă, ce-i sub ea, tot aşternutul este plin de sînge! Pe-o parte îl primeşte, iar prin alta curge!

- Aşa e, domnule, remediem imediat, închidem izvorul pe unde se pierdea. Uita-ţi, l-am găsit, se prelingea prin căpăcelul de la branulă, probabil s-a agitat, a mişcat mîna şi s-a deschis. Gata, va fi bine, numai să-i verific tensiunea, s-ar putea să-i fi scăzut. Curge mai uşor, doar ştiţi, am aflat că sunteţi medic, e sub heparină, domnule dragă! Eei, da, e nouă cu şase, nu-i nevoie să-i pun dopamină, o să-i adaug doar nişte glucoză 20%, apoi o să-i comunic incidentul medicului de gardă. Bine că pansamentul de pe torace e curat, altfel era musai s-o

ducem la sală. E bine, v-aţi lămurit, îşi va reveni în cîteva minute. Vai, vă e rău şi dumneavoastră, sunteţi palid ca şi doamna, domnule, spune-ţi-mi ceva, vă rog, tare mult?

-Nu, nu, nu am nimic, dar m-am speriat cînd am văzut atîta sînge sub ea. E în regulă, uite-o, ridică pleoapele, ne priveşte! Pe faţa bărbatului răsărise soarele dintr-o dată, buzele vineţii chiar schiţau un început de zîmbet timid. A mulţumit asistentei şi a rugat-o să-i lase singuri, în caz de ceva o va rechema de îndată. Tocmai cînd termina fraza, a auzit vocea firavă a soţiei iubite:

- Ce faci, Alexuţ, de ce eşti aşa de alb la faţă, ai păţit ceva? Gata, m-au operat, am scăpat? Vai, vai, dragul meu, o să mă mai iubeşti la fel dacă nu mai am un sîn?

-Eşti nebună, fată dragă, vei fi la fel de iubită de mine, poate şi mai mult, după necazul prin care am trecut, cuplul nostru va fi şi mai sudat. Dumnezeu ne învaţă să ne iubim aproapele şi mai mult după o astfel de suferinţă, of, Elvi, Elvi, cît ai putut să mă sperii! Am stat lîngă tine cînd te-au operat de chistul ovarian în urmă cu trei decenii, acum sunt aici după ce ţi-au extirpat racul din sîn, voi rămîne totdeauna lîngă nevasta mea pînă Cel de Sus ne va lua pe amîndoi. Cînd vei pricepe pentru totdeauna că suntem făcuţi unul pentru altul? Doamne, Doamne.... Aproape două săptămîni şi-a împărţit traiul în Dacia lor, botezată Feliciana, staţionată în curtea spitalului şi în rezerva unde era îngrijită Elvira. Zi de zi, scria pe genunchi cîteva ore la manuscris în maşină, îmbuca de-ale gurii uscături cumpărate de la chioşcurile din preajma spitalului, o aproviziona şi pe ea cu cele necesare, iar noaptea şi-o petrecea la căpătîiul iubitei pentru ai auzi glasul în fel de fel de povestiri îndrugate de unul şi de altul, pentru ai simţi respiraţia şi ai îndeplini orişice dorinţă necesară la pat. Niciodată nu a stat la vizită, nu dorea să deranjeze colegii. Cu două zile înainte de externare, Cornel i-a comunicat pacientei:

- Aş dori să vorbesc cu Alexandru, să-i explic cu amănuntul ceea ce-am făcut. Înţeleg că este ocupat cu serviciul, dar trebuie să stau de vorbă cu el, îmi este coleg şi am obligaţii în cazul de faţă.

- Domnule doctor, o să-i comunic, dar să ştiţi ca tot timpul a fost prezent, ziua a stat în maşină iar noaptea m-a supravegheat chiar aici, pe patul de lîngă mine. Nu am ştiut că nu v-a spus, dar a tremurat alături de mine.

-Cuumm, adică Alexandru Grigoriţă a fost întruna în spital şi nu a dat nici un semn de viaţă? Nu se poate, am să chestionez asistentele, trebuiau să-mi spună, să mă informeze de prezenţa colegului, aşa ceva nu mi s-a mai întîmplat, sunt puţin supărat pe el, abia aştept să-i zic!

- Nu a dorit să vă deranjeze, domnule doctor, doar el ştie prin ce a trecut, nu trebuie să-l mai amărîţi şi dumneavoastră, nu am făcut eu destul?

-Bine, bine, aveţi dreptate doamnă, dar între colegi nu poate fi vorba de deranj atunci cînd este vorba de aproapele tău! Aşadar, mîine... În aceeaşi zi, după ora de contravizită, pe la şase seara a trecut pe la ei un alt coleg de facultate, Valeriu Ambrose, bun prieten din anii din studenţie, acum cadru didactic la UMF Iaşi, profesionist de valoare într-o Clinică Medicală din acelaşi spital, pronunţîndu-se amical şi sigur pe el:

- Elvira, astă seară ţi-l răpesc pe Alex, doresc să-l duc la casa mea din Sărărie, nu la blocul de peste drum de spital, vreau să vadă ce gospodărie am făcut eu şi cu Aurora! Noi am fost la voi, este rîndul meu şi vreau să profit acum, altfel voi o să amînaţi să ne vizitaţi. Bine că operaţia a reuşit şi o să te vindeci, deci, în cinstea ta, dă-mi-l pe Alexandru în seara asta!

- Bine, bine, domnule Valeriu, numai să aveţi grijă de el, este foarte obosit, de două săptămîni a moţăit în maşină sau în patul de lîngă mine. Doar el ştie cît îl dor oscioarele, nu le-a mai întins ca lumea de multe zile, tare îmi este milă de el, sărmanul mamii, sărman. Să aveţi grijă de el, ştiţi la ce mă refer, se ameţeşte repede şi-i va fi foarte rău, are vertije, varsă, se agită şi nu poate adormi ore la rînd. Vă rog, tare mult, este singura condiţie, nu vreau să vă refuz, numai eu ştiu să am grijă de el în asemenea momente...

- Elvira, Elvira, dar tu crezi că merg să mă îmbăt? Fata mea scumpă, nu plec, voi sta lîngă tine şi la noapte, pe cuvînt!

- Gata, gata, te cunosc prea bine iubitule, chiar te rog să mergi, trebuie să capăt încredere în forţele mele, ce-o să fac cînd mergem acasă şi tu vei fi de gardă? Mai mult luat pe sus de Valeriu a plecat cu inima înţepîndu-l de teama că o lăsa singură pentru cîteva ore. Abia ajunşi acasă la coleg, după ce-au traversat panta Sărăriei şi-au călcat pe meleagurile unde cîndva a umblat şi Creangă, s-a descătuşat de chingile ce-i înşfăcaseră mintea şi sub licoarea bahică s-au torpilat destul de bine amîndoi. Cu greu au urcat înapoi dealul pentru a merge în apartamentul unde-i aştepta Aurora cu cina pregătită, pe bună dreptate luîndu-i la zor de la uşă:

- Unde aţi fost pînă acuma băieţi, era vorba să mîncăm la ora opt, dar e trecut de zece şi, uite ce veseli sunteţi! Doamne, Valeriu, bine că e întuneric afară şi nu te-a văzut vreun cunoscut de spital. Hai, spălarea pe mîini şi la masă! Unde aţi fost pînă acum?

-Păi, l-am dus pe Alexandru să ne vadă casa şi, mai intră într-o cameră, mai ieşi din ea, mai ia cîte-o gură de tărie, apoi prin alta, la ieşire mai ia cîte un păhărel

de vin şi, cum avem multe camere, a trebuit să degustăm prin fiecare, scumpo! Doar foamea ne-a adus mai repede, suntem înfometaţi precum lupii, mamă!

- Măi, mai taci din gură, abia vă ţineţi pe picioare şi-ţi mai arde de comentarii!

- Of, of, am întîrziat mult, uite acolo jos, în faţa Facultăţii de Medicină, ştii, lîngă statuia recent ridicată, Alex a vrut să scrie toate textele de pe cele patru părţi ale postamentului, şi le-a notat în carneţel, noroc că aveam un pix la mine, a susţinut sus şi tare că-l interesează, se documentează pentru a le reda într-o carte, doar e scriitor, aşa m-a convins, nu-i aşa, omule? Spune şi tu ceva, de parcă ai amuţit de frica soţiei mele, ajută-mă cumva! Musafirul abia de-şi menţinea echilibrul şi cu mare dificultate, sprijinindu-şi spatele de tocul uşii se descălţa de pantofii ce-l strîngeau de atîta mers, dar şi că îi cumpăraseră, ca un făcut, mai mici ca întotdeauna. Nu reuşea să-şi descleşteze mandibula pentru a drumul la două, trei vorbe, deşi în gînd îşi pregătea plauzibila scuză. A aşezat pantofii cum trebuie şi imediat a început să scotocească prin buzunarul de la geacă după carneţul cu notiţele salvatoare. Bucuros de reuşită, l-a deschis în dreptul foiţelor cu rîndurile notate cu puţină vreme în urmă şi, de parcă ar fi fost în faţa învăţătoarei din primii ani de şcoală, a început să deslege limba cu dificultate:

- Nuuu, Aurora, Valeriu are dreptate, eu sunt cel vinovat, eu l-am reţinut şi de aceea am întîrziat, uite acolo jos, ce bine se vede din sufrageria voastră în faţa UMF-ului unde-i ridicată statuia, adică, aici, în Piaţa Naţiunii cum i se spune acum. Fii de rog atentă, uite ce mi-am notat, a fost greu, desluşeam dificil prin întuneric, deşi monumentul este iluminat din toate părţile. Mă asculţi, auzi ce scrie pe laturile lui, e foarte interesant. Pe latura A dinspre Universitate e înscripţionat: Neamului românesc întregit şi Iaşului Leagănul Unirilor. Închin această lucrarea inimii şi mîinilor mele, Olga I. Sturza 29 mai 1927.... Noi am refăcut acest monument în semn de omagiu şi recunoştinţă pentru toţi cei care au luptat şi vor lupta pentru întregirea şi unitatea neamului românesc. Primăria Municipiului Iaşi 1-XII-1999, refăcut de C.Crengăniş 1995-1999. Buuuunn, să trecem mai departe să... Serioasă, cu siguranţă şi nervoasă, doamna a ridicat puţintel tonul, reproşînd:

- Alexandru, nu fi caraghios, intră în sufragerie şi stai pe scaun la masă, voi pune mîncarea să se reîncălzească, eşti obosit, de două săptămîni stai numai în maşină sau lîngă Elvira în rezervă. O să-mi citeşti după ce guşti ceva, eşti alb la faţă, să nu-ţi vină rău, hai, hai, înaintează şi ascultă-mi sfatul, eu... Ascultîndu-i povaţa, a înaintat şi s-a aşezat pe primul scaun de la masă, dar a şi reînceput să citească, încăpăţinarea nedîndu-i astîmpăr:

- Daa, mulţumesc, mulţumesc, Aurora dragă, eşti foarte amabilă, dar ascultă ce scria pe latura B, aceea dinspre spitalul Sfîntul Spiridon: Unirea coroanelor lui Ştefan şi Mihai este triumful unui Principiu mare ce viază cu tărie în inimile româneşti. El ne-a salvat de la pierzanie în trecut. El ne reînvie în timpul de faţă. El ne va duce la bine şi la mărire în viitor. Să trăiască Frăţia Românească, să trăiască Principatele Unite. Alexandru Ioan I 25-I-1959. Nu sună frumos, dragă doamnă, sunt vorbele lui Cuza din veacul al XIX-lea. Eşti atentă, Aurora, mă asculţi...

- Valeriu, termină odată în baie, poate intră şi colegul să se spele pe mîini şi pe picioare, ai uitat să mai ieşi, dragă? Da, da, sunt atentă, te ascult, numai că bărbatul meu în loc să mă ajute, a adormit cred la toaletă. Mai ai, mai ai vreo pagină de citit? Acum, sau după ce te faci comod şi tu, poţi merge în veceul de serviciu, nu-i prea comod, dar găseşti tot ce trebuie pentru a te răcori puţin...

- Am înţeles aluzia, am priceput, merg să-mi clătesc picioarele şi ciorapii, de dimineaţă i-am luat, n-am avut unde să-i schimb. Ştiu, scuză-mă, ştiu cît de tare transpir, sunt vinovată, iartă-mă, voi continua, voi continua cînd ies, mi se mai luminează puţin mintea, gata, am plecat. Nu a trecut nici jumătate de minut şi s-a auzit glasul disperat a lui Valeriu:

- Unde a plecat, a şters-o afară, spunea că are vertije, că totul se învîrteşte în jurul lui, omul ăsta e dărmat rău, e suprasurmenat, s-a ameţit de la primul pahar, apoi la al doilea s-a albit la faţă şi a transpirat brusc, credeam că are hipoglicemie, îţi dai seama, de două săptămîni mănîncă doar pîine cu mizilicuri uscate! Cred că a slăbit vreo zece kilograme, doar l-am văzut acum vreo două luni cînd venise cu Elvira prima dată şi s-a confirmat diagnosticul... Unde e, a şters-o, nevastă?

-Nu, măi, ameţitule! Parcă tu arăţi mai breaz, agitatule! E în baia mică, se spală pe mîini şi pe picioare, a spus singur, şi trebuia, nu simţi nimic la nas? Are chef să citescă notaţiile, de parcă nu le pot vedea în fiecare zi cînd trec la serviciu spre spital. Hai, aşezaţi-vă odată, e tîrziu,

fiecare avem mîine o zi plină. Alexandru, nu ai terminat? Vino, Vali te aşteaptă la masă! Nerăbdător, bărbatul a ciocănit în uşa micii toalete, strigîndu-i:

- Hai, omule, ce faci acolo, dai cu boraciul, îţi este rău, măi? Fără a fi primit vreun răspuns, din curiozitate a întredeschis uşa, spunînd:

- O, ţie îţi este bine, iar noi eram îngrijoraţi! Ia uite, nevastă cît de tacticos îşi spală ciorapii în chiuvetă, mamă, dragă, harnic mai eşti, colega, n-ai uitat obiceiurile de la cămin, hă, hă, hăă... Ia să torn în pahare cîte un pic de Uzo, măi, băiete, măi! Hai, vii, nu ai terminat?

-Acum, a fost ultima manevră. Pe faţă am dat, pe picioare la fel, gata, ies şi eu, oameni buni! Să mă scuzaţi, tare urît miroseau, noroc cu Aurora, de la început trebuia să fac asta. Unde stau, pe care scaun mă aşez, vreau să termin, nu mă las pînă nu termin frazele, m-au impresionat şi m-a relaxat ceeea ce-am făcut, simţeam nevoia să schimb puţin atmosfera apăsătoare din ultima vreme. Ascultaţi-mă puţin, după care gustăm din bucate, Vali. Pe latura C, dinspre bulevard, dinspre blocul vostru, scrie: Declar pe veci unite în Regatul Român toate ţinuturile locuite de români de la Tisa pînă la Nistru. Prin luptă şi prin jertfe Dumnezeu ne-a dat să înfăptuim astăzi aspiraţiunile noastre cele mai sfinte. Să consacrăm Unirea gîndurilor noastre dar şi Unirea în munca roditoare prin strigătul Trăiască România Mare, puternică şi unită! Ferdinand 5-XII-1918...

- Ura, hai noroc, frate, ai grijă la pahar, e plin ochi, să ciocnim şi să bem tot conţinutul dintr-o suflare! Musafirul a privit spre soţia prietenului, parcă cerşindu-i acceptul, apoi, a întins iute mîna spre paharul ce-l aştepta, l-a luat cu două degete şi i-a dat conţinutul peste cap, abia apoi, strigînd prietenului:

- Da, da, deşteptul de mine, am uitat să spun şi eu ura!

- Nu-i nimic, vei spune după al doilea, Alex. În vreme ce gazda umplea paharele, musafirul, grăbit de parcă ar fi pierdut trenul, a reînceput ultimul text cu şi mai multă înflăcărare, izvorîtă din patriotismul ascuns în pieptul fiecărui român încins der energia licorii spirtoase.

-Pe latura D, astea sunt notaţiile mele pentru a poţiziona monumentul în funcţie de obiectivele din preajmă, latura dinspre Farmacie, este scris: Dorinţa cea mai mare, cea mai generală, aceea hrănită de toate generaţiile trecute, aceea care este sufletul generaţiei actuale, aceea care împlinită va face fericirea generaţiilor viitoare, Este UNIREA. Divanul AD-HOC al Moldovei! Vedeţi, prieteni dragi, de ce am dorit să le scriu, este minunat ce găseşti în mijlocul Capitalei moldave, Iaşul nostru drag, aici unde ne-am format ca medici şi oameni destoinici în ţară. Voi aveţi privilegiul să locuiţi la o sută de metri de monument, eu nu, dar notîndu-le în manuscrise pot ajunge în toate colţurile lumii. Am fost foarte impresioant de cele văzute şi vă spun sincer, la fel mă simt şi acum, drept care, Vali, uraa, să ridicăm paharul şi să-l închinăm prieteniei ce ne leagă!

- Bravo, Alexandre, bravo, îţi doresc noroc mult şi să dea bunul Dumnezeu să treceţi cît mai repede de necazul ivit, să se vindece buna şi frumoasa ta Elvira!

- Doamne, cum arătaţi acum jumătate de oră, atunci cînd aţi intrat pe uşă, şi cît de lucizi sunteţi acum!

- Oho, să vezi după ce mîncăm cît de bine o să ne simţim, scumpo! De acum începe bairamul, mamă!

- Nu, nu, nu Valeriu, dacă mai beau un pahar cad jos lat! Mîine am o zi grea, pe la prînz o scot pe soţioară şi plecăm acasă, abia aşteptăm să ne simţim în largul nostru, e minunat în casa ta şi...

- Nu, omule, mîncăm şi bem măcar cîte un pahar cu vin, o Fetească regală de nota zece! Asta pentru triumful medicinii în lupta cu boala, pentru sănătatea soţiei tale, prietene drag! Haide, sus...” Erau clipe cînd prin faţa ochilor i se derulau imagini din două lumi, din trecut cele întîmplate în mijlocul familiei prietene, iar afară privea fulgii ce continuau să cadă lin, mari şi albi, mai uşori decît orşice altceva pe lume, atingînd-o mai ceva decît o mîngîiere pe soţia sa şi pe prichindelul dintre palmele ei mici. Nu a mai rezistat, a scuturat capul de frumoasele amintiri şi a ieşit s-o întîmpine pe iubită:

- Elviraş, mamă, bine ai ajuns acasă, gata cu serviciul pe astăzi? Măi, să fie, nu văd eu bine, ce ascunzi între degete?

-Un căţeluş, Alex, mi l-a dăruit acum un sfert de oră salariata mea, Tinica! Uite la el ce frumos este, şi cît de mic poate fi! Mi-a spus că aşa e rasa, pui de pechinez. Vai, era să nu-l iau, dar am acceptat că este băieţel. Nici ea nu ştia sigur ce mi-a adus, nu-l controlase de la vecina ei, aici la serviciu am întrebat-o şi ne-am uitat. M-am hotărît brusc, deşi noi spuneam că nu vom creşte cîini la casă sau în curte. De fapt mama lui e ţinută la bloc, mai are trei frăţiori, tată. Ce spui, nu-i frumos, eşti de acord sau nu cu mine, oricum l-am luat, te rog mult să-mi accepţi dorinţa! Vrei?

-Bine, mamă, bine, fie cum zici tu! Dar este iarnă, unde-l vom ţine?

-Păi, în casă, adică, aici jos, în bucătărie! Improvizăm noi ceva, un lighenuş, o cutie din carton, din alea în care am cumpărat pantofii, nu-i aşa?

- Da, da, găsim noi să facem un mic culcuş, dar cum îl hrănim, ştie să mănînce singur sau îi vei da lapte cu biberonul?

-Tinica mi-a zis că i-a înţărcat de cîteva zile, iar vecina le dădea pîine înmuiată în lapte sau în altfel de sosuri. Abia are două luni, tată, mă voi descurca, nu-ţi fă tu griji!

- Hai, hai odată în bucătărie, nu mai sta în ninsoare, se topesc fulgii pe tine şi te udă. Te-ai gîndit cum îl vei striga, sau are deja un nume?

-Nu, măi, omule, noi trebuie să-l botezăm, doar este al nostru de acum, nu?

-Sigur, sunt de acord cu tine, propun să-l botezăm Fulg, prea frumos ninge ca să pierdem ocazia, ne vom aduce aminte de clipele astea cît va trăi stăpînul curţii noastre, dar mai cu seamă cît vom trăi şi noi!

- Bravo, Alex, drept să-ţi spun nu mi-a trecut prin cap, dar sună frumos şi i se potriveşte la ţanc, este alb precum neaua ce cade din înaltul cerului. Of, Doamne, Doamne, ce om bun eşti Alexuţ, accepţi şi un căţeluş în casă pe lîngă o nevastă cu un sîn! După atîtea necazuri abătute asupra noastră în ultimii ani, a murit băiatul fratelui meu, au murit tatăl socru şi fratele tău, au

murit doi unchi de ai mei şi alţi doi de ai tăi, ne-au murit mamele la amîndoi, apoi eu cu operaţia de anul trecut, şi cîte alte bele cu copii, acum eu ţi-am adus un căţel să-l creştem, of, dragule, of, ce poate să mai vină pe capul nostru... A izbucnit în hohote de plîns şi s-a lăsat prinsă în braţele soţului, lipindu-şi cu tandreţe capul pe unul din umerii lui, moment cînd dintr-o dată un scheunat ascuţit i-a desprins din strînsoare.

-Mamă, l-am înghesuit pe Fulg între piepturile noastre, sărăcuţul, am uitat de el! Nu mai plînge, hai să intrăm în bucătărie şi să-l cîntărim, să ştim ce greutate are, micul tău bibelou. Te rog, hai să fim veseli, am trecut prin multe şi le-am depăşit, Dumnezeu e cu noi, totul va fi bine, măicuţă mea scumpă! Hai, hai, să-ţi ştergi ochişorii şi să ne înveselim, prezenţa noului suflet din mijlocul nostru e un motiv să ne încurajăm, hai, Elvira, hai să intrăm.

-Nu am simţit că-l strîng, stătea lipit de proteza din locul sînului dispărut, nam avut cum să-mi dau seama, sărăcuţul de el. Poftim ţine-l tu să vezi ce uşor este şi cît de repede îi bate inimioara. S-a speriat rău de tot, ţine-l şi... Alexandru a luat vietatea într-o palmă, iar cu cealaltă a prins-o de umărul stîng pe soţie, protejînd-o să înainteze cei cîţiva metri pînă la intrarea din bucătărie. Fără să-şi dea seama din cauza bucuriei nu şi-a putut stăpîni valul de lacrimi ce i-a inundat ochii, remarca soţiei aducîndu-l cu picioarele pe pămînt:

- Alexuţ, ce-i cu tine, plîngi? S-a întîmplat ceva la spital şi nu vrei să-mi spui?

-O, nu, Elvira, scumpa mea, acum jumătate de an erai plină de sînge în patul din rezervă, după operaţie, iar astăzi neaua de afară şi cu piciul adus de tine, la fel de alb, sunt lucruri în contrast, dau stări absolut total diferite. Culoarea de astăzi îmi ridică moralul, doar ştii, urmează să aşteptăm cu emoţie fiecare zi, fiecare lună şi să dea Domnul cît mai mulţi ani. Dacă nu era aşa, poate nu aş fi fost de acord săl ţinem acasă, mamă dragă. Vizibil emoţionată de vorbele soţului, femeia i-a şters lacrimile de pe obraji şi apoi l-a sărutat pe frunte cu buzele rozii şi umede de cei cîţiva fulgi ce se topiseră

din momentul intrării în camera încălzită. Atentă să nu-l înghesuie între ei pe căţeluşul care începuse din nou să schelălăie, cu vocea inconfundabilă a pronunţat:

- Ai dreptate, băieţelule, ai dreptate, ce m-aş fi făcut fără tine? M-ai sprijinit atît fizic, dar mai ales moral prin tot ceea ce ai făcut, ai fost un exemplu de dăruire pentru aproapele ales de atîţia ani. Of, of, dragul meu soţ, inegalabilul marţafoi care numai el a ştiut cum să o facă pe soţia sa fericită. Dacă nu erai tu, cred că nu mă îndreptam, cine ştie pe unde zăcea trupul meu acum. Stai, stai, vreau să te mai sărut încă o dată!

- Mulţumesc, mulţumesc, iubito, dar hai să pregătim masa şi să înjghebăm lui Fulg un culcuş provizoriu, altfel, acuşica se lasă întunericul peste aşezare. Ce se mai aude la serviciu, schimbări, mereu alte schimbări ca peste tot unde se bagă politicul?

-Unde nu se bagă politica, tată, unde nu-şi vîră coada răul! Ştii, doar ţi-am spus săptămîna trecută, l-au înlăturat de vechiul meu şef de la judeţ, pe domnul Costel Binder, bun profesionist, şi l-au pus pe unul Dragnea, fost inginer la ape şi canalizări din oraşul nostru, n-are nimic cu meseria noastră, e total în afară cu agricultura şi cu protecţia plantelor de pe suprafaţa pămîntului. Se alege praful de noi, de altfel aşa e peste tot, cum ai remarcat şi tu în latura voastră, ţara noastră se duce de rîpă, omule. Hai, să nu mai vorbim despre tîmpeniile

astea, vor veni alţii şi-i schimbă şi pe ăştia, mereu se vor găsi deştepţi şi iar deştepţi pînă s-o alege praful de noi. Mi s-a comunicat că voi mai lucra încă vreo doi ani, mai au nevoie de mine, am rămas singura pe profil în sudul judeţului.

-Bine că te simţi în stare, fetiţo, mă bucur, zău! Faptul că poţi merge la serviciu e un lucru bun pentru psihicul tău, însă, mizeria de acolo, mediul toxic în care lucrezi mă pune pe gînduri, mamă!

- Ce vorbeşti, Alexandre, nu mai e nici o urmă de substanţă prin magazii sau prin beciuri, de ani de zile nu s-a mai adus nimic, băiete.

-Ei, na, Elviro, dar totul este impregnat cu pesticide, solul, apa din fîntînă, aerul ce-l respiraţi prin încăperi, sau orişice obiect din unitate! Nu-mi spune mie, eşti naivă, fata mea, pesticidele cu care ai lucrat ani de zile au bicuit boala de la sîn, cred că e primul factor ce te-a dus la operaţie. Doar, ştii, am mai vorbit noi despre asta, vreo trei, patru salariaţi de la voi au plecat pe lumea cealaltă.

-Şi atunci, ce-ai vrea să fac, Alexandrule? Pe o parte mă încurajezi, pe alta mă critici că merg la lucru, care e realitatea de fapt?

-Păi, bine, mergi, dar eram mulţumit dacă te-ai fi pensionat, gravitatea bolii ţiar fi permis, mamă dragă! Uite, un semnal de la Domnul, ai adus frumuseţea de căţeluş, cum am spus, un semn de o nouă vietate, de viaţă adusă lîngă noi, ai muncit atîţia ani, îţi ajunge, ai trecut ca firul de aţă prin urechea acului, ce mai vrei, nu-i semnificativ?

-Ba da, ba da, omuleţule, m-ai lasă-mă cîteva luni! Văd că mă simt bine, am poftă de mîncare, mă mişc cu uşurinţă, am chef de treabă, nu sunt semne că m-am făcut bine? Sunt, nu-i aşa, tată? Dumnezeu v-a fi alături de mine şi-l voi asculta, da, mă laşi cîteva luni să văd ce-o mai fi?

-Binee, neastîmpărata mea, bine, dar adu-ţi aminte ce spunea-i înainte de operaţie, că nu vei mai călca nici o zi la slujbă dacă scapi de boala parşivă!

- Ai dreptate, ai dreptate, nu am uitat! Să intrăm în primăvară, să trecem de sfîrşitul lui martie cînd ne vom sărbători anii de căsătorie şi apoi cu ajutorul bunului Dumnezeu, după Sfintele Sărbători de Paşte, la sfîrşitul lui aprilie vom relua discuţia, probabil o să-mi depun cererea după ce-mi i-au şi concediul de odihnă pe anul ăsta. Eşti mulţumit, Alexandre?

-Da, deşi eu aş fi...

- Bine, bine, hai să pregătim masa, hai, bărbatul mamii, scumpul meu bărbat! Oo, dar, mai întîi să-i încălzesc căţelului nişte lapte şi să-i înmoi nişte pîine în el, aoleu, uitam!

- Hopa, e cazul să-i spunem pe nume, să se înveţe cu el cînd îl strigăm pentru a creşte mare şi deştept. Nu crezi că am dreptate?

-Desigur, desigur, sfătosule, are dreptate fiul şi nora, nu poţi să nu sfătuieşti pe cei din preajmă, nu poţi, asta e, Alex, asta e, băiatule deştept!

- Elvira, Elvira nu fi obrăznicuţă, să ţii minte că mai ai un suflet în ogradă, pe Fulg, trebuie să-l îngrijim ca pe unul de-al nostru, să demonstrăm că avem responsabilitate şi respect pentru sufletele lăsate de Dumnezeu pe pămînt.

-Da, băiatule, da, ai dreptate, mă voi supune ordinelor primite, nu-ţi fie teamă că nu te voi asculta. Fără tine nu aş mai fi fost pe faţa pămîntului, nu aş mai fi avut şi pe nepotul meu drag, Vlad. Stai să-l vedem şi pe următorul, nora este din nou gravidă, o fi băiat sau fată, numai Dumnezeu poate şti, oricum în toamnă suntem iarăşi bunici, bărbate, bărbate...

- Elvi, Elvi, ai lauat-o pe alături, ai luat-o pe panta miştoului faţă de mine, nu fi şmecheră, nu mă trata ca pe un fraier de la marginea cartierului, eu spun să... După ce s-au sărutat pe obraji, au împlinit cele necesare sfîrşitului de zi, apoi i-au pregătit culcuşul într-o cutie de carton în care au pus nişte prosoape mai vechi şi două, trei maieuri să-i ţină de cald. Se lăsase întunericul, trecuse aproape de ora cinci cînd Elvira i-a spus:

- Gata, hai să mergem sus, o să-l las în baie, să se obişnuiască mititelul. Du-te în magazie, poate găseşti o tava de la aragazul vechi, iar sub scări este punga cu nisip şi prundiş, ştii tu, aia din care am pus la flori astă toamnă cînd le-am mutat în garaj să nu îngheţe iarna afară. Îmi trebuie, o voi aşeza într-un colţ lîngă cutie, să se înveţe să-şi facă nevoile în ea. Hai, repede, că...

- Bine, bine, plec să mă orbecăi pe sub scări, pungile le găsesc mai uşor, dar la magazia din fundul curţii nu am deloc lumină, o să-mi fie mai greu prin cîte sunt aruncate de-a valma. Feciorul nostru şi-a adus o mulţime de lucruri acolo, mi-a blocat toate rafturile, nimic nu-mi este necesar mie, dacă vreau ceva ca acum, habar nu am unde e, trebuie să le răstorn pe toate.

-Măi, măi, iar te legi de el? Te-am rugat ceva, dacă nu vrei, aprind o lumînare şi merg eu să caut, e treabă de femeie, nu? Porţi în buzunare o grămadă de brichete, ia mă două şi-ţi ajung, ce-ţi trebuie, şapte felinare?

-Gata, gata, ia-l pe Fulg şi du-te în camere, eu mă duc să caut ce m-ai rugat, cu ajutorul Celui de Sus mă voi descurca, nevastă. Of, dar nu ar fi mai bine să-l lăsăm aici în bucătărie, e la fel de cald ca şi sus, mamă?

-Vai, cum să-l lăsăm singurel, măi, îi va fi urît şi va schelălăi toată noaptea, sărăcuţul mamii, sărăcuţ.

23

La strîns şi mai cu drag la piept pe animăluţ, care, fudul nevoie mare, drept mulţumire a lins-o pe obrazul dinspre el, scoţînd geamăte de mulţumire.

-Oo, tată, dar îl laşi să te lingă pe faţă, cu asta nu sunt de acord, să ştii de la mine, absolut nu sunt de acord!

- Alexandre, nu ţipa, te rog! Mama a murit de curînd, nu am pe nimeni în casă să-mi ţină de urît, ce-o să mă fac noaptea cînd tu eşti de gardă? Ţi-am mai spus, am nevoie de un suflet lîngă mine, unul a plecat, altul a venit!

- Măi, omule, dar dacă şi mama s-a stins de curînd, ar însemna să mai aducem încă o potaie în casă, nu, după cum zici, unul pleacă, altul vine! Hai să creştem cîini în ogradă, să facem inventarul, să-i numărăm pe toţi de aproape ce-au plecat în veşnicie în ultimii ani, şi să umplem curtea cu cîini sau cu tot felul de animăluţe pentru a ne face viaţa mai uşoară, sufleteşte vorbind, nu?

-Nu, nu ai dreptate, el va singura vietate, e alb ca zăpada şi de la prima vedere ai fost de acord să-l oprim drept un dar oferit mie de Sus, după boala suferită!

- Bine, bine, aşa să rămînă, plec după tigaie şi prundiş, hai, urcă sus, afară e noapte, acuşi trebuie să coborîm şi să mîncăm de cină. Ai dreptate, merg să-mi văd de treaba mea pe sub scări, prin magazie şi tot aşa, bărbate, of, tontul casei, tont... Zilele au trecut mai iute decît şi-ar închipui vreunul dintre semenii din preajmă, la fel şi săptămîni din primăvara ce-au inclus şi zilele Sfintelor sărbători de Paşte, timp în care inginerul Dragnea, noul director al agriculturii judeţene, fugit de la peremişti la liberali, unde erau Alexandru şi Elvira, le solicitase o întrevedere chiar la ei acasă, chipurile să-i ceară sfaturi doamnei inginere.

-Stimată doamnă, am aflat că aţi fost operată de cancer în toamnă, vă doresc multă sănătate şi spor la muncă. Am venit la dumneavoastră să vă cer nişte sfaturi, ştiţi doar, sunt noul director al agriculturii judeţene. Soţul, domnul medic, e vechi liberar, îmi va permite să mă sfătuiesc cu doamna sa în interesul partidului şi al judeţului, sunteţi printre puţinii specialişti ce-au rămas, e musai, vreau să mă ajutaţi, să-mi spuneţi pe cine să păstrez în funcţie, doar lucraţi de aţîţia ani în domeniu. În ce vă priveşte, staţi fără grijă, cît voi fi la direcţie, veţi lucra tot mandatul meu, prin urmare să începem. Fără să ceară permisiunea, şi-a scos din buzunarul cojocului pachetul cu ţigări şi l-a aruncat pe masă, din el a scos o ţigară şi şi-a aprins-o cu bricheta, după primul fum tras pînă-n adîncul pieptului, întrebîndu-i:

- N-aveţi o scrumieră sau o farfuriuţă de tablă? Oo, mă scuzaţi, e voie, se poate fuma aici?

-Domnle inginer, doar eu mai fumez, dar afară, vreau să-mi protejez soţia, ştiţi, după cum aţi spus mai înainte, abia a fost operată de cancer la sîn! Aş dori...

- Aveţi dreptate, aveţi perfectă dreptate, dar unde s-o sting?

-Da-ţi-mi-o mie, merg şi o sting afară! Cred că mai important ar fi să o ascultăm pe doamna ingineră, este în interesul partidului şi al judeţului, nu-i aşa?

-Da, da, aveţi dreptate, dom'le, tocmai de aceea am plecat din partidul lui Vadim, acolo nimeni nu poate să insufle nici o idee, numai el avea dreptate, el era cheia şi lăcatul, cum ridicai capul, poc, te şi pocnea după ceafă, cretinul naibii. Da, doamnă, aşa cum v-am zis, vă garantez cu mîna pe inimă, la pensie veţi ieşi peste doi ani, atunci cînd împliniţi vîrsta, nu anticipat, la cerere. Bunn, acum spuneţi-mi

ce fel de oameni sunt acolo, pe care şi pe care să-l schimb, vreau să meargă bine treaba, altfel...

- Domnule inginer, nu uita, păstrează profesioniştii, altfel va fi jale, omule, am mai spus-o şi în şedinţele noastre, ascultaţi-mă, nu faceţi ca urmaşii molimei roşii, nu-i schimbaţi după moftul...

- Are dreptate soţul, dumneavoastră veniţi de la reaghecele, agricultura se face numai cu profesionişti, nu cu membrii de partid, altfel...

- Da, doamnă ingineră, dar e absolut necesar să urmez linia partidului, aşa am ajuns şi eu în fruntea agriculturii din judeţ, nu? În dimineaţa sîmbetei cu pricina au continuat să discute încă vreo două ore, se apropia ora prînzului şi gazda, plictisită şi lămurită de noul şef, a pronunţat cu vocea ei blîndă, dar oarecum schimbată, flegmatică s-ar fi putut spune, cum arar ştia să o facă:

- Bine, domnule director, sper că aţi recepţionat recomandările primite! Soţul meu cred că s-a plictisit, şi-a pierdut cîteva ore din faţa calculatorului pentru a ne asculta pe noi, directorul şi subalterna cum pun ţara la cale, nu-i aşa, Alex?

-Ei, nu-i aşa, Elvira tatei, nu-i aşa. Cu domnul inginer am mai vorbit, însă sumar, tu, la şedinţele noastre. Nu prea am avut timp să detailăm, dumnealui abia e de cîteva săptămîni la noi, ştii doar întreaga poveste a traselui său! Acum, ce mai, să sperăm că lucrurile vor lua o întorsătură bună, măcar în judeţ, mai ales după cum i-ai dat sfaturile. Să vedem, să aşteptăm să treacă două, trei luni şi vom... După trei, patru săptămîni, chiar în săptămîna de după Sfintele Paşte, Elvira a venit foarte tristă acasă, refuzînd chiar să servească mîncarea încălzită de soţ. Speriat, cu teama pornită din adîncul sufletului, cu inima îndurerată şi cu Fulg în braţe, Alex a întîmpinat-o:

- Ce-i Elviro, tată, nu te simţi bine sau la serviciu s-au răsturnat munţii peste cetate?

-Pe naiba, ghem, Alex, citeşte rîndurile de pe coala primită astăzi! A luat-o foaia de hîrtie în mîna liberă şi cu degetele a desfăcut-o pentru a-i citi conţinutul, chiar de la pronunţarea titlului mirîndu-se şi spunînd aproape fără să gîndească profund, cum făcea de felul lui, plictisindu-i pe cei din jur:

- Animalul, a iscălit şi ţi-a trimis decizia de pensionare cu data de 1 mai! Nu a ascultat nimic din sfaturile tale, afurisitul, cretinul naibii! Nu degeaba are fruntea aşa de îngustă, e ca la carte, ţi-am zis cîndva, am învăţat, mamă, în facultate, sunt statistici ce nu pot fi schimbate! Nu-i nimic, vei sta liniştită acasă, e alt semn trimis de Sus, vreau să trăieşti, nu să stai cu trupul în mijlocul pesticidelor, fato. Pricepi, alungă norii de pe frunte, lasă seninul să-i scalde cerdacul, frumoasa mea nevastă.

-Of, lasă-mă în pace Alexandre, frumoasa cheală şi numai cu o ţîţă! De ce faci glume pe seama mea, bărbate, de ce nu mă protejezi? A izbuncit în hohote de plîns, cu ambele mîini l-a împins nervoasă şi a trecut pe lîngă el să urce pe scările ce duceau în camerele din casă. Buimăcit, fără să stea mult pe gînduri, bărbatul a urcat după ea, luîndu-l şi pe Fulg între palmele larg deschise. Ghemuită într-un colţ al canapelei femeia continua să plîngă în hohote şi să-şi reverse năduful, îndurerîndu-şi soţul neputincios, care, cu greu stăpînindu-şi nodul din gît, o ruga printre lacrimile ce-i ştrangulau graiul:

- Elviraşule, scumpete, pentru mine eşti aceeaşi femeie frumoasă pe care o iubesc din adîncul sufletului, tu nu vezi ce bine îţi stă cu peruca? Peste cîteva luni vei avea părul tău natural, chiar mai frumos ca altădată, deja a început să fie mai creţ, o să vezi, ai răbdare, va fi foarte bine, crede-mă scumpo! Hai, te rog nu mai plînge, haide jos să mîncăm. Uite, uită-te şi la căţeluşul ăsta, parcă e un ursuleţ alb cu botul şi ochişorii negri ca taciunele. Priveşte-l, te rog mult, e speriat sărmanul, te crede maică-sa, e nedumerit de schimbarea ta. De atîtea săptămîni l-ai mîngîiat şi l-ai dezmierdat, iar acum mi l-ai pasat mie, sărmanul nu ştie ce se întîmplă, e speriat şi tremură, gîndeşti că l-a cuprins frigul. Hai, Elvira, hai la... Alexandru a tresărit, cînd, dintr-odată, soţia şi-a dezlipit mîinile de pe ochi, a început să zîmbească la partenerul de-o viaţă şi i l-a luat pe căţeluţ în palmele-i micuţe, uscăţive şi umezite de picurii strînşi în căuşurile lor. De parcă răsărise soarele pe faţa invadată de razele calde, a pronunţat veselă către soţul brusc încîntat şi liniştit de turnura plăcută a clipei:

- Of, dragă Alexuţ, cît poţi să mă bucuri, ai dreptate ca întotdeauna, vom fi din nou fericiţi şi sănătoşi! Gata, hai să mîncăm, mai ales că trebuie să-i încălzesc şi micuţului ceva lăptic cu miezuri de pîine. Numai un pic, să mă schimb de haine, să mi le i-au pe cele de curte. Bine spui, o să-mi găsesc de treabă, să fiu eu sănătoasă şi tu la fel.

-Dă-le jos, mamă, dă-le mai repede jos, tu simţi ce miros aduci cu ele în casă?

-Nu, Alex, cred că mi s-a diminuat simţul mirosului sau m-am obişnuit cu otrăvurile de acolo!

- Aşa e, dar toxicitatea e cu atît mai perfidă pentru că nu poţi feri organismul de ea! Chiar dacă nu aţi mai adus în ultimii ani, remanenţa este mare, va persista încă multă vreme de acum încolo. Cît mai e, cîteva săptămîni şi scapi pentru totdeauna de pesticidele ce ţi-au mîncat sănătatea. Am mai discutat cu tine, ştii bine, vreo patru salariaţi de la voi au dispărut, au fost răpuşi de cancer. Substanţele astea au un potenţial foarte toxic. Tu eşti printre cei fericiţi, te-ai operat la timp şi te-ai vindecat. E bine că ajungi să te bucuri de pensie, să-ţi dea Domnul mulţi ani să profiţi de ea, eu... A prins-o de umeri şi au coborît în bucătărie, au mîncat şi l-au hrănit pe Fulg, căţelandrul ajuns de-o şchioapă în săptămînile ce s-au scurs peste umerii cuplului, peste casele din coasta cimitirului, peste întreaga aşezare. De fiecare dată s-au distrat, nevoie mare, cînd îl găseau ascuns pe după dulapul din bucătărie sau prin gura burlanelor prelinse de pe pereţi pe sub terasa din jurul casei, doar schelălăitul său divulgîndu-i ascunzişul, micuţul nemernic nereuşind să iasă singur. Mai nou, Elvira îi cumpărase o broscuţă din burete cu care se juca şi-i amuza pe stăpîni prin joaca lui de căţeluţ de companie. Soţia a trecut cu bine primele luni după pensionare, se acomodase şi încetul cu încetul se înhămase la treburile gospodăriei. Alexandru continua să meargă la serviciu şi să scrie poeme şi proză despre întîmplările ce se derulau peste umerii lor şi ale semenilor în viaţa de zi cu zi. Necazurile trăite îşi încrustau nemiloase semnele, ba pe fruntea tot mai ridată de la an la an, ba în inima ce-i dădea semne de oboseală. Între timp, cîte două luni din trei ani la rînd, terminase şi cursurile pentru obţinerea competenţei în examinarea ecografică a inimii pacienţilor. De parcă îi era lăsat de

către Cel de Sus, fără a divulga ceva Elvirei îndrăgite, iniţial nu a vrut să-i redea dialogul avut cu profesorul Apetrei de la Fundeni, care, la o examinare cerută unora dintre cursanţi, el, voluntarul, s-a oferit cu bună ştiinţă, cunoscîndu-şi suflul ce-l chinuia noaptea în piept, alungîndu-i tot mai des somnul, oferindu-i ore îndelungi cu albe şi chinuitoare insomnii.

"-Domnule medic, stimate coleg, de cînd ai gîscanul în piept? Sîsîie tare, suflă de parcă urcă dealul fără aripi, nu te necăjeşte în timpul zilei? Nu oboseşti, omule?

-Nu, domnule profesor, mă simt bine, pînă anul trecut, aproape zilnic am alergat prin pădurea din marginea oraşului. În lunile de primăvară şi de vară, chiar şi astă toamnă, după orele de contravizită făceam acest sport cel puţin o jumătate de oră, alergam cam cinci kilometri. Oboseam, desigur, din cauza mişcării şi a anilor, nu sunt chiar aşa de tînăr, dar o puneam pe seama asta, nu a suflului. Am neglijat, însă prezenţa lui m-a determinat să urmez cursurile de la Fundeni, adică, să am prilejul să învăţ ecocardiografie de la dumneavoastră.

-Fugi, de aici, colega, nu vorbeşti în cunoştinţă de cauză, stenoza e largă, dar după un deceniu, dacă nu o forţezi cu sporturile şi vei lua statine să frîneze depunerile de colesterol, sigur şi cu un regim sever, fără grăsimi, o mai lungeşti vreo zece ani, apoi, nu ai cum, statistica spune, urmează înlocuirea ei cu una biologică sau artificială, metalică, un Sorin 23 cred că v-a merge bine! Ai grijă, frate, nu-i de glumit, vorbesc foarte serios, altfel vii la mine mult mai devreme, adică, pardon, vei ajunge pe mîna chirurgului!

- Cuuummm? Nu se poate, domnule profesor, pe mine nu mă supără nimic, fac şi alte sporturi, vorbim ca între doi bărbaţi, să mă iertaţi, nu se poate, zău, m-aţi dezarmat complet, mult stimate domn!

- Ei, cum să nu, parcă poţi cunoaşte dinainte ce-ţi oferă viaţa? Mă bucură ce aud de la dumneata, însă datele statistice medicale nu le-am făcut eu, ele nu pot fi schimbate, doctore! Timpul le rezolvă pe toate, vom trăi şi vom vedea, amice.

-Eei, da, cum s-ar zice, după vorba lumii, unde dai şi unde crapă!

- Cam aşa e, colega, aşa este, te străduieşti să înveţi pentru a depista din vreme bolile altora, dar uiţi de ale tale, uiţi că eşti om ca şi ceilalţi. La bună vedere, să ne reîntîlnim şi în alte ocazii. Apropo, am citit cartea pe care mi-ai făcut-o cadou, mam regăsit ca personaj în ficţiunile tale. Bravo, ai talent, felicitări şi succes mai departe. Salutări lui Geo Bâlă, fostul meu coleg de facultate, lucrează în continuare la voi, mai poate, mai poate?

-Da, da, încă poate, greu, dar merge, însă nu mai face gărzi după necazul suferit în toamna trecută, cînd a fost operat de colecistită acută la Iaşi.

-Daa, nu am ştiut, nici nu am avut de unde să aflu, ne întîlnim foarte rar, doar la întrunirile noastre ştiinţifice, ca şi atunci, anul trecut cînd mi-ai oferit cartea.

-Păi, cam după aceea a suferit dumnealui intervenţia, da, da, cam la vreo două săptămîni. Altfel, a trecut prin clipe grele, chirurgii au întîmpinat greutăţi din cauza obezităţii sale, dar în cele din urmă totul s-a terminat cu bine.

-Repet, te rog transmite-i multă sănătate din partea colegului Eduard Apetrei, la fel şi dumneata, stimate coleg. Gata, am terminat examinarea, te poţi îmbrăca, să vină alt voluntar. Hai, prieteni, care doreşte să urmeze exemplul colegului?”

Astfel, cu inima atinsă şi cu sufletul rănit de recentele necazuri al soţiei, tacit a început să se retragă tot mai mult în sine, să se ferească de valurile societăţii prinse în ghearele capitalismului sălbatic condus cu violenţă de foştii membri ai molimei roşii, urmaţi îndeaproape de fii lor îmbrăcaţi cu alte veşminte. Răbufnea în scrisul aşternut în romane, reuşind să încheie o trilogie anticomunistă, neluată în seamă de capetele înscăunate ale societăţii, dar convins că rîndurile sale vor rămîne înfipte în stîncile vremii pentru urmaşii neamului. Nemiloasă cu oamenii blînzi şi naivi, perioada de timp s-a scurs cu repeziciune, după nici cinci ani, tăvălugul vieţii venea peste ei cu alte şi alte săgeţi veninoase să-i strivească...

28

II FILONUL DE LACRIMI
....

- Elvira, mergi cu mine la Iaşi să participi la botezul noului prunc de spirit?

-Nu cred, nu pot Alex, nu mă simt chiar aşa de bine, sunt prea obosită, abia am terminat cu conservele pentru iarnă, am de făcut multă treabă prin casă, peste două săptămîni încep sărbătorile de iarnă, mîine, poimîine e Sfîntul Nicolae, apoi, peste două, trei săptămîni vine Crăciunul şi nu am început curăţenia. Nu vezi, azi ne-a adus omul nostru peştele proaspăt, în următoarea perioadă vom posti, nu avem voie să mîncăm altfel de carne, doar, ştii, am spus că vom respecta, tată, nu?

-Da, da, Elviro, vom ţine postul, Dumnezeu te-a salvat şi trebuie să respectăm credinţa în el. Voi pleca doar cu cei cîţiva prieteni, Bogdănescu, Gruia, Petruş, Miki Costandache şi Ancelin Roseti, mai sosesc de la Huşi Lina şi Theo Codreanu cu Ioan Pricop Ghiorghe. Acolo vor mai veni şi cîţiva colegi de facultate, plus cei chemaţi de Valeriu Stancu şi Lucian Vasiliu, mă voi descurca, dar tare mult doream să fii alături de mine. Sunt la al şaptelea, mamă, e o cifră cu noroc, după cîte ştiu de la alţii. Altfel... A doua zi, dis-de-dimineaţă a plecat cu amicii spre metropola moldavă. Au urcat la Casa Pogor-fiul, s-au întîlnit cu ceilalţi invitaţi şi împreună au botezat romanul Vocea manuscrisului, al doilea prunc din trilogia anticomunistă. Cînd totul decurgea cum nu se putea mai bine, mai cu seamă că primise de cîteva zile anunţul să vină la Bistriţa-Năsăud pentru a-şi ridica premiul I pentru noua carte, tocmai în momentele desfăşurării mesei de protocol, a fost înştiinţat de către unul dintre bîrlădenii apropiaţi:

- Domnule, ia celularul meu şi vorbeşte cu feciorul dumneata, insistă!

- Nu, Miki, nu vorbesc la celular, nu doresc să-l folosesc, eu sunt de modă veche, nu vreau să-mi strivesc spermatozoizii, niciodată nu-mi voi cumpăra astfel de armă distrugătoare.

-Domnle, băiatul insistă, poate e ceva urgent? N-o fă pe nebunul, nu cred că feciorului îi arde de glume, să te felicite pentru succes, putea fi aici, lîngă dumneata, decît să-ţi de-a telefon în timpul desfăşurării evenimentului cultural, nu?

-Da, ai dreptate, dă-l încoace, cum să-l ţin?

-Hai, pe naiba, cum adică, faci glume cu mine? Uite aşa, asta e poziţia, acum poţi vorbi, nene scriitorule! Ce om eşti, omule, nu pot să înţeleg! A luat celularul de la prietenul bîrlădean,

cunoscut lui încă din copilărie, şi prin hărmălaia din sală, pentru prima oară asculta şi vorbea prin noua tehnologie, :

- Alo, cine-i acolo?

-Eu sunt, tată, Ştefan, fiul tău! Vino rapid la Bîrlad, lui mama îi este foare rău!

- Ce spui, măi copile, cînd am plecat nu avea nimic, şi numai în cîteva ore i s-a făcut atît de rău?

-Micuţule, a curăţat nişte peşte proaspăt, primit pe la orele nouă, aşa mi-a spus ea şi, stînd aplecată vreo oră la cişmeaua din curte, din cauza apei reci şi a

poziţiei incomode, o durere violentă i-a luat mijlocul. Nici nu l-a terminat pe tot şi tîrîş-tîrîş a plecat în casă să-mi de-a telefon. Mi-a spus să nu te sun, dar îi este foarte rău, varsă mereu şi o mai doare burta şi capul, tată drag, nu ştiu ce să-i fac, e palidă şi foarte agitată, e dărmată complet, te rog să vii cît poţi de repede.

-Măi, băiete, du-te la farmacie şi cumpără cîteva tablete de piafen şi de metoclorpramidă, dă-i-le să le bea şi să vedem ce efect au, tăticule!

- Omule, dar o să le verse, cum crezi că le va suporta?

-Atunci cere-i farmacistei injecţii şi roag-o pe doamna Buzamăt, vecina, să vină să i le facă! Eu voi încerca să pornesc spre casă, dar oricum, ajung în cel mult două ceasuri, tată!

- Şi dacă vecina nu-i acasă, ce fac?

-Fir-ar al naibii, dar eşti adult, descurcă-te, ce vrei să spun în clipa de faţă, să mă teleportez? Habar nu am cum se procedează, voi face tot posibilul să ajung cît mai repede, las totul baltă aici şi sosesc lîngă voi, am zis, în cel mult două, trei ceasuri, nu am sirenă la maşină să-i dau pe toţi la o parte din calea mea. Nu vrei să fac vreun accident, Doamne fereşte, să ajung la spital cu oasele rupte şi cu capul spart, fiule!

- Bine, bine, o să încerc să mă descurc, o las pe Nuş cu ea şi eu merg să caut injecţii şi apoi pe vecina. Oricum, te aştept să vii cît mai repede, îmi este teamă cînd o văd cît de rău arată. Pa, succes acolo şi vin-o cît poţi de repede! A înapoiat lui Miki celularul, şi-a şters transpiraţia de pe frunte şi a încercat să-şi mascheze mimica feţei transfigurate, palidă şi brusc încercănată. A aplecat bărbia în piept să-şi simtă pulsaţiile accelerate ale inimii, şi-a dat seama că nu este ceva în regulă şi, din reflex, a pus buricele mîinii drepte pe carotida opusă, pronunţînd numai el să audă:

- Aoleu, mamă, au năvălit extrasistolele, să mă aşez pe un scaun, să nu cad cumva printre invitaţi, e clar, s-a dereglat ritmul, nu-i bună treaba, nu-i bună deloc! Tocmai cînd s-a aşezat pe scaunul cel mai apropiat, l-a suprins prietenul Valeriu Ambrozie, colegul de facultate, ajuns şef la o Clinică Medicală din Iaşi, care, surprins de atitudinea amicului, dar cu simţul clinic perspicace, l-a întrebat speriat:

- Alexandre, ce-i cu tine, văd că nu-ţi este bine! Ai o tulburare de ritm cardiac, de-ţi controlezi pulsaţiile la carotidă? Te-ai schimbat la faţă, eşti palid, transpirat şi privirea ţi s-a tulburat, amice!

- Da, Vali, am salve de extrasistole după vestea rea primită! Nu pot să mai stau, trebuie să pornesc spre casă, îi este foarte rău Elvirei!

- Cum omule, eşti nebun, nu se poate, abia stai pe picioare şi vrei să pleci la drum, să conduci maşina? Uite, te strigă domnul Valeriu, vrea să comunice o ştire primită la telefon, n-ai auzit, a spus la cîţiva dintre noi, dar vorbeai la telefon, aveai altă treabă! Ce coincidenţă, să ai doi amici cu acelaşi pronume?! Spre ei s-a apropiat Valeriu, preşedintele Filialei ieşene a scriitorilor, care, fără să-şi de-a seama de suferinţa autorului, s-a buburat să-i spună:

- Alexandre, eşti nominalizat pentru premiul I la Festivalul de Proză de la Bistriţa Năsăud, romanul Vocea manuscrisului a impresionat, peste o săptămînă

trebuie să mergi acolo, să ridici diploma şi premiul! Mi-au spus că te-au anunţat, de ce nu ai zis la nimeni? Ce faci, de bucurie te-ai aşezat pe scaun? Îngîndurat, fără pic de vlagă, nu ştia dacă e bine să-şi divulge amarul, mimica înnorată a feţei, aproape inexpresivă determinîndu-l pe şeful scriitorilor să reia anunţul:

- Aloo, hombre, trebuie să mergi la Bistriţa Năsăud, romanul este nominalizat pentru premiul I, nu te bucuri? Sau tocmai de aceea te-ai prăvălit pe scaun, de prea multă bucurie?

-Nu, stimate domn, i s-a făcut rău, are palpitaţii, tocmai acum cinci minute a primit o veste rea, trebuie să plece urgent acasă, a fost anunţat de fiu că i s-a făcut rău Elvirei, soţiei lui, poate o cunoaşteţi, nu-i aşa?

-Cum să nu, am avut prilejul cu ocazia altor lansări de cărţi ale lui Alexandru Grigoriţă, o cunoaşte şi Măriuţa mea, se simpatizează amîndouă, cum să nu o ştiu! Ce este Alex, s-a întîmplat ceva grav de trebuie să pleci chiar în minutele astea?

-Da, amice, aşa este, îmi revin îndată şi o şterg cît ai bate din palme. Mă scuz faţă de invitaţi, nu am altă soluţie.

-Lasă, omule, te justific eu, nu-ţi fă niciun fel de probleme. Sau, ştii ce, nu spune nimic, ei sunt acum ocupaţi la masa de protocol, o ştergi tiptil-tiptil şi nu mai spunem nimic, nu e mai bine aşa? Cîştigi minute bune, altfel, durează dacă te îmbrăţişezi cu fiecare, pierzi cel puţin un sfert de oră, timp în care poate reuşeşti să ieşi din Iaşi, prietene. Nu spun bine?

-Ai dreptate, numai dacă îşi vor da seama de lipsa mea, vă rog pe amîndoi sămi cereţi scuze. Doi de Valeriu fac mai mult decît unul singur, nu am dreptate?

-Sigur că dacă, prietene, te-am scuzat eu şi altădată în faţa altora, nu mai ţii minte? Ehe, cîte nu am făcut noi în facultate şi de cîte ori nu ne-am acoperit unul pe celălalt! Le spun vrute şi nevrute de nu o să-şi dea seama, tu, dacă te simţi mai bine, hai să coborîm scările şi să te conduc la maşină. Dumneata, domnule Valeriu, eşti printre colegii de breaslă, acoperă-ne cîteva clipe, vedem noi după aceea cum ne descurcăm, bine?

-Da, stimaţi doctori, am eu grijă să le distrag atenţia, aşa faceţi!

- Of, numai o secundă, prieteni, trebuie să-i transmit lui Miki intenţia mea, el şi cu încă doi bîrlădeni au venit cu mine în maşină, nu pot să-i las baltă, poate vor să se întoarcă, deja e tîrziu, e musai să le spun! Vali, te rog, du-te la domnul care mi-a întins telefonul şi spune-i să vină aici, eu, mă mai odihnesc o secundă, mai vorbesc că Valeriu să stabilesc ce urmează să fac pentru a ajunge peste o săptămînă în Ardeal, tare mult aş vrea să ajung acolo. Te duci, mă serveşti?

-S-a făcut, continuaţi să discutaţi de-ale voastre, merg să-l aduc pe bîrlădean.

-Mulţumesc, mulţumesc tare mult. Să mă ierte Aurora şi Rodica Ghiuru şi ceilalţi colegi ai noştri că plec fără să-i îmbrăţişez, te descurci cu explicaţiile în lipsa mea, aste e situaţia, aleg soluţia cea mai bună, aceea pe care m-aţi sfătuit. Imediat ce s-a desprins de ei, Alexandru, epuizat de vestea rea, dar şi de către cea bună primită în compensaţie a slobozit două, trei fraze către Valeriu:

- Şi zi-i aşa, trebuie să merg la Bistriţa, nu? Nu ar fi util să meargă cu mine şi editorul cărţii, adică şi tu, Preşedintele Filialei Scriitorilor din Moldova?

- Ba da, te însoţesc bucuros, pentru mine este măgulitoare situaţia ivită, unul din confraţii scriitori să primească premiul la Festivalul Naţional de Proză Liviu Rebreanu, e o chestie importantă amice, cum să nu, vin şi eu! Propun să-l luăm şi pe Cassian Spiridon, tot acum a fost anunţat şi el telefonic că este nominalizat la secţiunea eseuri, îţi dai tu seama, doi de sub aripa mea vor primi premii, e remarcabil, omule, chiar este recomandat să merg alături de ei! Deci nu uita, la mijlocul săptămînii viitoare ne vom găsi în altă locaţie! Ce spui, ne iei cu maşina ta, nu te supără că îl voi invita şi pe Cassian?

-Nu, dragă, chiar sunt onorat, eu, un medic dintr-un orăşel din provincie să merg alături de doi cunoscuţi scriitori ai Iaşului, directori de reviste şi şefi la edituri recunoscute pe plan naţional!

- Hai, nu o fă pe modestul, eşti nominalizat printre primii prozatori şi acum mă perii cu laude şi alte chestii din astea, termin-o! Uite se apropie cei doi, aşa rămîne, te rog să-mi telefonezi diseară, să-mi spui despre Elvira, să nu te încurci cu deplasarea în Ardeal! Bine, mă suni, da?

-Da, da, s-a făcut, numai să ajung acasă sănătos, prietene. Stai liniştit, te voi informa despre ce-i vorba, pa, mulţumesc mult pentru înţelegere. Sărutări de mîini lui Măriuţa, e o drăguţă, o pup dulce, îmi place cum s-a ocupat pentru a ieşi cartea, e frumoasă, coperţile şi întregul aranjament al măruntaielor din ea!

- Măi, măi, tot cu vocabularul vostru de doftori, auzi, măruntaiele din ea, din carte, am înţeles, am înţeles bine, băiete! Pa, stai liniştit, mă ocup eu de invitaţi, de altfel, flămînzii cred că au terminat totul din farfurii şi din pahare, nu-i văd să mai piardă mult vremea pe aici. Şi-au strîns discret mîinile şi s-au despărţit fără să-şi fi dat seama careva dintre invitaţii din sală despre conţinutul dialogului abia încheiat. În următoarele secunde s-au apropiat de el Vali însoţit de Miki, care, de felul său agitat, acum şi mai panicat i-a spus, bîlbîindu-se fără să vrea:

- Gata, onorate prieten, plecăm, nu mai stăm pe gînduri, ştiu foarte bine ce înseamnă să ai pe cineva de aproape foarte bolnav. Abia l-am externat de la dumneata pe tata, cînd a fost asta, acum trei zile, hai, sus, să plecăm urgent acasă.

-Ce-i, măi, Vali cu ăsta, i-ai spus ceva despre mine?

-Ce era să fac, Alex, ştiindu-l că e unul dintre ai tăi, l-am lămurit venind spre tine, acuma, ce, te-ai supărat pe mine?

-Domnule medic, nu trebuie să-i reproşezi amicului dezvăluirea, e urgenţă de gradul zero, hai, ridică-te, să pornim la drum, omule! Le spun lui Ancelin, lui Simion şi domnului Novac că o ştergem urgent, fiecare să i-a cîte ceva din catrafuse şi în cinci minute să fim la maşină, dumneata coboară şi porneşte motorul, în două ore suntem în cetatea Bîrladului. Cine vrea poate să mai rămînă, pe masă mai găsesc de-ale gurii, noi plecăm! Prietenii l-au ajutat, fiecare în felul lui, şi val-vîrtej echipajul a pornit spre oraşul din sudul Moldovei, cîndva, denumită de înaintaşi Capitala Culturală a zonei de Jos. Drumul a fost bun, fără incidente sau lucruri neprevăzute, aproape de ora cinci, după ce-i lăsase pe amici în centrul tîrgului, în cele din urmă a oprit maşina la poarta din faţa casei. Grăbit şi plin de emoţii, a deschis portiera şi a urcat în fugă

32

scările ce-l duceau spre uşa de la intrarea în camere. Mai obosit ca niciodată, fără să-şi dea seama de adevăratul motiv, a tras adînc aer în piept şi s-a îndreptat în dormitorul Elvirei, de pe coridor anunţîndu-şi prezenţa:

- Salut, Elviraş, tată, în sfîrşit am ajuns, sunt aici! Ce-ai păţit, mamă, dragă? S-a apropiat de patul unde-i zăcea soţia şi speriat de cele văzute, a exclamat:

- Doamne, dar aşa te-am lăsat dimineaţă? Nu e nimeni lîngă tine, puiule? Of, scumpo, Doamne, spune ceva, vorbeşte, tată! Privea în jur şi nu-i venea să creadă. În patul din dormitor, acoperită cu trei pături şi cu capul înfăşurat cu o basma neagră din lînă, palidă cum nu o mai văzuse vreodată, cu ochii storşi de vlagă, soţia se uita spre el cu privirea pierdută. Jos, lîngă noptieră, era un lighean din plastic roşu, în care se găsea un conţinut galbenverziu, cu miros de ficat putred, vărsat din stomacul suferindei. Sărmana nu reuşea să scoată o vorbă, continua să se uite disperată, undeva departe, nu realiza că lîngă ea sosise salvatorul. Bărbatul, convins imediat că lucrurile sunt grave, s-a aşezat în genunchi la marginea patului, i-a descoperit fruntea şi a început să i-o mîngîie cu degetele calde, încărcate de energii invizibile, şoptindu-i cu glasul tremurînd:

- Gata, fetiţo, sunt lîngă tine, şi mereu va fi aşa, orice s-ar ivi, nu te voi mai lăsa singură! Primeşte energia trimisă prin buricele degetelor, te va întări şi te va face să vorbeşti. Aşteaptă puţin, o să vezi că am dreptate, hai, te rog, iubito! Prin fereastra de la dormitor, în cîteva secunde au început să pătrundă razele portocalii ale apusului de soare, calde şi binefăcătoare organismului stors de boală. Culoarea luminii scoborîte din ceruri aducea un suflu nou încăperii, pereţii plini de tablouri au creat imaginea unui aşezămînt umplut cu suflu dumnezeiesc. Nu-i de mirare că şi-a luat mîna dreaptă de pe fruntea iubitei şi făcînd semnele crucii de mai multe ori a început să vorbească pentru amîndoi:

- Doamne Sfinte, apără-ne pe amîndoi, dar mai cu seamă pe ea! Hai, Elvira, desfă-ţi lacătele de la buze, spune-mi ce s-a întîmplat, odoraşul meu scump! A continuat să-i mîngîie fruntea şi să se roage către Domnul de Sus, nu simţea amorţeala genunchilor încordaţi şi nici trepidaţiile inimii înşeuate de-o durere tot mai chinuitoare, nu simţea nici picurii ce i se prelingeau pe bărbie de pe fruntea tot mai transpirată şi rece, mai ceva decît un sloi de gheaţă. Şi-a fixat privirea ochilor verzi direct în centrul frunţii albe ca varul a iubitei epuizate de simptomele răului ascuns în organism, a insistat secunde la rînd să-i pătrundă voinţa binefăcătoare în centrul minţii consoartei adorate, convins că în cele din urmă efectul o va trezi, o va aduce pe limanul vindecător. Cu piciorul stîng a împins ligheanul spre perete să poată fi şi mai aproape de aleasa vieţii lui, durerea sufletului făcîndu-l să-şi piardă cumpătul şi să strige:

- Hai, fetiţo, spune-mi o vorbă, ieşi din amorţeală! A aplecat capul pe pieptul femeii cuprinsă în ghearele bolii, a împins fruntea pe unicul ei sîn mai nervos decît un patruped ierbivor, era convins că atingîndu-i-l astfel o va determina să iasă din mlaştina suferinţei şi-i va răspunde. Brusc, fără săşi dea seama, a izbucnit în hohote de plîns şi înălţa rugi la Dumnezeul binefăcător. Nu au trecut multe clipe, cînd, ca prin farmec, urechile l-au surprins culegînd graiul ivit în cameră.

33

- Salut, Alexuţ, ai reuşi să te întorci? Ce bine e, am lîngă mine salvatorul! Ce faci, tu boceşti, te-ai prostit? Trezeşte-l Doamne, nu-l lăsa cuprins de disperare! Of, şi tu mă chinuieşti, omule? Mai bucuros ca altădată, bîlbîindu-se s-a repezit să-i răspundă:

- Ce să fac, mamă dragă, sunt speriat groaznic, încă nu desluşesc ce-i cu tine! De la ce oră ţi s-a făcut rău? Cred că eşti ruptă de foame, ai vărsat numai lichid galben-verzui din stomac, uite, sunt aproape doi litri în lighean?

-Să-ţi spun drept nu-mi e foame deloc, din contra, îmi este tare greaţă, întruna îmi vine să vomit. Numai gust amar îmi vine pe gît, parcă am grămezi de pelin adunate în mine, ce s-o fi întîmplat, doctorelule? Tot fierea mea îşi face de cap, ma înnebunit, zău, mai bine o scoteam atunci cînd m-au operat la sîn şi scăpam de astfel de chinuri.

-Nu, Elvira, nu-i atît de bine să scoatem din noi ceea ce ne-a dat Dumnezeu, toate au un rost, ar fi bine să le îngrijim şi să ne păstrăm sănătoşi, dovedindu-i că suntem fericiţi să fim părticele din El. Altceva s-a întîmplat, ce-ai făcut de cînd am plecat, cum ţi-ai desfăşurat munca de dimineaţă, omuleţ, spune-mi, te rog?

-Păi, bărbăţele drag, pe la nouă a venit omul care ne aduce peşte proapăt, am cumpărat vreo douăzeci de caraşi şi am început să-i curăţ lîngă cişmea, tot curgea apă şi-mi era mai uşor să-i clătesc, să nu sară solzi pe jos în bucătărie. E adevărat, la un moment dat aproape că-mi îngheţase mîinile, dar nu ştiu cum m-am mişcat din spate, am vrut să-mi îndrept coloana că-mi înţepeniseră şalele, că poc, o durere vie mi le-a săgetat ca fulgerul. Ştii tu, era să cad lîngă cişmea, asta îmi mai trebuia, să nu pot să mă ridic şi să vin în casă. Pîş-pîş, m-am sprijinit de perete şi am ajuns în bucătărie de m-am aşezat pe scaun. Am stat puţin şi mi-am îndreptat coloana, am reuşit apoi să mă ridic şi să ajung la frigider de i-am dat un telefon lui Niculina. A venit, am rugat-o să-şi i-a trei peşti ce mai erau de curăţat, de sufletul lui tata iam spus, mi-a strîns ce aveam pe afară şi după o jumătate de oră, văzînd că nu-mi revin, am urcat în camere. De la peştii ăia mi se trage, numai cum îmi aduc aminte de ei, de mirosul lor mai bine zis, mi se face imediat greaţă şi vomit. Sus am luat şi nişte calmante pentru dureri de spate, te-am

văzut pe tine cînd te-a durut genunchiul, diclofenac sau cam aşa ceva îi zice, nu? Am luat şi pentru fiere colebil şi metoclorpramidă, apoi am aşteptat să-mi treacă. Dar, vezi tu, nimic, tot mai rău şi tot mai rău! Oare ce s-a întîmplat cu mine?

-Elviro, mîine, chiar dacă e duminică, mergem la spital să facem o ecografie abdominală. E de gardă colega Caloianu, are competenţă în astfel de investigaţie. Dacă nu, te examinez eu la aparat, deşi am diplomă pentru cord, dar de-a lungul anilor am învăţat ceva şi în examinarea abdomenului, trebuie, în urgenţe, cînd sunt de gardă, e musai să ştii unde trimiţi pacientul, la chirurgie sau rămîne în secţie la noi. Acum o să-ţi fac ceva injectabil, am ce-mi trebuie în sertarul cu medicamente din camera mea. O să vezi că după administrarea lor o să-ţi fie mai bine, scumpo! În cinci minute ţi le administrez, numai să le caut şi să mă spăl pe mîini, totul va fi altfel, mamă dragă. Dar, Cristi, nu a chemat-o pe vecină?

-Ba da, dar doamna e de serviciu! Am băut pastile, dar le-am vomitat aproape întregi, nu tolerez nici o picătură de apă, mi-e greaţă şi aşa, dar cînd mai bag

pastile pe gură? Băiatului i-am spus să plece acasă, că mă descurc singură, şi a plecat la ai lui.

-Deşteptul, a avut încredere în tine, dar e matur, nu şi-a dat seama prin ce treci, putea să o trimită pe nevastă-sa la tine cîteva ceasuri, nu a văzut cum arăţi? Eu aş fi... A continuat să-i vorbească, dar între timp intrase în camera lui să caute cele de trebuinţă, încît sărmana femeie a reuşit să strige la el:

- Măi, omuleţ, ce tot spui acolo, n-aud nimic? De ce te legi mereu de el, are şi el familia lui, totdeauna de agăţi de fundul său, precum scaiul de oaie! Te rog, nu-l mai vorbi de rău, nici n-aud ce trăncăneşti din gură, faci prea mult zgomot şi mă enervezi inutil! Dacă vrei să-mi faci injecţie, fă-mi, dar lasă-i în pace, în numele Domnului, pricepi? Nu i-a răspuns, deşi cu siguranţă auzise ce i-a spus soţia bolnavă din cealaltă cameră. Fără să-şi arate nervii încordaţi, şi-a pregătit cele utile admistrării injecţiei, a mers în baie de şi-a spălat mîinile cu săpun, apoi a pronunţat din hol cu o voioşie forţată:

- Gata, măcuiţă, soseşte doftorelul să te înţepe! Unde fac injecţia, care bucuţă mi-ai pregătit-o? Te-ai întors cu funduleţul în sus, tata intră imediat pe uşă.

-Nu pot de una singură, cum mişc capul puţin, imediat ameţesc şi-mi vine greaţă, te rog, haide şi mă ajută, tată! Te rog, iartă-mă, nu te supăra, sunt foarte alarmată, ce mi s-o fi întîmplat?

-Pentru moment linişteşte-te, spune-mi în care parte îţi voi face injecţiile?

-Cum, adică injecţiile, sunt mai multe? Deja am numai noduli în fese, va trebui să ai mare grijă unde nimereşti, of, Doamne, of, prin ce trebuie să mai trec, of, atît m-am săturat în anii din urmă...

- Ştiu, mamă scumpă, ştiu, te rog să nu te mişti, acum trebuie să-ţi injectez tratamentul, stai locului, de cîte ori să-ţi zic, gata?

-Eei, Alex, Alexuţ, după ce m-am chinuit cu mama şapte ani şi jumătate, nu a trecut mult şi am făcut cancer la sîn, am înţeles, mi-au scos sînul şi mi-au spus că sunt vindecată. Am

suportat curele cu citostatice cu mari greutăţi, doar ştii cît de torturată eram din cauza efectelor secundare. Numai eu ştiu cum mă simţeam, femeie fără un sîn, fără păr pe cap şi în părţile intime, durerile de burtă şi cîte şi mai cîte, mi-e şi teamă să-mi mai amintesc de ele, acum cine ştie ce s-a întîmplat în corpul meu?

-Hai, Elvira, am spus să nu mai discutăm niciodată despre perioada aia cu mamele, doar ştii, tot atunci a mea era paralizată şi stătea numai la pat, a trebuit să am grijă de ea şi ştii prin cîte am trecut, cîte femei am schimbat, toate furau din casă şi o neglijau. Zilnic treceam pe acolo să le aprovizionez, în fiecare sămbăta făceam piaţa, la fiecare sfîrşit de lună trebuia să pregătesc banii pentru munca mizeră efectuată, pentru îngrijirea mamei. Eram bucuros să fiu de gardă, săream o zi peste imaginile care îmi sfîşiau pieptul, să nu m-ai văd atmosfera de acolo, să nu o mai văd pe mama cît şi cum suferă. Acasă ajungeam şi vedeam aceeaşi treabă, suferinţă şi iar suferinţă, noroc că aici am avut parte de nişte fete de treabă, de Gina, de Nina sau cum le mai chema, aveai toată încrederea în ele. La spital lucrez

în acelaşi mediu, numai vaiete şi jale, numai jale şi vaiete, întruna m-am scăldat şi mă scald de ani de zile...

- Oo, omule, dar ai uitat, fetele veneau la şapte şi plecau la patru, apoi singură aveam grijă de mama, s-o hrănesc seara, s-o spăl, să dorm în pat cu ea şi să-i aud tînguielile noaptea, aveam parte numai de odihnă, nu-i aşa?

-Păi, draga mea, nu acuz sau nu apăr pe nimeni, din contra, nu facem decît să ne plîngem unul la altul, să ne plîngem soarta ce ne-a dat izvoare de lacrimi şi de suferinţe! Of, de cîţi ani nu am mai fost noi într-un concediu, fata mea scumpă?!

- Acum, ce vrei de la mine? Vorbeşti de parcă sunt vinovată de toate astea, eu sufer în clipa de faţă, iar tu aminteşti de lucruri ce-au trecut peste noi precum tăvălugul, termin-o! Îmi faci sau nu mai îmi faci injecţia? Asta-mi mai trebuia, să pomeneşti despre perioada cea mai grea din viaţa noastră, of, ce om rău eşti!

- Elviro, nu uita că tu ai deschis subiectul, eu am adăugat cîte ceva din chinul meu, de fapt din chinul amîndurora. Hai, în care parte îţi fac înţepătura?

-Păi, ajută-mă omule, să mă întorc încet pe burtă, apoi alege în care vrei, unde pipăi un loc fără noduli, trebuie să te învăţ eu?

-Măi, măi, dar nu ţi se pare că eşti puţin nervoasă, fato?

-Daa, cum să nu, doar merg la bal sau la circ, sau să fiu veselă ca mireasa cînd o sărută mirele în faţa nuntaşilor, băiete! Ce-ţi pasă ţie, eu simt că mor iar tu-mi ceri să fiu zglobie, ai înnebunit, omule? Bărbatul a lăsat pe noptieră seringa încărcată cu medicamente, acolo a pus vata şi sticluţa cu spirt, apoi, cu fineţe şi-a ajutat soţia să se întoarcă cu şezutul în sus. Singur i-a tras pantalonii cu care rămăsese îmbrăcată în pat, apoi chiloţii, şi a pipăit pe rînd fesele pentru a găsi locul convenabil. Cînd l-a stabilit, i-a bătut ştrengăreşte fesa, exclamînd încîntat:

- Oho, ce frumoasă marfă am, maiculiţă, mamă! Altfel...

- Măi, eşti nebun, sau o faci pe nebunul?! S-a topit carnea de pe mine în ultima vreme, m-am uscat precum floarea soarelui şi tu-ţi baţi joc de soţie, Alex, asta faci, neghiobule! De-ai fi în starea mea, poate ai crede cît de rău îmi este, tată, te rog, grăbeşte-te, fă-o odată, nu mă umili în halul ăsta, bărbate. A tamponat cu vata îmbibată în spirt locul ales, l-a bătut cu două degete pentru ai distrage bolnavei atenţia, şi în clipa următoare a împuns carnea cu acul de la seringă. Mintea îi plecase în trecut pentru cîteva sutimi de secundă, oprindu-i-se precum săgeata în ţinta aleasă, în faţa ochilor apărîndu-i imagini încîntătoare din urmă cu peste trei decenii.
....

"Erau dezbrăcaţi într-un pat dintr-o căsuţă de la ţară, Undeva într-un cătun din nordul Moldovei, la vreo şase kilometri de şoseaua naţională şi de calea ferată. La şase kilometri de Ruginoasa cu Palatul lui Cuza, în satul Hărmăneasa al comunei Heleşteni. Elvira stătea aici, în gazdă la o pereche de bătrînei foarte simpatici şi foarte grijulii cu ea, cu doamna ingineră. Aveau grijă ca de copilul lor, aproape că o cocoloşeau cît puteau şi ei pe femeia care venea înfrigurată şi uneori îngheţată de pe cîmp, de pe tarlalele ceapeului. Alexandru, student în ultimul an, venea în fiecare săptămînă să-şi vadă soţia. Doamne Sfinte, Doamne, de unde braţe pline cu bunătăţuri la omul care trăia doar din bursă şi cei cîţiva lei trimişi încă de mamă,

sau cu cei primiţi din amărîtul de salar al soţiei? O mie patru sute, atît primea de la stat! Patru sute plătea la gazdă, patru sute trimitea în Ardeal la copil, două sute îi dădea lui, ei rămînîndu-i alte patru pentru aprovizionare, pentru mîncare. Din cei două sute, îi drămuia numai el ştia cum, altfel nici nu avea cum să facă, folosea cîte cincizeci pe săptămînă. Zece lei îi lăsa uitaţi în buzunarul de la spate, pregătiţi pentru autostop, la tren îl costa dublu şi, oricum, nu-i convenea, ajungea prea tîrziu la Ruginoasa, iar de acolo urma să meargă pe jos cei cinci-şase kilometri pînă la Heleşteni. O oră şi mai mult îi lua plimbarea pe jos, pe drumul cu prundiş şi plin de gropi, totdeauna obositoare şi plină de peripeţii dacă era ploaie sau iarna pe ger, cu vîntul arzîndu-i faţa şi îngheţîndu-i genunchii. În geanta din carton acoperit cu imitaţie de piele, nu uita să-i aducă frumoasei neveste cîteva dulciuri, trigoane umplute şi mai ales baclavale cumpărate de la cofetăria din Piaţa Independenţei, aproape de căminul Kogălniceanu şi de facultatea de medicină. Un baton de salam italian, un kilogram de cîrnaţi afumaţi din oaie, fiind cei mai ieftini şi unul de crenvurşti, cîteva ciocolate şi două, trei franzele albe. Să aibă Elvira două-trei feliuţe cînd mînca în fiecare dimineaţă cele două ochiuri pregătite de bătrîna, doamna Păpuşa cum o dezmierda ea şi-i plăcea la culme bătrînului cu părul alba ca neaua, alintat şi el cu domnule Gherasim. Sărmanii bătrîni se jenau de atîta domnit, în sat ca şi în întreaga ţară era interzis modul boieresc, învechit de adresare, nu corespondea noii evoluţii sociale, între membrii societăţii se impunea cu mîndrie folosirea unuia dintre cele două cuvînte, cetăţene sau obligatoriu tovarăşe. Erau vremuri bune încă, abia după anii optzeci încoace începuseră sărăcia şi hoţia să distrugă ţara. Ajungea la ei sîmbăta pe la cinci, de cele mai multe ori Elvira sosea după el, primăvara, ehei, şi după lăsatul întunericului, pe la şapte, opt. De fiecare dată, după ce stăteau la masă îngrămădiţi toţi patru în mica bucătărioară cu tavanul înclinat la patruzeci şi cinci de grade, of, de cîte ori nu s-a lovit cu capul cînd se ridica de pe scaun să-şi ia apă de băut, bătrîneii găseau un motiv să-i anunţe că merg pentru o oră, două în vizită la sora ei, a doamnei Păpuşa, care locuia mai sus de-o zvîrlitură de băţ. Fermi în decizie, tinerii nu aveau cum să-i oprească, doar dacă era ploaie torenţială sau ninsoare afară, reuşeau să le dejoace planul. Odată ieşiţi din curte, nu durau cinci minute şi tinerii se descotoroseau de haine şi săreau direct sub pătură în pat. Alexandru avea obiceiul lui, mai întîi îi admira formele trupului, pulpele pline şi fesele

rotunde, cărnoase, muşchiuloase de atîta umblătură, pielea albă şi fină de pe întregul corp, sînii rotunzi şi plini de parcă ar fi fost mere mari din soiul Golden, faţa arămie, bronzată de soare şi de vînt, cu linia pometţilor lină şi bărbia ascuţită, nasul puţin acvilin ce domina imperial buzele arcuite, rozii şi dulci la atingere, faguri de albine cu gustul mierei extrase din flori de salcîm. Două trei minute mîngîia şi privea din toate cele ce-i aparţineau, apoi în podul palmei unei mîini îi sprijinea ceafa subţire şi încordată, iar cu cealaltă strîngea carnea partenerei între degete producîndu-i dureri şi geamăte. Aţintea smaraldul ochilor în mijlocul frunţii ei de parcă arunca săgeţi triumfătoare spre bolta cerească după o mierlă stingheră, admirîndu-i globii oculari cum se agitau pe sub pleoapele închise, se juca precum fiara înainte de-a sugruma prada, pătrundea cu privirea arzătoare pînă în sufletul alesei ca să ştie ceea ce va urma, extazul strîns din marile

dăruiri ale trupurilor ce se vor împreuna ca să devină aproape unul singur. Amîndoi oftau, amîndoi se munceau ca şi cum ar...”
.... Subjugat imaginilor din trecut, administra din reflex substanţa lichidă din seringa de plastic, nu avea ochii închişi, dar efectiv privea doar scenele admirabile de pe vechiul ecran şi a tresărit cînd Elvira a strigat cu glasul înăbuşit de durere şi de poziţia feţei fixată în pernă:

- Aoleou, măi, Alex, măi, ce naiba faci, îmi rupi carnea, parcă mi-ai înfipt un cui înroşit în foc! Scoate acul, omule, mi se rupe inima de durere, niciodată nu m-a durat aşa de tare. Hei, n-auzi, ce faci, unde ai plecat, la Moscova sau la Cluj?! Lovit ca de fulger, a scuturat capul de exaltantele amintiri, şi-a recules la fel de iute gîndurile şi a răspuns succint şi cu blîndeţe.

-Nu, auraşul tatei, am terminat, am terminat, puiule! De, nu am cum să fac altfel, sunt zece mililitri de substanţă chimică, şi-a făcut loc prin masa musculară, a creat presiune printre fibre. Gata, am scos acul, ai scăpat şi o să-ţi fie mai bine după injecţie. Cu tamponul de vată îmbibată cu spirt a început să maseze locul înţepăturii cîteva secunde la rînd, apoi s-a aplecat şi a sărutat cealaltă fesă a soţiei, încurajîndo din nou după ce i-a acoperit şezutul cu chiloţii şi pantalonii:

- Gata, maicuţă, hai, să te ajute tăticul să te întorci, uşor, uşor cu faţa în sus!

- Of, ce-ţi pasă, de-ai şti ce tare doare, iar ţie îţi arde de glume, măgăruşule! Sprijinită de bărbat a reuşit mai uşor să-şi reia poziţia în pat, apoi, cuprinsă de teamă, cu vocea tremurată a întrebat:

- Oare ce am păţit, bărbăţele? A întîrziat să dea răspunsul, mai întîi a privit-o atent, a cercetat îndelung tenta culorii pielii şi sclerelor, cearcănele mari ce-i înconjurau ochii ascunşi adînc sub cerdacul frunţii, întreaga expresie a feţei pentru a culege date clinice să poată aprecia suferinţa crudă ce tăbărîse fulgerător trupul iubitei soţii. De dimineaţă, de cînd o lăsase acasă era schimbată foarte mult în rău, se deshidratase vizibil, devenise palidă şi enorm de vlăguită. Un gînd a pornit iute să-i judece pe fecior şi pe noră, numai urechile sale simţindu-i cruzimea: „-Deştepţi şi afurisiţi de copii, s-o lase singură în casă, să nu meargă după cineva la spital, sau să stea unul dintre ei cu ea?! O să le arăt eu lor, să nu le mai prind picioarele în curtea asta! Nemernicii, n-au văzut cît îi de suferindă? Ce-am...” Firul gîndului i-a fost oprit de glasul şters al Elvirei:

- Alex, te gîndeşti la ceva rău, nu-i aşa, de aia nu vrei să-mi spui adevărul? Şi-a eliberat mîinile de seringă şi de vată, s-a aşezat în genunchi la marginea patului lîngă ea, i-a sărutat întîi mîinile apoi fruntea şi obrajii palizi-vineţii, supţi de chingile bolii. Cu blîndeţe a început să-i mîngîie fruntea cu podul palmei stîngi, cu celălalt, strecurat sub pătură şi bluza cu care era îmbrăcată, a reuşit să-l lipească pe pîntecele transpirat şi rece, încordat de atîta durere. Masajul dura de cîteva secunde, niciunul nu scotea o vorbă, atmosfera părea a unui ritual săvîrşit de un vraci al vremurilor îndepărtate. În cele din urmă tăcerea a fost despicată de vocea subţire şi catifelată a femeii îngrijite:

- Ai, Doamne, ce bine îmi face, bărbăţele, au dreptate unui cînd zic că pe lume există oameni care i-au durerea cu mîna! Chiar, mă simt mai bine, crampele au dispărut, parcă mi-a fugit şi greaţa, acum simt că mi-e sete, tată scump! Ce-mi poţi aduce, sau ce aş avea voie să beau? Taci, nu spui nimic, îţi formulezi minciuna în minte pentru a fi credibilă, pentru a mă duce mai uşor în eroare? Heloo, te-am întrebat ceva mai înainte, cînd ai de gînd să vorbeşti, bărbate? Vai, ce fierbinţi îţi sunt palmele şi ce senzaţie îmi dau, mă furnică pielea pe unde treci cu ele, parcă mai gîdila cu o pană sau cu un fir de iarbă pe burtă şi pe frunte. Zău, poţi crede că mă simt mai bine ca acum jumătate de oră? Hai, spune ceva, adu-mi nişte apă să beau! După o mică pauză, bărbatul şi-a scuturat trupul îngenunchiat şi fruntea învolburată de gînduri negre. Copleşit de-o durere profundă ce i-a zgîlţîit întregul corp, a zdruncinat şi patul, gest remarcat de ea, care a reluat speriată:

- Vai, Alex, e cutremur? Măi, nu ai simţit, ai amuţit complet de atîtea minute? Ca şi cum s-ar fi găsit la sfîrşitul unei furtuni din luna lui Cuptor, cu fulgere şi tunete ce spintecă bolta şi cutremură pămîntul, abia după ce trece vijelia şi se ivişte calmul peste aşezarea mai înainte frămîntată de furia naturii, şi-n zare se ridică pe scară curcubeul, la fel a pătruns între pereţii camerei graiul molcom, uşor răguşit al bărbatului cuprins de teamă care căuta să amelioreze iubitei suferinţa:

- Mă bucur, mamă scumpă, mă bucur că te simţi puţin mai bine, toate la un loc şi-au făcut efectul! Am fost pătruns de fiori de spaimă, de aceea am tremurat, mam scuturat de ei şi i-am alungat. Spune-mi ce ai în frigider, adică ce mîncare ai, ce lichide sunt acolo? Borş, supă sau ceva de genul ăsta!

- Of, Alex, dar n-am fost în stare, omule, să fac mîncare! Eşti flămînd, nu-i aşa, iar eu am boierit în pat jumătate de zi, aşa gîndeşti, nu?

-Nu, mamă, nu pentru mine vreau, ci pentru tine! Ai spus că ţi-a mai diminuat greaţa, aş încălzi pentru tine, nu trebuie să bei doar apă chioară. Dacă nu, cobor în bucătărie să fac un ceai din mentă cu puţină miere de albine şi nişte lămîie, în vreme ce-ţi prăzesc la aragaz două felii de pîine. Brînză de vaci avem, ţi-aş aduce şi o lingură, două, să o întinzi pe pîine, ce zici?

-Alex, în frigider este mîncarea gătită ieri, borşuleţul şi tocăniţa de cartofi cu carne din pasăre! Te descurci, poţi să-ţi încălzeşti singurel?

-Doamna mea, pentru mine nu-i o problemă, ştii că nu mănînc seara astfel de mîncare, mă mulţumesc cu nişte mizilicuri ca întotdeauna. Veau să ştiu dacă poţi înghiţi tu nişte zeamă încălzită şi o felie, două de pîine prăjită, dacă nu o să vomiţi ceea ce doresc să-ţi aduc? În afară de asta îţi voi fierbe şi un litru, două de ceai, trebuie să bei multe lichide, te-ai

deshidratat cum nu-ţi dai seama! Altfel mergem îndată la spital, trebuie să te perfuzez cu seruri, e obligatoriu, furtuna biologică te v-a da şi mai rău peste cap. Nu vreau să te sperii, dar...

- Bine, omuleţ, o să încerc, chiar parcă începe să-mi fie foame, se simte efectul bun al injecţiilor dar şi al celuia aplicat cu palmele tale. De ce tot te abaţi de la subiect, de ce nu-mi spui la ce boală de gîndeşti? Eşti şmecher, dar nici eu nu sunt o fraieră, tată! E fierea, nu-i aşa? Măi, am mai avut crize de genul ăsta, dar ca acum niciodată, nu le-am putut stăpîni, am luat scobutil, piafen, metoclorpramidă, colebil, dar ca la gard domnle, aruncate ca la gard, tăticel drag! Să fie de la

diclofenacul luat pentru durerile de şale, el să-mi fi întors stomacul pe dos în halul ăsta? Măi, nu mă ţine încordată, răspunde la ceea ce te întreb de cînd ai sosit!

- Da, mamă, poate să fie fierea ta mereu leneşă, la care s-a adăugat efectul secundar al diclofenacului, mai ales că nu ai mîncat nimic, după cum am înţeles, dar vom vedea la ecograf, vom afla adevărul cu ajutorul lui. Acum să urmăm doar tratamentul simptomatic şi hidratarea, absolut necesară, mamă scumpă, da?

-Să dea Dumnezeu să fie bine, să nu mă minţi, ştii cîtă încredere am în tine, de cîte ori am fost la ananghie m-ai scos la liman, eşti sufleţelul care mă apără, eşti singurul meu sprijin de încredere. Bine, ajută-mă să mă ridic în fund, simt că nu mai ameţesc şi o să pot sta ridicată în fund. Atunci du-te, du-te şi încălzeşte nişte zeamă din borş, dar fără carne, nu simt nevoia deloc. O să te descurci să prăjeşti două feliuţe de pîine, lîngă care să-mi aduci o lingură cu brînză de vaci? Vezi că frunza de mentă e în debara într-o pungă de hîrtie legată într-un cui pe perete, deasupra lăzii frigorifice. Mierea de albine o găseşti în beci, acolo sunt borcanele, abia le-am cumpărat zilele astea de la vecinu'. Lămîia e în frigider, deschizi uşa şi o vezi pe suportul de sus. Pentru tine, vezi salamul uscat de Tulcea, măsline şi nişte caş, e cam uscat, nu-i vechi, l-am curăţat ieri de coaja mucegăită, o rămăşiţă din ultimul cumpărat din piaţă. Altfel, ştii ce te rog să nu uiţi... Bărbatul tăcea şi asculta îngăduitor vorbele soţiei, deşi datele recepţionate cu grijă începeau să-i aglomereze mintea, se bucura că Elvira devenise un pic mai vorbăreaţă, nu dorea să o întrerupă, doar gestul său de a-şi duce mîinile la tîmple şi a le învîrti apoi în jurul capului ca şi cum l-ar fi acoperit să nu-i sară capacele, i-a divulgat oboseală acumulată după o zi obositoare şi frazele cicălitoare din ultimele minute. Şi-a oprit mişcările cînd a fost întrebat:

- Ce-i strugurelul mamei, te doare capul din cauza treburilor ce trebuie să le faci? Păi, te-ai oferit singur, singurel, mamă, nu eşti în stare să te descurci?

-Ba da, Elviraş, tată, dar termină de spus ce mai doreşti, să plec în bucătărie şi să mă apuc de ele! Întîi mă schimb cu hainele de casă, merg să bag maşina în garaj şi apoi mă apuc de treabă, mamă! Spune, ce vrei în plus?

-Gata, te-ai enervat, simt asta, vezi ce greu este să ai grijă de treburile casei? Am vrut să-ţi spun să nu uiţi de căţeluşi, au rămas toată ziua pe afară, nu le-a dat nimeni apă şi mîncare! N-am reuşit deloc să mă ridic din pat, doar vezi în ce hal mai găsit, şi nici frate-tu sau nevastă-sa Niculina n-au venit pe la mine, i-aş fi rugat pe ei, dar, aşa a fost să fie, vin doar cînd au nevoie de ceva. Găseşti în frigider vasul din plastic cu gheare şi gîturi, trebuie doar să le înjumătăţeşti

cu securea. Toată ziua au schelălăit pe la uşă şi au zgîrîiat-o cu ghearele, ştiau că sunt înăuntru, dar n-aveam cum să-i astîmpăr. Noroc că afară a fost soare şi mai cald, nici nu spui că suntem după mijlocul lui noiembrie, parcă e sfîrşit de septembrie. Seceta din vara asta a continuat şi-n lunile de toamnă. Totuşi e seară, le este frig sărăcuţilor, ar fi fost bine dacă îi ducea cineva în garaj unde sunt lighenaşele fiecăruia. Te rog tare mult, fă-o pentru mine, doar ştii cît de mult ţin la ei!

- Bine, mamă, bine! Ce-ar fi să ocup mai întîi de ei, apoi de mine şi la urmă de tine?

- Nu m-aş supăra, aş fi mai liniştită şi cu siguranţă m-aş simţi şi mai bine!, i-a răspuns repede suferinda şi chiar a schiţat un zîmbet cu buzele palide, altcîndva zmeurii şi dulci. A zîmbit şi el, simţind că sufletul i s-a înviorat niţel, dar fără să o supere i-a răspuns cu nuanţă oarecum ironică:

- Da, da, aşa o să fac! Numai că, mamă dragă şi scumpă, oare ei îmi gătesc mie mîncare, ei îmi spală rufele şi mă aşteaptă zilnic acasă cînd vin de pe drumuri, sau de unde vrei să spun, serviciu, congrese, sesiuni medicale sau întruniri literare pe unde m-am obişnuit să umblu? Nu vreau deloc să te necăjesc, dar mai întîi şi întîi, chiar am să cobor să-ţi încălzesc zeama de borşuleţ, iar în timp ce v-a fierbe ceaiul o să le pregătesc şi lor tainul. Între timp o să bag maşina în garaj, afară a început să se lase întunericul. E bine cum spun, sau nu eşti mulţumită, fetişoaro?

-Bine, bine sfătosule, dar înainte de toate schimbă-ţi hainele să nu le pătezi cu sînge de la gîturile ce le vei tăia pentru căţeluşii mamii dragi, te rog mult, Alexuţul meu scump! I-a sărutat fruntea după ce o ajutase să se ridice în şezut să stea sprijinită cu spatele pe perna proptită de perete, i-a făcut un semn ştrengăresc din ochi, apoi s-a ridicat şi el în picioare, dar fără să vrea a strigat:

- Auu, genunchii şi şalele mele, auu, mamă dragă, Sfinte Doamne, ce-mi faci? În vreme ce-şi înconjura şalele cu mîinile şi-şi scutura genunchii amorţiţi, soţia s-a mişcat către el să-l atingă, să-l sprijine cu palmele micuţe şi fragile, ţipînd alarmată:

- Ce-ai păţit, omule, ce ţi s-a întîmplat? Amîndoi răpuşi de boală în aceeaşi zi?

-Nu, omuleţ, am stat prea mult aplecat la marginea patului, am condus la volan patru ore, dus-întors, de dimineaţă nu m-am întins deloc, ce să-i faci, sunt semnele bătrîneţii, loveşte cînd o apucă. Nu te speria, în cîteva clipe îmi revin, le alung eu, fir-ar mama lor să le fie. Gata, cobor să mă apuc de treabă. Uite, deja este cinci şi ceva, într-o oră e noapte afară, plec am multe de îndeplinit în program. Tu cum te simţi în clipa de faţă, Elviro, tată?

-Acceptabil, mai liniştită şi mai bine ştiindu-te lîngă mine! Doamne, mare eşti Doamne Dumnezeule... A făcut de cîteva ori semnul crucii, apoi, temătoare, l-a rugat pe Alexandru:

- Apleacă-te să-ţi sărut fruntea, simt nevoia, mi-ar face plăcere şi m-aş linişti şi mai mult, te rog! După ce i-a împlinit voia, s-a dezlipit mai uşor de lîngă pat şi cu sufletul împăcat şi plin de curaj a pornit să ducă la capăt treburile propuse. Cînd a deschis uşa şi a ieşit, fără să vrea a lovit căţeluşii lipiţi de ea. Veseli nevoie mare, au început să sară cu lăbuţele pe genunchii lui în semn de recunoştinţă, să vînture aerul cu codiţele dotate cu păr lung şi lăţos, multe din

firele albe sau maronii alipindu-se de pantalonii de oraş. S-a reîntors în cameră şi în grabă s-a schimbat cu hainele de curte, amînînd să scuture părul de pe cei atîrnaţi în cuierul din holul de la intrare. Din camera unde era Elvira i-a auzit glăsciorul:

- Ce-i, Alex, s-a întîmplat ceva, de ce te-ai întors?

- Animăluţele aveau de gînd să-mi lase tot părul de pe coadă şi de pe piept, mi-am schimbat hainele, nu s-a întîmplat nimic, stai liniştită, revin îndată lîngă tine. Gata, plec din nou, fetiţo! Abia ieşit de pe uşă, Ema, şi mai ales Fulg şi Rita au dat din nou buzna pe genunchii săi, schelălăind, doritori de joacă, dar ştia stăpînul bine, dădeau semne că erau flămînzi şi însetaţi. A privit admirativ spre ei, spunîndu-le cu vocea calmă:

- Hai, copii, haideţi cu mine în bucătărie, vă tai nişte gheare şi nişte gîturi, vă dau şi apă, apoi o să vă ducă tata la culcare. V-a fost dor de mine? De mamica sunt sigur, am văzut semnele pe uşă, numai zgîrîieturi aţi lăsat pe ea. Haide, haideţi repede după mine! În clipa următoare, toate trei lighioane i-au tăiat calea şi au luat-o iute spre bucătărie. Pe rînd a mîngîiat capuşorul fiecăruia, le-a vorbea vrute şi nevrute, apoi a deschis uşa şi i-a lăsat să intre. În vreme ce le mărunţea tacîmurile, gîndurile i-au fugit în trecutul legat de ei, nu prea îndepărtat.
....

"După ce Fulg se maturizase, instinctele de mascul au ieşit la iveală, la vreun an şi ceva, Alex i-a spus lui Elvira:

- Măi, mamă, căţelul nostru s-a făcut mare, a început să se dea la Ghiţă, motanul care l-a îngrijit ca pe puiul său. Ai văzut, uneori dă să-l călărească, şi ce-l mai zgîrîie celălalt cu ghearele. Nu se mai înţeleg ca înainte, nici nu mai dorm în cuşcă împreună. Cînd îi duc la culcare seara în garaj se lasă cu hărmălaie, mamă, nu mai e chip să-i las în aceeaşi încăpere. Trebuie să-i aducem o căţeluşă, să-şi descarce hormonii, băiatul.

-Eşti neserios, Alex, ce vrei acum, ţi-ai schimbat optica? Cînd ne-am mutat la casă spuneai că nu vei ţină nici un animăluţ, iar acum vrei şi căţea în curte!

- Nu, mamă, ne interesăm pe la vecini, poate au vreo căţeluţă de aceeaşi rasă, Metisul nostru ca neaua, o fi el corcitură de pechinez, dar cu botuţul şi ochişorii negri pare a fi pui de urs polar, încît, poate doresc să aibă urmaşi frumoşi dintr-o împerechere potrivită. O să-l întreb pe Cezar, s-a luat după noi, a abandonat ideea cu cîinii mari în curte, de vreo săptămînă a găsit o căţea pitică, nu pare a fi de rasă, dar cred că-i dornică de-o ciocăneală cu al nostru, aşa putem rezolva şi cu...

- Eşti nebun, bărbate, tu crezi că ei, gata, o fac imediat ce se văd şi stau unul lîngă altul e destul să se împerecheze? Dacă nu e în căldură fata, degeaba, blegul mamii, bleg! Credeam că ştii chestiile astea, omule, hai, lasă-mă în pace cu prostii de genul ăsta! L-am adus pe Fulg şi ai acceptat şi tu, ţii minte, nu, mai mult ca o compensaţie sufletească după boala ce-am avut-o, după ce mi-am pierdut sînul, dar acum nouă ne trebuie hărmălaie în ogradă? Ne-am bucurat că Ghiţă, motanul, l-a acceptat din prima clipă, l-a ocrotit în felul lui şi ne-a minunat compatibilitatea dintre specii total diferite. Eu să ştii că...

- Măi, mamă, acum nu se mai tolerează, Ghiţă fuge seara, nu vrea să mai intre în garaj. Vezi, nici ziua, nu mai stau împreună în cuşca făcută de frate-miu, e bărbăţel, vrea şi el o bucăţică de puţă, altfel toată ziulica se linge între picioare, ce naiba, nu ai observat?

-Treba ta, pe mine nu mă interesează scîrboşeniile gîndite de tine, fă ce vrei, adă-i căţeaua lui frate-tu! Aţi înnebunit amîndoi, obsedaţilor!

42

A doua zi, de-ar fi ştiu Alexandru ce urma să se întîmple, şi-ar fi ascultat paşnica parteneră. Cezar a apărut cu căţeua în braţe şi odată lăsată jos, l-a strigat pe Fulg să-i dea bineţe femelei şi să înceapă partida. Căţelandrul, pentru prima dată vedea în curte o asemenea minune, s-a dus fulger la ea şi a dat să se joace, să latre şi să ţopăie în jurul ei, chiar dacă intrusa nu-i dădea nici un pic de atenţie. La un moment dat, zarva provocată l-a iritat pe Ghiţă, care, alarmat de noul gen de lătrături a ieşit din cuşca din faţa bucătăriei şi s-a îndreptat în grabă spre locul cu pricina, nebănuind ce-l aşteaptă. Învăţat cu Fulg, s-a apropiat de cei doi, dar în clipa următoare, căţeaua bătrînă s-a repezit ca bestia la gîtul motanului şi l-a rostogolit. Sărmanul, aciuit în curte din primii ani de cînd locuiau stăpînii, stăpîn şi el pe tot ce mişuna prin curte sau prin copaci, bătrîn, lent în mişcări şi luat prin surprindere nu a reuşit să se apere, să se ridice şi să se caţere într-un copac din preajmă. A urmat dezastrul, s-a nimerit în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, puiul ocrotit de cînd era cît un smoc de păr, mogîldeaţă albă căruia i-a ţinut de cald în cuşcă sau în ligheanul din garaj, indus de femela canină, s-a repezit la Ghiţă sfîşîindu-i sărmanului săculeţul dintre picioare. În doar cîteva clipe căţeaua îi despicase pîntecele de i se zăreau maţele, iar vechiul amic îl castrase cu colţii de criminal! Degeaba s-au repezit Alex şi Cezar să-i lovească pe ucigaşi cu picioarele sau să-i apuce de după ceafă, săraca felină, mai domestică decît orişicare din specia ei, cu greu s-a întors pe picioare şi după două, trei încercări s-a căţărat pe primul stîlp de la gard. Prea tîrziu, sub el atîrnau maţele şi resturile din coiţele sfîşîiate, A rămas nemişcat pînă a doua zi, cînd dimineaţa, înspăimîntată, Elvira a strigat:

- Alex, vino şi vezi ce-ai făcut cu frate-tu, Ghiţă e tot acolo, e mort, săracul! Mîhnit de întîmplare, ştiindu-se vinovat, după vreo lună, a rugat-o pe Nina lui nenea Hristache, doamna ce-o mai ajuta pe Elvira la treburile prin casă încă din vremea cînd mai trăia maică-sa:

- Măi, Ninuţo, ai promis că aduci căţeluşa vecinei tale, plecată să muncească în Italia, crezi că o să rezolvi problema? Vezi şi tu ce face Fulg, rupe tot ce găseşte, adu-o şi o vom ţine aici, să aibă şi el perechea lui.

-Da, nea Alex, dar a-ţi zis că-l pedepsiţi, că-l castraţi, nu vă mai trebuie altă potaie în curte?

-Eei, aşa am spus atunci, dar pentru liniştea lui Elvira, am abandonat ideia! Mai ales de cînd s-au înmulţit ai noştri, cu al doilea nepot adus pe lume de juniori, cu Tudor, m-am răzgîndit. Fiecare fiinţă e lăsată pe lume de Domnul să-şi înmulţească seminţia, aşadar, adă căţeluşa pentru fulg. Dacă am doi nepoţi, să am şi doi cîini în bătătură!

- Bine, nea Alex, mîine o aduc. De cînd a plecat vecina, n-a mai intrat în casă, stă singură în curte, îi ducem noi apă şi mîncare, tare ne e milă de ea! Astă iarnă a fătat doi pui, dar au murit în frigul de afară, ea a rezistat, nu-i noapte să nu urle a jale după stăpînă-sa. Gata, v-am spus, mîine o aduc, ce mult o să se bucure doamna Elvira! Vai, aşa de mult ţine la Fulg, rar vezi un om să îndrăgească un animăluţ care nu produce nimic. L-a învăţat greşit, nu mănîncă decît din

palma dumneaei, îi mare ştrengar. Şi eu trebuie să am răbdare cu el, cînd doamna e la serviciu, ar muri de foame potaia, numai din palmă mănîncă, altfel se uită la mîncare ca prostul.

43

Femeia s-a ţinut de cuvînt, a doua zi, cînd bărbatul a venit de la spital, a văzut în curte al doilea patruped, o căţeluşă pechinez, maronie, cu părul lung pe coada ce-o vîntura prin aer ca un evantai. A lătrat de cîteva ori la el, dar s-a domolit îndată, bănuind că intrusul sosit este stăpînul cu autoritate deplină. Botul turtit şi ochii mari pe faţa micuţă, de parcă dădeau să-i iasă din cap, cu fire lungi de păr peste ghearele lăbuţelor, slabă de-i numărai coastele pe sub blana cu părul scurt, erau caractere ce l-au liniştit la prima vedere pe Alexandru, examinarea fiindu-i întreruptă imediat de vocea uşor răguşită a lui Nina, ieşită să-l întîmpine.

-Eei, nene Alex, vă place? Lui doamna Elvira i-a plăcut mult, chiar e încîntată de partenera lui Fulg. A văzut-o cînd am venit dimineaţă, apoi a mai tras o fugă pe la doisprezece, să vadă cum se înţelege cu ea dragul ei căţeluş. Doamne, de-aţi şti cum se joacă amîndoi, parcă sunt făcuţi unul pentru altul. Acum nu e în călduri, dar prin septembrie, octombrie o să vedeţi ce dragoste vor face prin curte, o săptămînă, două n-o să fie linişte! Aşadar ce fac? Ce verdict daţi?

-Păi, Ninuţo, ce pot să spun, accept, dacă nevastă-mea a fost încîntată! Dar cum a fost strigată, care e numele ei?

-Nenea Alex, are nume de femeie, i s-a spus Ema! Şi astfel în curte a apărut o pereche de căţei, stăpîna, Elvira, fiind nevoită să aibă grijă maternă de două patrupede. I-a fost mai greu la început cu femela, învăţată să-i sară în poale atunci cînd trebuia să i se de mîncat. Sau să-i deducă obiceiurile, precum, atunci cînd dorea să iasă afară pentru chestiuni biologice, se învîrtea de cîteva ori în faţa uşii scoţînd anumite tînguiele, semne ce însemna că era urgentă nevoie să i-o deschizi şi urmărind-o, observai cum alerga la marginea gardului sau pe sun un copac şi-şi descărca băşica sau altceva. A îndrăgit-o şi pentru că era mai deşteaptă decît Fulg, lătra de îndată ce intra cineva în curte, era adevărata sonerie pentru ei, pe cînd el, sărea pe picioarele celui sosit şi începea să se joace, fie cunoscut sau străin. Lunile de vară au trecut, au urmat ale începutului de toamnă cînd îndrăgitele canine au începu dragostea, două săptămîni de agitaţie, zi sau noaptea, fără să se ferească de ochii stăpînilor, încît, într-o zi, mirată, Elvira i s-a adresat lui Alex, abia venit de la spital:

- Omule, ăştia doi n-au ruşine deloc, se îmbîrligă pe scări, pe sub copaci sau şi în faţa uşii de la bucătărie, n-au teamă de prezenţa mea, mi-e greaţă, pocitaniile naibii n-au pic de jenă! Să-l vezi pe ursuleţ cum vine în faţa mea şi se ridică în două picioare şi se schelălăie, altfel decît o face cînd se joacă sau e înţepat de vreo albină, parcă vrea să-mi spună, mamă, nu vrea, lămureşte-o tu! Aşa simt că mi-ar comunica, şi eu ce să-i fac, ţip la el, după care fuge spre ea, se învîrte în jurul ei şi iar vine la mine, şi iar se schelălăie, sărăcuţul! Doamne, au limbajul lor şi noi nu-l îneţelegem, tată!

- Aşa este, te consideră mamă-sa, l-ai crescut de la două luni şi nu a văzut pe altcineva, nu crezi că am dreptate? El vine să-ţi spună, ţine-o, vreau să-i mai trag una şi ea nu mai vrea!

- Măi, porcuşor, chiar aşa am ajuns, să-i ţin căţeluşa s-o încalece? Doamne, iartă-l pe bărbatul meu, cred că a înnebunit! Înainte cu vreo două săptămîni de Crăciun, cînd Ninuţa sosise

dimineaţa pe la şapte şi s-a dus direct la bucătărie să pregătească micul dejun şi cafeaua pentru ea

44

şi Elvira, alertată de zarva provocată de Ema şi Fulg, de, în plină iarnă, acolo dormeau în lighenuşe, unde era cald şi bine, a urcat scările spre camere, încă din pragul uşii, strigînd:

- Doamnă Elvira, haideţi repede, cred că fată căţeluşa, sau poate deja a făcuto!? Se vaită şi se învîrte în jurul ligheanului în care doarme! Astfel s-a ivit pe lume o nouă vietate de mărimea unui pumn de nou-născut, neagră-maro la culoare, fără ochi şi fără glas, un boţişor îndrăgit de femei de la prima vedere, chiar şi botezată de amîndouă în lipsa bărbatului plecat la slujbă înaintea de săvîrşirea evenimentului, încît, atunci cînd omul a venit la prînz acasă a fost întîmpinat încă de la deschiderea uşii de la garaj, unde urmna să introducă maşina:

- Nenea Alex, de acum avem trei căţei în curte, a fătat Ema!

- Cum, mă, chiar trei, dar nu avea burta mare, puteam să pun pariu că nici nu-i rămasă?!

- Nu, nenea Alex, a fătat doar un puişor, m-am uitat şi am văzut că e căţeluşă! Cu ea şi cu cei mari, nu sunt trei?

-Ai dreptate, m-am speriat, ce făceam cu cinci în plină iarnă? Unde să-i ţinem, trebuie să fac o cuşcă mare, să încapă cu toţii! Of, Doamne, Doamne, numai cîinii lipseau de la casă!

- Ei, nea Alex, Ema v-a făcut un cadou drăguţ înainte de Crăciun, doar e luna cadourilor, nu-i aşa? Am şi botezat-o, i-am spus Rita, şi doamna e de acord!

- Ai dreptate, numai că o să fie dificil de cazat trei căţei în plină iarnă, doar, ştii, nu sunt cîini de ţinut afară în cuşcă, undeva înăuntru trebuie să le găsesc locul.

-Eei, noi am adus cuşca în bucătărie, am aşezat-o între dulap şi frigider, ştiţi ce bine s-a potrivit. În ea va sta Ema şi cu puişorul, iar lui Fulg îi rămîne ligheanul, domnle!

- Vezi-ţi de treabă, Ninuţo, îi duc în garaj, nene! Cum, adică să-i ţinem în bucătărie, să miroase numai a cîini? Noaptea unde să-şi facă nevoile, pe sub masă şi pe sub scaune, fato?

-Deja treaba e aranjată, aşa a zis doamna Elvira, aşa am făcut şi stau foarte bine, haideţi să vedeţi, numai băgaţi odată maşina în garaj, eu plec unde e doamna, e rece afară. Decembrie şi Crăciunul au trecut, la fel şi cumpăna dintre ani, în primăvară drăgălaşa de Rita devenise o minunăţie de căţeluşă. Avea botişorul încercuit de păr alb, la fel toate lăbuţele de la încheitura genunchiului în jos, în vîrful codiţei flutura un smoc de păr ca şi neaua, iar deasupra căpuşorului spre gît, o porţiune albă de mărimea unui pod de palmă, încît i-o confundai cu un canaf atîrnat de măna omului. Creatorul avusese grijă să-i croiască şi-o bărbeţică din aceeaşi culoare, iar ochii mici şi negri ca tăciunile, ce dădeau să-i iasă din orbite, constituţie luată de la mamă-sa, la fel că şi restul blăniţei maroniu-roşcat, o făceau să fie tare îndrăgită şi alintată de stăpîni. Ema s-a dovedit să fie o mamă foarte devotată, aproape că nu te lăsa să-i atingi progenitura, iar dacă o ridica vreunul dintre ei în braţe, lătra, schelălăia, se ridica pe picioarele din spate ca la circ şi apoi se învîrtea în jurul tău pînă abandonai şi-o lăsai în faţa cuştii. La

începutul verii, Alexandru i-a luat pe toţi trei în maşină şi i-a dus la veterinar pentru a-i vaccina şi a le întocmi carnetele

medicale cu evidenţa lor. Cînd începuse prima toamnă pentru Rita, au început şi hormonii să-i năvălească unele organe, încît Alexandru şi cu Elvira, necăjiţi, aruncau cu mătura după ei pe la colţurile casei sau pe sub copacii unde amîndoi dădeau să se curteze. Enervat, bărbatul chiar s-a răstit la nevastă:

- Elvi, ori îl castrez pe măgăroi, ori pe spurcata de mititică! Ai auzit cum s-a rîs aseară de noi, Cristian şi cu Nuş de tine, cînd ţi-a spus, lasă, bărbăţele, doar ştii ce mică era Rita, cît o nucă, acum, dacă Fulg le ciocăneşte pa amîndouă, o să ai un lighenuş de nucuşoare, curtea e mare, tot nu vreţi să aveţi alte vietăţi pe sub copaci. Deşteptul, numai să-şi bată joc de noi, nu ştie cît te frămînţi pentru ei, asta ne trebuie, bucătăria sau garajul pline cu căţei, am înnebunit de-a binelea. Eu sunt vinovat, am acceptat de la început unul, apoi doi, apoi trei, dar gata, ajunge. Toată ziulica strîng căcăţeii lor de prin iarbă, mi-au stricat tot gazonul cînd scurmă şi-şi ascund cîte un capăt de oscior.

-Măi, Alex, măi, cînd eşti la serviciu am cu cine bombăni de dimineaţă şi pînă la două, trei cînd ajungi acasă, cu ei îmi umplu vremea, le vorbesc şi fac mîncare, spăl şi cîte altele aşez prin gospodărie, tată. Nu sunt de acord să castrezi pe nimeni, pe Ema o lăsăm lui Fulg de ciocăneală, iar lui Rita, să întrebi şi medicul veterinar, cu siguranţă sunt, îi dăm anticoncepţionale, ca la oameni, omule. Ai văzut cum arată căţeluşele operate, tare mult se îngraşă, devin ca butoiaşele ce se rostogolesc pe treptele unei scări. Ai priceput sau nu, bărbate?

-Bine, bine, aşa sunt de acord, chiar mîine mă opresc la doctorul Bejan să-i cer sfatul! Dar ce facem să-i dezvăţăm să nu mai ţină noaptea concerte în garaj, ţi se ridică părul pe trup cînd îi apucă schelălăiala în trei, şi numai deşteptul de Fulg dă tonul, alintatul, preferatul mamiţei, Elvi, Elviraş, l-ai drăgălit mereu, i-ai dat să mănînce din palme, iar acum nu mai ascultă de tine deloc. Parcă face a rău, fir-ar mă-sa de javră, nu-i noapte să nu urle de două, trei ori, mă îngrozeşte afurisitul.

-Nu-i adevărat, Alex, nu vezi, şi cînd sună cineva la poartă, la sonerie, sau cînd ţîrîie telefonul din bucătărie, zgomotul produs îl determină să ne anunţe în felul lui, imediat copiindu-l cîntăreţele amîndouă, încît toţi vecinii află că a intrat cineva la noi în curte sau că a sunat telefonul nostru.

-Ai dreptate, dar noapte, noaptea şi după miezul nopţii uneori, cînd nici la poartă nu e nimeni şi nici telefonul nu zbîrnîie, ce-i apucă, mamă? Sau că omorît toţi guşterii de prin iarbă, vietăţi ce nimiceau melcii scîrboşi şi alte insecte de prin curte? Nu zici nimic, întruna îi vei lua apărare!

- Eei, Alexuţ, Alexuţ, le e urît fără mine, măi, băiete, ce naiba nu pricepi, să fac o schiţă? Aduc o coală de hîrtie şi un creion? Te rog, schimbă subiectul! Cînd eşti de gardă şi eşti plecat atîtea ore de acasă, poţi crede că mă simt mai în siguranţă cu ei? Sau cînd pleci două, trei zile la conferinţele voastre medicale, cine crezi că-mi ţine de urât, tată? Nu vezi ce frumoşi sunt, odată cu boala mea, sunt sigură, Cel de Sus mi i-a trimis ca alinare!

- Se prea poate, aşa dar şi prin urmare, mai nimerit ar fi ca eu să tac, altfel... .... În urechi şi-a auzit vocea eului, trimiţîndu-i un sfat bun: „-Bărbate, omule, chiar ai luat-o puţin razna, parcă eşti obsedat de chestia cu cîinii! Doar îţi sunt dragi şi ţie, cînd soseşti de la slujbă totdeauna de joci cîteva

minute cu fiecare, le aduci şi le împarţi cele trei oscioare de la porţia comandată la cantina spitalului, le vorbeşti şi le mîngîi ceafa şi spinarea, iar în fiecare seară, la comanda ta, cînd strigi, gata, hai la culcareee, o zbughesc din bucătărie spre garaj de parcă fug după vreo pisică nimerită din greşeală pe acolo, iar tu, la fel de grăbit, una-două după ei cu lighenele sub braţ să-i închizi peste noapte. Ce vrei, Elvira are dreptate, nu o mai necăji, ştii ce chinuită a fost şi cîte nu trage de atunci, sărmana. Te-ai lungit cu amintirele, termină povestea, ai revăzut destul, rostul tău e altul, ţiai propus să alini suferinţa trupului soţiei, iar tu, te-ai afundat în vise, te-ai întins în anii din urmă cînd s-au înmulţit patrupedele în ogradă. Pune punct, stop!” Brusc, a vorbit autoritar de unul singur, dar nici florile de pe geam sau cele atîrnate de tavan pe fire din aţă de macrame şi nici altceva din preajmă nu s-au sinchisit, toate fiind parte din natura moartă, însă izvor de dulci amintiri, precum mobila cumpărată din anul 1982 cînd s-au mutat la oraş, încît vocea a răsunat între pereţii bucătăriei:

- Măi, bărbate, ai uitat să aprinzi aragazul şi să pui la fiert ceaiul pentru Elvira! Acuşi se întunecă afară şi nu ai hrănit căţeluşii, nu ai făcut ceaiul, nu ai pregătit absolut nimic! Sunt un bou, iartă-mă Doamne, Dumnezeule! A tăcut mîlc şi într-un sfert de oră a terminat totul. Genunchii îi tremurau de oboseală şi de teamă, încă nu era lămurit despre suferinţa partenerei. Urca scările spre camerele de sus, pe o tăblie din inox avea aranjate farfurioarle emailate, pe una trei feliuţe de pîine prăjită, pe alta două linguri de brînză de vaci. Alături de ele stătea ibricul pe trei sferturi cu ceai din mentă şi muşeţel, jumătatea de lămîie legănîndu-se printre componentele veselei. Cînd a deschis uşa şi a intrat în casă, a auzit pacienta spunîndu-i cu tonul ironic.

-Haide, mă, ce-ai făcut pînă acum, ai aşteptat să culegi menta din grădină? Mor de sete, bărbate, iar tu ai frecat menta prin bucătărie?

-Nu, mamă, cît a fiert ceaiul şi s-au prăjit feliile de pîine, am tăiat tacîmurile pentru cîini, apoi i-am dus în garaj, or mînca acolo, doar nu au altceva de făcut. Stai, stai un pic să aşez tava pe noptieră, şi dacă îţi mai trebuie ceva, spune-mi, cobor imediat în bucătărie.

-Tu ce-ai mîncat, ai găsit de-ale gurii prin frigider?

-Nici nu am căutat, după ce termini tu, mă duc să gust şi eu ce-mi trebuie!

- Cum, omule, de-o oră stai şi răbzi de foame?

-Măi, omuleţ, măi, nu a trecut decît jumătate de ceas. Mănînc îndată, dar întîi vreau să ştiu dacă îţi mai aduc ceva ţie, mamă?

-Nu, mi-ajunge ce-ai adus pe tăviţă, de le-oi putea mînca, una-două să nu le vomit, băiete! Tot nu mi-ai răspuns, ce poate să am, Alex?

-Doar am vorbit, Elviro, mîine mergem la spital şi vedem la ecograf despre ce poate fi vorba, fata mea scumpă! Cum te mai simţi, a trecut aproape o oră de la injecţii, medicamentele ar trebui să-şi facă efectul.

-Eei, tot ca atunci cînd ai coborît în bucătărie, însă m-a mai lăsat greaţa, poate n-o să vărs dacă mănînc pîinea şi brînza şi beau ceaiul. Chiar aşa, întîi o să iau o cană cu puţintică lămîie, simt nevoia de lichide. Ai pus zahăr sau miere de albine?

-Miere, mamă, o linguriţă cu miere de albine, e mult mai sănătos, fetiţo!

47

- Bine, cît consum astea, tu mergi jos şi mănîncă repede, apoi stăm de vorbă, îmi povesteşti cum a fost la Iaşi la lansarea cărţii, vrei?

-Da, dar te vei descurca singurică?

-Nu avea grijă, cum am stat toată ziulica aici, ce, crezi că nu voi reuşi încă un sfert de oră? Hai, şterge-o, tăticelule scump! Măi, dar să mă spăl puţin pe corp, am transpirat şi-mi miroase pielea, altfel nu mergem mîine.

-Te vei spăla, aduc oala albastră de 10 litri, pun apă la încălzit pe aragaz şi te vei spăla, tată, nu amînăm nicicum. Sunt sau nu bărbatul casei şi asculţi de mine?

-Corect, mergem mîine la ecograf! Noaptea de sîmbătă spre duminică a trecut cum a trecut, doar pe la patru dimineaţa a fost strigat de soţie:

- Hei, vino puţin, mă doare burta, sunt pe budă şi-mi este tare rău, simt că o să leşin, am transpirat groaznic şi pijamaua de pe mine e leoarcă. Te rog, adu-mi din dulap altă pereche, trebuie s-o schimb pe cea de udă. A sărit din pat de parcă ar fi stat pe jăratec, buimac, era cît pe ce să se ducă spre geam în loc să pornească spre uşa mereu deschisă spre hol. Clătinîndu-se dintr-o parte în alta, sprijinîndu-se de tocul uşii şi de pereţi s-a dus prin întuneric direct la dulapul cu schimburi, dirijat de vocea stoarsă de vlagă a soţiei:

- Măi, omule, aprinde lumina în dormitorul meu, apoi deschizi ultima uşă de la dulap, acolo, dinspre geam. Pe raftul al treilea sunt pijamalele mele, i-a una dintre ele şi adu-mi-o încoace, ai priceput?

-Da, da, am înţeles, Elvi, am înţeles! De ce nu ai strigat de la început, doar ţiam spus aseară, fie două, fie ora trei, strigă-mă!

- Off, mamă, mamă ce-o fi cu mine? N-am vrut să te deranjez, ştiu cîte nopţi ai pierdut în viaţă cu gărzile, eu mai lipseam să-ţi fur încă una! A îndeplinit cerinţa iubitei soţii, îndată intrînd cu lenjeria necesară în baie. A lăsat-o pe capacul maşinei de spălat rufe şi s-a repezit spre capul sărmanei femei. L-a cuprins cu ambele palme şi i l-a mîngîiat ca pe al unui prunc foarte îndrăgit, spunîndu-i:

- Ah, odoraşule drag, calmează-te, stai puţin nemişcată să-ţi pot masa tîmplele, o să vezi, în cîteva minute te vei linişti, mamă dragă!

- Da, tată, te ascult, stau, ştiu cît de bine îmi fac palmele tale moi şi calde, doamne, cu siguranţă ai puteri tămăduitoare în ele. Alex, să mă ierţi pentru că team trezit, ştii ce dureri de burtă mă apucă din senin!

- Da, mamă, de cînd ai fost operată pe burtă, în tinereţe, de atunci ţi se trag, faci fenomene subocluzive din cauza bridelor formate de-a lungul anilor. Trage, trage pîrţuri, nu te jena, dacă dai afară gazele se vor degaja şi resturile de fecale, dăi, fată dragă, trage, nu te jena din pricina mea! Hai, dă-mi voie să-ţi schimba bluza de la pijama, cred că nu ţi-e rece, nu?

-Off, Dumnezeu ştie ce-i cu mine, nu, nu-mi este rece, de fapt nici eu nu ştiu, ba mă ia cu călduri, ba mă ia cu friguri! Dă-o încoace, acum m-a luat cu călduri, numai să-mi ştergi cu prosopul transpiraţia de pe spate, altfel se umezeşte şi cea adusă. Vai, tăticelule, te rog iartă-mă, nu te-aş fi trezit nici în ruptul capului, dar, pe cine să chem în ajutor?

48

- Elvi, ce naiba, vrei să ţip la tine, nu eşti jumătatea mea faţă de care sunt obligat să-i dau primul ajutor ori de cîte ori are nevoie?

-Da, Alex, dar prea de multe ori ai făcut-o, pe cînd eu n-am avut prilejul niciodată, tată!

- Eei, asta e bună, vorbeşti de parcă aştepţi să te revanşezi! Doamne fereşte, cine ştie ce vremuri mă aşteaptă şi pe mine? Hai, te rog să o termini cu chestii de genul ăsta, spune-mi cum te simţi? Putem să schimbăm şi pantalonii de la pizdama, fetiţo?

-Alex, mi-e un pic mai bine, dar văd că îţi arde de tîmpenii şi de vorbit prostii! Ieşi puţin afară să mă şterg şi să mă clătesc la fund, apoi te strig să intri să mă ajuţi, dacă o fi nevoie. Mai bine, du-te în camera ta, cred că voi reuşi să mă descurc singură! Hai, omule, ieşi odată, n-ai auzit ce-am zis?! A ieşit în hol şi privea prin geamul mat umbra mişcătoare din baie. Să fi trecut vreo cinci, zece minute, dar a rămas ţintuit locului fără să crîncnească nici un deget de la picioare sau de la mîini, încît, atunci cînd soţia a ieşit s-a speriat, văzîndu-l:

- Ce faci, măi, ai rămas aici să pîndeşti ce-i cu mine? Du-te domnle la culcare, mi-am revenit, crede-mă! Hai, hai, şterge-o, poate prindem încă două ore de nani!
.... În jurul orei nouă erau la spital. Alexandru a intrat în cabinetul medicilor şi sa oprit la dulapul său să-şi ia bluza alba, ochelarii cu mai multe dioptrii, prosopul şi tubul din plastic galben umplut cu gel pentru efectuarea ecografiei. Cînd a dat să iasă şi să se ducă în laboratorul unde se afla aparatul, în pragul uşii a dat nas în nas cu colega de gardă, doctoriţa Caloianu, oarecum mirată de prezenţa matinală:

- Hopa, ce-i cu tine pe aici, Alexandre? Ştiam că vii fugitiv sîmbăta dimineaţa, dar, acum e duminecă, nu?

-Felicia, am venit de necaz, ieri i-a fost tare rău Elvirei, eu am fost plecat la Iaşi cu lansarea cărţii, am ajuns pe seară. Sunt cu ea, vreau să o văd ecografic, nu ştiu, bănuiesc să nu aibă ceva la fiere, de cînd o ştiu o necăjeşte. Dar, ştii ce, dacă ai timp şi dacă vrei, te-aş ruga să o examinezi tu la aparat, vorba aia, ai competenţă în treaba asta, eu, doar ştii, am obţinut-o pentru inimă, aş fi examinat-o orientativ numai.

-Da, sigur, Alexandru, unde spui că e?

-E în laborator, am şi plasat-o pe pat, nu aveam de gînd să stau mult. Trebuie să ştiu ce medicaţie să-i dau azi, ce regim alimentar să-i impun! Au intrat amîndoi în camera unde se afla ecograful, doamnele sau salutat politicos, şi fără prea multe cuvinte, doamna doctor a invitat-o:

- Doamnă ingineră, luaţi loc, întindeţi-vă pe pat cu faţa în sus. Ridicaţi bluza şi să vedem despre ce este vorba la burtică. Între timp, soţul pacientei, enumera colegei simptomelei clinice pentru a-i facilita examinarea. După cîteva minute de plimbare a sondei în zona suferindă, pe feţele celor doi medici, surprinşi de imaginile constatate, începuseră să apară broboane de transpiraţie, privirile lor încrucişîndu-se de mai multe ori, nici unul neîndrăznind să scoată o vorbă în prezenţa celei examinate. Aparent calm, Alexandru s-a aşezat pe marginea canapelei, simţindu-şi brusc genunchii seceraţi

de surpriza constatată. La două, trei secunde, cu glasul tremurat, a pronunţat categoric:

- Felicia, nu are rost să ascundem nimic, nu e cazul să-mi mint tovarăşă de drum! Sincer, te rog explică-i cele constatate!

- Dar, Alexandre, poate mă înşel, nu pot să vorbesc direct doamnei inginere despre ce vedem pe ecran! Cred că ar fi mai bine să mergeţi la Institutul de Gastroenterolgie şi Hepatologie din Iaşi. Doar îi cunoşti pe toţi, pe profesorul Carol Stancu, pe colegul tău Gică Bălan, ajuns profesor, şi pe profesoara Cijevschi. Să-i lăsăm pe ei să se pronunţe, altfel..., firul discuţiei fiind întrerupt brusc de glasul pacientei:

- Am pietre la fiere, nu-i aşa?

-Vezica biliară e bună, doamnă, mă încurcă alte aspecte!

- E clar, după cele vorbite de amîndoi, înseamnă că am cancer la ficat!

- Nu, nu trebuie să ne pronunţăm aşa, ce văd nu este sigur, trebuie făcută o tomografie în cazul de faţă, abia atunci se poate reda corect diagnosticul!

- Alex, tu nu spui nimic, tată? Sărmanul, cu mîna prinsă de tremurături greu de stăpînit îşi ştergea fruntea cu batista scoasă din buzunar, buimăcit sau intenţionat amîna răspunsul. La faţă era mai alb ca varul de pe pereţii din cameră, bărbia tremura şi ea, iar ochii înlăcrimaţi nu reuşeau să frîneze şiragul de lacrimi prelinşi pe sub lentilele aburite. Nu părea sigur nici pe grai, gîtul fiindu-i inundat de lichidul sălciu ce se scurgea doldora din spatele cerdacului frunţii, din sinusurile descărcate de umori mai rău ca în cele mai acute alergii respiratorii sau cum doresc să le mai definească medicii alergologi. A scuturat capul de gîndurile negre abătute asupra lui de cîteva minute şi, pentru a nu-i pune soţiei răbdarea la încercare s-a grăbit să-i explice:

- Elvira, colega are dreptate! Nu este momentul să pronunţăm noi diagnosticul, e doar o supoziţie. Dumneaei a spus bine, vom merge la Institutul din Iaşi. Aşa că, în clipa următoare

te îmbraci şi pornim acasă, iar mîine de dimineaţă plecăm să te examineze cei de acolo. Hai, uite prosopul, ştergete pe burtică!

- Alex, nu fi şmecher cu mine! Doamna doctor, puteţi fi directă în discuţie cu mine, eu sunt suferinda, trebuie să ştiu şi să accept adevărul, vă rog, spuneţi-mi-l cu toată sinceritatea, îmi asum răspunderea consecinţelor. Mai rău ar fi dacă aş fi minţită, mi-aş imagina fel de fel de chestii care m-ar consuma poate mai mult.

-Doamnă scumpă, dar colegul are dreptate, la Iaşi se va afla cu certitudine. Nu trebuie să ne asumăm noi răspunderea, ci specialiştii din domeniu.

-E clar, amîndoi mă duceţi cu preşul, am înţeles, am cancer, de aceea nu mam simţit bine în ultimele săptămîni. Off, Doamne, Dumnezeule, nici între noi nu putem fi sinceri, oricum, vă mulţumesc pentru examinare. Alex, hai să plecăm acasă şi să ne pregătim de drum, dacă mă va interna acolo, cine ştie ce mă aşteaptă deacuma pe mine!

- Felicia, fac o cerere pentru o zi de concediu, pentru mîine, înţelegi, trebuie să plecăm, nu mai putem amîna! Mai am cinci zile pe anul în curs, altfel le pierd.

-Sigur Alexandre, sunt de acord, lasă-mi-o şi mîine dimineaţă o trimit pe doamna Veronica să o ducă la serviciu personal. Dar mai bine ia-le pe toate, vorba soţiei, dacă nu rezolvi problema într-o zi, faci naveta Iaşi-Bîrlad? Poate e cu

planificare, poate mergi şi la altă disciplină cu rezultatul, te consulţi şi cu colegii de la alte clinici, doar îi cunoşti, au fost colegi cu tine sau cu mine, mă rog, de care va fi nevoie, nu?

-Ai dreptate, voi face cererea pentru cinci zile, într-o săptămînă mă liniştesc şi eu. Aseară abia m-am întors de la Iaşi, iar mîine merg din nou. Vorba ta, poate fac naveta în zilele următoare.

-Păi, vezi, hai, scrie hîrtia şi las-o pe masă în cabinet, o iscălesc după aia, am timp toată ziua. Dar eşti sigur, cinci zile, aşa de multe ţi-au rămas?

-Da, erau lăsate pentru ultima săptămînă a lunii decembrie, dacă şmecherii din ziua de astăzi ne-au acordat atîtea zile de concediu pe an, auzi, tu, treizeci şi cinci lucrătoare, adică şapte săptămîni, aproape două luni pe an stai acasă. Pierzi sporul de vechime, tichetele de masă, ce le pasă lor, e un fel de şomaj tehnic, la atîţia lucrători din sănătate, îţi dai seama ce economie se face într-un an?

-Aşa este, omule, aşa este, ce putem face, mergem înainte, ne ascultă careva pe noi? Mai bine încheiem subiectul, eu plec prin saloane, vă doresc succes pentru mîine. Alexandrule, să mă ţii la curent, sunt curioasă.

-Desigur, colega, desigur, revin într-una din zilele următoare, mulţumesc mult şi gardă uşoară! Perechea a coborît cu liftul şi s-au urcat imediat în maşina parcată în curtea spitalului. Nici nu a pornit motorul, că scumpa soţie l-a asaltat cu întrebări:

- De ce m-ai adus, dacă nu-mi spui adevărul? Am fost numai subiect de investigaţie pentru voi, eu nu am dreptul de la început să ştiu ceva? Aţi fost meschini amîndoi, v-aţi bătut joc de

mine, Alex! Îţi spun un lucru, ori îmi zici pînă ajungem acasă la ceea ce v-aţi gîndit, ori mîine nu mă urnesc din casă pentru a merge la Iaşi!

- Oo, linişteşte-te, Elviro, nu-mi este uşor să mă descarc, sunt şocat, eşti nevasta mea preţuită, nu pot să pronunţ cu uşurinţă ceea ce bănuiesc! Ai puţină răbdare, să plecăm odată de aici şi să ajungem între pereţii de la casă. Te răsteşti de parcă aş fi vinovatul principal de nu ştiu care crimă, nu am făcut nimic altceva decît te-am adus la spital să te examinez, să te îngrijesc în continuare. Ce, Dumnezeu, nu poţi vorbi domol cu mine?

-Ba da, tată, dar sunt foarte speriată, aţi dicutat cam alambicat despre mine, despre pacienta întinsă pe canapea şi examinată de parcă era o străină, nu trebuie să ştiu măcar supoziţia voastră, nu de aceea am acceptat să vin? Te rog mult, spune-mi adevărul indiferent care sunt consecinţele, doar eu le voi suporta, m-aş linişti cît de cît, altfel aş îndura ziua şi noaptea ce vine! Hai, omule, vrei să cobor din mers?

-Nu fi nebunatică, mamă, cînd ajungem acasă, pînă atunci lasă-mă să conduc cu atenţie, îmi distragi concentrarea, asta ne-ar mai trebui, vreun accident şi să nu putem porni mîine la drum! Au urmat dou, trei minute de tăcere, fiecare făcînd încercări disperate să-şi domolească nervii încordaţi după cele suspicionate la examinarea ecografică. Bărbatul avea un nod apărut în spatele mărului lui Adam, mai îndesat decît dopul sticlei cu şampanie şi făcea eforturi mari să-l scoată, să poată da drumul şuvoiului de lacrimi zăgăzuit în amonte, încît, nu-şi dădea seamă că multe se prelingeau pe

sub rama ochelarilor pînă în colţul bărbiei, iar de acolo picurii cristalini cădeau pe genunchi şi se ascundeau în stofa pantalonilor, umezind locurile unde avusese loc impactul. Soţia privea în gol pe geamul portierei din dreapta, ochii îi străluceau inundaţi, injectaţi de lacrimile amare ce nu puteau fi stăpînite nicicum, chiar dacă îşi tampona tot mai des pleoapele cu batista albă, îmbibată şi ea de densitatea lichidului limpede ca apa izvorîtă din stîncă. Sărmana, buimăcită de gîndurile negre declanşate de ideea că ar avea o boală incurabilă, uitase să-şi fixeze centura, astfel încît, atunci cînd şoferul a apăsat brusc piciorul pe frînă să nu tamponeze maşina oprită instantaneu în faţa lor, s-a înclinat înainte şi şi-a plesnit fruntea de muchia bordului, lovitura trezind-o din chingile coşmarului, de spaimă ţipînd fără control:

- Ce naiba faci Alex, îţi baţi joc de mine? Aaahh, n-a, m-a apucat boraciul..., în clipele următoare vomitînd din stomac un lichid gălbui-verzui, murdărindu-şi fusta, pantofii şi şosetele, parte din conţinut stropind porţiunea de torpedou şi parbrizul din dreptul ei. Abia a reuşit să tragă aer în piept, că imediat a repetat gestul, efortul îi învineţise faţă şi-i dilataseră jugularele mai tare ca niciodată. Şi-a astupat gura cu palma dreaptă, a întors capul spre el şi cu cealaltă i-a făcut semn să-i dea batista lui sau o bucată de cîrpă dacă are la îndemînă, cu greu explicîndu-i fragmentat:

- Deşteptule..., dă-mi batista..., nu te holba ca prostul..., afurisitul de tine...

- Da, da, îndată, îndată Elviro! A trebuit să frînez, nu ai văzut ce era să păţim, boul din faţă a oprit brusc ca să nu calce cîinele care i-a sărit în faţă. Doamne, ce noroc am avut, dacă nu frînam îl loveam şi aş fi avut necazuri în urma tamponării. Asta ne trebuia într-o zi de Duminecă, să nu mai putem porni mîine la Iaşi?

-Dă-mi batista, omule, mi-e greaţă în continuare, of, iar mă apucă vărsatura şi..., a vărsat din nou în palmă, lichidul strecurîndu-se printre degetele subţiri, căzîndu-i apoi în poale. Imediat a continuat şi mai nervoasă:

- Mă, nu auzi, ai asurzit de-a binelea? Scoate batista din buzunar, uite în ce hal arăt, trage şi opreşte lîngă trotuar, nu mai suport, nu mai suport chinul, se învîrte pămîntul cu mine, nu mai pot, omule, opreşte pe dreapta, afurisitule, ce rău eşti! Alexandru a reuşit să-şi scoată batista din buzunarul stîng şi a reuşit să i-o dea, apoi a semnalizat corect şi a oprit maşina lîngă bordură. A apăsat pe un buton pentru a indica avarii, motivînd staţionarea temporară într-o porţiune interzisă, a oprit motorul, a deschis portiera şi a trecut prin spate pentru a deschide uşa dinspre soţie să o ajute. I-a înfăşurat capul cu palmele, apoi i l-a înclinat spre trotuar, zicînd cu vocea calmă:

- Gata, auraş scump, gata, o să-ţi treacă în cîteva secunde. Lasă-mă un pic să-ţi mîngîi fruntea şi tîmplele, o să-ţi facă bine, ai să vezi. Nu spune nimic, ai puţină răbdare, nu mai fi furioasă, fată dragă! În plină stradă, cu portiera deschisă pe dreapta, a continuat să-i maseze capul, din izvoare ascunse în trup şi în suflet trimiţînd energii tămăduitoare preţuitei partenere. Îşi simţea bătăile accelerate ale inimii, tot mai accelerate în ultimele ore, bubuielile ei trepidîndu-i timpanele şi înfierbînţîndu-i ceafa. Cum stătea aplecat, pe lîngă zgomotele asurzitoare distingea bine şi suflul tot mai rugos din piept, semn al îngustării orificiului aortic, acolo unde valvele îngroşate şi cu depuneri calcare se

deschideau şi se închideau cu dificultate la fiecare contracţie a ventricolului, motiv în plus de alarmare a eului. Convins că trebuie să aibă grijă doar de soţie în acele momente, pentru a-i stimula psihicul femeiei iubite, a privit în stînga peste drumul public şi a rostit:

- Elviro, priveşte dincolo de trotuarul opus, acolo în curtea spitalului unde e ridicată clădirea nouă pentru anumite secţii, se vede şi biserica abia terminată, uitâte şi admiră-i aspectul maiestuos. Ce măreaţă e una dintre Casele Domnului! Acum vreo zece ani, cînd eram director, am aprobat şi am semnat actele de construire a ei. Doamne Sfinte, cît de des apărea în birou preotul Căpăţînă şi-mi solicita teren pentru biserică, eu spuneam da, alţii spuneau nu, dar pînă la urmă amîndoi am învins, am reuşit, iar astăzi pot să admir fapta bună pentru care am insistat şi miam pus semnătura. Hai, Elvi, hai, întoarce uşor căpuşorul şi priveşte, te va ajuta spre liniştirea ta! Femeia nu s-a opus, credincioasă ca şi el, a pronunţat cu graiul stors de boală:

- Of, Alex, of, crezi că-mi este aşa de uşor? Abia s-a potolit puţin greaţa, iar tu vrei să o fac pe turista, să admir clădirile construite după semătura ta! Bine, bine, unde să mă uit? Sprijinindu-i trupul, a ajutat-o să iasă din maşină, să se ridice pe picioare şi încet să se întoarcă şi să privească spre locul indicat de bărbatul său. Şi-a alipit palma de frunte ca o streaşină în bătaia ploii sau a razelor soarelui şi a privit în depărtare, dincolo de şosea, după două, trei secunde exclamînd cu admirare:

- Vai, Alexandrule, chiar e minunată biserica! Ce bej frumos acoperă pereţii, şi ce turle înalte are? Blocul din dreapta cuprinde secţii de-ale spitalului?

-Da, da, acolo se află acum neurologia, oftalmologia, oreleul şi oncologia!

- Despre primele pricep cu ce se ocupă, dar ultima ce boli tratează, frăţioare?

-Eei, na, altceva, nu poţi să întrebi? Am vrut să priveşti biserica, nu să schimbi vorba, să auzi alte poveşti de la mine, mamă!

- Băi, o faci pe şmecherul cu mine ca şi acum jumătate de oră, nu ţine, am dedus, acolo sunt îngrijiţi bolnavii cu cancer! În loc să fii sincer, te prevalezi de meseria ta şi încerci să mă minţi a doua oară astăzi! Nu-i frumos, nu-i corect, Alex, bolnavul trebuie să ştie primul cu cine are de luptat, însă voi, alegeţi calea falsă, a minciunii. Gata, m-am săturat, mă simt mai bine, să pornim spre casă. Să nu încerci să repari greşeală, mi-am dat seama cu cine am de-a face. S-a întors ca spiriduşul şi s-a aşezat dintr-o dată pe scaunul din dreapta, apoi a tras cu bruscheţe portiera. Nu şi-a dat seama că s-a aşezat şi pe mizeria prelinsă pe husa de sub ea, a dus la gură mîna cu batista şi nu a mai scos un cuvînt. Bărbatul, surprins pentru a doua oară se reacţiile soţiei, a ocolit maşina prin spate şi s-a urcat pe scaun la volan. A oprit butonul pentru semnalizarea de avarii, a pornit motorul, a semnalizat înscrierea pe banda de circulaţie şi au plecat spre casă. După cîteva minute, a încercat să repare din greşelile însuşite fără diplomaţie, ci doar în scop protector pentru partenera foarte preţuită.

-Elviro, tată, dacă ai fi în locul meu, cum ai proceda? Şi eu sunt încordat la maximum, poate sufăr mai mult ca tine, nu ştiu, te întreb, cum ai vrea să fac?

-Să fii sincer cu mine, ambiguitatea dovedită de voi mă derutează cel mai tare, nu pot să-mi adun armele şi dacă e nevoie, să încep să lupt! Mă crezi un copil care

nu ştie să meargă, eşti fals, lasă-mă să mă duc la alt medic, să-mi spună adevărul, omule, nu să plutesc ca frunza pe apă!

- Da Elviro, suspectăm altceva la ficat, nu la fiere, cum am crezut!

- Am zis eu, laşilor, am cancer, nu pietre la fiere! Să vă fie ruşine la amîndoi, de ce n-aţi avut curajul să vorbiţi cu mine deschis, măi, puşlama? Discuţia a continuat cu replici contradictorii descărcîndu-şi fără să-şi dea seama nervii suprasolicitaţi. Au ajuns acasă, au deschis poarta şi fiecare şi-a văzut de atribuţiile sale. În timp ce bărbatul parca maşina în garaj, Fulg a zbughit-o în stradă ca de fiecare dată, Alex răcnind în urma lui:

- Treci potaie în curte, nu vezi că Haiduc e afară? Marş, marş, Haiduc, lasă-l în pace, îl omori pe prostuţ! Cîinele lup al vecinului de vizavi, mare cît un viţel, prinsese metisul de ceafă şi-l scutura ca pe o cîrpă în bătaia vîntului, după cîteva clipe l-a trîntit de pămînt, apoi l-a luat din nou, pînă ce Alexandru a ajuns în preajma lor şi fără să realizeze pericolul a început să lovească cu piciorul în burtă pe agresor şi să continue să ţipe la el. În cele din urmă şi-a descleştat fălcile din blana micuţului alb şi mîrîind spre omul care-l lovise, a şters-o triumfător spre gardul casei lui. Cu teama de-a nu fi atacat, Alex, l-a luat pe Fulg în braţe şi a intrat în curte, întreaga hărmălaie iscată fiind sesizată de Elvira care le-a ieşit în întîmpinare. Nu ştia cum le bătea inimile celor doi, nu ştia nici ce simţea fiecare dintre ei, dar, preocupată de boala ei şi mai nervoasă ca niciodată, s-a răstit tot către soţul salvator:

- Ce faci, omule, te-ai apucat să te joci cu javrele vecinilor sau să-ţi descarci nervii încărcaţi din cauza mea? În loc să te schimbi de haine şi să mă ajuţi să pregătim masa, de asta îţi arde acum? Eşti om serios, măi?

-Evliro, Haiduc era să-l omoare pe Fulg, lupul avocatului Gabi! Omul ăsta în loc să-l ţină legat, doar ştie că sare gardul, nu i-a nici o măsură cu el, pînă într-o zi, cînd se va repezi la vreun copil şi-l va ucide! De cîte ori nu i-am spus, parcă face numai invers, nu-i pasă de poveţile pe care i le dau. Uite, vino să-ţi vezi fiul vitreg, e în stare de şoc, iar pe blana albă de pe ceafă sunt numai urme de sînge, mamă! O clipă dacă întîrziam îl ucidea, prostalăul nostru a crezut că se va juca cu el, nu a văzut că ăla se hîrjonea cu o căţea în călduri, potaia. Lupul s-a şi repezit la el, ce, parcă al nostru ar fi reuşit să se urce pe partenera lui, nici cu botul nu-i ajungea la puţă!

- Ho, neruşinatule, totdeauna ai ce ai cu căţelul meu, e şi el animăluţ, a mirosit ceva, altfel nu fugea direct acolo! Hai, hai, adu-l la mine iar tu închide poartă, bombalăule!

- Bine, bine, Elviro, aşa ai procedat şi cînd l-a prins pe Vlăduţ de mînă, nu mai crezut, ai spus că ţip degeaba la copil, că sunt foarte cicălitor cu nepotul, eu sunt vinovat mereu! Halal secretară am, în loc să mă aperi, mereu mă critici în faţa lor!

- Omule, intră în casă şi te schimbă de haine, am nevoie să mă ajuţi, încetează cu prostiile copilăreşti şi hai la treabă!, abia atunci realizînd adevăratul pericol prin care a trecut adoratul ei căţel, motiv de îngrijorare să se întoarcă spre ce-i doi şi săl ia în braţe, exclamînd:

- Vai, vai, băieţaşul meu drag, viteazul mamii scump, ce era să ţi se întîmple din cauza deşteptului, a deschis poarta şi nu a fost atent să nu ieşi afară! Ce mă

făceam fără tine, eu, care te-am crescut de cînd erai cît un pumn de-al meu şi ţi-am dat să mănînci din palme! Cu ambele braţe a strîns la piept patrupedul alb şi înainta spre bucătărie să-l aşeze întrunul din lighenuşele în care se găseau cele două căţeluşe, Ema şi cu Rita, uitînd de Alexandru, care, speriat de întîmplare, îngîndurat şi superstiţios în felul său, a băgat maşina în curtea şi apoi a închis poarta. A deschis larg uşile la garaj, uitînd să le fixeze cu capetele de lemn, anume ţinute pe postamentul de la intrare, şi s-a urcat la volan pentru a parca vehicolul înăuntru. Vîntul sufla ca întotdeauna pe creasta dealului unde locuiau, încît, atunci cînd a intrat, uşa din stînga a fost împinsă de-o rafală direct în portieră din spate, zgîrîind-o şi înfundînd-o pe o mică porţiune, motiv serios să-şi descarce nervii cu voce tare:

- Fir-ar ceara mă-sii de treabă, asta îmi trebuia acum? Să mai am şi maşina lovită! Pe nevastă nu ai cruţat-o, pe cîine l-ai lăsat pradă lupului, vîntul a împins uşa de la garaj şi mi-a însemnat portiera, la ce să mă mai aştept Doamne?! La cîte să mai rezist, Dumnezeule?, bodogănind vrute şi nevrute în continuare cu acelaşi glas ridicat, încît, alertată mai ales de înjuriile lui, Elvira a reapărut ca din senin şi l-a luat iarăşi în primire:

- Măi, păcătosule, de cîte ori să-ţi zic să nu înjuri de ceară? Ce-ai mai făcut de blestemi fără nici un pic de teamă în faţa lui Dumnezeu? Cum vrei, omule, să ne apere?

-Păi, uite, femeie, ai şters-o cu Fulg, încurajîndu-l, dar să stai să ţii uşa de la garaj ai uitat, vino şi vezi ce am pe portiera stîngă! Aşa pornim mîine dimineaţă, azi e duminecă, nu am

unde să repar stricăciunea, poftim, apropie-te şi cască ochii, doamnă! A coborît cele cîteva scări, a intrat în garaj şi a privit pagubele aduse de vînt. S-a repezit imediat spre bărbat, cu vorbe legate precum zalele unui lanţ:

- Deşteptule şi neatentule, mereu eşti grăbit, de ce n-ai băgat capetele de lemn sub uşi, nu de asta le-ai tăiat cu ferăstrăul? Atunci, puţin a lipsit şi-ţi tăiai degetul de la mînă, iar azi nu ţi-a trecut prin cap să le foloseşti, halal gospodar eşti, nepriceputule! Dacă nu vrei să plecăm, nu mai pornim, repari mîine maşina şi o să ne ducem la Iaşi după paştele cailor, omule! Of, Doamne, of, cîte îmi dai să suport într-o singură zi! Nu mai pot, nu mai pot..., a întors spatele spre Alex şi a plecat spre treburi mult mai importante, în urma ei auzindu-şi soţul răzvrătit, pronunţînd hotărît:

- Deşteapto, mîine pornim la drum, este mai important să ştiu ce ai tu, cu tine îmi duc traiul, nu cu tablele sau cu cîinii, pricepi?! Mîncăm, apoi îţi pregăteşti bagajele! Şi să nu mai aud cuvinte de laudă la adresa mea, stinge filonul din care pornesc o mulţime de critici spre cealaltă jumătate, partenerul tău de viaţă, tovarăşă secretară, întorci spatele, nu-ţi convine critica mea, fraiero! Vîntul continua să bată la fel de sălbatic, purtînd pe aripi dintr-o parte în alta frunzele căzute pe sub copacii din curte. Cu cîteva zile mai înainte cuplul strînsese o parte din ele, dar de pe crengile pomilor nu se scuturaseră toate, o mulţime mai avea să-şi urmeze cursul vieţii, să ruginească sub arşiţa brumei şi apoi să cadă şi să acopere iarba cosită cu multe săptămîni în urmă. Alexandru terminase treburile din faţa casei, a închis poarta şi uşile garajului, şi a pornit spre bucătărie, pentru cîteva

clipe oprindu-se să privească stratul de frunze întruna răscolit de vîntul ce parcă-i făcea în ciudă. Din mintea încordată a pornit spre timpane o voce să-l încurajeze: „-Ehei, bătrîne, bătrîne, nu te înmuia! Pe umerii tăi vin vremuri grele, primele semne au apărut încă de astăzi. Datele clinice despre boala Elvirei, păţania lui Fulg şi chestia cu maşina, sunt ca dintr-un şirag de mărgele. Trebuie să te ţii tare, ai grijă de inimă, va veni ceasul să iei o hotărîre, bărbate! Deocamdată nu-i zice nimic, las-o în apele ei, numai ea ştie exact cît de afectată e după comentariile tale cu Felicia, azi după examinare. Să nu o minţi, spune-i adevărul, o va ajuta mult mai mult, îi va încetini evoluţia. Mîine aflaţi cu certitudine, fi-i blînd şi îngăduitor, n-o mai contrazice. Cred că..., firul vorbelor din minte a fost întrerupt de glasul său, fără să-şi dea seama că vorbea de unul singur, doar frunzele uscate, moarte de sub copacii din faţă dacă-l înţelegeau, dacă pricepeau necazurile fiinţelor umane:

- Ai dreptate, ai perfectă dreptate! Dar ce mă fac fără ea? Să mă spînzur în podul casei ar fi prea grav, nepoţii nu ar mai călca pe aici niciodată, ar vinde-o pe nimica toată, să scape cît mai repede de-o pacoste. Eei, mai degrabă, cînd voi fi cu ea în maşină, mă izbesc de-un copac sau de-un stîlp şi, gata, într-o secundă nu simţim nimic, în urma noastră praful să se aleagă, pulberea să se depună. Aşa că, nu mă operez pe inimă, nu vreau să mai trec prin altă cumpănă, deja sunt sătul de durerea ce s-a abătut asupra noastră. Cît va fi să mai stăm împreună mă voi dărui trup şi suflet doar ei, of, Doamne, Dumnezeule, în ce hal m-ai adus! Am crezut..., glasul oprindu-i-se, în timpane răsunînd iar vocea interioară:

- Măi, omule, nu dezarma, ai răbdare pînă mîine. Trebuie să gîndeşti pozitiv, dacă tu dai înapoi atît de repede, la ce te aştepţi de la ea? Cel de Sus e mare, poate face minuni cu oamenii buni! Caută să o iei cu încetinitorul, îţi voi fi de ajutor, voi inventa unele povestioare pentru a-i încuraja sufletul, pentru ai dărui continuu speranţe, ascultă-mă cu atenţie şi ai grijă

de trup, cu el va trebui să duci la capăt destinul..., iarăşi fiind întrerupt de glasul omenesc, parcă revoltat, dar mai curînd speriat de realitate:

- Ce-ţi pasă ţie, suflete, dacă trupu-mi dispare, tu zbori, te ridici în ceruri şi aştepţi să se nască altul pentru a te instala în el, pentru ai da poveţe şi mai filosofice, cumulate prin trecerile tale prin alte şi alte trupuri omeneşti! Durerea e aici pe pămînt, numai carnea ştie ce înseamnă, numai aici găseşte suferinţa, unul ca al meu sau ca al ei, al scumpei mele soţii pe care o...", s-a oprit din monolog, cîteva palme primite peste umăr şi glasul dulce al Elvirei aducîndu-l pe scări, smulgîndu-l din dialogul cu sinele său, de asemenea surpins la apariţia frumosului trup feminin.

-Măi, Alexandre, ai luat-o razna, cu cine blagosloveşti?! Te doare capul, te doare inima, sau ce te doare, spune-mi, te rog, vreau să te ajut, tăticelule! Am auzit totul din uşa de la bucătărie, cu cine vorbeai, cu frate-tu? A priceput ceva din cele discutate, te-a încurajat cu ceva?

-Vai, Elvira, zici că ai auzit ce-am vorbit? De ce nu ai tuşit, de ce nu ai dat un semn al prezenţei tale, să fi tăcut, să nu fi trăncănit de unul singur. Sunt tracasat, poate mai mult decît tine, sunt sultanul, am răspunderi mai mari decît sunt ale tale, vorbeam cu frunzele uscate, cu cine naiba să fi vorbit despre lucruri sufleteşti, decît cu al meu în care am cea mai mare încredere?! Ţi-ai şi găsit, mică răutate,

cum să mă confesez altuia, nu ştii cît şi ce poate înţelege?! Oricum, din ceea ce am vorbit, pe jumătate poate ai aflat, ce-mi spunea sufletul nu aveai cum să auzi, pe parcursul vieţii poate îi vei desluşi filosofia măreaţă! Hai, hai să mîncăm, mamă, apoi să ne odihnim puţin. E aproape doisprezece, nu?

-Da, da, s-o crezi tu, e aproape ora unu, omule! Deci, să ne vedem de treburi şi să înaintăm în clocotul vieţii, nu-i aşa? Aflăm noutăţi în ziua ce vine, luni! S-au sculat dis-de-dimineaţă şi au plecat la drum. Nici unul nu scotea o vorbă, deşi ar fi fost normal ca fiecare să arate o voioşie chiar falsă. La ieşirea de pe stradă şi înscrierea pe şoseaua principală fiecare îşi făcea semnul crucii, repetîndu-l de nenumărate ori, rugîndu-se pentru semne bune din partea Celui de Sus. După ce-au trecut de podul de la capătul oraşului, tocmai acolo unde cu vreo zece ani în urmă murise într-un accident un cunoscut de-al lui Alexandru, Cucoş Ioan, şoferul a căutat pachetul cu ţigări, încercînd singur să-şi aprindă otrava, abia atunci Elvira a deschis dialogul, reproşîndu-i ironic:

- Bagă, tată, bagă încă un cui în plămîni, decît să te spînzuri în podul casei, e mai bine aşa, măcar să sfîrşim amîndoi de aceeaşi boală! Numai nebunii, lipsiţi de judecată, îşi iau zilele cu laţul la gît! Te rog să conduci atent, vreau să ne întoarcem la căţei, indiferent de ce aflăm astăzi, eu doresc s-o sfîrşesc în patul meu de acasă, băiete, ai priceput? Abia aprinsese ţigara şi trăsese adînc două, trei fumuri în piept, dar surprins de vorbele soţiei, şoferul s-a înnecat cu fum şi după ce a tuşit de cîteva ori la rînd a reuşit să-i răspundă:

- Bine, Elviro, bine, am să o arunc pe geam! Dacă nu suporţi, trebuia să-mi spui, nu o aprindeam, ştii, am să o arunc pe geam. A deschis geamul la portieră şi a zvîrlit ştrengăreşte ţigara afară. Tuşea în continuare, încît şi-a bătut pieptul cu palma pentru a şi-o potoli, motiv de reluare a dialogului.

-Bate, bate tare, Alex, poate crapă inima în piept! În loc să te operezi, caută altă manevră s-o sfîrşim amîndoi, caută din mers copacul cel mai solid şi, gata, laşule, plecăm împreună în iad, cretinule!

- Mamă, Elviro, prin urmare ai avut dreptate, ai auzit tot ce-am bodogănit ieri pe terasă! Securista tatii, ai vînat monologul meu şi astăzi îmi reproşezi orişice gest, mă loveşti în plin, în loc să îmbunătăţeşti situaţia. Gata, am aruncat-o, fir-ar mama ei de mahorcă. Ce ai, te-ai albit la faţă şi ochii ţi s-au împăienjenit, fata mea, spune, să opresc?

-Îmi este tare greaţă, ca şi ieri sau alaltăieri, îhhh, o să vomit, trage pe dreapta sau dă-mi o pungă, un şerveţel, ceva în care să... Şoferul nu a avut timp să-i împlinească nici una din cerinţe, sărmana femeie a vomitat în palmele făcute ca un polonic găurit. Cuprinsă de alte icneli şi poticneli, a mai vărsat de vreeo două ori, timp în care Alexandru a semnalizat oprirea pe dreapta şoselii. A scotocit în torpedoul maşinii şi a găsit o punguliţă din plastic pe care i-a înmînat-o suferindei. A deschis portiera şi a plecat prin faţa maşinii la aceea dinspre soţiei, a deschis-o şi s-a repezit spre Elvira să o sprijine, să-i susţină capul cu palmele lipite de frunte. Cu un calm forţat, picioarele tremurîndu-i de spaimă, a încercat timid să-i şoptească:

- Gata, auraşul meu, gata, s-a terminat, nu o să mai vomiţi, fumul de la ţigară ţi-a făcut rău, eu am fost vinovat! Stăm puţin, hai afară să tragi în piept aer curat şi cînd îţi va fi bine, pornim din nou. Vrei, eşti de acord?

-Da, da, ies un pic afară, ajută-mă, nu sunt sigură că voi reuşi singură! Dă-mi un pic de apă, vezi unde e sacoşa cu cele de-ale gurii? Inima lui alerga mai ceva decît a unui mînz speriat de-o haită de lupi, bătăile auzindu-le pînă-n vîrful capului şi al unghiilor de la picioare. Gînsacul sîsîia în piept de parcă urca cea mai înaltă pantă întîlnită în viaţă, agitat că nu-şi poate lua zborul peste curenţi de aer cald, să-l poarte deasupra lumii fără un pic de efort. A găsit sticla cu apă după multe căutări, abia cînd a prins-o de gît să-i desfacă dopul, a auzit-o pe Elvira:

- Măi, deşteptule, ce cauţi prin portbagaj, uite-o aici, la picioarele mele, nu ai zis să o fixez jos, între scaun şi portieră?

-De ce nu ai spus de la început, ştiai unde e, am spus la plecare, să fie lîngă tine, dacă ţi-o fi sete să o poţi folosi!

- Sigur, sigur, poţi tu ca să nu-mi faci observaţie? Am uitat, doar vezi cît de rău mă simt şi cît de zăpăciti sunt! Mai stăm un minut şi apoi pornim, un pic mi-am mai revenit, tăticelule drag.

-Tăticel, tăticel drag, numai eu duc desagii în spinare, fie vremea rea, fie vremea bună! Ce să mai spun despre mine?

-Ce-i tată, ţi-e rău şi ţie? Eşti palid şi transpirat pe faţă, iar afară nu-i luna lui Cuptor, suntem la sfîrşit de noiembrie! Îţi este frig, hai, urcă în maşină şi închide uşile, putem sta înăuntru minutul propus.

-Nu îmi este frig, m-am speriat niţel, bine, intru în maşină şi închid portierele. După alte clipe îndelungi, şoferul a pornit motorul şi s-au urnit din loc, minute la rînd, perechea fiind torturată, cuprinsă de apăsarea tăcerii. Priveau doar înainte şi nu deschideau gura, nu aveau

puteri sau erau hipnotizaţi de teamă. Pe feţele palide se puteau distinge picuri cristalini izvorîţi din ascunzătorile sfredelite de fiorul fricii ce le invadase trupul pînă-n adîncuri, acolo unde se aflau întemniţate sufletele la fel de suferinde. Maşina înainta în limitele admise pe şosea, şoferul nu îndrăznea să apese pedala de acceleraţie ca altădată, abia la intrarea în pădurea de la Bucium, prevăzător, Alexandru a spart zidul tăcerii, întrebînd-o:

- Elvi, tată, oprim puţin în prima parcare, pentru piş sau alte cerinţe biologice?

-Ar fi bine, mutulică, ar fi bine, deşi mă simt binişor! Poate pentru tine, te trece cumva, băieţaş? Abia atunci s-au privit în ochi unul pe celălalt şi din privirea fiecăruia se putea desprinde un zîmbet cald, vesel precum un răsărit de soare în luna mai. Fixase privirea ochilor vrezi deasupra prohabului soţului iubit, clipele treceau şi ea nici că dorea să schimbe ţinta priponită, doar rîsul involuntar divulgînd-o:

- Alex, tată, ce-ai acolo, te-ai scăpat pe tine, de aceea ai vrut să opreşti? Măi, omuleţ, tu te-ai scăpat în pantaloni! Instantaneu, bărbatul s-a uitat în jos, acolo unde copilotul nu-şi desprindea privirea frumoşilor ochi şi, după ce i-a auzit glasul dulce i-a zîmbit după aproape o oră de mers, explicîndu-i:

- Of, scumpa mea, ai văzut ce ai în poale, pe bluza ce este întinsă peste pantaloni? Am zărit de mai bine de jumătate de oră, nu am vrut să alung liniştea din maşină, să te deranjez sub nici o formă, mamă dragă! La amîndoi ne-au plîns ochii, acolo s-au scurs şi s-au ascuns lacrimile sălcii sau amare, numai noi ştim care este cauza ce le-a alungat din trupurile şi sufletele suferinde! De parcă ar fi auzit o glumă fără rost, sau o vulgaritate din partea soţului, s-a privit în locul cu pricina, exclamînd speriată:

- Aoleu, sunt udă ca şi tine! Cum apar în faţa medicilor cînd mă vor examina? Doamne, Dumnezeule, atîtea lacrimi s-au adunat, încît mi-au umezit pantalonii pe un lat de palmă? Proasta de mine, cum de nu mi-am dat seama? Acum ce fac, bărbate, alţii nu am luat cu mine ?

-Stai liniştită, mamă, pînă ajungem la spital se usucă şi la unul şi la celălalt! Un lucru e clar, fără bocete din partea noastră, sufletul şi trupul suferă, elimină umoarea suferinţei mascate de fiecare dintre noi. Numai ăsta să fie baiul, să reuşim şi să avem rezultate bune în viitor, altfel ne aşteaptă jale mare, mamă! Acum, te rog mult, zîmbeşte şi ai încredere în vorbele mele. Să pornim, cu Dumnezeu alături de noi!

- Ai dreptate, să uităm cicălelile dintre noi, EL e singurul nostru sprijin! Hai, porneşte motorul şi la drum, băiete! Au traversat oraşul cu bine, şoferul cunoştea fiecare intersecţie încotr-o dirija traseul, dar cînd au dat să intre pe poarta spitalului Sfîntul Spiridon au fost opriţi de către gardianul de pază:

- Nu aveţi voie să intraţi, trebuie să vă întoarceţi şi să staţionaţi într-o parcare, aici are voie doar personalul medical!

- Păi, domnle, sunt medic, uită-te pe parbriz, port însemnele cuvenite. Sunt cu soţia bolnavă, trebuie să ajungem la Institutul de Gastroenterolgie, ne aşteaptă profesorii Carol Stancu şi Gheorghe Balan, ce naiba, nu pricepi?

-V-am înţeles, puteţi intra numnai dacă aveţi telecomandă, apăsaţi pe buton şi bariera se ridică, eu nu am cum să v-o deschid! Dacă nu aveţi piesa, întoarceţi şi mergeţi într-o parcare, blocaţi intrarea, poate să vină o ambulanţă dintr-o clipă în alta, vă rog, întoarceţi imediat!, după care a întors spatele şi s-a îndepărtat de lîngă maşină, fără să audă înjuriile în cascadă lansate de şoferul nervos, care în aceleaşi secunde întorcea şi se înscria pe axul şoselei pentru a găsi o parcare prin preajma spitalului. După vreo zece minute au avut norocul şi au găsit un loc în parcarea din faţa Policlinicii din Piaţa Independeţei. Norocosul şofer, calm a reluat dialogul cu soţia:

- Gata, Elvi, trebuie numai să trecem pe zebră în partea cealaltă, pe trotuarul de lîngă zidul spitalului. În cinci minute intrăm în Institut şi-i căutăm pe profesori, bine că suntem aproape. Haide, ţi-ai luat cele ce-ţi trebuiesc?

-Da, da, Alex, am luat totul, sper să nu fi uitat nimic. Măi, de ce-a trebuit să-l înjuri pe mocofanul îmbrăcat cu uniformă, ţi-a ajutat la ceva? Tocmai în momentul cînd ne rugăm să ne ajute Cel de Sus, păcătos mai eşti, iartă-l Doamne!

- Bine, mamă, bine, pînă la urmă tot eu sunt vinovat!, a făcut întîi semnul crucii, apoi a prins-o de braţ şi au traversat în grabă marcajul.

59

Inima îi galopa de emoţie şi de nerăbdarea de-a afla cît mai repede rezultatul investigaţiei. S-a îmbrăcat cu bluza albă de spital şi alături de soţie, urca scările celor două etaje de parcă era sănătos tun, deşi simţea timpanele vîjîindu-i, nu s-a oprit decît în faţa ghişeului de la secretariat. A stat două, trei secunde pe loc pentru a-şi umple plămînii cu aer, moment în care, îngrijorată, partenera i-a spus:

- Alex, îţi este cumva rău? Eşti roşu precum racul fiert, şi uite, uite cum îţi curge transpiraţia pe faţă, stai puţin pe unul din scaunele de lîngă perete, linişteştete, vino-ţi în fire, omule, să nu ţi se întîmple vreo trăsnaie!

- Nu am nimic Elvira, am obosit puţin la urcat, e adevărat, sunt un pic agitat, doar ştii motivul principal. Să întreb fetele astea, să-i găsim pe profesori şi să terminăm treaba pentru care am venit. Dacă treaba nu e clară, vom merge în Clinică la Valeriu Ambrozie, pe care l-am rugat să ia legătura cu şeful de la Oncologie, conferenţiarul Lucian Miron. Timpul e scurt, avem multe de făcut pînă pe la prînz, altfel îi scăpăm acasă şi v-a trebui să revenim mîine. Uite-o, m-a văzut secretara, vine spre mine!

- Bine, bine, m-ai liniştit, întreab-o?, înghiontindu-i spatele cu degetele subţiri.

-Bună ziua, sunt medic, aş vrea să vorbesc cu domnul profesor Carol Stancu sau cu profesorul Gheorghe Balan, i-am anunţat de ieri, ştiu că sosesc.

-Bine, domnule doctor, coborîţi un etaj, acolo sunt laboratoarele, este ora cînd îi puteţi găsi pe amîndoi, lucrează la aparate.

-Mulţumesc mult doamnă, mulţumesc încă o dată!

- Domnişoară..., pentru puţin. Coborîţi, între timp eu sun pe asistenta de acolo. S-a întors cu faţa spre Elvira, spunîndu-i sacadat:

- Să coborîm un etaj, sunt în lucru amîndoi, haidem spre laboratoare, mămăiţă, am rezolvat-o, boul de mine, de la început trebuia să mă opresc acolo! După alte cîteva minute, a bătut la uşa unde erau însemnele ecografului, a băgat capul pe uşă şi a întrebat în şoaptă pe asistenta de lîngă biroul de la intrare:

- Doamnă, domnul profesor Carol Stancu este înăuntru?

-Da, examinează un pacient la aparat, cine îl caută? Recunoscîndu-i vocea, cel căutat a continuat în locul asistentei:

- Intră doctore Grigoriţă, adu-o şi pe doamna ta! Terminăm îndată, intraţi şi luaţi loc pe canapeaua de lîngă perete.

-Să trăiţi domnule profesor, vă mulţumim! S-au conformat invitaţiei, au intrat şi s-au aşezat amîndoi pe canapea. Din nou inima îi galopa, mai avea puţin şi urma să afle adevărul, nu reuşea nicicum să-şi domolească bătăile stînjenitoare din piept. Tîmplele îi zvîcneau, timpanele îi vibrau în urechi, iar mîinile i se umeziseră de transpiraţie. Pe spate simţea cum i se lipise tricoul de sub bluză, jilav ca şi chiloţii de pe el. Soţia îl privea şi-i făcea semne să se potolească, să-şi ascundă mîinile ce-i tremurau. Doar cînd profesorul Gică Balan i s-a adresat, a tresărit, vocea acestuia readucîndu-l în matca normală:

- Cum a fost drumul, colega? Aţi călătorit bine, doctore Alexandre?

-Bine, domnule doctor, maşina a mers bine. Eei, mici incidente din partea soţiei, a tolerat cu dificultate virajele, vertije, greţuri şi chiar vărăsături. Iar aici nu ne-a dat voie să intrăm în curtea spitalului, am parcat în Piaţa Independenţei, în spate la fostul hotel Traian, astăzi Astoria, parcă-i zice.

- Da, ştiu unde, ştiu! Terminăm imediat, suntem curioşi să vedem ce prezintă doamna, i-am dat amănunte domnului profesor, doreşte să o examineze dumnealui. Să sperăm că nu găsim ceva grav, oricum, aflăm totul într-un sfert de oră.

-Nu-i nimic domnule doctor, avem răbdare, bine că suntem aici.

-Cum merge treaba la Bîrlad, aveţi mai multe ecografe? Domnule, domnule, cum au trecut anii, parcă am făcut specializarea împreună în urmă cu vreun sfert de veac, nu-i aşa?

-Da, da, dumneata aveai postul în Clinica a II-a Medicală, acum Institut, eu la mine acasă! Nu, un singur aparat avem, vechi de cînd lumea, primit de la ajutoare. Lucrăm cu rîndul, unii pentru abdomen, alţii pentru cord, asta-i piesa, şi nici nu avem alte speranţe. Altfel... Continua să explice, dar, văzîndu-i pe cei doi profesori că se consultă asupra diagnosticului la cazul examinat, şi-a frînt fraza abia începută. După cîteva clipe la auzit pe domnul Carol Stanciu:

- Gică, o să umbli cu transductorul pe abdomenul doamnei colegului Grigoriţă, iar eu să privesc din spatele tău. Am stat aplecat la pacientul dinainte şi mă ţine un junghi în spate.

Soră, şterge gelul de pe burta ăstuia, apoi pregăteşte-o pe doamna Grigoriţă. Ia spune-mi doctore Alexandru, care este baiul cu doamna ta, mi-a zis unele lucruri colegul, dă-mi nişte detalii clinice. Aoleu, parcă mi-a înfipt cineva un cui în coaste, aoleu... Podoaba capilară se albise de-a binelea fostului asistent din anul trei de studenţie. Din pricina toracelui deformat de-a lungul înaintării în viaţă, cifoscolioza mutilîndu-i coloana vertebrală, ţinea umărul drept mult mai ridicat decît cel stîng, sărmanul profesor puţintel cocoşat, îndura dureri numai de el ştiute. Musafirul privea o singură persoană, dar în ochii minţii îi apăreau două imagini distincte, precum s-ar fi uitat la feţele unei frumoase şi preţuită medalie. Bărbatul plăcut din tinereţe devenise astăzi plăcutul bătrînel, înţeleptul şi preţuitul cadru didactic formator a multor generaţii de discipoli în dificila profesie de-a tămădui semenii suferinzi.

-Domnule profesor, acum patru ani a fost operată la sînul stîng de neoplasm, apoi a avut o evoluţie favorabilă, bineînţeles că înainte şi după intervenţie a urmat curele cu citostatice recomandate de colegi...

- Unde, unde, sau cine a operat-o, Grigoriţă?

-Aici în Iaşi, la Clinica a III-a Chirurgie la Sfîntul Spiridon, de către colegul, profesorul Cornel Diaconu! Mi-a dat garanţia că a scos toţi ganglionii din axilă, că niciunul nu era cu metastază, lucru confirmat şi histologic. Totul a decurs corect, starea generală permiţîndu-i soţiei să-şi reia serviciul, ca dovadă au trecut trei ani şi jumătate de cînd continuă să lucreze...

- Unde, unde spui că lucrează, în ce domeniu?

-În agricultură, în domeniul protecţiei plantelor, dar într-un mediu toxic, cel cu pesticidele, cu tot felul de otrăvuri folosite la stropitul plantelor...

- Oo, mare greşeală, doctore, mare greşeală ai făcut că ai admis să lucreze în asemenea branşă, este una dintre cele mai grave, cu potenţialul cel mai cancerigen, omule! Spune, spune mai departe ce s-a întîmplat, ce-o supără acum pe doamna ingineră.

- De cîteva zile a prezentat manifestări bilio-digestive, greaţă, gust amar, vărsături bilioase, migrenă, dureri în hipocondrul drept, lipsa poftei de mîncare, simptome legate de o disfuncţionalitate a vezicii biliare, mi-am zis. Manifestări declanşate brusc, dar de care s-a mai plîns în ultima perioada, mai cu seamă după unele alimente grase, tocături sau unele dificil de digerat. Noi am examinat-o la ecograf şi lucrurile nu sunt clare, motiv pentru care m-am alertat şi am venit la institut, la colegii de vîrf care lucrează în acest domeniu...

- Domnule profesor, aici am terminat, doamna poate veni pe canapea şi să începem examinarea!, le-a întrerupt dialogul doctorul Balan, urmaş de bază al celuilalt profesor.

-Da, bine, bine, spune doctore Grigoriţă, continuă în vreme ce soţia se face comodă pentru investigaţie! Şi, cu doamna ai discutat, i-ai dat detalii despre..., arătîndu-i cu mîna zona abdominală vizată a fi suferindă.

-Nu prea, încă nu i-am dat detalii, dar să ştiţi, putem discuta direct, este condiţia pe care mi-a impus-o, altfel nu ar fi venit decît legată. Ce era să fac, i-am promis, după mine este o chestiune urgentă, nu suferea amînare, tocmai de aceea...

- Hai doamnă, poftiţi pe canapea să începem dezlegarea enigmei! Balan, tu manevrezi transductorul şi eu privesc din spate, nu strică două perechi de ochi dacă privesc în acelaşi timp, cred că...

- Trei domnule profesor, cu ai lui Alexandru Grigoriţă! Deci colega, spui că nu ai văzut nimic în vezica biliară, v-aţi gîndit la altceva, nu? În timpul examinării toţi trei au tăcut, păreau înţeleşi sau speriaţi de imaginile vizualizate, pe feţele lor întipărindu-se semne îngrijorătoare, încît primul glas auzit după vreun sfert de oră a fost cel al pacientei:

- Domniilor, chiar nimic nu vreţi să-mi comunicaţi? Deduc că aţi găsit lucruri mult mai grave decît cele explixate de soţul meu, hoţomanul, m-a dus cu zăhărelul ca pe copii, numai să ajung aici. Examinatorul de la aparat a îngheţat unele imagini şi le-a fotografiat pentru a avea documentaţia necesară, profesorul Carol Stancu, dezamăgit şi nemulţumit de cele văzute a transmis cu oarecare indiferenţă colegului şi a plecat în vreme ce vorbea politicos:

- Doamna Grigoriţă, o să vă dea detalii colegul, a fost mai aproape de aparat, oricum, a scos fotografiile, o să vi le înmîneze îndată, trebuie să plec la rectorat, am o scurtă şedinţă, e necesar să fiu acolo pentru..., a deschis uşa şi a plecat, fără să termine fraza, fără să explice mare lucru pacientei, pasîndu-i responsabilitatea celui mai mic, fără să-i adreseze nici măcar la revedere stimată doamnă sau să-i spună ceva soţului ei, colegului care-l căutase pînă la urma urmei într-o problemă medicală.

-Staţi liniştită doamnă, la fel şi tu Alexandrule, comportarea sa poate părea ciudată dar nu este aşa, e o dovadă a dezamăgirii totale ce-l cuprinde după descoperirea unor asemenea cazuri, tot mai multe în ultima vreme. Şi culmea, la mulţi dintre cunoscuţi, precum sunteţi astăzi voi, nu-şi poate stăpîni manifestările, se exteriorizează imediat prin astfel de ieşiri. Sunt sigur că i-au dat lacrimile, mai des aşa i se întîmplă, de multe ori l-am văzut, şi din clipa aia nu mai vorbeşte, iese, pleacă să-şi aprindă o ţigară şi nu mai apare decît după zeci de minute. Anii au

trecut doctore Grigoriţă, a muncit o viaţă de om în domeniul cercetării medicale şi e tot mai dezamăgit, cum spuneam, de cazuistica în creştere a bolilor maligne. De la Cernobîlul din ’986 în fiecare an apar sute şi alte sute de cazuri în Moldova, de cîţiva ani aproape zilnic descoperim două, trei cazuri în zona abdominală, dar adunate cu celelalte din alte domenii, îţi dai seama unde a urcat cifra...

- Înseamnă că şi la mine tot despre cancer este vorba, domnule doctor?, l-a întrerupt pacienta care îşi ştergea gelul de pe abdomen, dar a cărui ten se albise mai ceva decît arătau pereţii încăperii după ce asistenta a aprins lumina neonului.

-Doamnă, să o luăm altfel, în primul rînd să nu intrăm în panică! Alexandru a zis că putem vorbi deschis, nu-i aşa? Ei, bine, am prins anumite imagini care pot fi interpretate, pot fi doar zone de uzură ca şi într-o ciroză, aţi lucrat într-un domeniu cu mult risc, foarte toxic pentru ficat, şi nu numai, deci, fiţi calmă şi tare în acelaşi timp, mai multe detalii va obţine soţul de la alţi colegi din alte domenii. Am căutat să îngheţ imagini concludente, pozele o să vi le dau şi cu ele trebuie să mergeţi în altă clinică. O să dureze doar cinci minute, cît vă îmbrăcaţi, îl invit pe Alexandru în cabinetul meu să redau interpretarea imaginilor pe un buletin special, cu antetul nostru, al Institutului, aşa trebuie, doar sunt documente importante. Vă sărut mîna, la

revedere şi să auzim de bine, doamnă ingineră... Nedumirită, Elvira a continuat să se îmbrace în vreme ce asistenta s-a pronunţat cu glasul domol:

- Cînd terminaţi, puteţi merge în hol, doamnă, pe canapea. Vreau să aşez patul şi să invit alt pacient. Imediat apare domnul profesor, nu durează mult cele cîteva rînduri oe care le v-a scrie.

-Nu v-aţi dat seama, credeţi că a găsit ceva rău?

-Nu pot să-mi dau seama, şi nici nu ar fi normal să comentez ceea ce fac domniile lor. Mă scuzaţi, dar o ultima întrebare, aşa, ca între femei, păreau miraţi de ceea ce vedeau?

-Să fiu sinceră, da! Aţi remarcat, profesorul Carol Stancu, cel cu părul alb ca neaua, n-a mai suportat, bănuiesc că-l cunoaşte bine pe soţul dumneavoastră, a plecat mai devreme, cred c-a glumit cu şedinţa, nici nu mai e rector, din cauza vîrstei nu mai candidat la funcţie. Bine, vă las, am altă treabă, bună ziua. Pacienta nu i-a răspuns, nu mai avea putere să lege o frază, îngrijorată de bănuieli îşi încheiase greşit nasturii de la bluză. A ieşit afară pe hol şi s-a aşezat îndată pe canapea, ameţise după primii paşi, era pur şi simplu vlăguită de forţe. Nu şi-a dat seama cîte minute a durat starea de rău, încît nu a conştientizat durata lungă cît au vorbit cei doi colegi despre cazul ei.

-Dragă colegule, dragă doctore Grigoriţă, cred că aţi avut dreptate, l-a nivelul ficatului, în lobii III, IV şi VII, se găseşte cîte o formaţiune, cred că sunt secundare carcinomului de la sînul operat în urmă cu trei, patru ani, pare-mi-se că ai zis. Încolo nu am văzut nimic ceva care să compreseze duodenul pe capul pancreasului, nici vorbă, dar, necazul mare e că sunt împuşcaţi trei lobi! Scriu buletinul şi trebuie să mergi la Clinica Oncologică, e urgentă treaba. Îmi pare rău, speram să te fi înşelat şi să-ţi dau o veste bună. Avem foarte multe cazuri de vreo zece ani, enorm de multe, doctore, enorm. Altceva, ce să-ţi spun, scriu buletinul şi mergeţi apoi la domnul conferenţiar Miron Lucian, bine?

- Mulţumesc pentru sinceritate, acum să văd cum îi dau soţiei vestea neagră!

- Nu ştiu, eu nici nu o să ies pe hol, îmi pare nespus de rău, nu vreau să-i văd tristeţea pe faţă, efectiv suferim şi noi, medicii, alături de pacienţii cu asemenea boli. Aţi remarcat, proful a şters-o mişeleşte, nu a suportat să-i dea răspunsul, şi vocea îi era schimbată la plecare. Doar ştiţi, nu mai este rector de vreo doi ani, nu a mai candidat, a lăsat pe alţii, i-a ajuns pînă peste cap funcţia, l-a dat gata. Acum e rector Vasile Astărăstoaie, cred că a fost coleg cu dumneata în studenţie, trebuie să-l ştiţi...

- Cum să nu, pe atunci am stat în cameră cu el la căminul de la Agronomie, în anii ăia acolo locuiam, noi, băieţii medicinişti. După aia ne-a dus la 1 Mai, apoi la Mihail Kogălniceanu. Aţi mai avut cazuri asemănătoare, cu diseminări în mai mulţi lobi hepatici?

-E greu, doctore, e foarte grav! Dacă era unul lovit, te puteai gîndi şi la actul chirurgical, se înţelege îmbinat cu chimioterapie, citostatice, radioterapie şi tot tacîmul, dar aşa, nu văd luminos viitorul.

-Cam cîţi ani, aveţi o statistică?

-Ce ani, colega, se discută despre luni în astfel de cazuri, dumneata speri, cred că nu glumeşti? Dar, gata, am depăşit limitele, o luăm pe arătură, termin de scris în două minute şi îţi dau buletinul. Doamna nu trebuie lăsată singură, îşi pune fel de fel de întrebări, să nu-i lungim suferinţa, trebuie să mergeţi cît mai repede şi, asta e problema, foarte delicată, cred că va trebui să minţiţi, să amînaţi adevărul sau nici nu ştiu cum să procedaţi corect, amice! Puţin lăsaţi-mă, să formulez corect frazele, cu buletinul să mergeţi la Oncologie cît mai repede, şi domnul doctor Miron vă va spune ce-i de făcut, bine?

-Corect, nu mai scot o vorbă, mă voi gîndi cum să procedez la întîmpinarea soţiei, vă aştept. S-a întors cu spatele spre biroul unde luase loc colegul de la Institut, să nu-l deranjeze, dar mai cu seamă să nu-şi demaşte broboanele de sudoare de pe fruntea palidă şi nici lacrimile ce-i izbucnise la comandă pe sub ramele ochelarilor. A scos discret batista din buzunar, a tamponat umezeala frunţii apoi a suflat zgomotos nasul inundat şi el cu valul de lacrimi, cerîndu-şi scuze cu glasul aproape răguşit:

- Scuze, domnule doctor, scuze dragă Gică Balan, nu am altă soluţie pînă ies afară să ajung lîngă ea!

- Te înţeleg, te înţeleg şi te compătimesc în acelaşi timp! Nu ştiu ce-ţi spun altceva, doar, alături de buletinul pe care l-am terminat, multă, multă baftă şi noroc de la Dumnezeu, dragă doctore Alexandru Grigoriţă. Eu nu ies, scuză-mă, nu pot, dacă era cineva străin trebuia să-l conduc, dar, tu, care eşti de-al nostru, care l-ai avut asistent acum trei decenii pe actualul prof Stancu, şi l-ai prins şi pe renumitul clinician, titanul, profesorul Costică Strat, simte-te ca la tine la serviciu, ai călcat pe aici înaintea mea cu vreo cinci ani, nu-i aşa?

-Da, este adevărat tot ce-ai spus, inclusiv cu modul de-a mă purta faţă de soţie. Îţi mulţumesc tare mult, uite, primeşte ultimul meu prunc de spirit, doctore Balan, e un cadou cu dedicaţie pe care îl meriţi, omule!

64

- Doamne, cînd ai timp să mai şi scrii în zilele noastre, acum cînd sunt atîtea afecţiuni şi atîtea probleme sociale, domnule? Mulţumesc mult, al cîtelea e, al şaptelea? Te felicit, bravo ţie, aştept să mă ţii la curent cu evoluţia doamnei, da?

-Cu siguranţă, domnule doctor, cu siguranţă, vom reveni la control tot aici, după vreo trei sau şase luni, după cura cu citostatice şi ce-i va recomanda ceilalţi colegi din alte discipline. Te salut, mulţumesc încă o dată, merg la sărmana parteneră, a trecut o jumătate de oră, ce-o să creadă? La revedere, pe curînd! Buimăcit de vestea primită, ca un baros oprit în moalele capului, nu găsea uşa de a ieşi din cabinet, pusese mîna pe clanţa celei de la toaletă, motiv pentru gazdă să intervină din nou:

- Nu, nu, acolo e toaleta, ai nevoie cumva? Cealaltă, din spatele tău, dragă, pe acolo se merge în hol, apoi o iei la dreapta spre canapeaua de la uşa laboratorului, ai înţeles?

-Da, scuză-mă, te rog mult să mă scuzi! Transmite-i tu domnului profesor Stancu, din partea mea, urări de bine şi de sănătate şi mulţumirile de rigoare. Sunt grăbit, nu am timp să-l mai caut. Ah, da, am în geantă şi pentru domnia sa ultimul volum, i-am scris dedicaţia, te rog frumos să i-o înmînezi din partea mea. Gata, la revedere încă o dată! A scotocit prin geanta cu celelalte acte, a scos cartea şi i-a dat-o colegului pentru a-i duce la îndeplinire misiunea

solicitată. Complet ameţit, s-a învîrtit de două ori în faţa uşii şi în cele din urmă a zărit ţinta cautată şi a pornit ca din puşcă spre ea. Ajuns lîngă Elvira, a îmbrăţişat-o şi nu a comentat nimic despre mimica ei tulburată, spunîndu-i grăbit:

- Hai, tată, hai repede la Valeriu Ambrosie, e în calea noastră Clinica unde lucrează, să-i dea telefon domnului conferenţiar Lucian Miron că sosim imediat la el. Trebuie să rezolvăm ceea ce este mai important, te rog, ridică-te şi să plecăm.

-Cuumm, prin urmare am cancer, iar tu mai dus cu vorba, adică nu mi-ai spus adevărul dintr-o dată. De ce Alex, nu te-am rugat să fii sincer cu mine? Doamne Dumnezeule ce bărbat am, minte tocmai cînd am nevoie cel mai mult de sinceritate, e clar, zilele îmi sunt numărate! A izbucnit în plîns, dar şi-a controlat cu dibăcie hohotele, stagnîndu-le cu mare voinţă. Iute a scos din poşetă batista rozie, şi-a ascuns fruntea în ea cîteva secunde, apoi şi-a tamponat cu blîndeţe ochii iritaţi, a privit soţul direct în frunte, ca şi cum iar fi comunicat nemulţumirea, teama sau îngrijorarea ce pusese stăpînire pe trupul bolnav şi pe sufletul agitat şi îndurerat la culme. A îndrăznit să comenteze:

- Dacă tot o să mor, de ce trebuie să mai merg şi la alt medic? Să mă plimbi de colo-colo pe post de cobai, Alex?

-Vai, auraşul tatii, cum poţi spune asemenea trăsnaie? Eşti deşteaptă foc, te-ai gîndit cînd ai spus vorbele, eu cui rămîn, fato? Te asigur că-mi pun capăt zilelor înaintea ta, să mă îngropi tu pe mine şi nu invers! Mergem să vorbim cu colegii, chiar dacă sunt puţine şanse, cu ajutorul lui Dumnezeu vom profita de ele. Hai, curaj mamă, curaj, doar cu mai mulţi cai la căruţă putem înainta mai iute în viaţă! A prins-o de braţ şi fără să mai spună vreun cuvînt, a făcut semnul crucii cu degetele mîinii drepte şi a pornit alături de soţie spre Clinica unde îi aştepta colegul

Valeriu Ambrosie. Transpiraţia îi umezise întregul trup, picioarele îi tremurau şi abia înainta pe ele, numai forţa impusă de Cel de Sus nu-i demasca starea de rău ce-l cuprinsese de cîteva zeci de minute. Părea teleghidat pe holurile spitalului şi pe scările ce le urca în Clinica unde urma să-şi anunţe prietenul cel mai bun din studenţie, colegul de la Clinica fostului profesor Bădărău, despre vestea cea mai sumbră din viaţa cuplului său. După nici zece minute a bătut la uşa secretariatului şi cu timbrul vocii guturale, înecat în miile de lacrimi, a întrebat:

- Bună ziua, sunt medicul Grigoriţă de la Bîrlad, îl caut pe domnul conferenţiar Valeriu Ambrosie? L-am anunţat telefonic, ştie că sosesc!

- Bună ziua, am fost anunţată, vă aşteaptă în biroul dumnealui! Încercaţi acolo, dacă nu e, îmi spuneţi şi-l caut prin saloane, deşi, cred că a terminat vizita, încă nu a început cursul cu studenţii. Bine?

-Da, mulţumesc mult, domnişoară, mulţumesc! Elvira abia răsufla după scările urcate, dar mai cu seamă de graba cu care o trăgea după el, soţul greu de recunoscut. Realiza panica în care intrase, dar era uimită de uşurinţa cu care acesta urcase scările, ştiindu-l suferind de tensiune sau cam aşa ceva, cît a reuşit să afle de la el. A îndrăznit să-l întrebe:

- Alex, mai uşor, tată, nu se îneacă ţara, te-ai înroşit la faţă, nu cumva ţi-e rău, ţi-a crescut tensiunea, omule?

-Nu, mamă, vreau să-l prind cît mai repede, să nu înceapă cursul cu studenţii, apoi trebuie să aşteptăm aproape un ceas. Un minut durează, îi spun să dea telefon la Oncologie, apoi am terminat cu el, mergem dincolo, Elviro! Uite, am ajuns, aici, pe uşă scrie numele lui. A bătut de două ori cu degetele şi a întredeschis uşa, pronunţînd:

- Alo, Valeriu, eşti aici? Sunt eu, Alexandru Grigoriţă!

- Da, da, hai, intră Alex, sper că eşti cu Elvira, da?

-Da, da, vrei să intre şi ea?

-Cum să nu, ce fel de gazdă aş fi, omule? Haide, intraţi, vă aşteptam, aşa cum ne-am înţeles aseară! Aştept să văd rezultatul, să ştiu dacă iau legătura cu Lucian. Au intrat în încăpere, s-au îmbrăţişat pe rînd, apoi au luat loc pe scaune în urma invitaţiei.

-Unde sunt, unde sunt imaginile obţinute de Gică Balan? Ce-a spus, e bine sau e rău?

-Rău, domnule Valeriu, foarte rău, vă zic eu, nu-l mai las pe Alex să mintă chiar în prezenţa mea!

- Nu se poate Elvira, nu trebuie să acuzi pe nimeni, poate a dat dovadă de diplomaţie profesională, de discreţie cum îi spunem noi, medicii. Fii fără grijă, medicina a progresat, multe afecţiuni nu mai sunt incurabile. Acum trei sau patru ani cum ai scăpat, vorba ceea, cancer la sîn, nu e o glumă, şi uite, anii au trecut ca şi zilele de repede. De ce sunteţi aşa de timoraţi, doar sunteţi în biroul prietenului vostru, ne cunoaştem încă de cînd eram studenţi, îţi mai aduci aminte, am fost la cununia voastră civilă, apoi am venit la Ruginoasa în vizită la voi, şi la Heleşteni, acolo unde lucra Alex la începutul profesiei. Ţii minte, a sosit o gaşcă cu două maşini, cu Talal şi cu Matin, şi cu prietenele noastre, Doamne ce bine ne-am simţit, ce frumos mai era la voi, e adevărat, eram tineri nu ne interesa acoperişul unde

urma să dormim, ci atmosfera pe care o trăiam! Altfel era tinereţea, nu percepeam greutăţile vieţii, de fapt nici nu le băgam în seamă, pe cînd astăzi, ehei, multe sau schimbat, Elvira! Hai, măi, voi nu spuneţi nimic?

-Valeriu, dă-i repede telefon domnului Miron, nu este timp de pierdut! Priveşte imaginile, ne aşteaptă zile negre, dragă amice, priveşte şi lasă poveştile pentru altădată, nu te supăra, dragă amice!

- Eşti sigur, Alex, vorbeşti serios?

-Crezi că-mi arde de glume, Vali? Sunt înnebunit, omule, nu are rost să ascund adevărul în prezenţa Elvirei, te rog, pune mîna pe telefon. După aia vreau să ajung şi la Cornel Diaconu, colegul care a operat-o de cancer şi i-a scos sînul! Hai, hai, te rog, fă-o repede, pe la unu îl pot găsi pe Cornel, să-şi dea şi el o părere!

- De acord, ai dreptate, după cum se vede aici şi a scris Gică Balan pe buletin trebuie urgentate treburile. Şi o zi contează, darmite o săptămînă sau o lună? Acum îl sun pe Lucian Miron, chestia e serioasă, Doamne, cît vă compătimesc! Doctorul Valeriu vorbea de pe celular cu colegul de la Oncologie, în minutele ce se scurgeau musafirii se priveau, fiecare făcînd eforturi de a-şi stăpîni lacrimile agresive ce dădeau să iasă din ochii înroşiţi după aflarea veştii rele de la examinarea ecografică. Se uitau unul la celălalt compătimindu-se din priviri, bolile năpustite nemilos peste fiecare declanşîndu-le sentimente de admiraţie reciprocă. Poate gîndeau cît de repede au trecut anii peste umerii lor, poate gîndeau cum vor îndura lunile ce urmau să vine peste cuplul fericit pînă atunci, numai ei ştiau ce griji apăsau pe sufletele debusolate de întorsătura apărută în viaţă. Gîndurile le-au fost întrerupte brusc de glasul binevoitor al colegului care terminase convorbirea:

- Gata, s-a aranjat, am vorbit cu Lucian, vă aşteaptă în cinci minute! Vezi, Alex, să-i prezinţi întreaga documentaţie, adică şi rezultatele după operaţia sînului din urmă cu ani, cea efectuată de Cornel Diaconu, colegul nostru din studenţie. Le ai la tine, ţi-a trecut prin cap chestia asta, da?

-Da, da, Valeriu, le am pe toate, chiar şi pe cele enzimologice şi hormonale de la profesorul Carasievici, domnul care i-a prescris să continue trei ani la rînd cu Femara. Bine, îţi mulţumesc, poate ne reîntoarcem după decizia luată, să te ţin la curent, deşi mai întîi aş trece şi pe la a III-a Chirurgie, la Cornel, să văd ce părere îşi dă şi dînsul. Deocamdată, rămîi cu bine, te salut, mai vorbim noi, dacă nu azi, îţi dau un telefon acasă, diseară, bine?

-Bine, Alex, bine! Tu, Elvira, capul sus, nu dispera, medicina a făcut mari progrese, dacă nu era Cernobîlul din '986, nu se ajungea aici, n-ar mai fi fost atîta suferinţă pe capul oamenilor. Vă doresc succes, vă ţin pumnii, mult noroc, dragi prieteni! Şi-au strîns mîinile şi s-au îmbrăţişat, apoi au ieşit din cabinetul colegului. Chiar după primii paşi pe scările ce le coborau, iarăşi i-au năpădit lacrimile, dar privirile nu li s-au mai regăsit, numai palmele transpirate s-au întîlnit din reflex pentru a se sprijini, pentru a face un întreg din trupurile lovite de soartă. Au plecat spre Clinica unde erau aşteptaţi, nici unul nu îndrăznea să pronunţe un cuvînt, minute la rînd ochii le-au fost inundaţi de şuvoiul de lacrimi pînă la locul unde urmau să ajungă. Abia înainte de a intra pe holul clădirii s-au privit o secundă, bărbatul rostind cu glasul răguşit:

- Elvira, şterge-ţi ochii, parcă au luat foc, scumpa mea! Nu putem să ne arătăm în faţa lui chiar aşa, te rog, scoate batista!

- Măi, nătăfleţule, tu ştii cum arăţi? Eşti bărbat, reprezinţi familia, ai grijă de ai tăi, parcă ţi-a dat cineva cu sare în ei! Deşteptul mamii, deştept, imediat vede paiul din ochiul altuia, dar nu şi bîrna dintr-a lui! Fără să mai spună vreunul ceva, din reflex, şi-au căutat batistele, el din buzunarul de la pantaloni, ea din poşeta de pe umăr îndată desfăcută. Bărbatul a încercat să-şi dreagă vocea, pronunţînd cîteva cuvinte din fraza ce urma să o spună colegului oncolog:

- Drrr, drrr, bună ziua, domnule profesor, venim din partea domnului doctor Valeriu Ambrosie de la Clinica I-a Medicală, vrem să...

- Ce ai, măi, omule, te-a trăsnit nebuneala, vorbeşti la pereţi?

-Nu, Elvi, încercam să-mi verific vocea, cumva am răguşit, nu ţi se pare?

-Ba da, de la ţigări, băiete, de la ţigări! Să văd ce o să faci de acum, o să mai fumezi să faci cancer la plămîni, tataie? O ţinem în lanţ, eu cu ficatul, tu cu plămînii, bărbate, cît o vrea Domnul să ne mai ţină împreună.

-Ei, pe dracul ghem, şmechero, se putea să nu mă contrezi? Ştii ce, te rog să termini cu pesimismul, am pornit de dimineaţă la un drum lung şi foarte greu, neaş compara cu nişte redutabili alpinişti care doresc cu tot dinadinsul şi ca atare, au început să escaladeze muntele Everest din lanţul Himalaiei, abia acolo pe vîrf vor găsi vindecarea lor, momentul culminant cînd li s-or curma suferinţele. Aşadar, te implor, scumpo, arma secretă se află doar în interiorul nostru, acolo ne sălăşluie puterea spiritului de care avem nevoie. Primul punct, să credem în optimismul nostru, să credem că fiind părticele din Dumnezeu lăsate să trecem pe suprafaţa pămîntului EL ne va ocroti la tot pasul, şi astfel vom învinge, vom ajunge să urcăm pe vîrful cel mai înalt al munţilor Himalaiei. Uite, îţi întind mîna şi te întreb, vrei să fii partenera mea în escaladarea impusă de Dumnezeu să ne încerce? Hei, eşti atentă la propunerea făcută? Ai fost atentă la cele vorbite de mine?

-Sigur că da, prostuţule, dar m-au surprins frazele tale spuse cu har, m-au convins că am putea învinge, că îţi voi fi partenerul ideal ca şi pînă acum, bărbatul meu drag! Of, prostuţul de tine, cum crezi că te-aş putea părăsi atît de uşor, ai perfectă dreptate, poftim, prinde mîna mea într-a ta, tăticelul meu preţios! Of, Doamne Dumnezeule, ce m-aş fi făcut fără tine?! Eu nu speram la..., Şi-a frînt şirul cuvintelor şi după ce a întins palma dreaptă într-a lui, s-a alipit cu pieptul de al omului iubit şi i-a sărutat pe rînd obrajii umeziţi de lacrimile ce încă nu conteneau să izvorască din străfundurile mişcătoare ale sufletului. După cîteva secunde de îmbrăţişări ale cuplului pus la grele încercări, pentru că bărbatul mai ştia încă de una, clipe în care au fost cu siguranţă supravegheaţi de ochii Celui de Sus, femeia s-a desprins din alipire, s-a îndepărtat numai un pas în faţa lui şi cu totul schimbată în comportare, cu altă voce ieşită din interiorul răscolit dintr-o dată a pronunţat cu o hotărîre demnă de admirat de către soţul aproape uluit:

- Da, Alexandre, să urcăm panta ce ne-a fost destinată, sub aripile Domnului vom reuşi, sunt sigură de existenţa Sa! Cît de uşor m-ai convins, cît de simplu miai explicat că Există, mi-ai dat certitudinea doar prin două, trei cuvinte, n-o să le uit pînă la 82 de ani, atît cît mi-aş dori să trăiesc, şi anume că, oamenii sunt părticele

din Domnul care ne urmăreşte paşii fără ca mulţi să-şi dea seama! Excelent, omuleţule, hai să începem, să dăm drumul la cronometru, să înaintăm pe culoar! Să fi fost unsprezece şi un sfert. Au zîmbit unul către celălalt, feţele li se luminaseră sub razele soarelui unui sfîrşit de noiembrie secetos şi călduros cum nu fusese niciodată de cînd trăiau. Omenirea era speriată de încălzirea vremii, efectele de seră comentate în ultimul timp la televizor şi în ziare se adevereau. În clipele trăite atunci cuplul uitase despre natura îmbolnăvită de omenire, ceva din astrul luminos pătrunsese în trupuri şi pentru început le injectase energii tămăduitoare sufletelor, convingîndu-i că vor reuşi.

-Bună ziua, domnule profesor, sunt doctorul Grigoriţă, acum vreo cinci minute a vorbit cu dumneavoastră colegul Ambrozie, am sosit, doamna este soţia, suferinda, şi am dori să ne ajutaţi în rezolvarea cazului medical. Amănunte vă pot da imediat, numai că...

- Da, da, sigur, domnule doctor, intraţi, poftiţi amîndoi, voi încerca în cîteva clipe să aflu despre ce este vorba şi să lămurim cazul! Au intrat în camera unde gazda i-a poftit plină de bunăvoinţă, au luat loc pe cîte un scaun, ascultînd scuzele de rigoare:

- E mic spaţiu, ce să fac, atît am asigurat pentru consultarea unui pacient! De fapt, aici pot discuta cu el, nu este nici canapea pe care să-l întind şi să-i palpez organele. Colega, poţi să începi cu detaliile, problema este ce schemă de tratament vom aplica pentru doamna.

-Domnule profesor, acum patru ani a fost extirpat sînul stîng pentru carcinom, dar de cîteva zile, de fapt, retroactiv privind, de vreo două săptămîni soţia a acuzat anumite simptome digestive, predominînd greaţa, scăderea poftei de mîncare, de unde pierdut în greutate, tulburări al tranzitului digestiv...

- Conferenţiar, domnle, conferenţiar ca şi Ambrozie, continuaţi, continuaţi vă rog să... A continuat să dea detalii clinice, în vreme ce oncologul frunzărea întreaga documentaţie pusă la dispoziţie pe birou de către Alexandru, omul care căuta în acele clipe să fie cît mai explicit, încercînd cu multă voinţă să nu-şi demaşte teama ce pusese stăpînire pe trupul şi sufletul tot mai suferinde. După vreo zece minute de comentarii, doctorul Lucian Miron a ridicat mîna încercînd să-i frîneze debitul verbal al celuia din faţa sa:

- Am înţeles, am înţeles, domnule, gata, e momentul să mă ascultaţi, m-am eludat asupra cazului, e limpede, ar fi păcat să vă ascund adevărul, situaţia nu e roză, din contra, e gri, aş zice. Dar doamna trebuie să înceapă cît mai repede tratamentul cu citostatice, este singura soluţie pentru a obţine anumite rezultate...

- Adică, nu avem o certitudine de vindecare, nu-i aşa, domnule profesor?, a intervenit Evira, persoana despre care medicii discutau fără pic de reţinere, fără o urmă deontologică, amîndoi uitînd că ea, a treia fiinţă, tocmai suferinda, nu era un obiect din lemn, ci un trup în carne şi oase, cu suflet ca şi al lor.

-Oo, pardon, doamnă, cer iertare, ca şi soţul dumneavoastră am fost angrenat în profunzimea cazului, caut să aplic schema potrivită pentru a fi mai uşor tolerată.

-Bine, bine, dar ce şanse voi avea după suferinţa ce urmează s-o îndur pe propria-mi piele? Ce efecte secundare mă aşteaptă, cum le voi tolera? Atunci,

înainte şi după extirparea sînului, citostaticele le-am îndurat cum nu se poate mai greu, nu aveţi cum să le cunoaşteţi, le-aţi aflat de la suferinzi, le ştiţi doar din statistică, nu doresc nimănuia să treacă prin ele, domnule profesor, este groaznic, este cum nu se poate de groaznic...

- Elvi, te rog, suntem aici pentru a şti ce urmează să faci tu, nimeni dintre noi nu este vinovat, domnul conferenţiar caută să-ţi prescrie schema cea mai acceptabilă, nu are ce face, îl rugăm doar să ne scrie reţeta şi să plecăm cît mai repede spre casă, acesta este scopul vizitei noastre la...

- Are dreptate soţul dumneavoastră, doamnă scumpă, îmi este foarte greu cînd am în faţă colegi suferinzi, sau, mă rog, partenere de-ale lor, caut să vă ajut cum pot mai bine, interesul nostru este să încercăm să învingem boala, altfel...

- Cît, domnule profesor, cît mai pot spera de la viaţă? Insist să fiţi cît mai sincer cu mine, vă rog să înţelegeţi, doar pentru cîteva secunde să vă puneţi în locul meu, al pacientei care urmează să moară cît mai repede, domnule, asta doresc să aflu, să ştiu ce mai pot lua din timpul scurt rămas?

-Elvira, opreşte-te, mamă, repet, am sosit la Clinică pentru a afla ce avem de făcut din punct de vedere oncologic, nu suntem la psihiatrie, nu facem psihologia vieţii, domnului îi cerem un sfat, nu este cu nimic răspunzător de soarta noastră, de rog, fii înţelegătoare, ai puţină răbdare, domnul ne scrie reţeta şi într-o secundă am plecat, scumpa mea! Încearcă şi-ţi stăpîneşte nervii, ce Dumnezeu, ai clacat sau...

- Da, da, dar staţi un pic, cum adică, scriu reţeta şi plecaţi? Doamna nu rămîne în Clinică să urmeze tratamentul? Păi... Sărmana pacientă i-a întrerupt fraza, s-a ridicat de pe scaun şi, uitînd unde se află, a rostit răspicat:

- Alexandre, nu rămîn aici, să-ţi fie clar, locul meu de suferinţă este doar casa mea, adică a noastră, tată, pe mine să nu mă laşi singură printre străini! Acasă mă aşteaptă nepoţii, dragul şi scumpul meu Vlad şi micuţul Tudor, miniatura ta pe care doar Dumnezeu a vrut să mă bucure, mă aşteaptă animăluţele din curte, Ema, Fulg şi cu Rita, progenitura lor, crescuţi de mine de cînd el era cît un pumnişor şi ea cît o castană, ştii cum îi spunea feciorul Cristi, prin urmare, patul de suferinţă nu poate fi aici! Am zis de ieri, indiferent de rezultat, acolo voi suporta greul şi sfîrşitul, indiferent cînd va fi să vină! Dacă mă iubeşti, of, ce păcătoasă sunt, nu se potrivesc cuvintele la vîrsta noastră, dacă mă respecţi şi ţii la mine, te rog să mă asculţi şi sămi împlineşti dorinţa! Altfel... Conferenţiarul, plăcut la fizionomie, cu un mănunchi de păr căzut pe frunte şi peste rama ochelarilor, înţelept, bun psiholog şi profesionist excelent în domeniu, a înţeles de îndată starea sufletească a frumoasei paciente disperată, a cedat şi i-a explicat cu vocea caldă, catifelată:

- Doamnă dragă, nu trebuie să vă lăsaţi cuprinsă de panică, aranjăm treburile după cum doriţi! Veţi face curele cu citostatice la secţia din localitatea unde locuiţi sub supravegherea doamnei doctor oncolog Doina Pagulea, colega soţului şi a mea. Este un medic competent, bine apreciată în ramura noastră. Priviţi, voi scrie schema de tratament şi chestiunea e rezolvată, va trebui doar, din cînd în cînd să mai faceţi nişte controale pe care să le ştiu şi eu, să păstrăm legătura şi să asociem,

în funcţie de rezultate, noi medicamente. E bine, vă rog, luaţi loc, să termin ceea ce v-am propus! Sărmana pacientă s-a potolit şi s-a aşezat pe scaun, dar, agitată, a continuat cu întrebarea iscoditoare:

- Domnule profesor, vă rog să fiţi sincer cu mine, ce speranţe îmi acordaţi, cîte luni mai am de trăit? Alexandru doreşte să mergem să ne consultăm şi cu chirurgul care m-a operat, profesorul Diaconu, poate o nouă operaţie să extirpe bubele apărute la ficat? Cel întrebat a dus mîna la frunte, şi-a ridicat firele de păr de pe ochelari, apoi, cam după vreo zece secunde a răspuns nedumerit de parcă ar fi primit o lovitură în plex:

- Eu ştiu, ce să spun, doamna Grigoriţă? Poate ar fi o treabă la pripeală, mai întîi să faceţi citostaticele, să stăpînim metastazele, să le izolăm în ţesutul hepatic sănătos, să vedem cum treceţi peste etapa respectivă, cum le toleraţi, nu e chiar atît de simplu, se pot ivi efecte secundare mai greu de tolerat. Prin urmare, părerea mea e, că, întîi şi întîi să urmaţi curele, nu sunt două, trei, ci, mai multe, la început şase, cîte una lunar, apoi, control ecografic şi la computer tomograf, apoi văzînd şi făcînd, cum zicem noi, medicii, vom stabili următorul pas, sunteţi de acord cu mine, îmi daţi dreptate?

-Desigur, domnule profesor, numai că nu mi-aţi răspuns la întrebarea, cît timp estimaţi că mai am de trăit? După statisticele pe care le aveţi, nu sunt nebună să întreb ceva absurd, mă înţelegeţi?

-Doamnă scumpă, am cazuri care fac tratament de şase, şapte ani, altele de doi, trei ani, multe lucruri ţin de pacient, de constituţia sa şi de elemente secundare ce pot apare în evoluţie, complicaţii sau boli tangenţiale, să nu uităm, imunitatea scade mult sub citostatice. O pneumonie, o dearee, altfel sunt suportate de organismul bombardat lunar cu toxice, asemenea boli pot da complet peste cap evoluţia pacientului. Eu, ce să vă spun mai mult...

- Dar credinţa în Dumnezeu poate ajuta suferindul, domnule profesor? Medicul întrebat, dominat de tic, şi-a ridicat firele de păr căzute peste rama ochelarilor şi, oarecum surprins, a întors capul spre geam şi privind afară, undeva departe, după lungi clipe a răspuns binevoitor cu vocea tremurîndă:

- Bineînţeles, stimată doamnă, Cel de Sus are marea răspundere, noi depindem de El, totul de pe lumea asta blestemată! Dacă m-aţi întrebat chestia aceasta, sunt convins că aţi citit Biblia, eu am parcurs-o cu mare interes, de altfel sunt un tip căruia îi place la nebunie să citească, prin urmare, destinele noastre sunt ştiute de Domnul, ni le-a hărăzit încă de la naştere. Credeţi şi veţi rezista cu mai multă uşurinţă suferinţa ce-o aveţi! Eu am zis tot ceea ce trebuia, rostul meu e limitat, dea dirija pe ici, pe colo, unele probleme metodologice, specifice oncologului, aşa cum şi soţul dumneavoastră face ce trebuie să facă în domeniul său. Uitaţi, am scris schema de tratament, vă doresc mult succes şi să vă ajute Dumnezeu să ne reîntîlnim peste şase luni de tratament, curaj şi multă speranţă, doamnă. În vreme ce pronunţa ultimele cuvinte, s-a ridicat de pe scaun şi a întins reţeta colegului, apoi s-a aplecat spre Elvira, i-a cuprins mîna şi i-a sărutat-o, făcîndu-i să priceapă că sunt liberi să plece, consultaţia fiind terminată. Brusc, Alexandru a

scos din geantă ultimul volum tipărit la Editura Cronica, după care s-a adresat colegului Lucian Miron:

- Vă mulţumim domnule profesor, vă vom ţine la curent cu evoluţia bolii. Am aflat că vă place să citiţi, uitaţi, primiţi de la mine Vocea manuscrisului, roman abia ieşit de sub tipar, lansat săptămîna trecută la Casa Pogor-Fiul, mai precis ultima sîmbătă. Dacă îl veţi găsi interesant, o să vă aduc şi altele. Pe curînd, la revedere, stimate domn.

-Vai, ce surpriză plăcută, să dau mîna cu autorul, mai ales coleg de breaslă! Sunt copleşit, dragă Alexandru Grigoriţă, nu mi-a spus nimic Valeriu Ambrosie, sunt uimit, cînd ai vreme să scrii şi romane, colegule? Marcaţi de emoţie, deşi la prima întîlnire, şi-au strîns mîinile şi s-au îmbrăţişat cu amiciţie, fiecare avînd motive diferite sau comune să o facă, momente în care

privirile înlăcrimate li s-au întîlnit, şi unul şi celălalt înţelegînd realitatea crudă. Vădit incomodat de situaţia ivită, Alexandru s-a desprins din braţele colegului, a întins mîna spre partenera îndrăgită şi i-a făcut semn să iasă din încăpere, după care s-a furişat şi el în urma ei, dar neatent, sau din cauza genunchilor părăsiţi de puteri s-a împiedicat de pragul uşii, gata, gata să se răstoarne în holul ce-l aveau de parcurs. A încercat să-şi justifice neatenţia, dar cînd a început să pronunţe primele cuvinte şi-a dat seama că nu va reuşi să lege fraza, corzile vocale, inundate de lacrimi nu doreau să-l asculte. Abia după ce-au traversat curtea spitalului şi au ajuns în faţa Clinicii de Chirurgie, doar atunci, sub presiunea întrebării formulate de Elvira, i s-a putut auzi vocea eliberată din chingi:

- Acum, unde vrei să mergem, Alex, ai de gînd să vorbeşti? Mai are vreun rost să-l căutăm pe profesorul Diaconu?

-Da, Elvira, aşa i-am zis aseară la telefon, că sosim cu rezultatele ecografice şi cu schema de tratament recomandată de oncolog, e clar sau nu?! Suntem colegi, nu are de ce să se supere, nu e nici un deranj, din contra, dacă nu l-am căuta s-ar supăra pe noi, mamă. Hai, intră, ne vom opri la ghişeul unde-i femeia de serviciu. Au făcut vreo zece paşi pe culoarul noii clinici, după care, Elvira s-a întors către el, spunîndu-i cu glasul dulce, catifelat, vibrîndu-i sub apăsarea amintirilor:

- Of, Doamne, Dumnezeule, pe aici am ieşit fără un sîn în urmă cu patru ani! Unde mă aduci din nou, Doamne? Alex, vezi ce doreşte doamna, ne tot face semne din mînă!-Păi, nu auzi, întreabă ce dorim, sau schimbat treburile, e pe post de gardian! Bună ziua, sunt medic în alt oraş, îl căutăm pe profesorul Diaconu, oare a ieşit din sală? Sau poate că a şi plecat acasă, e trecut de unu şi jumătate?

-Nu, domnule, chiar acum e aici, jos, adică acolo, în camera de consultaţii, vedeţi, cinci metri şi la stînga, scrie mare şi clar! Aveţi legitimaţia de medic sau cartea de identitate la dumneavoastră, trebuie să înregistrez numele, respect noile dispoziţiile, n-am ce face?

-Bine, doamnă, vă dau buletinul, legitimaţia nu cred să o am la mine, o port la piept pe halat, unde mi-e locul de muncă.

-Ăla se cheamă ecuson, domnule, ecuson, nu confundaţi cu termenul de legitimaţie, pricepeţi?

- Da, da, mulţumesc de explicaţie. Uite, nevastă, am mai aflat ceva dacă merg prin lume, una e altceva, şi alta e altăceva, nu e acelaşi lucru, ca să vezi şi tu mamă! S-a scotocit prin geantă, a scos cartea de identitate dintre celelalte acte aflate în portmoneu şi i-a întins-o autoritarei salariate, pronunţînd:

- O i-au cînd plecăm, da?

-Nu, nu, o secundă, notez seria şi numărul şi o înapoiez, dacă o uitaţi la mine, sau sunt puţin ieşită afară? Conştiincioasă, şi-a notat în registru datele apoi i-a zis musafirului:

- E-n regulă, doar o clipă doamnă, să vă dau cîte un halat de vizitator, e din hîrtie sau ceva material asemănător, aveţi grijă să nu-l rupeţi, mai trebuie şi la alţii. În cele din urmă, după

vreo cinci minute de tatonări sîcîitoare, au ajuns în faţa uşii căutate, medicul îndrăznind să o deschidă fără prea multă reţinere. A băgat capul înăuntru şi a întrebat:

- Bună ziua, îl caut pe domnul profesor Cornel Diaconu, este aici? De după cearşaful ce ţinea loc de paravan, s-a ivit capul unei asistente şi mai impunătoare în glas decît prima femeie întîlnită la intrare:

- Nu e voie să intri, omule, domnul profesor consultă, n-ai un pic de răbdare? Cîtă neruşinare, din partea dumneata, dai buzna ca la mata acasă!

- Scuză-mă, doamnă, sunt coleg cu dumnealui, ştie că trebuie să sosesc, cu siguranţă că nu se supără. Altfel...

- Da, da, intră doctore Grigoriţă, intră, eşti cu doamna, da? Linişte Tanţa, linişte, calmează-te, dumnealui este colegul meu, termin-o! Perechea aşteptată a pătruns în interiorul încăperii, ascultînd în continuare recomandarea bărbatului care tocmai terminase de examinat pacientul:

- Luaţi loc, luaţi loc pe scaunele de lîngă birou, iar, doamna să se pregătească, să se facă comodă, într-un minut o examinez. Tu, Alex, pregăteşte hîrtiile de la Balan şi de la Miron, să le am la îndemînă. Hai, oameni buni, înaintaţi, ce-i cu teama aceasta?

-Păi, dragă Cornele, nu ştii, pînă la sfinţi de papă slujbaşii, să nu le zic altfel, abia am reuşit să dau de tine, de două ori am fost lovit peste bombeuri! Te salut, ne aşezăm pe scaune, gata, aşteptăm, fă-ţi treaba, avem timp destul. Zău, mulţumim pentru amabilitate. Ca nişte prunci timizi de la ţară au luat loc pe scaune, bărbatul scotocind prin geantă să-şi pregătească documentele medicale. Fiecare îşi manifesta diferit starea, dar ambii erau cuprinşi de alte emoţii legate de hotărîrea pe care o aşteptau să o decidă renumitul chirurg. Soţul pacientei părea ieşit dintr-o şedinţă din saună, picurii transpiraţiei prelingîndu-i-se de pe cap pe şira spinării şi pe piept încît maieul de corp jilav, îi umezise peste tot helanca neagră. De pe frunte transpiraţia se prelingea pe faţa congestionată pînă sub bărbie, motiv de îngrijorare pentru Elvira, care, speriată i-a şoptiti:

- Alex, îţi este rău, ţi-a crescut tensiunea de eşti aşa de roşu la faţă?! Ce-ai păţit, omule?

- Nimic, tată, mi-e cald, ăsta e motivul şi, am puţine emoţii, dă, vreau să aflu mai repede ce părere îşi dă Cornel şi să plecăm mai repede acasă! Tu cum te simţi, eşti palidă precum ceara de la lumînare, fato!

- Ca şi tine, am emoţii şi sunt ameţită, încă mi-e greaţă, stau cu boraciul în gît, gata, gata, Doamne, să nu mă fac de rîs! Şi eu vreau să...

- Ce faceţi, prieteni, şuşotiţi, şuşotiţi ca îndrăgostiţii? Doamnă, poftiţi pe canapea, daţi jos bluza şi sutienul! Alex, dă-mi actele să arunc o privire pe ele! Intervenţia colegului profesor a fost benefică pentru amîndoi, au uitat de toate inconvenientele trupeşti şi au sărit ca arşii de pe scaune, fiecare îndeplinind iute cerinţele amabilei gazde. După terminarea examinării, glasul gutural al chirurgului a sunat sobru şi trist:

- Alexandru, nu găsesc nici un ganglion în axilă, ştiu ce-am operat şi mai cu seamă felul în care am făcut-o, nu văd să aibă vreo legătură cele depistate de doctorul Balan cu tumoarea extirpată de mine cu patru ani în urmă. Însă, dacă privim ceea ce există acum la ficat, în viitorul apropiat poate sunt şanse să intervin, să rezec segmentele cu formaţiunile maligne. Oricum, primul pas trebuie urmat de oncolog, e neapărat nevoie de curele cu citostatice, după care mai vedem, ne va fi utilă atunci CT-ul sau RMN-ul, sunt anumite criterii ce îmi vor da sau nu posibilitatea să intervin. Îmi pare rău, doamnă Elvira, momentan am mîinile legate, trebuie privit adevărul în faţă, şi, ca atare să-l suportaţi aşa cum e, alb sau negru, stimată pacientă. Aştept veşti de la voi, vă îmbrăţişez şi vă doresc numai succes, să mă ţineţi la curent, la revedere, prieteni buni. A dat mîna cu fiecare, a întors brusc spatele şi a ieşit imediat afară, nu dorea să-şi demaşte ochii împînziţi de lacrimi din cauza dezamăgirii nemiloase tăbărîte pe umerii încovoiaţi, deformare profesională căpătată de-a lungul anilor peste miile de pacienţi salvaţi de la pieire de pe masa de operaţie. Rămaşi numai cu asistenta, tulburată de atitudinea spontană a profesorului, sau privit unul pe altul, apoi amîndoi au ţintit ochii spre ea, ascultîndu-i cuvintele strecurate din propria iniţiativă:

- Să-l scuzaţi pe domn' profesor, sunt surprinsă de reacţia sa, este prima dată cînd am văzut aşa ceva din partea dumnealui, n-a reuşit să se abţină! Îi sunteţi rude, sau, mă rog, foarte apropiaţi, cred, nu-i aşa? Aţi văzut, i-au dat lacrimile, repet, e prima oară cînd îl văd în situaţia asta, parcă i-a lovit mintea, fulgerul! Ce să vă mai zic, sunteţi liberi, puteţi pleca, consultaţia s-a terminat, la revedere. Vreţi să spuneţi ceva?

-Nu, nu, am fost coleg de an cu domnul profesor, poate din cauza asta nu a reuşit să-şi frîneze sentimetele. Vă mulţumim şi să auzim numai de bine, doamnă, plecăm imediat. În clipele cînd Elvira se îmbrăca, Alexandru a strîns documentele de pe birou şi într-un minut au ieşit din cabinet, pornind direct la maşina lăsată în parcarea din Piaţa Independenţei, explicînd soţiei frumoase şi necăjite:

- Elviro, nu mai urcăm la Valeriu, poate a plecat, nu are rost, mai bine îi dau telefon diseară. Este trecut de două, dacă plecăm acum, ajungem pe la patru acasă, nu am dreptate, mamă?

- Ba da, ai dreptate, pe cai Alex, ne aşteaptă căţeluşii noştri dragi, Fulg, Ema şi cu Rita! Hai, direct la maşină, tată! Au ieşit din curtea spitalului, au coborît pe trotuarul de lîngă clădirea instituţie şi după ce a apărut culoarea verde la stop, au traversat bulevardul Independenţei pe dungile albe ale zebrei. Dincolo, pe celălalt trotuar, s-au oprit în dreptul unui chioşc de patiserie unde se vindeau de-ale gurii, plăcinte, sucuri şi cafea la filtru, Elvira exclamînd:

- Vai, Alex, cîndva, cînd eram studenţi, pe aici se vindea cafea, i se zicea cafeneaua La Varice, nu? Te rog, îmi este foame şi tare mult aş vrea să beau o cafea, ai răbdare, tătăică?

-Cum să nu, fata mea, să ne oprim şi să dăm comandă! Au servit cîte un strudel cu mere şi cîte o brînzoaică, apoi au sorbit în tihnă din pahare din plastic alb lichidul fiebinte, maroniu şi aromat, amărui şi dulceag. Alexandru a profitat de ocazie, fiind în aer liber şi-a aprins o ţigară, lucru remarcat de partenera bine dispusă pentru moment:

- Alex, Alex, cînd ai să laşi fumatul, omule? Doamne, ce bună a fost cafeaua, de mult timp nu mi s-a părut aşa de faină!

- Poate cînd o să plec pe lumea cealaltă, mamă, e tare greu cu atîtea necazuri pe cap, fetiţă dragă! A fost bună pentru că ai îndulcit-o cu frumoasele noastre amintiri din urmă cu vreo trei decenii, chiar mai bine, nu?

-Ai dreptate, Alex! Îţi dau seama, acasă, de cîteva săptămîni nici n-am mai băut dimineaţa, nu mai simţeam nevoie, dar nici n-avem noi aşa cafea bună! Iar acum, un pahar întreg, chiar, pe cuvînt, aş mai dori unul, dar, nu, nu, nu-mi permit, ar fi un exces cu urmări negative, parcă fac a rău, nu-i aşa?

-Sigur, sigur, ajunge mamă, mai bine ar fi să o luăm din loc, mai povestim pe drum alte amintiri, haidem! Au plecat în parcare, unde şoferul a deschis portierele să se răcorească în maşină, apoi s-au urcat în ea şi au traversat oraşul de la nord la sud spre ieşirea prin colina din Bucium. Un sfert de ceas niciunul nu a catadicsit să scoată o vorbă, fiecare fiind cuprins în chinga gîndurilor proprii, negre şi cu tentă distrugătoare. Şi la unul şi la altul, ochii lăsau să se reverse lejer şiraguri cristaline, sălcii, picuri ce se prelingeau de pe bărbii pe genunchii încordaţi, strivindu-se fără pic de zgomot, sursele lor, bărbatul şi femeia, apăsate de tăvălugul necruţător al vieţii, neluîndu-le în seamă. Abia după ce au străbătut curbele şoşelei mărginite de-o parte şi de alta de copacii pădurii seculare şi dădeau să intre în comuna Poieni, Elvira s-a pomenit vorbind de una singură:

- Ehei, Alexuţ, Alexuţ, ce vremuri mă aşteaptă, oare voi mai merge cu tine pe această şosea? Vreau să opreşti într-o parcare, să mai admir frumuseţea naturii, să-i simt mirosul, să-l trag în piept cît mai de aproape, tată, te superi? Oo, şi o să fac un pic de pişu, nu te superi?

-Eşti nebună, mamă, să mă supăr, cînd necesităţile biologice bat la poartă? Şi te rog, tare mult, repet pentru a doua oară astăzi, lasă pesimismul la o parte, trebuie să gîndeşti pozitiv, vei fi o învingătoare, femeie, doar aşa vei reuşi, altfel nu putem urca munţii Himalaiei, am zis şi dimineaţă cînd am pornit de acasă. Pricepe, pentru numele lui Dumnezeu, voi fi jumătatea puternică a cuplului, dacă nu poţi, te voi

lua în braţe şi vom urca acolo, sus, în vîrful muntelui, deşteapto! Altfel, dacă nu aş avea convingerea că vom reuşi, m-aş izbi cu maşina de primul zid, să plecăm dintro dată în altă parte, numai împreună. Pînă atunci avem enorm de tras la jug, avem de rugat mult către Cel de Sus, sub pavăza Lui am certitudinea că vom reuşi. Insist, să nu te mai aud pronunţînd cuvinte de-ale învinsului, abia suntem la poalele pantei, haide să începem escaladarea, fata mea dragă!

- Uite, uite pe dreapta o parcare! Of, of, nu, nu mai opri, două coţofene stau la agăţat parteneri pentru ciocăneală, fir-ar mama lor de japiţe, cîte boli pot răspîndi la proştii de bărbaţi. Oare, nu le îngheaţă fundul? Vai, ce multe frunze au căzut din copaci, iar cele rămase pe crengi ce frumos atîrnă, parcă-s nişte clopoţei aurii!

- Păi, sigur, Elviro, e sfîrşit de toamnă, peste o săptămînă intrăm în prima lună de iarnă şi, totuşi, este bine, vremea nu s-a zburlit, mamă! În ce le priveşte pe cele două, fii sigură, sunt învăţate, asta le este slujba, unde să găsească de lucru în altă parte? Nu vezi ce se întîmplă în ţara noastră, haosul şi dezastrul a cuprins întreaga patrie, îi doare-n fund pe cei de la putere de necazul naţiunii române. Hai, mai bine să schimbăm subiectul, avem atîtea pe capul nostru, încît, numai despre tîmpenii îmi arde acum, las-o baltă, te rog, auraş. Altfel... Au trecut în

viteză de locul unde se găseau paţachinele şi abia peste vreo cinci minute s-au oprit într-o parcare. Femeia s-a retras în pădure nu prea departe de locul unde se afla maşina, şi-a descărcat de pe vine vezica urinară, iar la întoarcere s-a grăbit să-şi descarce năduful bărbatului care tocmai îşi încheia prohabul lîngă portiera deschisă din dreapta:

- Na, Alexandre, m-am grăbit să fac pişu şi, cînd colo, abia cînd am terminat am simţit un miros groaznic, stăteam cu talpa cizmei chiar într-un rahat de om ascuns sub frunze! Un pic de răbdare, ajută-mă, adu-mi sticla cu apă şi o cîrpă sămi şterg încălţămintea.

-Lasă Elvira, dă-o jos şi urcă în maşină, să nu te ia frigul, vezi cum bate vîntul în pădure! Hai, hai, fără mofturi, nu accept altă soluţie, nici un cuvînt, pricepi? Biruită de boală, de mirosul greoi al mizeriei, de frigul de afară şi de glasul autoritar al soţului, femeia a descălţat cizma murdară şi înmînîndu-i-o i-a adresat:

- Eşti un dulce ca întotdeauna, omuleţule, ce m-aş face eu fără tine? Cînd termini şi te urci în maşină o să-ţi dau un pupic dulce, dulce, dragul meu bărbat. Privea pe geam la Alexandru cum curăţa cu o crenguţă rahatul de pe talpa de la cizmă, apoi cum udase bucăţica de cîrpă cu apă şi începuse să clătească locul mai înainte murdar, în cele din urmă tamponîndu-l cu capătul uscat al zdrenţei. Fumul ţigării agăţate în colţul drept al gurii îi intra în ochii, determinîndu-l să-i ţină întredeschişi, în vreme ce ridurile de pe frunte erau mai pronunţate ca niciodată. În aceleaşi clipe de contemplare admirativă a partenerului a văzut foarte limpede şi podoaba lui capilară, nu căruntă, ci mai degrabă dominantă în nuanţa albă, motiv ce a determinat-o imediat să-şi scuture capul din visare şi să deschidă portiera, strigînd cu glasul dulce, feminin:

- Gata, Alexuţ, lasă ţigară şi urcă în maşină, te rog, mult, mi-e milă de tine! Măi, n-auzi, te rog frumos, hai lîngă mine, bătrînelul mamii, bătrînel! Nu înţelegi, atunci mă dau jos şi vin lîngă tine, e mai bine?

- Nu, nu, stai acolo, am terminat, încă o secundă şi urc! Aştept cadoul promis, draga mea nevastă, vezi să nu uiţi. S-a ţinut de promisiune şi unul şi celălalt, după ce a urcat iute în maşină a primit sărutul soţiei, care, neastîmpărată, încă sub influenţa imaginilor trăite în urmă cu cîteva clipe a rostit cu drăgălăşenie maternă:

- Of, puiul mamii, pui, cît de mult te-ai schimbat în ultimele zile?! Doamne, parcă am fost oarbă, tu ai albit de tot, tăticelule, abia adineaori am observat, cînd erai preocupat cu cizma mea! Doamne, Dumnezeule, te implor să te ţii tare, cine să aibă grijă de mine la iarnă, cine să aibă grijă de noi, mai cu seamă c-am remarcat la tine cît de repede oboseşti în ultima vreme şi, tu nimic, nici o vorbă nu-mi spui, de ce omuleţul scump?!

- Ehei, mamă, mamă, amîndoi am păţit la fel, am fost luaţi cu preşul de vreme, de necazurile ce ne-au împînzit capurile! Aşa am fost eu surprins în urmă cu patru ani cînd, după moartea mamelor, am putut să refac dragoste cum trebuie cu tine, numai că, strîngîndu-ţi sînii între palme am dat peste rac, ştii bine ce vreau să zic, peste boală gravă, cancerul pentru care a trebuit să pierzi unul dintre ei. Cît au zăcut ele la pat, adu-ţi aminte, nu au fost cîteva săptămîni sau luni, au fost mai bine de şapte ani, scumpă doamnă, vreme în care numai de dragoste nu ne-a ars nouă. Le-am făcut pe toate, am înmormîntat pe tata şi pe frate, ne-am însurat feciorul, am înmormîntat pe atîţia alţii dintre neamuri şi pe ele, au venit nepoţii, Vlad

şi apoi Tudor, iar trupurile noastre au trecut peste toate, ceva, ceva s-au schimbat, numai că, vezi drăguţo, sufletele au suferit, doar ele ştiu cît şi ce au strîns înăuntru! Prin urmare, de ce te surprinde noua culoare a părului meu, puţin am îmbătrînit şi cu asta basta, ăsta sunt eu, soţul tău, omul care şi-a propus să urce cu tine pe Everest!

- Da, puiule, da, dar totul a fost prea repede, schimbarea de care am pomenit m-a uimit, pur şi simplu! Of, ce frumoşi am fost odată, ştii pozele noastre de la cununie, nu? Ce idee minunată ai avut cînd le-ai aşezat pe rafturile bibliotecii din camera ta, cînd ajungem acasă direct la ele mă opresc, să le revăd şi să retrăiesc clipe din amintirea anilor tinereţii. Alex, acum ce s-o alege din mine, din noi?

-Termin-o cu asemenea întrebări, fiecare vîrstă are frumuseţile ei, aşadar să ne bucurăm cum putem de clipa prezentă, să ne rugăm la Dumnezeu să te vindeci şi o să vezi cîte bucurii vom culege în continuare. Ce spui, ne oprim în Vaslui să urcăm la Magdalena şi Ticu? Deja intrăm în oraş, nu e prea tîrziu? E ora trei şi jumătate, propun să ne vedem de drum, să ajungem acasă, ne aşteaptă echipa canină, le-or fi foame, le-or fi dor de noi, nu-i aşa?

-De acord, le dăm un telefon diseară. De altfel, mă simt foarte obosită, parcă mă ia cu greaţă ca şi dimineaţă, chiar mă mir, nu am vărsat deloc la reîntoarcere. Dă-i bătaie, Alex, direcţia acasă! Ştii ceva, n-ar fi bine să deschizi puţin geamul, ori s-a încălzit în maşină, ori mă apucă puseul de căldură şi ameţeală? Unde, unde am pus oare punguţele din nailon, of, of, oaac..., şi-a frînt brusc conversaţia şi a vărsat direct pe bordul maşinii şi pe hainele cu care era îmbrăcată, motiv ce l-a determinat pe şofer să comenteze în grabă:

- L-am deschis, mamă, l-am deschis şi am redus viteza, vrei să opresc? Caută sub bord punguţele, doar tu le-ai lăsat acolo pentru orişice eventualitate, Doamne, Doamne, te-a apucat dintr-o dată boraciul, sărăcuţa de tine. Puteam să rulez mai

încet, dar dacă nu ai spus nimic? Eu sunt vinovat, trebuia să-mi dau seama, însă nea captat convorbirea şi am uitat, deşteptul de mine, iartă-mă, mamă! O să opresc pe dreapta să-ţi revii, e mai bine cum spun.

-Nu, nu mai opri, de acum m-am uşurat, oricum degeaba opreşti, uite ce mizerie am făcut, crezi că-mi arde să curăţ pe aici, nici nu pot, băiete?! Lasă geamul aşa şi închide căldura, dacă se răcoreşte în maşină poate îmi revin, te rog, nu te supăra pe mine, iartă-mă!

- Aşa voi face, cîteva minute inspiră adînc, aerul rece îţi va face bine. Încearcă şi nu mai vorbi, concentrează-te doar să inspiri adînc şi spune-ţi că nu trebuie să mai vărs, că trebuie să-ţi treacă starea de rău, gîndeşte pozitiv, Elvira, doar aşa vei reuşi, ai priceput? A întors privirea spre ea şi a văzut-o cum a înclinat bărbia de două, trei ori la rînd. Nici el nu a mai scos un cuvînt, şi-a fixat spatele în spătarul scaunului şi din momentul cînd au ieşit cu maşina din Vaslui nu s-au mai oprit decît în faţa porţii, cînd, oarecum refăcută, soţia bolnavă a pronunţat cu vocea secată de puteri:

- Of, mulţumim Doamne că ne-ai ajutat să ne întoarcem! Alexuţ, eu intru în casă şi o şterg direct în pat. Dacă te simţi în stare, taie-le nişte căpuşoare la căţeluşi şi vezi dacă au apă şi lapte în căniţele din bucătărie. Cine ştie ce-o fi acolo pe jos, mizeria de pe lume. Eu n-am cum să te ajut, nu pot, efectiv sunt lispită de vlagă, te rog să mă înţelegi.

-Bine, mamă scumpă, chiar te rog, urcă mai repede şi întinde-te în pat, am eu grijă de restul. Să-ţi încălzesc nişte supă de răzălăi, poate peste jumătate de oră o să poţi înghite lichidul dintr-o farfurioară?

-Nu, nu-mi trebuie nimic, vreau să-mi revin, mi-e foarte greaţă, înţelege-mă, uite, tocmai aici, în gîtlej îmi stă iar ceva, sunt gata, gată să borăsc, crede-mă, nu insista! Nici nu intru în bucătărie să-i văd, auzi-i cum latră şi se schelălăie, micuţii lui mama, drăgalaşii mei scumpi. Au simţit că suntem în poartă, ne-au mirosit sau au recunoscut zgomotul motorului, scumpişorii mei dragi. Alex, te descurci?

-Da, mamă, ce mai stai, eu deschid garajul să bag maşina şi apoi mă ocup de ei, tu urcă în cameră să nu te mai audă, se agită şi mai mult. Bărbatul şi-a îndeplinit toate cele propuse, nu înainte de a intra prin garaj în cabinetul unde se retrăgea tot mai des în lumea scrisului, şi de acolo, a scoborît două trepte în beciul unde pe un raft mai ţinea dosite sticle cu ţuică din zonă sau palincă adusă de rudele din Ardeal, Ioan sau Petrică, fratele Elvirei şi respectiv vărul prin alianţă, soţul lui Coca. A dat peste cap două, trei înghiţituri destul de lacome, apoi a închis uşa, a băut un pahar de apă minerală din sticla lăsată totdeauna în camera de lucru. Din maşină a luat geanta şi celelalte cîteva mici bagaje şi după ce a închis uşa de la garaj a ieşit în curte. Conformîndu-se năravului, imediat a aprins o ţigară, primele fumuri ajungîndu-i pînă-n baza plămînilor, apoi, cele două otrăvuri la braţ, nicotina şi tăria, îmbinate cum nu se putea mai bine pe organismul vlăguit şi enorm de stresat după o zi întreagă, încărcată cu fel de fel de peripeţii şi emoţii, efectele lor i s-au urcat pînă în vîrful capului, tulburîndu-i mintea şi împleticindu-i picioarele în cîteva minute. A plecat clătinîndu-se direct spre bucătărie, nu a urcat treptele ce duceau în camere, teama de-a nu-l vedea Elvira cum arată l-a dirijat acolo unde trebuia să ajungă de la

început. Cînd a deschis uşa, căţeii foarte bucuroşi la vederea stăpînului au tăbărît direct pe picioare, ţopăind care mai de care mai tare în jurul lui, fiecare manifestîndu-şi recunoştinţa şi bucuria revederii în felul său, lătrături, schelălăieli şi cîte şi mai cîte din ceea ce ştiau să facă în astfel de momente. Dornic să-şi arate dragostea umană, bărbatul a început să le turuie vrute şi nevrute din gura cu limba ce greu reuşea să articuleze cuvinte pe înţeles.

-Bineee, bineee, copiii tatiii, am ajuns acasăă, daa, da, acuşica o să vă dea tata de mîncare. Să văd ce găsesc, capuleţe, cum le spune Elvi la căpuşoare de pui, gîturi sau ghiare, să mă uit în frigider şi vi le taie tata imediat, copilaşii noştri dragi, fir-ar voi de orătănii. Uite ce mizerie aţi făcut aici, v-aţi pişat peste tot, numai pete, pete galbene sunt pe duşumea, nici nu mai ştiu pe unde să calc, mama voastră de spurcaţi, Fuuulg, ce fel ai păzit gagicile, măă, albule, puiul de urs alb, te guduri, te guduri potaie, înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa? După jumătate de oră a terminat cu ei, a reuşit să guste şi el cîte ceva din cratiţe, în vreme ce se încălzise şi supa pentru soţie, apoi, revenit la normal, ca şi cerul după ploaia de vară, a luat crăticioara şi o lingură şi a urcat în camerele de locuit. S-a descălţat de pantofi şi a pornit spre dormitorul unde era Elvira, încă de pe hol anunţînd-o despre cele constate:

- Elvi, i-am găsit sănătoşi, le-am dat de mîncare şi i-am liniştit. Ei, puţină mizerie, am curăţat cît de cît, am ciugulit şi eu ceva, iar acum, că deja s-a lăsat întunericul, ţi-am încălzit nişte supă, pregăteşte-te să o serveşti ca boieroaica la pat. Eei, fetiţo, nu spui nimic? Tocmai ajunsese în pragul uşii, a aprins becul să vadă ce face soţia, dar din cauza spaimei ce-i fulgerase mintea era cît pe ce să scape din mînă crăticioara cu supa încălzită. Imaginea nu i-a

tihnit de fel, sărmana femeie stătea întinsă pe pat îmbrăcată tot cu hainele de oraş, nici măcar nu se acoperise cu vreo pătură. Se uita la el şi îi explica din priviri necazul, palidă-vineţie, abia de îşi mişca degetele să-i arate ceva anume spre geam. Jos, pe carpeta de la marginea patului, dinspre geam, se vedeau resturi vărsate din stomac, ajunse pînă şi pe perdea. Speriat, învăluit de gînduri sumbre, bărbatul a aşezat pe noptieră crăticioara şi s-a repezit la faţa ei, mîngîindu-i fruntea cu o mînă, cu cealaltă, în care ţinea ştergarul, ştergîndu-i resturile stomacale de pe bluza cachie, din suflet ieşindu-i calde rugăminţi, implorînd-o pe suferindă:

- Mamă scumpă, Elvi tată, ce-ai păţit iubito? De ce nu ai strigat, poate auzeam, scumpete? Ce rău am procedat, trebuia să vin întîi aici, să te ajut să te schimbi şi să te bagi sub pături, deşteptul de mine, am ascultat de tine, să ştii că am greşit, mamă scumpă! Ce anume, ce vrei să spui? Le-am dat, le-am dat de mîncare, stai liniştită, nu te obosi. Doar un minut, îţi fac o injecţie, o fiolă de Metoclorpramidă, îţi taie greaţa şi nu ai să mai vomiţi. Ce anume, nu înţeleg, mamă? Te rog, spune mai tare!

- Nu ai dat jos şosetele, ai uitat sau nu ai vrut, omule? Put, de-ţi ia nasul, uite, încă o clipă şi vomit din nou! La naiba, Alex, ai băut rachiu şi cu ţigara parcă ai ieşit din crîşmă, tată, nu vrei să înţelegi deloc, mi-e greaţă, mi se întoarce stomacul pe dos, băiete. Pleacă, ieşi din cameră, mergi în baie şi spală-te pe picioare, te rog mult. Apoi o să-mi faci injecţia, să pot sorbi puţină supă, dar îţi spun sincer, nu-mi arde de loc, tată, pur şi simplu nu mi-e foame, crede-mă, mă simt groaznic de rău,

n-am nici un pic de vlagă. E sfîrşitul, nu-i aşa, vine încet şi sigur iar tu nu vrei sămi spui, nu, omule?

-La naiba, Elviro, ce-am vorbit tot drumul în maşină, despre ce anume fetiţo, ai şi uitat? Fără voinţă nu cîştigi nimic de la viaţă, accepţi de la sine să aşezi capul sub ghilotină! Merg în baie să mă spăl pe picioare şi apoi, după ce-ţi fac injecţia o să insist să bei supica, da?

-Du-te şi te spală mai repede, dar să dai cu săpun, nu aşa cum te bălăceşti numai cu apă, şterge-o că mă sufoc, off, parcă-ţi face plăcere să mă chinuieşti, sadicule! Bărbatul a ieşit de dormitor şi s-a dus în sufragerie, s-a schimbat de haine şi sa oprit în baie. I-a ascultat sfatul soţiei, a scuturat detergent în lighean, s-a spălat în grabă pe picioare, apoi a clătit şosetele şi le-a întins pe calorifer, după care s-a oprit în camera lui să caute fiola, seringa, tamponul de vată şi sticla din plastic cu spirtul medicinal. A încărcat conţinutul medicamentos, a înmuiat vata în lichidul albăstrui şi s-a oprit ţanţoş direct lîngă patul unde îl aştepta Elvira, întrebînd-o dezorientat:

- Elviro, ce faci, în aceeaşi poziţie ai rămas, ai adormit, nici nu te-ai dezbrăcat de haine, măi, fată, măi?! O, scumpo, nu răspunzi? Am pregătit instrumentele, cum vrei să bag acul, prin ele? Măi, nu auzi, ce s-a întîmplat, mai aştept mult cu sculele astea în mîini? Speriat că bolnava nu-i dă nici un semn, a aşezat seringa şi tamponul lîngă crăticioara de pe noptieră, după care a început să o zgîlţîie de umăr cu o mînă iar cu cealaltă să-i mîngîie fruntea, pronunţînd cu teamă:

- Elviraş, mamă, spune-o vorbă, fetiţo, simt că-mi sare inima din piept! Te rog, fă un efort, altfel îi chem pe frate-miu şi pe nevastă-sa, să mă ajute să te duc la spital, alo, auzi? De parcă

s-ar fi trezit din cel mai adînc somn, sărmana a întredeschis ochii cu mare efort, abia şuşotindu-i:

- Gata, te-ai spălat? Acum ce miroase, cu ce naiba ai mai apărut, înţelege, nu suport nici un fel de miros, mi-e rău omule, nu vrei să pricepi?

-Spirtul miroase, mamă, am adus injecţia, însă tu nu te-ai dezbrăcat de haine, unde-o să o fac, speram să fii gata, cînd colo, tu ai adormit! Hai, vreau să te ajut, le dăm pe astea jos şi te îmbraci cu pijamalele pentru a te băga sub pături, mamă.

-Chiar că am adormit, dacă tu ai plecat de-un ceas de lîngă mine, ce era să fac?

-Vai, mincinoasă mică, nu au trecut nici cinci minute, m-am spălat pe picioare şi am clătit două şosete, iar într-un minut am încărcat seringa, hai, hai odată, încearcă şi stai la marginea patului să te pot ajuta să te schimbi. Se răceşte supa de tot, fetiţo!

- Of, Doamne, Doamne, ce om, eu nu sunt în stare să mă mişc, iar el strigă, îmi dă ordine! Îmi faci injecţia, dar de mîncat nu mănînc, o mănînci tu dacă mai insişti. Bine, fie cum zici tu, căţeilor le-ai dat mîncare? I-ai dus în garaj la culcare?

-Le-am dat, doar ţi-am spus acum cîteva minute, încă nu i-am dus în garaj, imediat ce termin cu tine, le i-au lighenele cu scutece şi duc la culcare. Asta-i problema primordială, trebuie să văd ce-ţi mai aduc ţie, ce mai înjgheb şi eu ceva, încă nu am strîns totul în bucătărie. Hai, hai mai repejor, ţi-am spus, afară s-a lăsat

întunericul. După aia trebuie să-ţi faci băgăjelul, mîine dimineaţă mergem la secţia de oncologie, trebuie să facem foaia de internare şi să începem tratamentul prescris de conferenţiar. Să vorbim cu Doina, doctoriţa Pîrvu, să ne spună dacă sunt la farmacie medicamentele pentru prima cură, hai, mai energică, avem încă treabă în seara asta!

- Acum a ce miroşi, ai gumă de mestecat în gură? Faci ce faci şi tot apari cu fel de fel de mirosuri în preajmă, şi doar vezi că nu suport, tată!

- Eei, na, m-am spălat pe dinţi, a pastă de dinţi miroase, chiar nici pe ăsta nu-l suporţi?

-Da, omule, nu suport, am vrut să-ţi zic şi dimineaţă, pînă şi parfumul cu care te-ai dat după ce te-ai bărbierit, cred că de la ăla mi-a fost greaţă în maşină. Şi pentru asta trebuie să te răsteşti la mine, în loc să mă înţelegi cît de mult sufăr? Eu nu merg mîine la spital, nu pot, îmi este rău. E şi marţi, mai bine lăsăm pentru miercuri, poate îmi mai revin niţel. Te duci singur şi vorbeşti cu colega, stabiliţi planul de bătaie şi eu merg în altă zi, nu-i mai bine aşa?

-Da, mamă, aşa cum spui tu, dar mai întîi să-ţi fac injecţia, să dea Domnul săţi fie mai bine şi să poţi mînca în seara asta. Altfel...

- Nici un altfel, nu pot mînca nimic, o să vărs, pe cuvînt, mă doare în furca pieptului de cîte eforturi am făcut pînă acum, crede-mă, băieţaş! Hai, ajută-mă să mă schimb în pijamale şi o să vedem cum decurg lucrurile, vrei? Oho, ar trebui să fac baie din nou, parcă nici nu m-am spălat aseară, aşa de mult am transpirat, iar bufeurile mă omoară, pur şi simplu îmi trepidează

inima cînd mă apucă, fir-ar ele de tîmpenii de pe capul femeilor. Alex, vorbeşti numai aiurea, de parcă eu m-aş preface, eu abia vorbesc iar tu mi-ai şi planificat ce voi face mîine. Eu...

- Bine Elvira, nu te mai întreb nimic. Doream să mergem mîine şi să începi cura prescrisă de specialist, contează mult şi o zi în astfel de boli, este pentru binele tău, dar dacă nu poţi, nu poţi şi gata, nu vreau să-ţi faci nici un pic de nervi în situaţia care te afli...

- Măi, omule, măi, doar eu ştiu ce înseamnă curele cu citostatice, iarăşi îmi va cădea părul, iarăşi constipaţie şi crampe chinuitoare, greaţă, vărsături şi cîte altele se vor abate peste trupul meu, ţie ce-ţi pasă, doar să-mi dai sfaturi şi iar sfaturi, lasă-mă în pace, te rog, m-am săturat peste cap cu asemenea chinuri. Rămîne cum am spus, mîine te duci singur la doctoriţă şi stabiliţi pentru poimîine, pentru miercuri, ceea ce urmează să suport! Bărbatul a înclinat afirmativ din cap, s-a întors şi a dat să iasă din dormitor, din mîini făcînd semne a lehamite de atmosfera încărcată încă de dimineaţă şi mai cu seamă disperat de starea de irascibilitate în care se afla soţia lui suferindă. Nu a apucat să treacă pragul încăperii, că s-a auzit strigat de Elvira:

- Alex, nu mă ajuţi ca să mă schimb, ai uitat, parcă aşa spuneau acum două minute? Între timp pune supa la încălzit pe aragazul din cealaltă cameră, poate o să sorb o lingură, două. Ce este, ce nu-ţi convine, te deranjez prea mult? Doar ţi-ai luat o săptămînă de concediu, ai vreme destulă să umbli în zilele ce urmează. Alb la faţă, s-a reîntors lîngă pat şi a încercat să-şi justifice comportarea:

- Nu mă deranjează deloc, chiar dacă eşti puţin cam mofturoasă, te înţeleg, mamă dragă! Hai, repede să te schimb, apoi trebuie să-ţi fac injecţia, am uitat de

ea, dacă ascultai deja era făcută şi ai fi putut mînca fără probleme. Unde este pijamaua? Timpul s-a scurs fără să ţină cont de necazurile partenerilor uniţi de aproape patru decenii, miezul nopţii prinzîndu-i întinşi în paturi. Chiar dacă şi-a luat obişnuita tabletă pentru somn, bărbatul tot a fost cuprins de coşmaruri, alarmant de chinuitoare pe perioada rezervată odihnei, obligatorie şi falsă odihnă. În ultimii ani, mai cu seamă după extirparea sînului soţiei, se trezea dimineaţa mai obosit decît la culcare, se scula din pat chiar înainte de-a suna ceasul aşezat pe pervazul de la geam. Tolera tot mai greu lipsa somnului, la spital trebuia să meargă zi de zi, nopţi albe continua să îndure în gărzile efectuate lunar, epuizarea îşi punea vizibil amprenta pe trup şi pe suflet. Încă de la trecerea în mileniul III ştia de afecţiunea ce progresa în inima lui, în primăvara lui 2000 se întorsese dezamăgit de la controlul făcut la Clinica de Cardiologie Fundeni de către recunoscutul profesor Apetrei, care fără nici o reţinere i-a explicat:

- Doctore Grigoriţă, aici ai urmat trei ani la rînd cursurile de ecocardiografie, ai obţinut competenţa şi ce-ai făcut, ce-ai realizat omule, în loc să examinezi pe alţii şi să le depistezi boala, ai găzut şi tu în cursă, nu-i aşa? Îngustarea va progresa chiar dacă vei consuma tablete contra lipidelor, la modă de cîţiva ani, dar sincer, ca de la medic la medic, nu-mi fac mari speranţe în ele. Multă grijă la dietă, să eviţi pe cît posibil grăsimile din alimentaţie, pentru că, ştii dumneata, dacă sunt crescute în sînge se vor depune mai repede pe valve şi, înţelegi ce urmează, înlocuirea ei, adică, operaţia pe cord, colega, protezarea! Din statistica clinicii, în faza în care se găseşte valva ta, cu restricţiile menţionate mai sus, o mai duci aşa cam opt, zece ani, apoi, musai, dar să ajungem pînă atunci, vei vedea, îngustarea diametrului va fi la

jumătate, iar sub zece, unsprezece milimetri apar complicaţii serioase precum, crize anginoase, oboseală şi dispnee marcante la mici eforturi fizice, dar cea mai gravă e sincopa, stare gravă, nu uita, cine ştie unde o poţi face, la volan sau pe zebră, asta însemnînd posibilitatea unor accidente grave. Vino peste un an, doi şi ne mai uităm, vom vedea ce va fi atunci! Şi nu uita, evită eforturile fizice intense, pot duce la hipertrofia de ventricul stîng din cauza barajului din faţă, verifică mai des tensiunea arterială, redu sarea din alimentaţie, astea sunt lucruri pe care le ştii, nu mai insist asupra lor, bine? Deci, să ne revedem sănătoşi, doctore, nu dezamăgi! Şi-au strîns mîinile şi, curios, s-au îmbrăţişat la plecare, dar nodul înţepenit în gît, valul de lacrimi nu i-a dat voie să întrebe la ieşirea din biroul renumitului dascăl al medicinii româneşti:

- Dar stresul prelung, necazurile ce se abat pe umerii oamenilor, pot accelera afecţiunile cardiace? La întoarcere, convins că nu trebuie să alarmeze pe nimeni din familie, mai cu seamă pe Elvira dragă, a minimalizat suferinţa organică, explicîndu-i la întrebarea aruncată la întîmpinare:

- Eei, băiete, ce ţi-a găsit profesorul, e grav sau nu e grav? Ce viitor ţi-a prezis?

-Elvi, Elvi, am făcut doar un control de rutină, nu sunt lucruri severe, dar va trebui să nu mă mai ating de grăsimi, de ouă, de smîntînă şi de alte alimente bogate în asemenea substanţe. Să reduc cafeaua, adică să nu mai beau la prînz, iar aia de

dimneaţă să fie slabă, mamă. Să reduc ţigările şi chestii de astea, să am grijă să numi crească tensiunea, să nu mai alerg şi să limitez eforturile fizice, tocmai acum, cînd mi-am amenajat în cabinet spalierul şi aparatele pentru gimnastica matinală. Să mă port mai bătrîneşte, vezi tu, de parcă sunt la şaptezeci de ani şi nu la jumătate de veac. Fir-ar mama mă-sii de treabă, asta e situaţia, trebuie să ţin cont şi prin urmare, vorbă multă e sărăcia omului, aş zice că am terminat-o cu tinereţea! Bravase şi minimalizase suferinţa organică, amărît cum nu se putea mai mult, dorea să nu ştie nimeni de boală ce o ducea în trecerea pe faţa pămîntului. Din start era convins că nu va accepta niciodată operaţia, se complăcea la braţ cu o laşitate ce dorea să-l însoţească pînă la moarte. Tocmai de aceea a găsit de cuviinţă să se retragă în lumea scrisului, motiv serios să nu ţină cont de munca de Sisif ce începea să o ducă în paralel cu profesia de medic. Se înţelegea bine cu sinele său care dorea să rămînă nemuritor, îi lua în serios sfaturile tălmăcite din gînduri:

- Nu fi prost, bărbate, ai trupul sănătos, chestia cu valva ce se îngustează n-o lua în consideraţie, amîndoi trebuie să muncim şi să zămislim prunci de spirit care ne-or duce numele şi în mileniul în care am trecut, avem vreme destulă, omule! Eu am să te ajut cu mintea, tu o să-ţi pui carnea la muncă, odihna e pentru proşti, băiete, pentru noi este singura variantă să devenim pomeniţi de-a lungul neamului! Marţi dimineaţă a plecat la spital şi s-a întîlnit cu doctoriţa Doina Pagulea, i-a arătat documentaţia şi a primit răspunsul:

- Domnule doctor, obligatoriu trebuie să înceapă doamna cura cu citostatice! Cît a prognozat colegul de la Iaşi, conferenţiarul Lucian Miron, şase, nouă luni?

-Oo, nu, doamna doctor, mi-a spus că are în evidenţă persoane chiar de doi, trei ani în sus, chiar şi de şase, şapte ani! Numai că este necesar să înceapă cît mai repede citostaticele, tocmai de aceea sunt aici, să-mi spuneţi cînd s-o aduc. Este puţin încăpăţinată, mai bine zis

deprimată, ştie ce-a păţit în urmă cu patru ani, îi este teamă de efectele secundare, căderea părului, necazurile digestive şi celelalte suferinţe, ştiţi dumneavoastră, doar aţi remarcat la ceilalţi pacienţi. Nu o voi lăsa în secţie, îi aplicaţi perfuzia şi o i-au acasă după amiaza, sper să fi-ţi de acord cu propunerea mea.

-Da, domnule doctor, numai să vedem cum le tolerează, poate trebuie perfuzată cîteva zile la rînd, fiecare pacient suportă în alt fel, vedem la faţa locului. Nu o să fie aşa simplu, doamna are împuşcate trei segmente ale ficatului, dar dacă mai sunt pui şi în alte locuri, în alte organe? Oricum, va fi necesară o computertomografie generală, să vedem plămînii, creierul, pelvisul şi oasele mari, domnle doctor, nu trebuie să minimalizăm extinderea, ştiţi dumneavoastră ce surprize se pot găsi în oncologie, nu? A mulţumit pentru înţelegere şi a plecat în oraş după cumpărături. Părea teleghidat, robot ce executa comenzile notate pe un petic de hîrtie albă. Conducea motorul din reflexele căpătate de-a lungul vremii, privea pe geamurile maşinii şi se simţea străin de lumea de pe trotuare sau de prin magazine. Cunoscut în oraş, multă lume îl saluta, iar el răspundea automat, fără să ridice capul, fără să ştie pe cine saluta, femeie sau bărbat care treceau prin preajmă. Gîndurile îi erau subjugate suferinţei ce-i cuprinsese soţia îndrăgită, nu i se ştergeau din minte cuvintele aruncate la întîmplare de către colega oncologă, contrarii celor zise de conferenţiar:

„-Cît a prognozat, şase, nouă luni?” Nu ştia ce să creadă, nu ştia încă adevărul şi tocmai asta îi măcina creierul, disperarea îi apăsa umerii, mintea, întreaga lui fiinţă. Trecînd printre oameni, monologa pentru sine: „-Cum adică, unul îmi dă speranţe de doi, trei ani şi chiar mai mult, iar altul mă sperie cu şase, nouă luni?! Pe care să-l cred, iar pe mine ce mă aşteaptă? Mi-e clar, eu nu voi rămîne pe pămînt de unul singur, îmi pun capăt la zile, mă izbesc cu maşina de un copac chiar înainte de a se sfîrşi ea, sau mă spînzur în podul casei! Da, nu, nu în casa unde locuim, i-aş demonstra multă laşitate, tot mai sigur e cu maşina, ştie că-mi place să circul cu viteză, nu-şi va da seama ce-am hotărît, v-a învinovăţi destinul, întîmplarea să fi fost la volan! Un motiv în plus să nu-i zic despre suferinţa inimii mele şi, prin asta, îmi sprijin hotărîrea să scap de operaţie! Of, Doamne, Dumnezeule, o să-mi dai vreun semn, o să-mi îndrumi paşii cum ştii Tu mai bine?!” De cîteva zile devenise tot mai zăpăcit, tot mai derutat de conjunctura ivită, de întorsătura hotărîtă de soartă. Cu cîteva zile în urmă, sîmbăta ce abia trecuse, trăia bucuria botezului unui alt prunc de spirit la Casa Pogor-Fiul, iar în prezent, marţi, 25 noiembrie, dorea să-şi pună capăt la viaţă. Aprindea ţigară după ţigară, noroc că lista era lungă pe hîrtie şi trebuia să coboare una, două din maşină. Viciul îl însoţea peste tot, paşii călcau aproape că nu ştia pe unde, dominat de dorinţa să ajungă cît mai repede acasă lîngă scumpa şi suferinda-i nevastă. La fiecare zece paşi îşi auzea în timpane eul terorizat mai ceva decît trunchiul lovit de valul vieţii: „-Cum o să trăieşti fără ea, trupule? Cum o să fie în casă fără să-i auzi glasul dulce, chiar cicălitor adesea? Eu voi merge pe calea mea, dar pe tine cine te-o îngriji, cine îţi va face mîncare, ţi-o spăla hainele şi ţi le-o călca, bărbate, nebun?! Te cred şi te înţeleg, nu cred că decizia ta este bună!” Fără să se uite în jur, se bătea cu mîna peste gură, scuipa în stînga, în dreapta sau în spate, ca şi atunci cînd era copil, credea că răul va rămîne în urmă sau îl va ocoli. Nu ştia ce să facă, să-şi pună capăt la zile sau să urce dealul spre casă. Tocmai trecea prin dreptul bisericii Domneasca din faţa Primăriei, nu ştia ce să facă, să meargă în piaţă unde feciorul avea un chioşc pentru vînzarea pesticidelor şi să-i povestească marele necaz, sau să urce cît mai repede spre casă, acolo unde o aştepta suferinda. Simţea nevoia descărcării psihice a sufletului prea îndurerat, numai că suferinţa sufletului copleşit i-a îndemnat trupul: „-Trup nedrebnic, îţi arde de cafea şi de ţigară, în loc să mergi lîngă omuleţul suferind de acasă? Cu fecioru-tău o să te mai întîlneşti, se înţelege,

dacă o să vrei să mai exişti pe faţa pămîntului, dar cu sufletul ei cînd, băiete? Marş, direcţia volanului spre deal, adică direct acasă!” Precum cel mai conştiincios soldat, mai ceva decît un robot, a schimbat direcţia maşinii şi în numai două, trei minute a ajuns acasă. A deschis poarta, a băgat maşina în garaj, şi după ce a liniştit căţelandrii din curte, a urcat în camere şi s-a oprit în dormitorul unde Elvira zăcea în pat. Nici nu trecuse de pragul de la uşă şi a încercat să-şi salute partenera:

- Salut, dragul meu Elviraş, am rezolvat tot ce mi-am propus, mîine mergem să începem prima cură cu citostatice! Colega m-a încurajat, sunt şanse să trăim, exact precum a zis conferenţiarul Miron Lucian! Hei, m-ai auzit, scumpete? Vorbise cu vioiciune forţată în glas, dorind să imprime iubitei multă speranţă pentru lunile ce urmau să vină, felul său de-a fi optimist depăşind limitele realului. Nu a auzit nici un răspuns, a repetat iarăşi cuvintele de încurajare, dar ca şi prima dată, tăcerea domina atmosfera din casă. A reuşit să-şi lase ghetele pe carpeta de la intrare şi a ţîşnit mai iute decît zvîrluga spre încăperea unde îşi lăsase iubita, chiar de pe hol reluînd a treia oară fraza chinuitoare:

- Hei, scumpete, nu ai auzit ce ţi-am spus, totul va fi bine, numai voinţă din partea implicatei ne trebuie, înţelegi, fato?! Nu a auzit nimic, drept urmare a pornit val-vîrtej în camera unde îşi lăsase soţia iubită. Văzînd-o cum zace sub pături, primul gînd l-a lovit în mijlocul frunţii, glasul ieşind disperat prin corzile vocale mai răguşite ca niciodată, pronunţînd ca şi cum i-ar fi fost ultimele cuvinte:

- Elviro, nu se poate, nu ai cum să mă laşi singur pe lume! Tu, mamă, nu am spus că vom pleca împreună în lumea cealaltă? De ce eşti egoistă, de ce m-ai minţit şi nu m-ai aşteptat? S-a oprit la marginea patului şi în vreme ce vorbea apăsat de durere, a început să mişte mogîldeaţa de sub pături, mai spera să fie minţit de imaginea pe care o vedea ca o crudă realitate. Medic fiind, nu părea surpins de cruzimea bolii, ştia că nemiloasă, poate lovi şi pe cel mai drag omului care salvează pe mulţi alţii dintre străini. De pe frunte i se scurgeau picuri de transpiraţie, puloverul cachi dăruit de ziua lui de către noră era jilav de parcă ar fi fost spălat cu jumătate de oră înainte, toată suprafaţa corpului devenise umedă şi lipicioasă mai ceva decît dacă ar fi ieşit din saună. Inima galopa alertată în piept, suflul rugos părea mai pronunţat decît altă dată, asemuindu-l cu sîsîitul gînsacului pornit să-şi apere cîrdul de gîşte atacat de vulpea şireată. Ajuns în pragul disperării, s-a răstit fără nici o urmă de milă:

- Laşo, ai vrut să mă ucizi după tine, să port întreaga povară a înmormîntării, ai ştiut totul, ai vrut să facem din timp groapa lipită de a maică-ti! Of, Doamne, doar am spus că nu voi suporta, acum ce trebuie să fac, să mă urc în podul casei şi să mă spînzur?! Hei, laşo, scoală-te, femeie, auzi sau nu mi-auzi durerea ce-mi sfîşie inima şi sufletul?! Trăgea de păturile ce-o acopereau pe Elvira. Pentru o clipă le-a ridicat în aer şi le-a aruncat la marginea patului. Îndată i-a agăţat umerii şi bărbia, zgîlţîindu-i-le ca pe nişte zdrenţe, gesturi însoţite continuu de aceleaşi strigăte, chiar dacă durerile sfredeleau pieptul şi se urcau în bărbie şi fugeau în braţul stîng, oprindu-se în încheietura pumnulu strînsă ca într-o menghină. Într-o clipă de răgaz a observat candela aprinsă în colţul de la răsărit al camerei, brusc, întreaga gesticulaţie şi agresiva descărcare de năduf au dispărut în neant, vocea devenindu-i mieroasă instantaneu:

- Iartă-mă Doamne, Dumnezeule, nu pot să trăiesc fără ea! Ştiu, totdeauna am învăţat, că trebuie să ne jertfim, să ne chinuim şi să ne rugăm să trăim cît mai mult pentru ai putea

pomeni mulţi ani pe cei dragi dispăruţi. Sunt un păcătos, nu voi reuşi dacă nu o am alături pe ea! Cum să procedez, eu nu ştiu decît să...

85

A aţintit privirea pe licărirea din colţul camerei şi a început să repete de cîteva ori semnul crucii spre candelă. După cîteva secunde de rugăciuni în linişte, brusc sa trezit din visare, temător auzindu-şi glasul răguşit:

- A aprins candela după ce am plecat, înseamnă că scumpetea trăieşte! Instantaneu l-a cuprins chicotul de rîsete, transformat magic din hohotul de plîns, fără să vrea prăbuşindu-se peste soţia prinsă în mrejele somnului. S-a speriat săraca, ţipînd înspăimîntată:

- Hoo, măi, nebunule, ce-ai păţit, nu cumva ai băut iarăşi rachiu? A trebuit să te ascult aseară, să accept să-mi faci injecţiile alea tîmpite, am uitat ce efecte păcătoase au asupra mea piafenul şi metoclorpramida sau cum naiba le spui, dorm ca după beţie, tată, iar a doua zi sunt năucă de cap. Ce zbieri aşa de tare, omule, ce te-a apucat? Ce-ai rezolvat? Încă ceva, după ce-ai plecat am mers în bucătărie şi mi-am făcut un ceai, am mîncat şi nişte pîine prăjită pe care am întins puţin unt. Am hrănit şi căţeluşii, greu, dar am reuşit, eram prea ameţită, mi-a fost teamă să nu cad jos şi să rămîn acolo. M-am retras imediat, am aprins candela şi m-am băgat în pat, unde am adormit buştean. Cît este ceasul, cît am dormit, oare?

-Scumpa mea, este aproape unsprezece! Am intrat şi ţi-am vorbit, nu ştiam că dormi şi m-am speriat groaznic cînd am văzut că nu te mişti nicicum la semnalele mele! Îţi dai seama prin ce-am trecut? Abia cînd am văzut candela cum arde, abia atunci mi-a căzut fisa, că numai tu ai putut să o aprinzi, adică, te-ai mişcat prin casă şi nu ai rămas sub pături unde te-am lăsat. Of, Doamne, cîtă bucurie pe capul meu! Am stabilit, mîine mergem să începem cura!

- Stop, stop, puţintică răbdare, tăticelule, doresc să mă asculţi! Din întîmplare sau prin voia Celui de Sus, m-a telefonat Casandra de la Piatra Neamţ, soţia lui Petrică, prietenul tău din copilărie şi ai noştri din ultimii ani. Cu greu am reuşit să ajung în sufragerie la telefon, dar tot Domnul m-a ajutat, cu siguranţă. Doar ştii, în ultima vreme a devenit foarte credincioasă, nu este mînăstire din zona lor pe care să nu o fi vizitat şi, nu numai, cînd merge se roagă la ele. I-am povestit tot necazul ce-a venit peste mine, a rămas foarte surprinsă şi mi-a recomandat să amîn prima cură cu cîteva zile, vor să tragă o fugă pînă la noi să mi-aducă anumite lucruri de la o mînăstire şi să mă povăţuiască despre unele rugăciuni pe care să le fac. I-am spus că sunt de acord, aşa că nici mîine nu merg la spital, te descurci tu în faţa colegei, e o treabă foarte importantă şi în care eu cred mai mult decît în orice pe lumea asta. Eu cred că...

- Bine, Evira, te înţeleg, şi eu cred în puterea Domnului, însă nu mai putem amîna multă vreme începerea tratamentului, citostaticul este de bază în asemenea boală. Cum vrei, voi găsi eu o scuză mîine, dar mai bine ar fi să-i spun adevărul, în astfel de situaţii nu trebuie să ne jucăm de-a baba oarba, pricepi? Cum te simţi, ţiai mai revenit cît de cît, poţi merge să mîncăm împreună la prînz?

-Oo, nu cred Alex, aş mai sta puţin în pat, dacă mă ridic în picioare se învîrte totul cu mine şi mă ia cu greaţă. Dacă eşti băiat dulce, mergi singur în bucătărie şi încălzeşte-ţi mîncarea, apoi să tai nişte căpuleţe la căţeluşi, astăzi nu am mîncat nimic, vrei?

-Cum, Elviro, de cînd am plecat au rămas tot în bucătărie? Înseamnă că este mizerie ca şi aseară, am de lucru, nu glumă. Bine, bine, dar pentru tine nu ai

pomenit nimic, nu-ţi aduc măcar o lingură cu supă? Măi, fato, măi, aşa nu o să rezişti multă vreme, treaba ta, mamă. Bine, mă schimb şi cobor, e trecut de ora douăsprezece. Chiar nu-ţi aduc nimic?

-Bine, bine, adu-mi un castronaş cu supică şi două felii de pîine prăjită, o să încerc să mănînc, poate nu mi-o fi greaţă. Să ştii că a sunat de cîteva ori telefonul, n-am avut curajul să mă ridic, mi-a fost teamă să nu ameţesc şi să cad cumva pe jos, Doamne, să nu-mi fi spart capul sau să-mi fi rupt vreo mînă, vreun picior, dragul meu. O fi fost fratele meu Nelu, aseară am omis să-i dau telefon pentru a-i spune ce-am rezolvat la Iaşi, o fi îngrijorat, săracul, numai pe mine mă are, nu-i aşa?

-Se poate, mămăică, se poate, lasă că după ce aranjez cu mîncarea îl sun eu, nu-i bine?

-Chiar de rog, chiar te rog şi-ţi mulţumesc mult scumpul meu soţior, ce aş face eu fără tine? Apleacă-te puţin să te sărut pe frunte, te-ai supărat cumva?

-Eşti nebună, fata mea, eu sunt bucuros că pot să te ajut şi o să fac tot ce doreşti, dar pe rînd, mamă, pe rînd, ordonat precum neamţul! S-a aplecat deasupra soţiei suferinde şi s-a lăsat sărutat pe frunte, apoi, de parcă nu o văzuse de luni de zile, a îmbrăţişat-o şi i-a sărutat obrajii cu patimă, încît, lipsind-o cîteva secunde de aer, săraca a reuşit cu greu să respire şi să pronunţe cu vocea aproape sugrumată:

- Măi, măi, mă omori, abia mai pot respira, ce faci? Mă săruţi de parcă ai şti că mor la noapte, tătăică, nu? Nu-ţi fie teamă, omule, nu scapi aşa de repede de mine, vezi, vezi, poate te apuci de prostii şi-ţi găseşti vreo una cît eu sunt bolnavă!

- Doamne sfinte, zău că ai înnebunit, mamă, eu sunt cu inima în piuneze, iar ţie îţi arde de glume!

- Aha, te-am prins, ai zis adevărul, mi-am dat eu seama în ultimele luni că ceva nu e în regulă cu tine, prea repede oboseai cînd urcai scările în casă sau cînd mergeai prin curte cu anumite treburi! Dacă nu-mi spui, nu mai mănînc nimic, să-ţi fie clar, gata, am terminat discuţia.

-Hai, măi, Elvira, acum de astea ne arde nouă, cînd am atîtea de făcut în ceasul următor tu dai cu toiagul în spinarea mea?! Am plecat jos, îmi este foame şi pe lîngă noi, trebuie să pregătesc haleala şi la derbedeii ăia mici, pa! Dar mai întîi îţi încălzesc supica şi prăjesc feliile de pîine, mamă, aşa, că, mă întorc îndată. Cît tu o să mănînci eu o să fac celelalte treburi în linişte, nu-i bine?

-Ba da, ba da, dar n-o să gust o lingură de zeamă dacă nu-mi spui adevărul despre suferinţa ta! Ştii pe ce să prăjeşti feliile de pîine? Pe chestiile alea din metal, sunt pe raft în debara, să le întorci mai des, altfel se ard una, două! Măi, măi, stai un pic şi ascultă, te învăţ de bine, bărbat încăpăţînat ce eşti! Măii... A ieşit din dormitor şi a intrat în camera lui să se schimbe cu hainele de curte. Nu a avut curajul să se întoarcă, nu dorea sub nici o formă să dea detalii dragii soţii măcinată de suferinţă. Sfîrşitul de noiembrie era plăcut, prin curte iarba se păstra

încă verde, un pic rece dar cu soare în fiecare zi. În bucătărie hărmălaia începuse chiar de la intrarea cu maşina în garaj, îi părea rău că la sosire nu le-a deschis uşa la bucătărie, cei trei să iasă şi să alerge aiurea pe sub copacii scuturaţi de frunzele arse de brumă, aşternut arămiu ce aştepta de cîteva zile să fie strîns de stăpînii

suferinzi ai frumoasei gospodării. În bucătărie, mizeria domnea ca şi în seara dinainte, a păşit pe ici, pe colo, printre oscioarele rămase de ieri, peste băltuţele de pişat de lîngă pragul uşii de la debara, şi pentru mai multă limpezire a linoleului a măturat întîi şi întîi ce era mai gros pe el, apoi a pregătit găleata şi cîrpa pentru a-l spăla cît de cît. Enervat de imaginea găsită, a dat drumul la cuvinte grele, usturătoare, la adresa patrupezilor îndrăgiţi de ambii parteneri:

- Mama voastră de cîini, păi, în halul ăsta am ajuns, să vă mătur căcatul şi să vă şterg pişatul de pe jos? Fir-ar voi să fiţi, de mîine la hingheri cu voi, spurcaţilor! Vă omor, javrelor, mă auziţi? Minute la rînd i-au ieşit fel de fel de sudălmi din gură, din ţigara aprinsă aproape că uitase să tragă fumul în piept, abia cînd s-a scuturat scrumul peste mîna ce ţinea cîrpa îmbibată cu apă, s-a oprit brusc, parcă i s-a părut că aude la geam glasul Elvirei şi a strigat la încercare, să se convingă:

- Da, mamă, ai spus ceva?

-Desigur, bine că ai auzit! Cu cine trăncăneşti acolo, cu frate-tu? Ai păţit ceva, te-ai ars pe mîini cu tablele alea? A lăsat cîrpa în găleată şi a ieşit afară din bucătărie, dorind să-i dea explicaţii:

- Nu, Elvira, am dat drumul la căţei să se joace puţin şi am făcut oleacă de ordine. Imediat urc, vin cu supa şi pîinea, în cinci minute sunt lîngă tine!

- Măi, mincinosule, am auzit cum blestemai căţeluşii, ce-ai cu ei, săracii au stat închişi de dimineaţă, n-ai pic de milă faţă de nişte animăluţe, mereu te legi de fundul lor, săracii lui mama! Omoară-i, măi, omoară-i, dă-le cîte un gît de otravă şi ai terminat-o cu ei, mîine îi poţi îngropa în fundul grădinii. Crezi că nu te-am auzit? Am îngheţat în geam, de cînd ai început, ţi-am ascultat întregul concert...

- Da sigur, bine că merge centrala, tocmai de aia este cald afară! Închide mamă geamul, doar ştii că glumesc, mai bombănesc vrute şi nevrute, să ştii, nu din bucurie, ci fac haz de necaz. Mă întreb cum de-ai reuşit să vii pînă în cameră la mine, cum de nu ai ameţit şi cum de ai energie să mă critici, mămăică dragă?! Nu a primit nici un răspuns, aşa că a intrat în bucătărie să termine ceea ce şi-a propus. După ce a prăjit feliile de pîine şi a încălzit supa pentru soţie a plecat în dormitor şi i le-a lăsat, cu bună intenţie nu a mai reluat comentariile din urmă cu cîteva minute, spunîndu-i doar cu multă drăgălăşenie:

- Mănîncă iubito şi bucură-mă, eu plec înapoi să ciugulesc ce mi-am pregătit, o să revin îndată ce voi termina. Ajuns în pragul uşii cînd dădea să iasă din casă, a auzit în urmă vocea ei caldă, epuizată, care nu amintea nimic din reproşurile anterioare:

- Ce ţi-ai pregătit, omuleţule? Mai poţi, săracul de tine, îmi pare nespus de rău că nu pot să te ajut cu nimic, să mă ierţi, bărbate, să mă ierţi... A închis uşa şi nu i-a răspuns niciun cuvînt, simţea nodul din gît ce nu-i dădea voie să scoată vorbele, durerea era prea mare pentru a se

mai întoarce şi a îmbrăţişa femeia adorată din prima clipă cînd o văzuse în tinereţe. Privirea s-a fixat asupra căţeilor care se zbenguiau pe covorul din frunzele arse de bruma căzută în ultimele nopţi. A coborît treptele şi a intrat în bucătărie, a tras şi rama cu plasa ce dubla uşa pentru a nu intra muştele sau viespile pe vremea călduroasă. A aşezat pe masă coşul cu pîine, din frigider a scos farfuria cu peşte prăjit, iar din debara a adus o

căpăţînă de usturoi pentru a curăţa cîţiva căţei. Din oboseală sau din lipsa de concentrare a minţii tulburate, era cît pe ce să răstoarne găleata cu apa şi cîrpa unsuroasă, murdară, pentru că nu terminase să şteargă şi resturile lăsate pe sub masă de trioul canin mereu cuprins de veselie. De parcă s-ar fi destupat gîtul la o sticlă plină cu şampanie, cuvintele nemiloase, au şi început să taie tăcerea din încăpere:

- Fir-ar mama ta de găleată şi de bou ce sunt, asta-mi lipsea, să împrăştii pe jos murdăria cu greu adunată! Nu se poate, domnle, aşa nu se poate, toată ziulica să şterg după ei. Ce vreţi, măi, javrelor, aţi terminat alergatul şi hîrjoneala afară, v-a îngheţat curul şi acum zgîrîiaţi plasa, vă trebuie înăuntru? Sigur, sigur, altcineva nu avea cine să fie, e domn Fulg, şeful, măgăroiul şi nesimţitul, nici nu-i pasă de munca mea. Mă crezi prost, pînă nu înghit ceva, nu vă dau drumul, copii, doar nu am ajuns de rîsul vostru şi al tîrgului, pui de căţele ce sunteţi! Cine naiba o mai fi de latră, oare iar strigă Elvira la mine? Măi, nenorocitule ce ameţit eşti, o fi venit băiatul cu laptele, doar e marţi, omule, fugi, sau la ora asta e poştaşul, cu siguranţă. Nu apucase să înghită prima îmbucătură şi a ieşit iute să descîlcească enigma zgomotului. Grăbit, a încercat să strige cu gura plină spre sursa ce se apropia dinspre poartă, neglijînd căţeluşii înfriguraţi care într-o clipă s-au strecurat printre picioarele lui în bucătărie. Nervos, a reuşit să-i ameninţe printre celelalte vorbe:

- Da, da, vin acum, am auzit, am auzit Florine, vin îndată! Ah, să vedeţi ce vă fac afurisiţilor, într-o clipă de neatenţie aţi intrat, criminalilor! Cine e acolo, a, tu eşti, cumnată Niculina?

-Da, Alexandre, am auzit că a bătut în poartă la voi cineva şi, văzînd că nu iese nimeni, am pornit către voi. A fost poştaşul cu pensia, am luat-o să v-o aduc, uite-i, unde las banii? Dar, Elvira ce face, n-am auzit-o deloc astăzi?

-Eei, ce să facă, tu, cu voi alături de noi, putem muri oricînd! Stă în pat, azi nu a ieşit afară, se simte foarte rău. Doar ştiaţi, ieri am fost la Iaşi, nu aţi venit nici măcar să întrebaţi ce-am rezolvat, dar să ne daţi o mînă de ajutor, era prea mult din partea voastră. Uite şi tu, de-o oră mă chinuiesc cu javrele astea, ba dă-le mîncare, ba şterge mizeria după ei şi cîte altele nu am avut de făcut. Nu vrea să meargă mîine la spital, spune că mai amînă începerea tratamentului, altfel...

- Urc puţin la ea, să-mi spună cu ce s-o ajut zilele următoare. Tu ai mîncare, nu vrei să-ţi aduc ceva de la noi?

-Nu, nu, mă descurc, avem destulă, şi apoi cît îmi trebuie mie? Urcă la ea Niculino, dar frate-miu Cezar ce face? Mai am puţin şi termin, of, Doamne, cine o mai fi la telefon, mă scuzi, trebuie să ridic receptorul. Cumnata a făcut semne cu mîna că-şi vede de drumul ei, iar Alexandru, după ce a înghiţit amestecul din gură a ridicat receptorul, nervos că nu-şi poate împlini obligaţiile administrative şi, cu tonul ridicat, a răspuns:

- Alo, da, cine e la telefon? Salut, amice, eşti Petru, te-am recunoscut! Ce să fac, omule, muncesc, sunt mare gospodar! Da, mi-a zis Elvi că a vorbit dimineaţă cu Casandra. Cum, trageţi mîine o fugă la noi? Bine, vă aşteptăm, băieţi, vă aşteptăm cu drag. Nu, nu detalii nu vreau să dau la telefon, crede-mă, nici nu am apucat să mănînc, abia am şters prin bucătărie urmele lăsate de căţei şi am reuşit să-i duc lui Elvira castronaşul cu supă. Omule, te rog să mă scuzi, sunt prea lovit

de necaz, pentru a mai putea să comentez telefonic. Vă aştept, veniţi aici şi vorbim la faţa locului, bine? Te salut, mulţumesc de înţelegere, dragă prietene! A aşezat receptorul în suportul de pe frigider şi s-a repezit să-şi umple gura cu o nouă îmbucătură. De sub masă, Fulg şi cu fiică-sa Rita au şi început să ţopăie în jurul picioarelor sale, convinşi că stăpînul se va îndura şi le va da cîte o bucăţică din ceea ce mînca el. În loc de răsplată, bărbatul s-a răstit la amîndoi:

- Ce vreţi, mă, să nu înghit eu, dar să vă dau vouă? Amarul vostru de javre, mam săturat pînă-n gît de voi, cît naiba o să vă mai tolerez? Săptămîna asta termin cu voi, nu se mai poate, obraznicilor! Eu sunt dominat de grija faţă de partenera de viaţă, nu de voi, pocitaniilor, v-am tăiat căpuşoare în blid, crăpaţi-le, ce vreţi altceva de la mine? Pentru a-i pune la punct, l-a lovit cu piciorul în burtă pe Fulg, imediat a vrut să dea şi în Rita, numai că, isteaţă foc, a şters-o sub masă şi s-a ascuns sub calorifer. Bărbatului i-a părut rău că a dat cu piciorul în metisul alb, gîndindu-se îndată la reproşurile ce le-ar fi primit din partea soţiei dacă l-ar fi văzut. A rupt cîteva bucăţele de peşte şi le-a aruncat sub masă, strigîndu-i pe toţi trei cu glasul împăciutor. În vreme ce înghiţea cu greu altă îmbucătură, îşi pregătea sticla cu vin alb de la cuscru-său din Fitioneştii de Panciu. Nu terminase de umplut paharul, că telefonul de pe frigider a şi ţîrîit, enervîndu-l a doua oară, motiv să rostească pentru urechile sale:

- Acum, cine mă-sa o mai fi? Domnle, în casa ta nu te poţi mişca o clipă, cu căcatul de telefon te nimereşte oricine vrea! Ah, tu-ţi mama ta, de mîine te desfiinţez şi pe tine! Domnle, domnle, off, of,,. Se îndrepta spre sursa zgomotoasă, deşi se înecase şi tuşea din cauză resturile alimentare din gură nemestecate. A ridicat telefonul şi pronunţa printre chintele de tuse, fără a avea răbdare să afle cui i se adresa:

- Da, domnle, da, ce doreşti la ora prînzului, cînd oamenii stau la masă? Cumm, tu eşti, Ioane, iartă-mă, m-am înecat cu o coajă de pîine, cumnate! Ce să fac, am spălat pe jos în bucătărie, am hrănit căţeii şi acum ciuguleam ceva din picioare. Ce să facă, e cam rău, omule, e în pat, i-am dus să bea nişte supă, însă nu ştiu dacă a reuşit, nu am mai urcat la ea, animăluţele astea mă omoară, băiete! Nu, nu cred că este cazul să vii tocmai de la Cluj, te ţin eu la curent, numai să înceapă cura, mai amînă cîteva zile, o aşteaptă pe Casandra lui Petrică de la Piatra Neamţ. Nu ştiu prea bine, nişte chestii bisericeşti, frate, nu vreau să o contrazic, orice bolnav în starea ei, are nevoie de fiecare dram de ajutor oferit de către cei de aproape, de orice mînă întinsă. Imediat după ce terminăm, urc să-i transmit urările de sănătate. La fel şi vouă, să aveţi parte numai de lucruri bune. Bine, bine Ioane, fii liniştit, am grijă, omule, e jumătatea mea, am nevoie de ea mai mult decît orice pe faţa pămîntului. Dacă Dumnezeu vrea să mi-o ia, atunci îmi pun frînghia de gît, şi pa, viaţă, nu am pentru ce să mai stau printre oameni. Bine, bine, mă mai gîndesc, ţi-am spus, totul e în seama Domnului! Pa, pa, sănătate la întreaga familie. Zilele următoare o i-au în braţe şi tot o aduc lîngă telefon să-ţi vorbească, nu, nu, mai degrabă un sindrom vertiginos nu-i dă voie să se ridice din pat, da, da, mai vedem noi, pa, pa!

A aşezat aparatul în suportul de pe frigider şi s-a uitat la ceasul fixat deasupra lui în perete. Arăta ora unu şi jumătate şi el nu înghiţise decît două, trei îmbucături de pîine cu peşte. A luat încă un colţ de pîine şi restul din bucata începută de peşte, apoi le-a aranjat pe fiecare la locul lor. Speriată de neglijenţa omului, foamea a luat-o razna, a ieşit pe deasupra frunţii sale şi s-a ascuns printre ramurile goale ale copacilor din faţa bucătăriei. De trei zile nu reuşea să pună stăpînire pe stomacul bărbatului bulversat care devenise ca barca fără stăpîn mînată de valurile mării agitate. De sub masă Fulg şi-a scos căpuşorul ca al unui pui de ursuleţ alb, dar mînios, din senin, stăpînul l-a lovit cu piciorul peste bot, semn că scăpase hăţurile nervilor agitaţi ca ai unei herghelii sălbatice. A însoţit gestul de tunete în glas:

- Ce vrei, mă, ce vrei de la mine? V-am dat mîncare, ce vă mai trebuie, bătaie, nu-i aşa? Să vă ia naiba, lasă, lasă, pînă la sfîrşitul săptămînii o rezolv şi cu voi. Brusc, a ieşit afară, grăbit să-i ducă lui Elvira veştile primite. Bucuroasă, ca să-i demonstreze soţului că şi-a mai revenit, a bătut pe marginea castronului cu lingura şi s-a apucat să mănînce. Văzîndu-i avîntul, grijuliu, medicul a intrevenit:

- Hoo, mamă, nu aşa de repede, ai dat în mintea copiilor, ce faci?

-Sunt bucuroasă că ai vorbit cu frăţiorul meu, nu vreau să-l dezamăgesc, dar ar fi bine să-mi aduci şi nişte brînză de vaci, dacă mai este în bolul din frigider. Am cumpărat zilele trecute, am vrut să fac nişte plăcintă cu brănză, însă, dă, n-am mai reuşit, a dat boala peste mine. S-o guşti, să nu se fi acrit, tăticelule drag.

-Măi, dar nişte peşte prăjit nu vrei, am dat să mănînc o bucată, m-am oprit şi am venit la tine, dar cînd merg acum mai înghit una, vrei?

-Îîîhh, numai cînd aud de peşte, mă şi apucă greaţă, te rog, nu mai pomeni, şi acum îi simt în cerul gurii şi în nări, gustul şi mirosul. De acolo mi se trage, de cînd l-am prăjit, of, Doamne şi cît de mult îmi pălăcea. Miroşi a usturoi, băiete, mergi şi-ţi spală gura, mă înnebuneşte mirosul, crede-mă, nu te supăra, dar nu pot rezista.

-Bine, bine, stau un minut în pragul uşii şi-ţi mai zic altceva, a sunat Petrică, a spus că mîine sunt la noi. Prin urmare o să trag o fugă la spital la prima oră, să-i spun doamnei doctor că nu soseşti, că o vom anunţa cînd te-ai hotărît, bine?

-Mulţumesc de înţelegere, omuleţ, tare mult mă ajuţi, nu ştiu cum să te răsplătesc, cum să-ţi arăt recunoştinţa, tăticelule!

- Să te vindeci, ar fi cea mai mare răsplată de la Dumnezeu şi de la tine, se înţelege! Cum altfel vrei să escaladăm Everestul, fată scumpă? Bine, mai vorbim noi, merg jos să-ţi aduc întîi brînzica, apoi să termin ce mai am de făcut pe acolo. După ce mănînci ar fi bine să te odihneşti o oră, nu zic bine?

-Eu ştiu, şi la noapte ce-o să fac? Dacă azi n-am coborît din pat, mă dor oasele, ce, sunt o cloşcă aşezată în cuibar? Aş vrea să trag puţin cu aspiratorul, dacă vin prietenii să nu găsească mizerie, măcar praful să-l şterg de pe mobilă.

-Ehai, eşti nebună zău, pînă acum un sfert de oră erai lată, iar după zece linguri de zeamă ai înviat, stai femeie în pat, prin casă este curat, ce te-a apucat aşa dintr-o dată? Vezi tu, aşa mă răsplăteşti? Lasă-mă să termin jos şi urc să mai stăm de vorbă, să stabilim anumite lucruri, vin luni grele peste capurile noastre, acuşi, acuşi intrăm în iarnă, să stabilm ce şi ce să mai facem. Uite, nu ar fi bine să ne gîndim la o femeie pentru a te ajuta la treburile gospodăriei, mai cu seamă după ce

începi citostaticele starea fizică se va schimba sigur, va fi altfel, probabil vei avea de suferit, nu am dreptate?

-Bine, du-te şi adu-mi brînzica, să pui şi puţină miere de albine, o linguriţă numai, nu mai mult, să nu-mi fie greaţă, e prea dulce. În timpul ăsta mă gîndesc, ai dreptate, tată scump. Ce bună era Ginuţa sau Nina lui nea Hristache, tare harnice au fost în perioada cînd au avut grijă de mama bolnavă, eei, dar, dă, prima a plecat în Italia, iar a doua, săraca de ea lucrează la patron, şi-a găsit un loc la spălătoria de la hotel. Pe altcineva n-am curajul să aduc, dar, mă gîndesc, nu-i aşa grabă, nu?

-Eei, na, depinde cum vei tolera curele, cine ştie cum va suporta organismul tău toxicele? Gata, plec în bucătărie, o să mă întind şi eu niţel după amiază, doar sunt în concediu de două zile, nu? Alexandru nu a mai aşteptat alt răspuns de la soţia suferindă, a ieşit pe uşă şi a coborît scările pentru a merge în bucătărie. A strîns de pe masă ceea ce ar fi vrut să mănînce, a adus înăuntru ligheanele pentru căţelandri, i-a lăsat şi pe ei să intre, şi în jumătate de oră a urcat în dormitor lîngă Elvira. După vreo jumătate de oră de sporovăială au adormit amîndoi unul lîngă altul. În jurul orei cinci, după un ceas şi jumătate de somn telefonul a zbîrnîit, speriindu-i şi trezindu-i. Din bucătărie, alertaţi de zgomotul făcut de celălalt aparat aşezat pe frigider, trupa de căţei a şi început concertul de schelălăituri însoţite cînd şi cînd de urlete sălbatice, dureroase la timpane, dar mai ales enervante pentru psihicul zdruncinat al cuplului stăpîn. De parcă s-ar fi oprit brusc trenul în gară, alertat la culme de ţîrîitul telefonului ca în toiul nopţii cînd era de gardă, bărbatul a sărit ca de pe jăratec şi a alergat spre sursa năucitoare din sufragerie. A ridicat receptorul din furcă şi l-a lipit de ureche fără să-şi dea seama că îl ţinea invers între degetele încleştate, încît nu auzea vocea care îndrăznise să-i sune la momentul nepotrivit. Bodogănirile sale, tari şi împletite cu unele înjurii, a determinat-o pe soţie să se ridice cu greu din pat şi să vină lîngă el să dezlege enigma. Observîndu-i neglijenţa s-a răstit cum a putut la el:

- Băi, Nae, întoarce receptorul, nu vezi că-l ţii de-a-ndoaselea? Cîinii urlă, tu urli, parcă e o casă de nebuni, tolomacule!, însoţindu-şi constatarea prin smulgerea piesei din mîna soţului şi întorcînd-o în poziţia corectă.

-Da, cine-i la telefon, recomandă-te domnle întîi şi apoi întreabă dacă sunt eu sau altul la capătul firului! La ora asta ţi s-a sculat cheful să mă suni? Ce, tu eşti, măi, puţache, fecior nebun ce-am adus pe lumea asta? Nu, nu veniţi acum la noi, doar ştii, lui maică-ta îi e foarte rău, în niciun caz nu i-ar face bine vizita voastră în asemenea momente, copiii sunt obraznici, vor întoarce casa pe dos şi toate se vor repercuta pe umerii mei, să strîng şi să mătur în urma lor. Nu, nu, staţi la voi acasă, deja s-a lăsat întunericul şi am multe treburi de făcut singur. Încă nu ştim, poate merge mîine, poate poimîine, ea decide ziua cînd le începe, nu vreau să o contrazic cu nimic. Of, da, da, e puţin agitată şi-şi descarcă năduful pe cel de aproape, aşa e, sunt doctor şi o înţeleg. Prin urmare pricepi, încă patru dacă stau pe capul nostru şi o oră, ne-

ar răsturna completamente, fiule! Salut, salut şi vă îmbrăţişăm pe toţi, da, da, vă ţin la curent, staţi liniştiţi, am eu grijă. Vlad şi Tudor ce fac? Plîng, vor să vină la noi, nu, nu, îmi asum toată răspunderea, da, da, să le spui că eu nu vreau, nu Elvira, doar, ştii, ea ar fi de acord să-i vadă şi să-i strîngă un pic la piept. Las că

văd eu ce-i spun, o întorc ca la Ploieşti, fii sigur de asta! Îi transmit, îi transmit urările voastre şi părerile de rău că nu o puteţi vedea, bine, bine, pa, pa! Nici nu apucase să pună în furcă receptorul, că a şi fost luat la rost de soţia care ascultase de pe hol monologul bărbatului:

- Să-ţi fie ruşine, Alex, cum ai putut să nu-i laşi să vină să mă vadă? Tată fără inimă, om lipsit de suflet! Sunt copiii mei, afurisitule, nu crezi că-mi mai alinau din suferinţă? Cît mai am de trăit, mă, cît timp îi mai pot vedea pe lumea asta, bărbate? Au continuat să se certe, fiecare susţinîndu-şi argumentele pînă cînd femeia îndurerată a plecat în dormitor şi aşezîndu-se în pat a început să bocească în hohote şi să turuie vrute şi nevrute la adresa vieţii sale amărîte. Alexandru a ieşit din casă şi s-a oprit direct în bucătărie, hotărît să-şi aprindă o ţigară şi să-i ia la rost pe căţeii care întregise întreaga lui bulversare. A luat o ţigară din pachetul lăsat în cîntarul de pe dulap, a aprins-o la bricheta galbenă cu însemnele PNL-ului şi nervos cum era după cele întîmplate a uitat să mai strige la căţeluşi, a ieşit afară şi s-a aşezat pe scăunelul primit ca amintire de la amicul Sebastian Steinberg după ce-i murise tătăl cu ceva ani în urmă. Cu nesaţ trăgea fum după fum în piept şi se gîndea la zilele ce vor urma, ce suferinţă îi vor aduce, doar, spiritul stăpîn pe trupul suferind căuta săl consoleze: „-Bărbate, bărbate, în ritmul ăsta nu o să rezişti, inima te va lăsa prima! Elvira are dreptate, amînarea şedinţelor cu citostatice e semn trimis de Dumnezeu! Nu o mai contrazice, lasă treburile să decurgă după cum doreşte ea, Doamne, să nu fii în pielea ei, numai suferindul trăieşte întreaga complexitate a bolii! Băi, e vorba de cancer, nu de o banală apendicită unde medicul poate interveni cu succes, auzi? Şi eu sufăr, în felul meu, dar cel puţin, după ce dispari tu, mă infiltrez în alt trup venit pe lume şi merg mai departe! Altfel...” -Nu ai dreptate, într-un anumit sens, tu nu realizezi cît de mult doare carnea cînd simte suferinţa femeiei adorate! Nu, nu, o să-ţi obţin consimţămîntul sau o să ţi-l iau cu forţa dacă va fi nevoie şi tot o să-mi leg ştreangul de gît! Fir-ar mama ei de viaţă, nu pot, nu pot să cred că mi s-a întîmplat tocmai mie, omului care vindecă alte vieţi! De ce să mi se întîmple... Firul monologului a fost întrerupt de glasul Elvirei, curioasă, jumătatea lui strigîndu-i de la geamul deschis aproape deasupra capului său:

- Ce faci, măi, nătîngule, tragi în piept din iarba diavolului şi boscorodeşti o mulţime de tîmpenii legate de mine? Crezi că am vrut să fiu bolnavă şi tu să suferi, să te omori, deşteptule? Doar Domnul de Sus poate hotărî cînd plecăm în ţărînă, nu noi, muritorii de rînd! Eşti mai laş decît aş fi putut crede, degeaba îmi spui poveşti, cum că, să escaladăm munţiii Himalaiei şi de pe vîrful lor să strigăm că am reuşit, că am învins boala, că mereu vom fi împreună! Laşule, aprinde încă una, sudeazăle, băiete, doar aşa vom învinge, nu-i aşa? Dacă n-ai băut, nu uita de centrală?! A trîntit fereastra fără să aştepte replica bărbatului aflat în concediu doar de două zile, încă nu să ştia de-adevăratelea chinul ce-i încorsetase trupul şi mintea. Niciunul dintre ei nu a mîncat de cină, ăl de afară a dus cîinii în garaj şi a deschis gazul la centrală, sus, în camere, fiind destul de răcoare. Abia tîrziu, înainte de-a se

lungi fiecare în patul său, bărbatul, după multe minute de răstălmăcire a gîndurilor, a pronunţat printre corzile vocale inundate în noianul de lacrimi:

- Noapte bună, scumpete, somn uşor, şapte purici pe-un picior, unii să te sărute şi mîine dimineaţă...

- Da, da, sîngele să mi-l sugă şi veştedă să fiu sub pătură, alta să-mi ia locul, răule, crudule...

- Eşti nebună, nebuno, ai luat-o pe arătură, fata tatii, noapte bună! Nu s-a mai auzit nici o replică, tăcerea încercînd să se lase în camere, deşi era abia înainte de zece seara. Precum sfredelul zbîrnîie-n piatră, ţîrîitul telefonului a sfredelit încăperile, de sub ei, din garaj, declanşîndu-se corul de urlete al celor trei javre, cîinele, căţeaua şi fiica, Fulg, Ema şi Rita. Bărbatul a sărit de sub aşternut, a traversat holul şi s-a oprit în două secunde lîngă agasantul aparat. Inima îi galopa de parcă urca o pantă la 45 de grade, respiraţiile prelungi şi profunde demascîndu-i suferinţa înaintată din piept. Pe scurtul traseu a găsit şi clipa să întrebe cît se poate de nervos:

- Cine poate să sune la ora asta, femeie? Ce fiinţă fără inimă poate să te caute la aproape zece noaptea? Nu, nu e normal, astăzi am spus de vreo trei ori, o să scot telefonul din priză, fir-ar mama lor, o să le arăt că sunt mai şmecher decît ei. Aloo, cine e domnle la o oră aşa de tîrzie? Poftim? Dumneata eşti, cumătra Margareta? Ce s-a întîmplat, e aşa de urgent? Este rău, sigur, am fost la Iaşi şi am vorbit cu profesorii, dar, cumătră, nu ar fi mai bine să discutăm despre problema noastră altădată? Da, s-a culcat, nu aş vrea să o deranjez, îi comunic mîine. Spuneţi, vă aud! Să facă slujba Sfîntului Maslu, înţeleg, înţeleg, îi zic. Ulei, făină şi un maiou cu care se îmbracă mai des, da, da, am priceput cumătră, am priceput, dar uite, văd că e în spatele meu, v-o dau să vorbiţi, nu-i nimic, nici o scuză cumătră, pa, pa! Elvira ascultase vorbele pronunţate de Alexandru, probabil stătuse lipită de tocul uşii încă de la începutul convorbirii. A luat receptorul din mîna soţului, s-a proptit de marginea servantei şi a început să accepte o mulţime de întrebări despre boala depistată. Grijuliu, soţul a luat un scaun de la masa din sufragerie, i-a făcut semn şi i l-a aşezat sub fund să-i fie comod, bănuind că nu discuţia va fi de durată. După vreun sfert de oră, timp în care soţul se strecurase în pat şi citea ziarul Ziua, a aşezat telefonul în furcă şi apoi s-a oprit în pragul dormitorului său, încercînd să-i explice sumar informaţiile căpătate. Obosită şi nervoasă a început să pronunţe cu tonul ridicat, la un moment dat, răstindu-se:

- Măi, tu asculţi ce spun, sau ai adormit cu ziarul pe frunte, deşteptule?

-Da, mamă, am dedus multe chestii din discuţia purtată, dar propun să reluăm dialogul mîine dimineaţă, nu vrei?

-Sigur, sigur, domnul e frînt, ce-i pasă de mine la ora asta?

-Păi, măi, fato, e aproape unsprezece noaptea, toată ziulica ne-am pierdut-o aiurea, ne-am certat şi am vorbit la telefon cît nu am vorbit într-o lună, eşti de acord cu mine? Ce putem face la miezul nopţii, doar să aprindem fitilele să ardă mai tare cînd noi ne contrazicem, spune cu glasul la fel de ridicat, asta doreşti? Tată, ţie îţi trebuieşte odihnă, nu ceartă şi contraziceri cu mine, trebuie să fim uniţi în idei, totul să decurgă strună! În modul acesta...

În loc de răspuns, Elvira i-a trîntit uşa de la cameră şi bodogănind a plecat spre dormitorul său, întîi oprindu-se cîteva clipe în baie pentru necesităţi biologice. Pe timpul nopţii, în subconştientul lui Alexandru a tăbărît hoarda de coşmaruri, răscolindu-i somnul,

fragmentîndu-i-l fără milă, încît, dimineaţa cînd s-a ridicat în pat pe la şase era mai obosit decît atunci cînd s-a culcat. Din reflex, a intrat în baie, a luat lighenuşul din cadă şi l-a aşezat în chiuvetă pentru a curge apă caldă, convins că trebuie să se bărbierească. Zgomotele produse au trezit-o pe soţie, care nu-şi închidea uşa camerei, întrebîndu-l speriată, ca şi cum seara nu se întîmplase nimic:

- Ţi-e rău, tăticelule, de ce te-ai sculat atît de devreme?

-Să mă bărbieresc, Elviro, trebuie să fiu ca neamţul, la şapte încep serviciul!

- Măi, omule, măi, ai uitat, eşti în a treia zi de concediu! La auzul frazei, bărbatul s-a trezit de-adevăratelea, întreaga dezmeticeală bulversîndu-se în neant şi dîndu-i libertatea să pronunţe cu uşurare:

- Doamne, că bine zici Elvi, dragă! Te pup cu drag, dacă nu-mi spuneai cred că ajungeam la spital, mă făceam de rîs în faţa colegilor! Eei, oricum, nu mai dorm, mă duc jos în bucătărie, acolo găsesc de lucru cu siguranţă.

-Of, tontilici, tontilici, cum ai să te descurci fără mine?

-Iar începi, de dimineaţă începi cu tînguielile? Femeie, judecă pozitiv, învaţă să gîndeşti ca o învingătoare, scumpete, altfel cum vrei să urcăm pe Himalaia?!

- Da, da, ai dreptate, o să treacă puţin timp pînă mă obişnuiesc cu ideea, mi-e tare teamă, omuleţ preţios, nu vreau să mor, pricepi, vreau să-mi văd nepoţii amîndoi la şcoală, să-l apuc pe Vlad că termină opt clase iar Tudor că intră în clasa întîi. Of, of, pînă atunci mai sunt trei ani, iar unii dintre colegii tăi prevăd că mai trăiesc şase, nouă luni! Chiar dacă el se găsea în pragul uşii de la ieşire, iar ea, disperată, izbucnise de dimineaţă în plîns, bărbatul s-a întors spre camera de unde soţia tocmai ieşea, la mijlocul holului întîlnindu-se şi îmbrăţişîndu-se cu patima îndrăgostiţilor aduşi în faţa faptului împlinit, despărţirea pentru mai multă vreme sau pentru totdeauna. Nu a durat mult, s-au bătut pe spate unul pe altul, au scuturat frunţile împăienjenite de gîndurile triste şi reale, şi mai ceva decît soldaţii la ivirea colonelului, au rostit concomitent aceleaşi vorbe transmise în minte de puterea lui Dumnezeu:

- Să trăiţi, am înţeles, nu se va mai repeta, e spre bine nostru! Au zîmbit unul spre celălalt, au ridicat în sus pumnii strînşi şi i-au atins simbolic, ambii mai rostind încă o frază:

- Spre victorie, sus pe vîrful Everestului! Fiecare şi-a văzut de treburile sale vreo oră, el a luat mica degustare în bucătărie, apoi i-a adus sus ceaiul din mentă cu lămîie şi două feliuţe de pîine prăjită. Cînd l-a văzut că intră pe uşă, sărmana, i-a spus neputincioasă:

- Vai, Alex, dar nu mi-e foame, mai bine te ocupai de căţeluşi! Of, se putea altfel, ai şi tras din mahorcă, răule! Cum vrei să urcăm muntele, dacă nu te protejezi deloc? Singurul sprijin pentru noi doi, ai rămas doar tu, Alexandre! Dute, cară-te în baie şi clăteşte-ţi gura, îmi face greaţă, nu pricepi, vrei s-o iau de la capăt cu boraciul? Abia m-am liniştit niţel, domnle, nu vrea să înţeleagă, nu bagă deloc la tărtăcuţă, deştept e, Doamne! Prins cu mîţa în sac, vinovatul a executat ordinele, spunîndu-i mai întîi:

- Le-am dat, am tăiat cîte două căpuleţe de fiecare, cum le zici tu, apoi i-am adus în bucătărie cu tot cu ligheane. Mai importantă e grija pentru ei decît pentru tine, Elviro. Bine, dacă te apucă greaţa îţi fac din nou o fiolă de metoclorpramidă, mai sunt vreo două în dulap. Dacă e cazul...

- Nuuu, nu vreau să mai aud de asemenea medicament, m-a zăpăcit complet, cred că şi din cauza lui m-am simţit ieri aşa damblagită. Te rog să nu-l pronunţi, să cauţi altceva pentru greaţă, poate din plante, fără efecte secundare, să-l tolerez mai uşor. Măi, n-auzi, sună soneria, e cineva la poartă! După ce i-a aşezat pe noptieră tava cu cele de-ale gurii, s-a dus repede în sufragerie să privească pe geam. Surprins, a strigat spre soţie:

- Ei sunt, au ajuns cu noaptea în cap!

- Care ei, omule, nu poţi fi clar în relatare?

-Petrică şi Casandra de la Piatra Neamţ, acum ai înţeles? Cobor să deschid poarta, încă nu am descuiat-o, mamă. Tu rămîi în dormitor, îi invit direct sus.

-Bine, bine, du-te repede, nu comenta, nu-i fă să aştepe în faţa porţii!

- Uff, parcă am spus că fac altceva, numai eu comentez, tu nu dai deloc din guriţă, nu? A ieşit pe uşă şi pornind spre poartă a salutat din mers prietenii musafiri, adăugînd:

- Cer iertare, am omis să descui poarta, de cînd m-am sculat tot mi-am găsit de lucru, dă, aşa e în concediu. Gata, s-a rezolvat, deschid larg porţile să bagi maşina în curte!

- Nu, nu, Alex, nu stăm mult, n-are rost, stă bine unde am lăsat-o, nu încurcă pe nimeni, numai dacă pleci tu undeva, atunci fă-o!

- Nu, încă nu mi-am făcut planul pe azi, vă aşteptam pe la prînz, dar harnicii de voi aţi pornit la drum foarte devreme. A îmbrăţişat şi a sărutat pe fiecare, spunîndu-le:

- Hai, hai să mergem sus, Elvira vă aşteaptă. Auziţi cum schelălăie trupa, sunt în bucătărie şi nu pot să iasă, simt că a intrat cineva străin în curte.

-Amice, nu vrem să stăm prea mult, cel mult o oră şi o ştergem înapoi. La prînz mi-am planificat să fim acasă. Am venit să-i aduc Elvirei nişte lucruri sfinţite şi să-i recomand anumite sfaturi, după care plecăm, la două trebuie să ne luăm nepotul, pe Rareş de la cămin. Înţelegi, matale, domnule medic? Pronunţase Casandra către el şi fără să-i aştepte răspunsul, sobră a continuat în şoaptă:

- Chiar aşa e Alex, nu sunt interpretări greşite sau eronate cum se mai zice, poate nu e adevărat, măi?! Săraca de ea cum se simte, ce spune?

-Eei, dragi prieteni, unde nu dă Domnul să fi greşit medicii, să nu am nevasta bolnavă şi să fie linişte în casă! Dar starea ei demască prezenţa unei boli, nu sunt nici un fel de dubii, oameni buni. Hai, hai mai repejor pe scări, obrăznicuţa se uită pe geamul de la sufragerie, să nu audă ce discutăm. I-am spus să stea în pat, să nu ameţească dacă se ridică, imediat o ia vertijele şi greaţa. Nu vrea să... De pe balcon, prin geamul deschis la sufragerie s-a auzit vocea subţire, feminină:

- Vă salut băieţi, bine aţi venit, mă bucur mult să vă văd, hai, mai repejor, mai repejor. Pe la cît aţi plecat de la Piatra, pe la şase, şapte, nu?

-Da, Elvira, pe la şapte, în două ore am fost aici, am oprit direct în poarta voastră, maşina merge brici, baba mea nici nu şi-a dat seama cînd am intrat pe stăduţa de la voi! Hai, că urcăm, urcăm îndată şi... Pronunţase bărbatul abia sosit, fără să uite să laude calităţile maşinii şi mai cu seamă pe ale şoferului cu abilităţi remarcabile. Au intrat în holul dintre dormitoare şi sufragerie unde i-a întîmpinat Elvira, rugîndu-i insistent:

- Nu, nu, vă rog, nu vă descălţaţi! Casandra, te rog mult, o să-ţi fie rece la picioare, hai, ascultă-mă, fată dragă!

- Lasă, măi, Elvi, numai preoţii şi doctorii nu se descalţă cînd intră în casă la oameni! Noi...

- Voi sunteţi prietenii noştri, vă rog, ascultaţi-mă, haideţi măi, mă supăr, pe cuvînt!

- Bine, Elvi, bine, te ascultăm, te ascultăm, nu te mai obosi, te rog eu, fetiţo!

- Mulţumesc de înţelegere, înaintaţi, intraţi în sufragerie. Atît de matinali, neaţi luat prin surprindere, ne scuzaţi! Alex, du-te şi fă-le cîte o cafea, nu-i aşa, copii?

-Nu, nu vă deranjaţi cu nimic, am servit acasă cînd am plecat, acum două ceasuri, nu-i aşa, bărbate?

-Casandra are dreptate, Alex, nu coborî, am venit pentru altceva, baba mea vrea să-i dea unele sfaturi lui Elvira şi cu asta punct, am aşezat i-ul unde trebuie! Ai înţeles, hai să luăm loc pe scaune, timpul e foarte preţios, zboară, neică! S-au aşezat toţi patru pe scaunele de la masa din sufragerie, după care Petrică, obişnuit să dea comanzi la cei din preajmă prin deformaţia profesională, a spus către frumoasa şi atletica parteneră:

- Babo, dă-i drumul la muzicuţă, doar ştii pentru ce am venit! Oarecum iritat de tonul prietenului, Alexandru l-a rugat:

- Măi, Petrică, insist, nu-i mai spune aşa soţiei tale, e cea mai tînără dintre noi, măcar în casa mea spune-i altfel, spune-i Sanda şi gata, te rog frumos -Da, domnle director, ordinul se execută! Sanda, dă drumul la sfaturi, nu de asta am venit?

-Nu mai sunt director de mulţi ani, sunt doar medic internist, amice, lasă gluma pentru altă dată. Sanda, ai cuvîntul, noi dorim să profităm cît mai mult de vizita voastră, deja am întîrziat cu medicaţia, Elvira a dorit în mod special, spunene ceea ce ai de spus.

-Are dreptate Alex, uite Elvi, am adus în sacoşa asta nişte lucruri sfinţite la Mînăstirea Neamţ după slujba Sfîntului Maslu. Ştii ce înseamnă denumirea? Nu, nu ai cum, poate nu ai avut ocazia, tu mergi la biserică în Sfînta Duminică? Nu-i nimic, dar de acum va trebui să mergi la slujbe şi să te rogi pentru sănătatea ta şi a celor dragi ţie. Sau la început vei putea să chemi cel puţin doi preoţi acasă pentru a ţine aici rugăciunile, de exemplu într-o zi de miercuri sau de vineri, trei săptămîni la rînd, ei ştiu şi cu siguranţă vor veni, mai cu seamă că sunteţi o familie cunoscută, nişte oameni cu pretenţii şi posibilităţi. Am fost ieri la mînăstirea Neamţ şi m-am

rugat pentru sănătatea ta, acolo am dus o sticluţă cu ulei, un kilogram cu făină şi un maiou, pe care v-a trebui să-l îmbraci în fiecare zi pînă la

următoarea rugăciune, poate chiar vinerea asta, azi, miercuri nu mai ai cum, n-aveţi cînd să stabiliţi cu preotul din parohie. Slujba constă din Psalmi, un fel de imnuri de implorare directă a lui Dumnezeu şi rugăciuni către sfinţi ca să intervină pentru cei care se roagă. Pe lîngă aceasta sunt adăugate şi şapte citiri din Evanghelii, precedate de şapte citiri din alte scrieri ale Noului Testament, în special epistole ale Sfîntului Pavel şi Iacov. După fiecare set de scrieri scripturistice, preotul face o rugăciune în genunchi, ca mijlocitor al celor ce se roagă, cerînd iertarea păcatelor şi sfinţirea uleiului pus înainte. La sfîrşitul slujbei, preoţii ung cu uleiul sfinţit, în formă de cruce, pe credincioşi, pe frunte, ochi, urechi, nas, buze, piept şi pe dosul palmelor, sau numai pe o parte din zonele enumerate, spunînd: „Doamne Sfînte, doctorul sufletelor şi trupurilor noastre, vindecă pe roaba Ta Elvira de orice boală trupească sau sufletească”. Nu zîmbi Alex, ar fi bine să stai lîngă ea cînd vor sluji preoţii, vă rog să mă credeţi, puterea Domnului este mare, o va ajuta pe Elvira să se vindece. Pînă atunci, Elvi, chiar de astăzi te vei unge cu ulei din sticluţa adusă de mine şi vei îmbrăca maioul sfinţit la mînăstire. La prînz, dragă prietenă, să faci o mică mămăliguţă, nu trebuie să pui toată făina din pungă, mai laşi şi pentru mîine şi poimîine cîte o porţie, din care vei mînca o parte din ea. Elvi, tu spui Tatăl nostru cînd te culci, sau Crezul?

-Tatăl nostru mi-l spun, Crezul nu-l ştiu tot! Nu am avut...

- Stai, stai, nu te acuza, uite aici, am adus şi cărţuliile astea bisericeşti, chiar de la Mînăstirea Neamţ luate special pentru tine, trebuie să intri în tainele bisericeşti, Elvi, noi ţinem la tine, la voi amîndoi, să n-o luaţi glumă, am văzut şi am auzit multe minuni ce s-au întîmplat după slujba Sfîntului Maslu şi, bineînţeles, credinţa în Biserică şi în Dumnezeu! Alex, Elvi, ascultaţi-mă, am venit să vă întindem o mînă de ajutor, n-am ajuns aici să vă mint, Doamne, să nu rîdeţi pe ascuns, ar fi mare păcat din partea voastră. Elvi, să n-o iei în glumă, dar va trebui să te rogi de trei ori pe zi, dimneaţa, la prînz şi seara, nu mult, măcar un sfert de ceas de fiecare dată. Dacă vei parcurge conţinutul broşurilor, vei găsi singurică rugăciunile cele mai potrivite în cazul tău. Sfîntul Maslu e una din cele şapte Sfinte Taine, aduce vindecarea fizică şi spirituală prin ungerea cu ulei sfinţit prin Harul Duhului Sfînt. Altfel... A întins pe masă vreo trei, patru cărţi pentru iniţierea în tainele bisericeşti, a continuat să vorbească cu multă patimă pe parcursul întregii convorbiri, ceilalţi trei neîndrăznind să o întrerupă, captivaţi de importanţa noutăţilor auzite. După mai bine de jumătate de oră, musafira a răsuflat uşurată de parcă ar fi scăpat de-o mare povară, încheindu-şi alocuţiunea prin două, trei fraze succinte:

- Elvira, am venit cît de repede am putut să te ajut! Începe şi tratamentul recomandat, e treaba medicilor, dar la fel de important este şi ceea ce ţi-am spus! Pentru noi sunteţi nişte prieteni deosebiţi, am citit, am citit Alex în cărţile tale cum ne vedeţi şi voi pe noi, ei, da, şi de asta am venit, simt că m-a trimis Domnul să-mi ajut prietenii la ananghie! Aş mai continua, dar la masă suntem patru, aşa că...

- Buun, pot să spun o vorbă babo, pardon, domle director, băi, Sando, mă laşi? Are dreptate nevasta mea, s-o ascultaţi, şi eu am văzut multe în meseria avută, dar mai sus decît noi e Dumnezeu! Tu ce faci, Alex, cum te simţi cu inima? Ce spun

doctorii de boala ta, te-ai mai căutat? În ce stadiu eşti, n-ai aprins nici o mahorcă pînă acum, înseamnă că-i rău? Alexandru părea agăţat de mai multe dileme şi nu-i ieşea răspunsul pe vîrful limbii pentru ai răspunde prietenului la întrebare. Atît de pătruns era încît iau izbucnit lacrimile care i-au înecat cuvintele la ieşirea prin corzile vocale. Ochii i s-au înceţoşat şi cînd în cele din urmă a reuşit să scoată două cuvinte, timbrul vocii gutural i-au demascat neputinţa de-a articula şi pronunţa cum trebuie fraza. Brusc s-a ridicat de pe scaun şi făcînd semne din mîini i-a lăsat să înţeleagă că iese pentru cîteva clipe afară, Elvira scuzîndu-l prin două, trei comentarii inutile la urma urmei:

- Măi, Petru, nu trebuia să-l întrebi, în ultima vreme sunt şi eu curioasă, de fapt interesată de gravitatea bolii ce-o are, dar nu vrea să-mi zică nimic. Acum, după ce ştiu ce mă aşteaptă pe mine, i-am zis, măi, omule, măi, o să te poţi descurca singur, te doare, zi-mi cît mai e vreme, să găsim o femeie pentru a găti şi a spăla rufele, pe cineva de încredere, dar deocamdată spune că se va descurca singur, că va avea grijă doar el de casă.

-Da, Elvi, dar dimineaţa cînd merge la serviciu, tu ce-ai să faci, cine ştie cum vei tolera citostaticele? De fapt ştii de acum patru ani cînd ai făcut pentru sîn, era tare rău, nu-i aşa?

-Vai, de mine şi de mine, groaznic de rău Casandro, dar atunci o aveam pe Nina, nora lui nenea Hristache, fată grozavă, curată şi foarte cuminte, aveam toată încrederea în ea. Păi, cît am stat la Iaşi cu operaţia şi Alex îşi făcuse culcuşul în maşina parcată în curtea spitalului Sfîntul Spiridon, deci cam douăsprezece zile, ea a avut grijă de casă şi de Fulg. Nu i-am reproşat nimic vreodată, n-am avut ce, pur şi simplu. Altceva doream să zic, trece printr-o situaţie dificilă, e foarte zdruncinat de cîteva zile, de cînd a aflat ce am şi ce urmează, îl apucă plînsul de cîteva ori pe zi, îl văd eu, e foarte trist, nu are chef de vorbă, iar eu, din pricina nervilor încordaţi la maximum, una, două mă leg de el, îl cicălesc de la lucruri mărunte, îmi dau seama, dar nu reuşesc să mă abţin, crede-mă, Dumnezeu să mă ierte!, se destăinuia gazda, în vremea ce-şi făcea semnul crucii în repetate rînduri. După vreo cinci minute a revenit în mijlocul lor Alexandru, care duhnind a fum de ţigară a şi fost luat la rost de celălalt bărbat:

- Dar, bine, Alex, te-am întrebat de fumat şi fără să-mi fi răspuns ceva, ai ieşit afară şi ai pus în practică afurisitul de nărav! Prietene, ăsta exemplu dai tu la cei pe care vrei să-i vindeci?, lovind în masă cu pumnul cît un baros, zgomotul trezindu-l pe Alexandru din visare, motiv să deschidă gura şi să pronunţe cu fermitate:

- Am înţeles, Petrică, am înţeles, dar te-ai întrebat prin ce stare trec? Sigur, nu ai avut cînd, nici nu te acuz, dar lasă-mă în soarta mea jalnică, numai eu ştiu ce se întîmplă cu mine! Măi, prieteni dragi, pentru că aţi venit la noi să ne întindeţi mîna, am să vă spun doar vouă ce boală am la inimă. Ar trebui să mă operez pînă nu se ivesc anumite complicaţii, deci cît mai repede, poate chiar anul în curs! Dar cum să fac operaţia, oameni buni, cine să aibă grijă de Elvira mea scumpă? Şi pentru ce să mă operez, dacă ea are o asemenea boală? Ei bine, nu concep să rămîn singur în hardughia asta, am ales, voi pleca odată cu ea! De ce să mai sufăr şi eu, nu suferă

ea pentru amîndoi?! Poate nu înţelegeţi, dar ăsta e singurul meu drum, băieţi, altfel..., firul vorbelor fiindu-i oprit de intervenţia energică a prietenei sfătoase:

- Vorbeşti tîmpenii şi prostii, Alex, înseamnă că noi am venit cu nişte sfaturi de care tu ai şi început să-ţi baţi joc, să le ei în derîdere, păcătosule! Nu mă aşteptam tocmai din partea medicului care ar trebuie să încurajeze pacientul, să-i ridici moralul şi încrederea în orişice fel de mijloc ce-ar combate o boală aşa de gravă! Măi, amice, măi, Dumnezeu le-a adus pe toate pe faţa pămîntului, numai că oamenii sunt orbi sau le ignorează, aşa cum faci tu cu poveţile mele bisericeşti! Elvira, nu-l asculta, să începi tratamentul şi să-mi urmezi în paralel şi sfaturile mele, ai să vezi în timp, Dumnezeu o să te vindece! Noi o să mai tragem cîte o fugă şi săptămîna următoare şi chiar şi cealaltă, aşa m-a sfătuit părintele stareţ de la mînăstire, mi-am propus să fac trei slujbe ale Sfîntului Maslu şi să-ţi aduc cele trei articole. Ştii ce vreau de la tine, din casa voastră adică, un kilogram de mălai, un litru de ulei şi în mod special un tricou sau un maiou din cele purtate, pînă cînd o să revin să-l porţi pe cel adus de mine, da?

-Bine, Sando, bine, dar nu-i prea mare deranjul pentru voi? Ce, eu nu pot să merg la biserică şi să mă rog, doar e la cinci sute de metri de casă?

-Ba da, Elvi, dar poate n-o să ai puterea fizică din cauza citostaticelor! Sau puteţi chema măcar doi preoţi să facă la voi slujbele Sfîntului Maslu. Rugăciunile le putem face şi noi şi voi şi alţii în aceeaşi vreme, nicăieri nu spune că sunt interzise concomitent, din contra, e mai bine să se roage mai mulţi odată pentru cel lovit de boală, pentru cel îndrăgit de prieteni! Elvira, ai înţeles ce ţi-am spus? Măi, Alex, ai băgat în cap sfaturile mele? Am bătut drumul pentru că sunt convinsă că fac un bine, deşteptule, n-am venit aici de florile mărului, pricepi, nea Nae? Tu eşti cu medicina iar noi cu mîna Celui de Sus, singur o să te convingi că vom face echipă bună, că Elvira, protejată de Dumnezeu se va tămădui, băiatule! Cu asta am terminat, plecăm, vă dorin numai bine şi ne ţineţi la curent prin telefon pînă data următoare, da? Hai, bărbate, sus, uite ce repede a trecut mai bine de o oră, ce mai aştepţi?

-Da, babo, pardon, da Casandro, să trăiţi, ordinul se execută nu se discută!, şi fostul comandant a sărit în picioare luînd poziţia de drepţi, cu mîna dreaptă lipită de frunte salutînd întreaga adunare. Gestul şi atitudinea bunului amic l-au făcut pe Alexandru să zîmbească pentru prima dată de la sosirea celor doi prieteni, lucru remarcat de soţia evlavioasă a acestuia şi să pronunţe:

- Aşa, domnle doctor, aşa trebuie mereu, cu zîmbetul pe buze şi cu sufletul la Dumnezeu! Pentru Elvi eşti baza pe pămînt, pentru amîndoi, protecţia Domnului!

- Elvi, stai în casă, merg singur să-i conduc, ne te expune aerului de afară, a început să bată vîntul şi nu mai este chiar aşa de frumos ca ieri. Mergi în pat, spune-mi dacă vrei să-ţi mai aduc ceva din bucătărie?

-Să verifici ce fac căţeluşii, dacă au apă şi lăptiuc în căniţe, mie nu, nu-mi trebuie nimic! Şi, vezi, vezi, poate îţi aprinzi altă mahorcă, îţi baţi alt cui în piept! Să urci repede, avem de discutat unele probleme, pricepi?

-Da, da, colonele, fac şi eu ca Petru, am înţeles, îndată mă conform ordinului primit!

Au ieşit din casă şi au înaintat agale spre poartă, unul mai gînditor decît altul, după care cei doi odată urcaţi în maşină, femeia a coborît geamul la portieră şi a spus lui Alexandru hotărîtă:

- Vezi Alex, o să te convingi de cele auzite de la mine şi la anul o să ajungi să te operezi, băiete, Dumnezeu e mare, minunile numai de El sunt săvîrşite! Să ai grijă de Elvira, auzi?

-Da, da, şi de cîini, altfel nu se poate, ai auzit-o la plecare! Mulţumim pentru vizită şi drum bun!, cei doi făcîndu-i semne cu mîinile la despărţire, răpsunzîndu-i la fel gestului făcut de el. Maşina a demarat în trombă, luînd-o la stînga pe şoseaua ce ducea spre Bacău şi de acolo la ei acasă, la Piatra Neamţ. Trist şi îngîndurat, Alexandru urca treptele din curte cu intenţia de-a se opri în bucătărie, trezit cît de cît la realitate de hărmălia celor trei căţelandri lăsaţi acolo închişi. A început să bodogănească vorbe fără rost adresate neastîmpăraţilor alertaţi de plecarea musafirilor şi a grăbit paşii pentru a întrerupe zgomotul şi ai linişti. Mai avea doi, trei metri pînă la uşă, cînd ţîrîitul telefonului l-a îndemnat să iuţească paşii, forţîndu-l să pronunţe:

- Cine mă-sa o fi? Nici nu am condus bine pe unii la plecare că mă şi sună alţii la telefon!, în faţa bucătăriei deschizînd uşa şi luînd receptorul de pe frigider, clipe cînd Fulg, Ema şi cu Rita s-au strecurat afară ca săgeţile printre picioarele obosite.

-Da, da, familia Grigoriţă! Aa, cumătră Margareta, mă bucur, adică ne bucurăm dacă veniţi pînă la noi în deal. Sigur, sigur, suntem acasă, doar am intrat în concediu de luni. Bine, bine, îi spun chiar acum. Da, am rugat-o să stea la pat, zilele următoare o duc să înceapă curele. Da, dacă veniţi vorbim direct, nu are sens să consumaţi impulsurile, cumătră. Bine, bine, vă aşteptăm pînă în prînz, acum un minut au plecat prietenii de la Piatra, Petrică şi Casandra! Cum? De ce nu au trecut şi pe la dumneavoastră? Păi, au intrat, au stat doar o oră şi au şters-o direct acasă, nu s-au mai dus la nimeni. Au venit special pentru Elvira, da, da, cu anumite sfaturi bisericeşti. Dar, hai porniţi, discutaţi direct cu ea, cam despre aşa ceva ne-a vorbit şi cei doi, bine? Da, sigur, am fost la Iaşi, e rău, lucrurile sunt negre, nu e deloc bine. Ştii, cumătră, mi-e tare greu să explic prin telefon, în zilele ce urmează tot o să primim de la neamuri şi de la alte cunoştinţe şi atunci ce fac, stau lîngă telefon întruna?! Mulţumesc de înţelegere, da, da, vă aşteptăm, pa, pa!, a aşezat receptorul în suportul de pe frigider, dar a şi început să tune din gură:

- Mama voastră de javre, nu poate omul să facă o mişcare, că aţi tulit-o afară, mizerabililor! Lasă, că am grijă de voi, azi nu o să vă dau nimic de mîncare, drept pedeapsă! Nuu, aşa nu se poate cu astfel de animale..., oprindu-şi cuvintele tocmai cînd auzea afară de la geamul camerei sale:

- Alex, cu cine te cerţi, frăţioare, tot cu căţeluşii mei dragi? De ce nu-i laşi înăuntru, afară le e frig, sărăcuţii de ei?

-Măi, femeie, măi, ei sunt vinovaţi, au şters-o printre picioare cînd am ridicat telefonul să vorbesc!

- Cine a fost la telefon? Hai, bagă-mi puişorii în bucătărie şi vino sus să-mi dai detalii!

- Tu, mamă, abia au ieşit, poate au nevoie să alerge şi să-şi facă nevoile, văd că nu am găsit nimic pe jos! Îi las un sfert de ceas şi îi bag după aceia, nu-i bine?

- Afară le e frig, cheamă-i şi dacă intră închizi uşa, ce-i aşa de greu, omule?

-Off, Doamne, Doamne, mă omori cu javrele tale, trebuie să stau portar la uşă şi atunci îţi convine, deşteaptă foc ce eşti!

- Vezi, vezi, nu au trecut decît trei zile şi te-ai săturat, şi bagă de seamă, n-ai avut de făcut mîncare, n-ai avut de pus rufe în maşina de spălat, n-ai avut de întins şi de călcat, şi cîte şi mai cîte n-ai avut de făcut din treburile femeii în casă!

- Măi, mamă, taci şi închide geamul, urc sus să ne sfătuim!

- Măi, tot şmecher eşti, n-ai răspuns la întrebare, cine a fost la telefon?

-Doamne, Doamne, am avut cînd să-ţi zic, dacă m-ai luat în primire cu purandeii de curte, puteam să vorbesc cu două guri odată? Cumătra Margareta, vine cu cumătrul Artemie Sava la noi într-o scurtă vizită! Dorea detalii la telefon, i-am spus să urce mai repede la noi şi o să stăm de vorbă şi cu ei! Cam asta a fost tot, acum ce fac, chem cîinii sau urc scările în casă?

-Fă ce vrei, doar am vorbit mai înainte, eşti bărbat descurcăreţ ai spus, nu?, în următoarea clipă a închis fereastra, bărbatul neavînd cu cine să mai comenteze. Era douăsprezece şi zece cînd cumetrii anunţaţi au intrat în sufragerie. Precum Casandra, doamna Sava a adus aceleaşi lucruri sfinţite la biserica Sfîntul Dumitru din faţa blocului lor. Lovită şi ea cîndva de necaz, a insistat şi a iniţiat-o în treburi bisericeşti pe noua şi apropiata suferindă, convinsă că Domnul o va ajuta:

- Cumătră Elvira, te rog să ai încredere, doar ştii de ce-am suferit acum cîţiva ani, uite, astăzi sunt întreagă, datorită ajutorului dat de Dumnezeu, crede-mă, Elvi! Nu-i nimic, şi eu o să merg trei săptămîni la rînd la bisercă, o să rog preotul să facă Sfîntul Maslu, tot aşa, ori îmi dai din casă ulei şi făină, dacă nu le i-au eu din oraş, dar neapărat un veşmînt, o haină, un maiou, ceva ce-l porţi lipit de corp, pentru sfinţire. Nu-i nimic dacă ţi-a adus şi Casandra, nu-i nimic dacă merg şi mă rog la biserică pentru matale, cumătră, cu cît sunt mai multe rugăciuni cu atît e mai bine, să ştii! Ce-are a face, în timpul ăsta noi două ne rugăm, eu şi Sanda lui Petrică, iar dumneata mergi şî începi curele cu medicamente. Gata, nu vrem să vă reţinem, hai, Artemie, ridică ancora, nu sta!, cel vizat, tot fost comandant, actualmente tînăr pensionar, a luat poziţia de drepţi şi salutînd ca la paradă a pronunţat:

- Să trăiţi, am înţeles! Gata, ancora e ridicată!, după care a îmbrăţişat pe rînd gazdele şi le-a urat multă sănătate, rugîndu-i să-i ţină la curent cu evoluţia stării fizice a îndrăgitei cumetre şi bună prietenă de familie. La fel ca şi pe prima pereche, tot singur a condus pe cumetri, la întoarcere chemînd trioul de patrupezi să intre în bucătărie. S-a uitat la ceasul de pe dulap şi a început să bîiguie de unul singur, căţeluşii înfometaţi privindu-l miraţi de vorbele fără nici un înţeles pentru ei.

-Doamne, s-a făcut ora unu, a trecut jumătate din zi mai iute decît fulgerul pe cer! Ce-i duc acum de mîncare, scumpetei mele dragi?! E tot mai nervoasă, tot mai cicălitoare cu mine, sărăcuţa, o înnebuneşte teama de boala tîmpită, e tot mai stresată, sărmana! Merg să mă sfătuiesc cu ea, dar, oare la ăştia să le mai tai nişte gîturi sau gheare? O să-mi spună ce să fac, mai bine merg acum la ea, uitînd să se întrebe şi altceva, el, el nu trebuia să mănînce, doar ora unu era stabilită pentru a sta la masă în concediu?

Nu au mîncat de prînz, fiecare motivînd diferit aceeaşi cauză, după amiaza scurgîndu-se într-o atmosferă tensionată şi de îngrijorare. După ora şase au început să curgă apelurile telefonice din Ardeal, de la rudele cele mai apropiate Elvirei. Răul abia începea, soţiei bolnave fiindu-i foarte greu să se deplaseze din patul din dormitor la telefonul din sufragerie. Alexandru trebuia să stea mai mereu prin preajmă, singurul avantaj fiind televizorul deschis pentru aflarea noilor ştiri. După şase ale zilei a început să facă gimnastică, de pe duşumea se ridica în picioare la telefon apoi alerga în dormitorul Elvirei să o sprijine să vină să vorbească, să explice şi să iar să explice întregul necaz, cum a început, cum se simte şi ce urmează să facă în viitorul imediat. Care mai de care mai sfătos şi cu mai multe cuvinte de compasiune, minute la rînd stătea în picioare, pînă cînd soţul tot mai nervos a înghiţ în sec şi în cele din urmă a adus un scaun de la masă şi l-a ajezat sub fundul bolnavei să stea mai comod. Cînd a condus-o în dormitor la un moment dat, a îndrăznit să rostească:

- Elviro, aşa nu se poate, toată lumea vrea să afle pe rînd date despre suferinţa ta! Nu-ţi fac bine aceste plimbări neaşteptate, te menţin într-o stare de tensiune de care tu nu ai nevoie. Nu o să te mai chem decît dacă consider că-i necesar, o să le dau eu explicaţii sumare şi cu asta basta! Ce-am devenit noi, post telefonic de informaţii? Pentru motivul ăsta mi-am luat o săptămînă de concediu? Lasă că le arăt eu ce trebuie, m-am săturat, nu rezist să ridic receptorul şi să vorbesc toată ziua de boala soţiei mele, înţelegi, Elvi?

-Te înţeleg, te înţeleg omule, dar sunt rudele mele şi vor să afle cum mă simt!

- Bine, mamă, dacă i-ai dat lui frate-tu detalii, de ce trebuie să mai dea telefon şi nevastă-sa să mă întrebe despre aceleaşi lucruri? Şi ai auzit la ce oră, tu ai vorbit cu Ioan la şase, iar ea sună la zece noaptea pentru a afla de la mine dacă este sau nu este adevărat! Păi, se poate, îmi arde la miezul nopţii să vorbesc tot despre asta? Vară-ta Coca de la Cîmpia ce-a vrut, doar ai vorbit cu ea duminică seara cînd i-ai zis că vom pleca la Iaşi, apoi i-ai dat detalii luni după amiază cînd ne-am întors, acum ce puteai să-i mai zici?

-Nu fi rău, Alex, ştii cît de credincioasă e, exact ca şi Casandra lui Petrică sau cumătra Margareta a lui domnul Sava. M-a povăţuit aceleaşi lucruri, să începem neapărat rugăciunile împreună cu doi preoţi, la care tu să-mi fii alături, nu trebuie să lipseşti. Că va merge la biserică să se roage şi ea, iar săptămîna următoare trage o fugă să-mi aducă şi ea cele trei lucruri, uleiul, făina şi un tricou. Oamenii odată loviţi de soartă au învăţat multe de la biserică, de acolo şi-au adus alinarea în casă, sunt binevoitori, vor să-mi explice ce trebuie să fac, să mă sprijine şi pe mine Bunul Dumnezeu, nu trebuie să te supere fapta lor. Dacă îmi ajută Domnul o să merg mîine la biserică să vorbesc cu părintele din parohie, să facem acasă slujbele Sfîntului Maslu. Abia după...

- Nici un abia după, mîine te i-au cu forţa la spital şi începi tratamentul, fată, pricepi? Ai auzit ce-a spus Casandra, rugăciunile cu preoţii pot fi făcute şi după aia, nu-i aşa? Nu mai putem amîna, sunt medic şi trebuie să-mi fac meseria, iar cu chestiile astelalte desigur că sunt de acord, le vom face acasă după ce vorbim cu preoţii, Elvi.

- Bine, bine, omule, lasă-mă o jumătate de oră să mă spăl şi să-mi fac un mic băgăjel, dacă aşa vrei tu, la ora unsprezece noaptea! Nu a mai adăugat nimic bărbatul, nu a îndrăznit o vorbă să sufle în afara celor spuse pînă atunci, liniştindu-se în sinea lui că soţia suferindă i-a dat ascultare. A doua zi, dis-de-dimineaţă cu mare dificultate a reuşit femeia să se ridice din pat şi

să-şi ducă la împlinire nesecitățile biologice, fără de voie dar de nevoie strigînd cu glasul vlăguit:

- Alexandre, nu ştiu dacă o să reuşesc să mă îmbrac, nu vrei să mă ajuţi puţin?

-Cum să nu, scumpo, spune-mi ce să fac?

-Deschide uşa la şifonier şi uită-te pe ultimul raft de sus, în stînga, acolo vei găsi pijamalele mele, i-a una dintre ele şi scoate-o pe pat. Dimcolo pe... Cam un sfert de ceas i-a luat bărbatului timp să adune cele solicitate de soţie şi să le adune într-o sacoşă. Transpirase de atîta foială, încît partenera, sesizîndu-i fruntea palidă şi încărcată cu broboane nu s-a putut abţine să nu-l împungă ironic:

- Hopa, eşti ud numai după cîteva mişcări, tată? Ce-ai să faci de acum, dacă va trebui să le faci singur, eu fiind ţintuită la pat? Vezi cîtă treabă are femeia în casă, şi mai aveţi curajul să faceţi mofturi, să comentaţi uneori!

- Off, Doamne, Doamne, cît ţi-am reproşat ţie ceva?

-Nu, vorbeam la general, dar poate şi tu vei face la fel în următoarea perioadă care numai Cel de Sus ştie cît de scurtă va fi!

- Te rog să o termini Elvira, ce te-a apucat tocmai cînd amîndoi pornim să escaladăm munţii Himalaiei? Ce mi-ai promis acum două zile, iubito? Vedem cum aranjăm cu colega, dimineaţa urmezi perfuzia iar cînd se termină, pe la prînz te aduc acasă, nu-i bună ideia?

-O, ce bine ar fi, noaptea să dorm în patul din casa mea, omuleţule! Ce om de treabă am găsit în viaţă, oare ce m-aş fi făcut fără tine? Altfel..., fraza fiindu-i întreruptă de ţîrîitul telefonului, urmat la două, trei secunde de urletele celor trei căţeluşi din garaj. A pornit grăbit în sufragerie, a ridicat receptorul şi a întrebat furios:

- Ce vrei domnle la prima oră, da, abia ne clătim ochii, ce naiba doreşti? Aa, tu eşti măi, Cristi, ce te-a apucat să suni cu noaptea în cap, tată? Da, da, a acceptat, într-o jumătate de oră plecăm, încă nu a ieşit cu nevoile, poate după ce soarbe o gură de cafea, lasă, vedem noi cum facem. Pentru asta ai telefonat? Bă, aseară dacă nu au sunat vreo zece, înseamnă că mint, tăticule, pe cuvînt de onoare, era să mă cert cu mamă-ta din cauza telefoanelor. I-am şi spus, după amiază o să-l scot din priză între două şi cinci, la fel voi proceda după ora nouă seara, lasă-mă omule în pace, doar nu stau ei sau voi cu ea, eu sunt ţeapăn în casă, dar nu o să-mi găsesc locul chiar lîngă telefon. Da, da, cînd ne întoarcem la prînz vă sun eu, bine? Măi, nu ştiu cîte zile va dura, abia astăzi doctoriţa stabileşte planul de bătaie. Vedem, sigur că da, întîi analizele, să ştim de la ce constante pornim. Multe informaţii nu-ţi pot da, să ajungem acolo şi vom afla, dar dacă sunt prins în discuţii aflu o p..., na, ce vrei să spun altceva! Bine, bine, nu m-am enervat, sunt din piatră, toată lumea poate să lovească în ea iar eu tot stană să rămîn, nu-i aşa? O salut, o salut, da, da îi transmit, îi transmit, tăticule, pa, pa!, după care a trîntit receptorul în furcă şi iar a

turuit vrute şi nevrute la adresa celor mulţi care nu-şi găseau altă treabă decît să-i toace nervii şi aşa supraîncordaţi.

-Cine a fost, tată, şi ce-a vrut de la tine?

-Eei, na, fiu-tău, l-a apucat grija şi mila pentru tine, pentru părinţi! Întreba dacă te-ai decis să mergi la spital, i-am răspuns afirmativ şi s-a liniştit. Toată ziua nu întreabă...

- Măi, iar te legi de ei, de fiu şi de noră? Chiar n-ai pic de milă faţă de mine, şi în ziua cînd merg la ghilotină, parcă aşa ai zis, nu, şi în clipele astea nu mă cruţi?

-Confunzi noţiunile, mămăică, despre altceva vorbeam cînd am zis că suntem mereu cu ghilotina deasupra capului, nu făceam referinţe la ceea ce urmează să începi tu astăzi. Mai bine tac, este singurul refugiu cînd trebuie să mă justific ţie, dacă nu vrei să înţelegi şi îmi răstălmăceşti vorbele. Pe la opt şi jumătate erau gata. Alexandru a coborît scările şi a deschis uşile de la garaj, apoi poarta şi a scos maşina în stradă. Afară sufla un vînt rece, deşi era sfîrşit de noiembrie nu căzuse prima ninsoare. Elvira încuiase uşa de la casă şi cu greu păşea pe trepte, cînd şi-a adus aminte de o chestiune importantă, anunţîndu-l:

- Măi, bărbate, un moment, să strig la cumnată şi la frate-tu, că le las cheile de la poartă să vină să mai verifice ce fac căţeii în bucătărie pînă cînd ne întoarcem noi, pentru că..., terminase de coborît şi apropiindu-se de gard, a strigat de parcă ar fi luat undeva foc:

- Ninnoo, Vichea, e vreunul dintre voi pe afară?

-Da, Elvi, ce s-a întîmplat de strigi în gura mare, scoli vecinii, fată dragă!, i-a răspuns de dincolo de gard bărbatul cu vocea groasă.

-Măi, vă las cheile, o rog pe cumnată să treacă pe la noi să vadă ce fac căţeii, cam după ora unsprezece, bine? Plecăm la spital şi..., îndată cuvintele fiindu-i întrerupte de vocea soţului din stradă:

- Elviro, nu-i nevoie dragă, mă pot repede eu după ce îţi fixează perfuzia, o jumătate de oră pot lipsi de lîngă tine. Poate fac şi nişte cumpărături, doar mi-ai făcut lista, am vorbit despre asta, nu?

-Băi, hotărîţi-vă odată, sau vă e teamă că vom cotrobăi prin bucătărie?

-Eşti nebun, frate, numai la asta nu m-am gîndit, eeii, aşa şi pe dincolo, cu tine nu poate discuta cineva serios! Eu am vrut să..., fiind întrerupt de vocea subţire a soţiei care tocmai încuia poarta cu cheia:

- Ai dreptate, Alex, am uitat, dar sigur te repezi pînă acasă să-i vezi, da?

-Hai femeie să plecăm, altfel ajungem la prînz, iar aici trebuie să accept vorbele miştocare ale fratelui şmecher ca întotdeauna!

- Da, da, are dreptate bărbatu-tău, numai el ştie ce face, alţii freacă menta de dimineaţă pînă seara, nu vede ce...

- Da, frate-miu, e iarnă şi nu sunt frunze-n copaci, altfel ziceam că unii taie frunze la cîini, asta ai vrut să adaugi, nu-i aşa? Nu i-a auzit răspunsul, în clipa ce soţia a urcat în maşină a demarat pe calea ce-i ducea la spital, ce-i conducea pe urcuşul munţilor Himalaiei. Ca de

fiecare dată cînd pleca de acasă, a început să facă semnul crucii pe întreaga durată cît spunea rugăciunea, Elvira respectîndu-i atitudinea şi ascultîndu-i cuvintele:

105

- Sărut mîna şi picioarele, Doamne Dumnezeule, dă-mi sănătate şi putere de muncă. Sărut mîna şi picioarele, Doamne Dumnezeule, dă-i sănătate şi putere de muncă Elvirei dragi, auraşul meu scump. Sărut mîna şi picioarele, Doamne Dumnezeule, dă-le sănătate şi putere de muncă nepoţilor şi copiilor mei. Sărut mîna şi picioarele, Doamne Dumnezeule, dă sănătate şi putere de muncă fraţilor şi rudelor de sînge şi celor îndrăgiţi de mine. Sărut mîna şi picioarele, Doamne Dumnezeule, dă sănătate şi putere de muncă la toţi de sub aripa Ta ocrotitoare.. Călăuzeşte-mă şi ajută-mă pe drumul ce l-am pornit, Eşti singurul nostru sprijin, amin, Doamne. .... III SUB GHILOTINA VIEŢII -Bună dimineaţa, colega, bună dimneaţa doamna doctor Doina Pagulea. Am reuşit să o conving, am adus-o, e pe băncuţa din hol. Vă rog mult, cu siguranţă vă v-a întreba cît mai are de trăit. Să nu o dezamăgiţi, să vorbim aceeaşi limbă ca şi domnul Lucian Miron, statistica lor, a Clinicii e mai aproape de realitate. Contează mult pentru psihicul pacientei, ştiţi ca şi mine, uneori mai trebuie să minţim puţin.

-Am înţeles domnule doctor, staţi liniştit, voi avea grijă. Oricum, fiecare pacient răspunde diferit la tratament, poate doamna va fi unul dintre cei norocoşi, mai ales dacă ziceţi că e o luptătoare. Deci să începem, unde se află?

-Pe băncuţa din hol, doamna doctor, să o chem?

-Nu, nu-i vorba de pacientă, e vorba despre localizarea formaţiunilor! Am discutat la raport, mi-aţi zis că mergeţi să verificaţi la Iaşi, iar eu v-am sugerat să treceţi şi pe la Clinica Oncologică, să luaţi legătura cu conferenţiarul Miron, apoi să reveniţi şi să-mi arătaţi întreaga documentaţie. Poate aţi uitat domnle doctor, nui nimic, trauma e mare şi înţeleg. Vreau să văd documentele, ecografia, schema de tratament şi ce altceva aveţi despre boala doamnei inginere.

-Da, da, uitaţi-le în această mapă, să nu se piardă. Hepatice, sunt secundare.

-Hîrtiile trebuiesc trase la xerox, originalele rămîn la dosar, e necesar să fac referatul la Casa Judeţeană de Asigurări pentru aprobarea citostaticelor.

-O pot chema pe soţie?

-Nu, nu, merg eu, doar o cunosc din urmă cu patru ani, are fişă de la curele după extracţia sînului! Avem altă locaţie, doar ştiţi, nu mai suntem înghesuiţi în secţia de ginecologie. Vreau s-o invit personal în singura rezervă, acolo unde se schimbă asistentele. Va suporta altfel, nu trebuie să stea în salon cu celelalte paciente, să vadă zilnic cum arată, să le citească suferinţa pe faţă. S-a ridicat de pe scaun, apoi a pronunţat către asistenta şefă:

- Aurora, uite documentele doamnei Grigoriţă, fă-i foaie de internare, dar mai întîi trimite infirmiera să pregătească rezerva, să fie lună acolo, înţelegi?

-Da, doamna doctor, doar am lucrat la medicală cu domnul doctor Grigoriţă, toată stima pentru dumnealui. Pregătesc seringile şi vacuetele pentru analize, nu?

- Sigur, sigur, luăm analize şi începem şi tratamentul! Să mergem la soţie şi so invit să se schimbe în rezervă. Au mai schimbat cîteva cuvinte legate de schema de tratament, solicitîndu-i ca internist să-şi spună părerea şi să noteze în foaia de observaţie cînd va fi adusă. De acord cu propunerea, au rămas să continue conversaţia în prezenţa pacientei pentru a recepţiona direct recomandările dietetice şi alte sfaturi medicale legate de odihnă, de întărirea moralului suferindului cu astfel de boli. Între timp au părăsit camera de lucru şi se îndreptau spre băncuţa unde îi aştepta simpatica pacientă.

-Aa, bună dimineaţa doamna ingineră, ne revedem după atîţia ani, eei, cum e?

-Cum să fie doamna doctor? Este rău, spune doctoroiul meu, dar simt eu, lucrurile nu sunt deloc bune, uitaţi cum arăt, m-am topit de vreo lună de zile. Nu pot să mănînc, mi-e greaţă şi una, două vomit, totul se învîrte în jurul meu, de cîteva zile am probleme cu scaunul, şi cîte şi mai cîte, cîte bube rele toate în fundul meu s-au adunat. Nu am avut nimic trei ani şi jumătate, dar uitaţi, lupul a stat ascuns în pădure şi m-a atacat din nou, fir-ar să fie, nu mi-a fost de ajuns prin ceam trecut, în loc să ies la pensie, s-ar putea să mor, nu am dreptate?

-Nu, nu trebuie să puneţi problema în modul acesta, nu trebuie să vă lăsaţi cuprinsă de disperare. E greu, dar trebuie să ne unim forţele şi să învingem boala. O să mai vorbim despre asta, acum veniţi cu mine în rezerva unde veţi fi cazată în localul nostru nou. Am vorbit cu soţul dumneavoastră, facem vreo zece perfuzii cu hepatoprotectoarele recomandate de internist, verificăm rezultatele şi după aia dăm prima cură cu citostatice.

-Adică nu încep de astăzi cu ele, amînăm zece zile?

-Doamnă ingineră, e necesar să susţinem ficatul, el suferă în întregime, şi apoi cînd vin peste el citostaticele e şi mai solicitat, mă înţelegeţi?

-Am crezut că voi scăpa cu zece zile mai repede, numai eu ştiu cît am suferit în urmă cu ani de la cele şase şedinţe. Of, Doamne, Doamne, ce mă aşteaptă pe mine! Speram să fiu cît de cît aptă de muncă pentru acasă, acuşi vine Crăciunul şi cîte nu sunt de făcut în casa omului. Şi, dacă îmi permiteţi, cîte şedinţe trebuie să urmez în afară de astea zece zile?!

- Staţi aşa, doamnă, acum facem perfuzii cu aspatofort, cu arginină şi cu alte medicamente simptomatice, iniţial întărim ficatul, organismul în general, şi după aia începem prima cură cu citostatice.

-Daa, dar cîte sunt de toate, cîte luni am de făcut la rînd?!

- Păi, cum să vă spun, după şase luni verificăm prin noi investigaţii imagistice la Iaşi, ne consultăm cu domnul conferenţiar Miron şi vedem atunci ce urmează să faceţi. Dacă totul decurge bine, terapia poate dura ani şi ani, cel puţin aşa spune statistica, doamnă, rămîne să...

- Am priceput, am priceput, rămîne la latitudinea Domnului de Sus! Degeaba mă duce cu zăhărelul domnul meu soţ, degeaba îmi descrie viitorul în roz, de fapt...

- Nu, nu asta am dorit să spun, ci depinde şi de felul cum tolerează organismul fiecărui pacient, doamnă ingineră, cum suportă anumite efecte secundare. Cel mai principal lucru e să

aveţi psihicul tare, în rest, sunt posibilităţi de combatere a unor incidente ce pot apare pe parcursul terapiei. Pentru a vă veni în ajutor, am discutat cu soţul dumneavoastră, după fiecare perfuzie vă poate lua la prînz acasă, a doua zi

107

urmînd să ne reîntîlnim tot aici în rezervă. Mai greu va fi pentru dumnealui, dar s-a oferit să asigure singur serviciile de îngrijiri medicale pe durată cît sunteţi plecată, eu ştiu, o injecţie, o clismă sau ce alceva trebuie, dacă va fi nevoie, desigur. Sau vă poate aduce înapoi la orice oră, pentru a interveni asistenta de serviciu. Nu e voie, dar avîndu-l acoperire pe colegul meu, fac excepţie, îşi asumă el răspunderea. Să sperăm că totul va decurge bine, trebuie, v-am spus, să fim mereu optimişti. Iar cura cu citostatic o vom aplica într-o singură zi, a doua zi, pa, externarea. Acum, haideţi, faceţi-vă comodă, imediat vine Aurora să recolteze analizele, apoi să vă fixeze perfuzia cu întăritoarele hepatice. Eu plec, urmează să încep vizita. Faceţi cum vreţi domnule doctor, ori mai staţi cu soţia, ori veniţi pe la prînz cînd termină tratamentul. Atunci putem vedea şi analizele, din curiozitate, sigur.

-Da, da, e mai bine aşa, eu rămîn iar el să meargă, are unele treburi de făcut acasă!, explodase cuvintele din gura frumoasei soţii.

-Aşadar decizia aparţine pacientei, domnle doctor, puteţi pleca pentru a profita de cîteva ore. Prin urmare din clipa aceasta doamna îmi aparţine, întîi vă ia Aurora analizele şi apoi continuăm cu perfuzia, da?

-E bine cum spuneţi. Amice, poţi pleca, ai grijă de ce ţi-am spus, pa! A rămas în rezerva din noul spital, iar el a plecat în oraş să facă unele cumpărături şi apoi s-a dus acasă să deretice unele sarcini administrative. Vîntul sufla accentuînd frigul afară, motiv să nu-i lasă pe căţei în curte. Intrat în bucătărie le vorbea în vreme ce toţi trei ţopăiau în jurul său şi săreau care mai de care pe genunchi, hărmălaia iscată făcîndu-l să uite pe moment de greutatea ce-i apăsa sufletul:

- Ce este, măi, copii, vreţi să ştiţi unde-i mămăica? Of, Doamne, Doamne, deaţi putea percepe durerea mea şi suferinţa ei şi apoi să ni le alungaţi departe, undeva atît de departe încît să uităm de ele, ce nu v-aş da eu vouă? De mîncat nu aţi mîncat din oscioarele lăsate în blid, doar lapte a băut careva dintre voi, în rest, aţi împrăştiat mîncarea pe jos şi aţi făcut o droaie de mizerie, potăi obraznice ce sunteţi. Numai a cîine miroase, dacă vine cineva la noi s-ar speria, şi-ar pune batista la nas şi ar ieşi fulger afară. Un pic o să ieşiţi prin curte pînă revin. Of, of, of, merg în cameră să mă schimb şi mă întorc să spăl pe jos, cîteva ore îmi găsesc de treabă pentru a trece mai repede vremea. Hai, hai, fără invitaţie specială! Urca scările sprijinindu-se de balustradă şi privea spre înălţimea bolţii cereşti de parcă ar fi căutat adevărul despre viitorul partenerei de viaţă şi al cuplului de aproape patru decenii. Făcea semnul crucii, rugîndu-se fără a-l fi auzit vreo fiinţă umană, ci doar căţeluşii blocaţi instantaneu din hîrjoneală, cu urechiuşele ridicate şi ochii holbaţi spre stăpîn, atenţi, uimiţi de-o forţă invizibilă. Spiritul i se răscolise, era prima oară cînd se afla singur în maiestoasa casă şi vorbele nu au întîrziat să iasă printre corzile vocale inundate de lacrimi şi să străpungă liniştea din curte:

- Doamne, Dumnezeule, de astăzi au început adevăratele chinuri, de astăzi a început adevărata tragedie pentru ea şi pentru mine! Ne vei da puteri să rezităm, şi cîtă vreme vom îndura? Mă vezi pe mine în stare să rămîn fără ea, fără fiinţa căruia îi ador orişice părticică din ea? Nu,

Doamne, nu te mint, ştiu că Tu eşti Cel care ne decizi zilele, dar îmi voi pune capăt la zile imediat ce va dispărea, dacă nu chiar cu

o zi înaintea ei! Iartă-mi decizia, dar aşa cum i-am spus, repet, este foarte greu să simt deasupra gîtului ghilotina prinsă de-un fir de păianjen! Nu pot, nu pot să mă abţin, mai bine intru în camere, parcă sunt urmărit de-o lume întreagă prin ochii acestor căţeluşi îndrăgiţi de Elvira mea preţioasă..., lacrimile i-au ţîşnit, i-au înecat graiul şi vorbele nu puteau fi rostite, a zbughit-o pe ultimele trepte şi a deschis uşa de la intrare, nu mai suporta privirile căţeilor intraţi parcă în transă. După jumătate de oră a revenit în bucătărie, a dat drumul la aragaz şi a pus oala cu apă la fiert pentru a pregăti supa din zarzavaturi după reţeta soţiei. A adus din beci legumele, secunde cînd cei trei patrupezi l-au însoţit pe scări ştiind să le scoboare, şi a început să le cureţe cu grijă de teama să nu-şi taie degetele cu instrumentul folosit întotdeauna de Elvira. Nu avea dexteritatea şi fără să-şi dea seama şi-a auzit vocea de parcă ea ar fi fost lîngă el:

- Eeei, tăticelule, nu te rîde de mine, le-aş curăţa mai uşor cu cuţitul, nu am folosit niciodată chestia asta! Să vezi ce bună va fi supa cînd va fi gata, abia aştept nota acordată de maistrul casei, aşa nu..., lătratul lui Fulg l-a întrerupt, motiv să revină cu picioarele pe pămînt şi să-l întrebe:

- Da, Fulg, vorbesc singur, băiete, deja mi-e dor de ea! Bine, bine, nu fă atîta gălăgie, na, vezi, deşteptule, au început să latre şi ele, fir-ar voi de potăi, numai corul vostru îmi lipsa în linişte..., din nou s-a oprit, în geamul uşii apărînd silueta cumnatei Niculina care şi intrase fără să bată în el, pronunţînd cu aer îngrijorat:

- Ia tăceţi băi, ce naiba nu-i dai afară, Alex, îţi place să urle şi să se schelălie în încăpere?! Ce faci acolo, ai grijă, ai grijă la degete, medicul trebuie să le aibă întregi, altfel poate lua uşor boala de la pacienţi. Uite, v-am adus nişte tocăniţă de cartofi cu carne de iepure de casă, a tăiat Cezar unul, iar în oliţă e nişte ciorbă pentru felul întîi. Ai dus-o la spital pe Elvira? Ce faci, înveţi să faci mîncare?

-Da, Niculino, şi am lăsat-o pînă la prînz, cînd mă duc să o aduc acasă. E rău pentru amîndoi, nu am cu cine schimba o vorbă, nu am cui să-i cer un sfat. Nu, iale înapoi, ştii că nu pot să mănînc carne de iepuraş, îmi este milă, zău, e o chestie psihică, nu pot, te rog.

-Măi, Alexandru, poate mănîncă Elvira, de cîteva zile n-a reuşit să gătească, aşa mi-a zis ea, săraca femeie, ce, ea îi bucuroasă? Mă supăr, te rog, hai, încearcă la prînz, o să vezi, măcar ei o să-i placă. Te las, mi-s oalele pe aragaz, frate-tu e plecat la un drac de vecin, mecanicul Paul de capul străzii, repară la o maşină. Să mă anunţaţi cînd sosiţi, vreau să vin după-amiază la ea să vorbim, îi ţin de urît cîteva ore. Cînd termini concediu? Pînă atunci eşti acasă, dar după aia v-aţi gîndit la cineva, aţi găsit vreo soluţie? Intrăm în plină iarnă, vine frigul, vin sărbătorile, ce faceţi singuri, cum o să vă descurcaţi, dacă săraca femeie nu poate nici de ea să-şi aibă de grijă? Nu vezi ce-o slăbit, s-a uscat într-o lună, omule, îi piele şi oase, şi ce frumoasă era! Sunt multe de făcut, trebuie să vă hotărîţi, să găsiţi o menajeră bună, ea ce zice?

-Niculino, lasă-mă în apele mele, o să vorbeşti cu ea, uite, ah, cît pe ce era sămi tai degetul cu rahatul ăsta de piesă! Bine, lasă-le aici, vom vedea ce facem, mulţumesc, nici ea nu cred că

poate din cauza bolii, of, uite că ţîrîie telefonul, trebuie să-mi şterg mîinile de nisip şi să ridic, da, pa, la revedere, nu pot să te

conduc, vezi şi tu că..., în clipa cînd cumnata ieşea din bucătărie şi-a şters degetele cu un ştergar şi apoi a ridicat receptorul din suportul de pe frigider.

-Aloo, da, eu sunt Ioane, te salut cu drag. Da, da, acum este la spital, la ora cînd vorbim e cu perfuzia pusă. Nu prea are vene bune, da, da, a reuşit asistenta, ia luat analizele şi apoi în alt loc, prin altă înţepătură a fixat perfuzia cu întăritoare pentru ficat. Aşa e procedura, abia după vreo zece perfuzii urmează prima cură cu citostatice. Depinde cum vor ieşi analizele, dar sigur înaintea fiecărei administrări trebuie sprijinit ficatul şi întregul organism. Nu, nu, nici vorbă de vitamine, nu este indicat, ar duce la înmulţirea celulelor cancerigene, omule. Doar hepatoprotectoare şi dexametazonă, un preparat cortizonic pentru a evita reacţiile alergice ale citostaticului. Ce să fac, pregătesc o supă de zarzavaturi şi felul doi nişte cartofi naturi sau piure, dar nu cred că ştiu, o să văd eu, asta e situaţia. Carne? Nu, nu poate mînca, adică are voie, dar o refuză. I-aş da brînză de vaci sau lapte cu biscuiţi, chestii din astea mai simple, trebuie să ingere proteine animale, numai că ţine să postească, na, aş vrea, ce-i pot face eu, nu pot să-i bag cu forţa pe gură, frate! Bine, bine, o să te ţin la curent cu toate, omule, sigur. Aş vrea să le comunici tu neamurilor din Ardeal, n-am cum să stau în fiecare seară lîngă telefon, iar ea, sunt mulţumit dacă poate să meargă la baie pentru necesităţile intime, nu are putere să meargă pînă în sufragerie ori de cîte ori sună telefonul. Te rog, Ioane, ţine-i tu la curent cu noutăţile pe care o să ţi le transmit tot la două seri, bine? Nu, am numai pînă la sfîrşitul săptămînii, de luni merg la treabă, tată. O să vedem cum pocedăm, sigur, sigur, numai că e tare încăpăţînată, nu cred că ar accepta pe nimeni să-i umble prin casă. Aşadar, te voi suna diseară pentru a te informa despre analize şi despre cum a tolerat perfuzia din prima zi, bine, vă îmbrăţişez pe toţi din casă, pa! Orele treceau cu greu, pînă la prînz ar fi trebuit să aştepte acasă încă vreo două ore. Terminase de gătit supa şi cartofii natur, ştersese pe jos urmele lăsate zilnic de cei trei, aşa că, îmboldit de neastîmpărul din suflet a hotărît cu voce tare spre ei, speriindu-i, sărmanii crezînd că le făcea lor observaţie:

- Doar nu-s nebun să aştept încă două ore, mai bine merg la spital şi stau de vorbă cu ea de pe marginea patului din rezervă! Gata, lighioanelor, vă las iarăşi singure, pa şi pusi, gaşca lui Papuc, merg la mama să-i ţin de urît, apoi o aduc..., închizînd uşa şi lăsîndu-i ca şi dimineaţă, în bucătărie. Tocmai se urca în maşina lăsată în faţa porţii, cînd s-a auzit strigat de fratele care avea locuinţa gard în gard cu a sa, dar derutat de ţîrîitul soneriei din curte a telefonului ce începuse să sune în urma lui, motiv de-a declanşa corul celor închişi în bucătărie, a răspuns cu întîrziere:

- Salut, Cezare, salut! Ce-ai spus?

-Sună telefonul, nu te întorci să vezi cine e? Auzi ce-i acolo, au început să urle din cauza semnalului!

- Nu mă întorc, m-am săturat, dacă stau în casă trebuie să ridic receptorul din jumătate în jumătate de oră! Iar cu melodia căţeilor m-am învăţat, dacă nu apuci să ridici repede telefonul din furcă, gata, îşi încep serviciul, urlă melodia preferată. Fulg este principalul vinovat, încă de cînd era singur aşa făcea, acum este mai rău, îl acompaniază şi fetele, Ema şi Rita!

- Da, măi, dar dacă sună sora de la Vaslui?

110

- Să-i fie de bine, frate, nu mă întorc, nu vreau să-mi meargă rău azi!

- Şi dacă sună la mine ce să-i zic?

-Nu are de ce, i-am spus aseară despre ce urmează să facă Elvira, e la curent cu totul! Băi, m-au înnebunit telefoanele, aproape toate rudele ei din Ardeal au dat telefon şi, săracă mea femeie, abia venea sprijinită de mine în sufragerie. I-am aşezat un scaun în colţul servantei, dar e greu, omule, o ţin de vorbă cîte un sfert de oră, nici nu ajungem la pat, că şi sună altcineva, şi tot aşa, tot aşa, dă explicaţii la fiecare despre asemenea boală, nu-i chiar simplu pentru femeia care este în cauză. Eu îi întăresc pe-o parte psihicul, iar ei pe partea cealaltă i-l doboară cu sutele de compătimiri şi de sfaturi băbeşti. O să-l smulg din priză, zău!

- Te cred, omule, asta-i situaţia, săraca de ea! Ce faci, îmi laşi cheile sau nu?

-Nu, nu, Cezare, sper să ne întoarcem în două ceasuri, nu-i nevoie, nu au ce să facă, doar mizerie pe jos.

-De ce nu-i laşi, omule, afară, au cuşcă, sunt cîini, nu le e frig, doar nu-i gerul lui Sucilă? Cu ai mei cum fac, ce, îi împopoţănez cum procedaţi voi? Îţi convine să speli în fiecare zi rahatul lor de pe jos?

-Măi, lasă-mă cu sfaturile, sunt sătul pînă peste cap, nu ţi-am spus adineaori, în fiecare seară primesc de la vreo zece, acum te-ai apucat şi tu? Ne sunt dragi şi cu asta subiectul este încheiat, pa! Cînd va fi nevoie o să apelăm la ajutorul vostru, nu-ţi fă griji să te doară capul. Am plecat, hai, vreau să stau lîngă Elvira, discutăm de-ale noastre dacă stăm unul lîngă altul, altfel..., a închis portiera, a pornit motorul şi după ce a prins volanul cu mîna stîngă a început să-şi facă semnul crucii cu dreapta şi să spună Celui de Sus simpla lui rugăciune. Emoţiile au şi pus stăpînire pe sufletul tot mai îngîndurat de la o zi la alta, inima galopa să-i spargă pieptul, să se elibereze din strînsoarea impusă de soartă, suflul îi vuia pînă-n creştetul capului. A închis căldura din maşină, transpiraţia invadase trupul agitat cum fusese şi în urmă cu trei, patru ani la operaţia suportată la sîn de soţie. Abia aştepta să ajungă în rezerva unde sărmana parteneră începuse calea lungă fără răspuns. Cu fiecare an trăit împreună se cimentase în jurul cuplului un zid greu de comentat pentru cei din preajmă, un liant diferit unindu-i pentru vecie. Nicicum nu reuşea să elimine viciul, pînă la spital a aprins două ţigări, alte două piroane înfipte în piept. Mîinile tremurau pe volan, la fel genunchii şi tălpile pe pedale, nerăbdarea de-a ajunge lîngă stăpîna sufletului dominau întregul lui Alexandru Grigoriţă. Nu a avut răbdare să cheme liftul, a urcat pe scări două etaje şi s-a oprit direct în rezerva unde o lăsase dimineaţă. Nu l-a văzut cînd a intrat, ţinea în mîna liberă o revistă din care citea, perfuzia fiindu-i ataşată pe cealaltă întinsă pe marginea patului. Bucuros că a ajuns unde dorea, animat de curiozitatea greu de stăpînit nu bătuse în uşă, ci s-a trezit dintr-o dată vorbindu-i:

- Salut, Elviraş, am ajuns, din nou sunt lîngă tine! Cum tolerezi substanţele, mai ai de pus vreun flacon?

-Ce-i, măi, omule, de ce eşti agitat şi palid precum lumînarea? S-a întîmplat ceva cu vreunul dintre căţeluşi, răspunde-mi odată?!

- Bravo, Elvi, întrebi de ei, de mine nici nu-ţi pasă, nu?! Aşteptam de la tine aceeaşi reacţie pe care am trăit-o de cînd am plecat de aici, senzaţia că simţi lipsa celui mai apropiat suflet, al meu! Fac bine drăcuşorii, nu le lipseşte decît prezenţa

ta, încolo au făcut de toate, nu te consuma. Merg să întreb pe doamna doctor, de la tine nu am aflat nimic. Poftim?

-Gata, tontilici, e ultimul flacon, apoi acasă. Zece zile voi urma tratamentul şin ultima zi citostaticele, Alex. Întorci nasul, priveşti pe geam îndepărtarea, acolo unde întrezăreşti vreo zînă? Du-te la colegă, află analizele şi dă-ţi cu părerea, ştii cît mă interesează, ai promis că nu-mi ascunzi nimic. Cum procedăm de luni, tu începi serviciul, nu? Următoarea săptămînă va trebui să vin în fiecare zi sau să stau toata perioada tratamentului aici?

-Eşti, nebună, doar ştii că nu o să te las, cum să stau singur în casă? Adică, pardon, după tine, nu aş fi singur, am cîinii, pe Fulg, Ema şi Rita, nu Elvi, doamnă Grigoriţă?

-Măi, n-o ştergi să întrebi de analize?

-Ba da, ba da, abia aştept să văd cum au ieşit, să ştiu ce regim alimentar să-ţi recomand, fată scumpă! Merg să o caut şi revin imediat cu detaliile. Analzele erau dezastroase, probele hepatice arătau suferinţa grea a ficatului, la fel toţi markerii specifici afecţiunii neoplazice ieşiseră pozitivi. Din nou s-a lăsat pradă emoţiilor şi transpiraţiei greu suportabile, nu reuşea să-şi pună ordine în gîndurile bulversate, cum să procedeze cu soţia, să-i spună sau nu, stresul să nu o afecteze şi mai mult dacă va afla constantele biologice. Văzîndu-i fruntea palidă şi plină de broboane de transpiraţie, colega l-a prins de mînă şi i-a zis:

- Domnule doctor, vă e rău? Luaţi loc pe scaunul din faţa biroului şi o să punem cap la cap tot ce ştim pentru a găsi modalitatea diplomatică de-a proceda cu doamna. E foarte curioasă, întruna a întrebat-o pe asistentă cum au ieşit, bineînţeles că nu şi-a permis să-i spună ceva, dumneavoastră cum credeţi că ar fi mai bine?

-Să-i spunem realitatea, aşa am hotărît, nu vreau să-i ascund nimic, numai astfel îi căpătăm încrederea şi va lupta alături de noi, de partea medicală. V-am spus, este o luptătoare, trebuie să ştie adevărul pentru ca noi să reuşim în munca noastră, stimată colegă.

-Cum vreţi, părerea mea era s-o protejăm, să-i mascăm constantele, să nu-i facă rău cînd le-o afla. Mergeţi singur sau vreţi să fim amîndoi?

-Eeii, dragă Doina, la boala ce-o are, cît crezi că o poate ajuta minciuna? Îmi menţin părerea şi-mi asum întreaga responsabilitate. Să fim împreună, tocmai pentru ai demonstra că avem aceeaşi părere, sunteţi de acord?

-Atunci să mergem acum, dacă a terminat perfuzia o şi luaţi acasă, iar mîine dimineaţă să fie aici la prima oră, să termine mai devreme. Au ieşit din birou şi au mers în rezerva unde pacienta stătea pe marginea patului şi aştepta liniştită, palidă, sleită de puteri dar care a schiţat un zîmbet şi a întrebat cu tentă ironică:

- Eei, v-aţi hotărît asupra sfaturilor ce trebuiesc date? Cum e doamna doctor, cum e Alex, mă decapitează urgent sau nu boala, cîte luni îmi acordaţi? Luaţi prin surprindere de tonul întrebării, medicii s-au privit unul pe celălalt, niciunul dintre ei neavînd curajul să răspundă imediat. Fără a fi inventiv, bărbatul şi-a sumat răspunderea, pronunţînd:

112

- Oh, curajoasa tatii, îţi vom spune exact cum au ieşit şi ce urmează să facem împreună, bine? Sunt rele, Elvi, exact cum ne-am aşteptat în concordanţă cu boala. Am vorbit cu doamna doctor, nu-ţi vom ascunde nimic, doar ştii, am discutat cu tine, poate greşim că trebuie să afli adevărul din gura soţului, poate nu, pentru că tu eşti o luptătoare şi ai nevoie de sprijinul nostru, nu de minciuni. Noi am pornit la un drum lung şi cu ajutorul Domnului sper să reuşim, ştii despre ce-i vorba, de urcuşul pe munţii Himalaiei, iubita mea. Altfel..., fiind întrerupt de colega speriată de sinceritatea soţului pacientei suferinde:

- Domnule Grigoriţă, vă arde de glume, de metafore pentru a concepe poezii, nu realizaţi adevărata dramă a soţiei? Lăsaţi literatura pentru altă dată, acum e momentul să discutăm despre medicină, vă rog să...

- Doamna doctor, sunt obişnuită cu el, vrea să mă încurajeze să învingem bolile noastre, dacă vom reuşi rămîne de văzut cînd ajungem pe vîrful munţilor, al Everestului, cum spune scriitorul...

- Staţi, staţi puţin, de ce vorbiţi la plural, doamnă ingineră, îmi scapă ceva?

-Păi, cum, nu ştiţi cît de suferindă îi este inima lui?

-Elvi, Elvi te rog să termini, suntem aici pentru a lupta împotriva bolii tale, nu pentru a mea, pricepi?

-Bine, bine, viteazule, am înţeles în ce stadiu sunt cu boala, hai, du-mă acasă, dacă îmi dă voie colega ta! Înşfăcată de nedumerire, doctoriţa Pagulea a ridicat din umeri şi a spus:

- Bine, bine, faceţi cum doriţi, am avut o zi încărcată cu enigme! Ne întîlnim tot aici mîine, deci, la revedere. Nici nu a ieşit bine doctoriţa din rezervă, că pacienta a şi început să-l întrebe:

- Deci sunt rele tare, bărbate, o să mor cît de curînd, nu-i aşa? Ce fac căţeluşii mei, cîte zile am la dispoziţie să-i mai văd şi să le dau să mănînce? Şi tu, tu ne le-ai zis la colegi că suferi cu inima? Mare şarlatan am lîngă mine, mare, tată, poate aşa mă minţi şi pe mine, nu? Mîine la ce oră vin, astăzi sau cam căznit cu venele, dacă nu-s bune, de unde să iau altele? Priveşte, am vreo trei vînătăi, băiete! Altfel...

- Nici un altfel, îmbracă-te cu hainele de stradă şi hai să mergem acasă, le-o fi foame la lighioane, nu crezi?

-Aoleu, ai dreptate, am uitat de ele, gata, ai dreptate băieţaş, off, ce m-aş face fără ajutorul tău, scumpul mamii, scump?! Alex, cu tot tratamentul de azi, să ştii, mă simt la fel ca şi înainte, chiar mai rău, tată. Sunt tăhuie, parcă nu-mi pot duce capul pe umeri şi îmi este tare somn, omule!

- Păi, mamă, trebuia să-ţi aplice fiola de metoclorpramidă, e ora de prînz, poate nu o să-ţi fie greaţă şi o să mănînci ceva şi tu! Poate ţi-au...

- Cuumm, i-ai lăsat să-mi fac rahatul ăla, doar ştii ce rău mi-e după ea, doctor eşti tu, măi? Of, Doamne, unde să-mi găsesc un sprijin credincios? Hai, să plecăm la căsuţa noastră cea dragă, ce aştepţi, Alex?

-Doamne Sfînte, ce să aştept, pe tine, să fii gata şi să ieşim mai repede din clădire. Chem liftul sau coborîm pe scări?

-Încercăm pe scări, doar am făcut întăritoare, n-ai zis că de acum voi învia şi voi putea urca munţii? Mare deştept am în casă, mare filosof am ales lîngă mine...

113

Odată ajunşi acasă, Elvira a iuţit paşii direct spre bucătăria unde trioul canin schelălăia melodia preferată, cum, necum, uitînd de ameţeli şi de greaţă. Alex a deschis poarta, apoi uşa de la garaj şi a băgat maşina. S-a asigurat că le-a închis şi a pornit spre bucătărie unde veselia era în largul ei, stăpîna casei şi cei trei ai curţii trăiau clipe de mare afectivitate şi înduioşare sufletească. Se apropia ora două, amărîţii veseli au încercat să mănînce cîte ceva din frigider, apoi au şters-o în camere să se întindă un ceas, două. Zilele următoare s-au scurs la fel, cu aceleaşi frecvente telefoane primite seara, încît bietul bărbat, ajuns la exasperare, s-a răstit în sufragerie, uitînd că din dormitor îl aude suferinda:

- Am să smulg firul din priză, în felul acesta nu se poate trăi! Încă nu a început citostaticele, habar nu am cum va reacţiona, iar eu am ajuns telefonist şef în casa mea. Nuu, Elvi, tată, îl scot din priză, am zis acum două zile şi am uitat, pentru că am sperat să nu se întîmple în fiecare seară, mamă! A ridicat a nu ştiu cîta oară receptorul şi s-a răstit fără să aştepte, deşi auzind glasul de la celălalt capăt de fir şi-a dat seama cui se adresa, dar nervos a început:

- Ce vreţi de la mine, oamenilor? Am vorbit aseară cu Ioan, l-am rugat să vă ţină la curent cu tot ce-i comunic, e bărbată-tu. Nu reuşim să stăm lîngă căcatul ăsta de comunicare ce mă scoate din sărite, nu suntem la un concurs de frumuseţe, suntem doi suferinzi care ne-am săturat de compasiunea fiecărui doritor din alt capăt de ţară pentru a-l înştiinţa apropierea morţii vreunuia dintre noi. Măi, Reluţo, măi, nu are amigdalită sau altă prostie de boală curabilă, are cancer femeie, doar Cel de Sus ştie ce răspuns să ne dea! Nu am vreme de pierdut să-ţi explic telefonic, prefer să stau lîngă ea şi să o mîngîi sau să o ajut cu o faptă utilă, nu ştiu cît înţelegi, pricepi cumnată? M-am săturat pînă peste cap, sunt buimăcit de necazuri, iar tu vrei să gargarisesc cu fiecare, insist să nu-mi daţi atîtea telefoane, prefer să vă comunic noutăţile ce apar, cînd e cazul, nu ştiu cît pricepi, asta e realitatea, nu te supăra, treaba voastră, puţin mă interesează ce faci, scuză-mă, gata, pa, închid telefonul... Fără să stea mult pe gînduri a trîntit telefonul în suport şi a început să turie o grămadă de înjurii adresate agasanţilor ce utilizau metoda transmiterii gîndurilor la distanţă prin fir, oprindu-se la cuvintele primite drept răsplată din partea soţiei:

- Cum poţi să le spui aşa, turcule, ai înnebunit? Ei sunt îngrijoraţi pentru mine iar tu le dai cu pumnul în gură, nebunule, să mă laşi în pace, azi nu mai vorbesc cu tine! Mîine mă duc cu taxiul la spital, să nu te opinteşti pentru mine, am terminat în seara asta, afuristule! Alexandru s-a lovit cu palma peste frunte şi a ieşit pe uşă, a mers în bucătărie, şi-a luat o ţigară, a aprins-o şi după ce s-a aşezat pe scăunelul de afară alipit de zid, amintire de la Sebi Steinberg, fuma

agitat gîndindu-se la zilele încărcate ce aveau să urmeze. Seara a încălzit din cele gătite dimineaţă, le-a aşezat pe o tavă şi a urcat în dormitorul soţiei, aşezînd-o pe noptiera, fără să comenteze o vorbă sau să primească vreun semn de mulţumire. Nu i-a luat în seamă vorbele şi pînă duminică a dus-o zilnic cu maşina la spital, următoarele cinci şedinţe venind singură cu taxiul, iar la prînz plecau împreună după ce termina şi el orele de serviciu. Zilele erau la fel, negre şi apăsătoare pentru amîndoi, fără schimbări clinice vizibile, doar diminuarea greţurilor şi uşoara posibilitate de a se alimenta cu lichide, legume şi

114

fructe. A trecut şi a unsprezecea, cea mult aşteptată şi nedorită, cu administrarea citostaticelor, cînd doctoriţa Pagulea a atenţionat-o cu vocea blîndă, apropiată:

- Vedeţi, au trecut repede, doamnă! Aţi tolerat bine citostaticele, un lucru bun, dar acasă o să luaţi încă două, trei zile pastiluţe pentru greaţă, o să le scriu pe reţeta gratuită. Aş recomanda emetinul, e din plante, e mai uşor şi nu dă efecte secundare, precum constipaţia, durerile abdominale sau mai ştiu eu ce, totul în funcţie de fiecare pacient. Ne revedem peste o lună cînd o să facem într-o singură şedinţă administrarea aspatofortului şi argininei, urmate de fiolele cu citostatice. În restul perioadei continuaţi cu susţinătoare hepatice pe cale bucală, ştie bine colegul, silimarină, lagosa sau ce recomandă dumnealui. Domnle doctor, o trataţi ca pe o suferinţă cronică, hepatită cronică, să-i zicem, nu? Vreme de şase luni urmăm schema aceasta, apoi vedem noi, poate vom continua, adică sigur aşa vom face, veţi lua citostatice pe cale bucală. În rest, atenţie la eforturi fizice şi la contactorii cu viroze, imunitatea e afectată mult de substanţele luate, bolile acute se pot manifesta drastic pe un asemenea teren sensibil. E clar, dar oricum, colegul mă va ţine la curent cu eventualele complicaţii, ştiu eu, dureri osoase şi abdominale, constipaţie, ameţeli şi greţuri, am zis înainte. Deci, cu bine, să ne reîntîlnim mai sănătoşi, nu-i aşa?

-Să de-a bunul Dumnezeu, doamnă doctor, în El e toată încrederea! Admir munca dumneavoastră, dar n-aş putea s-o fac niciodată, la revedere şi mulţumesc pentru cuvintele de încurajare, ştiu bine ce am de făcut, am să vă demonstrez! Au schimbat şi alte cuvinte fără prea mare importanţă, minutele au trecut ca şi zilele ce-au urmat, numai că, efectele secundare ale otrăvurilor administrate păşeau în trupul suferindei încet şi sigur, măcinîndu-i frumuseţea trupului şi a psihicului. Elvira a început să prindă cît de cît putere fizică, dar plutea ca scîndura pe apă. Greu reuşea să aibă grijă de ea şi mai cu seamă de casă şi de sufletele din ogradă, să gătească anumite mîncăruri cînd Alexandru mergea la serviciu. Mai mult, Divinitatea i-a dat puteri să meargă la biserică şi să vorbească cu preotul pentru a ţine acasă slujbele Sfîntului Maslu în următoarele trei luni. De la o zi la alta se alipea sufleteşte de tainele religiei, se documenta şi cerea mereu documentaţie, apropindu-l şi pe partener de spiritul credinţei. După vreo două săptămîni, îndîrjită de dimensiunile cîmpiei descoperite şi-a exprimat gîndurile cu mare convingere:

- Bărbate dragă, mare dreptate au avut Casandra lui Petrică de la Piatra Neamţ, verişoara Coca de la Cîmpia Turzii şi cumătra Margareta din oraş! Pînă zilele astea am purtat maiourile duse de ele la biserică, mi-am uns fruntea şi zonele afectate de boală, am băut în fiecare dimineaţă cîte o guriţă de aghiazmă, dar de acum merg eu la biserică să duc cele necesare pentru Sfîntul Maslu! Timpul îmi permite şi simt că am prins ceva putere! Am vorbit cu părintele Daniel, vineri la ora şapte vine la noi cu un alt preot să facă slujbele pentru Maslu, să fii acasă, pricepi? Trei luni la rînd, în fiecare vineri înaintea curei de citostatice vreau să ne predice slujba în casa noastră, dacă ţii la mine n-ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

-Doamne fereşte, mamă, dar este în binele nostru, cum să mă opun? Dacă Domnul ne ocroteşte, înseamnă că e alături de noi! Un cal la căruţă e un lucru şi mai benefic, mamă dragă, cum de ţi-a născocit mintea o astfel de întrebare?

115

- Mă bucur mult, dar era normal să te întreb, tu cu medicina, iar eu cu credinţa! M-am interesat la biserică, ştiu ce trebuie să am pregătit pe masă, de mărunţişurile astea mă voi ocupa eu, tu, doar să achiţi onorariul la preoţi şi la dascăli, omule, doar n-o s-o fac eu, femeia?! În vinerile stabilite preoţii soseau însosiţi de dascăli la ora fixată. Pe masa din sufragerie, pe capătul dinspre apus erau aranjate din vreme cele utile pentru desfăşurarea slujbei, maioul ce urma a fi purtat pe piele, litrul de ulei şi kilogramul de mălai ce trebuiau sfinţite, căţuia şi tămîia, paharul mare cu apă şi fire de busuioc adunate din toamnă chiar din grădina lor, o icoană, lumînări, două prosoape şi cutia cu chibrituri. Atmosfera pioasă cuprindea partenerii cuplului suferind, rugăciunile pronunţate de preoţii tineri aduceau ceva nou între pereţii încăperii şi pe întreaga casă, Alexandru şi Elvira simţeau puterea Divină cum îi copleşea. În sufletul bărbatului medic şi al suferindei pătrundea încrederea că vor reuşi să urce pe culmea munţilor Himalaiei, că boala ei şi a lui vor putea fi învinse. Bun observator al tot ceea ce-l înconjura, nu avea cum să nu remarce şi unele deficienţe omeneşti al ritului, încît stăpînul casei se lăsa străpuns de săgeţile vieţii cotidiene scoase în evidenţă de spiritul ironic: „-Măi, să fie, dar de ce cască popa nostru? Ălălalt cîntă şi el aţipeşte secunde, nu glumă! Iar cînd îi vine rîndul trebuie să fie înghiontit, Doamne, cum poate sta în picioare fără să se clatine?!” Sau, tot la prima slujbă a Sfîntului Maslu, cînd nu trecuseră nici cinci minute şi telefonul sunase, el răspunzînd în şoaptă cu palma făcută pîlnie:

- Nu insistaţi, suntem în timpul slujbei!, calm, aşezînd receptorul în furcă, dar auzind fără să vrea spiritul în timpane: „-Aceeaşi dobitoacă, sună cînd îi trece prin minte, uită care e ordinea în casa mea!” Tot atunci, dar spre sfîrşit, cînd stăteau în genunchi acoperiţi pe creştete de patrahirul preotului trezit la realitate, a auzit şoaptele soţiei:

- Cine era, măi?

-Cine putea să fie, tot aia, cumnată-ta din Ardeal! Acum taci, îţi zic restul după ce termină adormitul ăsta!

- Păcătosule, cum poţi vorbi aşa, cînd el se roagă pentru sănătatea noastră?!

- Aşa este, ai dreptate, tocmai de aceea, măcar noi să nu dicutăm! După terminarea slujbei şi împlinirea datoriilor, înainte de a pleca slujitorii Bisericii Domnului, preotul invitat de către cel al parohiei, a întrebat politicos:

- Domnle doctor, de unde oare vă ştiu? Momentan nu-mi aduc aminte, dar la următoarea slujbă vă zic cu siguranţă. Cu bine, stimate medic, Dumnezeu să vă ajute, să ne împlinească rugăciunea...

- Cum să nu ştiu, ne-am întîlnit acum doi ani la Hălăreşti, la înmormîntarea unchiului...

- Daa, daa, adevărat, chiar mi-aţi dăruit cartea despre viaţa lui, sărmanul cîtă puşcărie făcuse în tinereţe! Doamne, cum ne-a fost dat să ne reîntîlnim, acum cînd să mă rog pentru sănătatea doamnei şi a matale! Cu siguranţă Dumnezeu va avea grijă să-mi împlinească rugăciunile,

meritaţi, sunteţi doi oameni deosebiţi şi unde este Domnul, acolo e şi dreptate! Voi reveni cu plăcere luna viitoare, dar la fiecare

slujbă de la biserică mă voi ruga pentru amîndoi. Poate nu ştiţi, de un an slujesc pe Domnul Dumnezeu la o biserică din oraş. M-aş simţi onorat dacă la una din slujbele duminicale v-aş zări printre credincioşi. Cu bine, domnle, m-am simţit onorat să vă calc pragul şi să mă rog pentru soţia suferindă. Dumnezeu e cu noi, aşa că, să ştiţi, sunteţi sub aripa Lui... Preoţii au plecat, în urma lor lăsînd să plutească în casă puterea Celui de Sus şi mirosul de tămîie arsă. Amîndoi suferinzii au mai făcut semnele crucii de cîteva ori la rînd, apoi, în tăcere, cuprinşi de pioşenie, au strîns toate de pe masă şi le-au dus la locul lor pe fiecare. Cîteva minute nu au discutat nimic, fiecare gîndea şi judeca în minte după puterile lui, convinşi că un lucru deosebit se întîmplase peste trupurile măcinate de boli şi peste zidurile locuinţei. Încrederea că v-a fi ajutată de puterea Domnului i-au schimbat Elvirei modul de a gîndi, încet, încet se înfiripa în sufletul său lăcaşul pentru optimism. Puţin cîte puţin a început să se alimenteze, să adauge şi alte alimente pe lîngă primele tolerate, de fiecare dată repetîndu-i soţului cuvintele auzite din gura conferenţiarului Miron Lucian:

- Trebuie să nu vă lipsească proteinele animale din alimentaţie, brînza de vaci, laptele, carnea de peşte şi chiar un ou fiert pe săptămînă, suportul pentru a rezista efectelor secundare produse de citostatice. Măi, auzi ce spun?

-Desigur Elviro, domnul are perfectă dreptate şi doresc tare mult să-i respecţi sfatul, e spre binele tău, mamă. Numai să faci asta, căci am remarcat că peşte nu ai mai gustat de cînd l-ai curăţat pe ultimul şi ţi-a fost rău...

- Eei, ai dreptate, dar o să încerc să mănînc carne de pasăre de curte, gătită în borş sau supe, bineînţeles, degresate cît de bine pot. Dar îmi pare bine că pot să mănînc brînză de vaci cu banane, paste făinoase cu brînză, cîte un ouţ fiert moale, telemea de vacă cu unt întins pe felia de pîine prăjită alături de ceaiul din mentă, singurul pe care îl suport, şi vezi tu, multe fructe, mere, curmale, portocale şi grepfruturi. Nu spun de covrigeii de Buzău cumpăraţi de către tine, ce noroc pe capul meu cu omuleţul drag.

-Mă bucur Elvi în primul rînd că ţi-a revenit optimismul, că de la o zi la alta îţi recapeţi din puteri, dar să avem răbdare, eşti doar după prima cură cu citostatice, a doua se nimereşte peste cîteva zile, tocmai în a treia zi de Crăciun. Nu trebuie schimbată data, va trebui să mergem, fata mea scumpă...

- Ar fi mare păcat, Alex, chiar într-o zi de Crăciun?! Eu mă bucur că nu mi-a căzut părul, că au trecut trei săptămîni şi nu m-a supărat decît greaţa, ori fi mai slabe medicametele astea, ce zici? Cînd am făcut pentru sîn, în urmă cu ani, mi-a picat părul la o săptămînă, iar acum, nu. Sigur, nici nu-mi doresc lucrul acesta, tare haioasă eram. Sau cum aş fi arătat acum de Sfîntele Sărbători, Doamne, păzeştemă şi iartă-mă..., s-a oprit şi a început să se bată cu palma peste gura ce scotea vorbea aiurite, moment în care soţul a şi intervenit:

- Elvira, ce te-a apucat, ştiinţa a evoluat, medicamentele nu sunt toxice ca acum trei ani. Mai bine te-ai gîndi cînd aranjăm şi ce punem în pomul de iarnă? De trei zile stă sub scări bradul cumpărat din piaţă.

-Of, Doamne, mi-au deraiat puţin gîndurile, ai dreptate, mîine ne ocupăm de el în sufragerie, iar seara mă voi spăla pe cap şi voi face baie, aş săvîrşi mare păcat să mă spăl într-o zi de Crăciun! Ce bucurie pe noi, acum o lună nici nu ne trecea

prin minte..., s-a uitat la el, s-a ridicat în picioare şi zîmbind admirativ, a pornit să-l îmbrăţişeze, spunînd printre altele:

- Vezi Alexandre, că rugăcinile Sfîntului Maslu au şi ele rostul lor?

-Ai dreptate, pe cuvînt, mă bucură mult lucrul acesta, şi tu te-ai schimbat, ţiam mai spus, scumpă nevastă. Bărbatul a mers dimineaţa la serviciu, ea a scos din debara cutiile cu globuri şi celelalte de trebuinţă pentru împodobitul pomului de iarnă. Fiecare era mai nerăbdător decît celălalt, emoţia îi copleşea mai tare ca altădată, Domnul îi ajuta să îmbrace alt brad, să trăiască împreună un nou Crăciun. După ce-au mîncat de prînz, Elvira a urcat în casă îndemnată de soţul care i-a spus:

- Cît pregăteşti globurile, lumînările şi artificiile, eu ajustez rădăcina bradului în suport, într-un sfert de oră vin să scot uşa de la sufragerie şi să întind colile de hîrtie pentru a fixa apoi pomul, bine?

-Da, tată, imediat execut ordinul! Cam în două ore au împodobit bradul pentru sărbători, cînd afară se lăsase întunericul terminaseră treaba, felicitîndu-se şi îmbrăţişîndu-se pentru reuşită. Din motive lesne de înţeles, emoţionată precum un copil, soţia şi-a exprimat din nou bucuria cu glasul tremurînd:

- Vai, Alex, de-ai şti cîtă bucurie simt! Ce surpriză vom face copiilor şi nepoţilor cînd îl vor vedea, aproape n-o să creadă, ştiindu-mă aşa bolnavă. Să nu-i spui nimic dacă treci mîine pe la el, sau dacă dă vreunul dintre ei telefon, te rog mult, băieţaş.

-Am înţeles, am înţeles, mamă, acum hai, spală-te pe cap şi fă baie, ai tot timpul pînă la ora şapte cînd mîncăm de cină, timpul zboară, zboară scumpo!

- Măi, măi, tot cu heirup, heirup şi heirup, nu-mi dai cinci minute de răgaz să trăiesc bucuria, Alex. Nu faptul că am terminat împodobitul lui, ci faptul că apuc să trăiesc încă un Crăciun în viaţa mea, mă bucură, pricepi, bărbate?

-Nu te supăra, înţeleg, dar nu vreau să te apuce spălatul în ajunul Sfintei Sărbători. Mîine seară pot vin unii colindători, iar ziua ne găsim şi altele de făcut. În timp ce intri în baie, eu merg să dau de mîncare la căţei, apoi încerc să pregătesc masa şi am unele chestii de împlinit, să-i duc la culcare, să şterg pe jos în bucătărie, să primesc laptele şi să încui poarta, Elvi, degeaba te enervezi pe mine. Ăsta l-am terminat, e gata, îl admirăm de acum în fiecare seară, bine?

-Ai dreptate ca întotdeauna, totuşi puteam să-l admir încă un minuţel şi apoi plecam singură de lîngă el. Să trăiţi, am înţeles! După ce s-au îmbrăţişat din nou, fiecare a început să-şi vadă de treaba sa. Nu erau copleşiţi de veselie, ci simţeau sufletele mulţumite de lucrul dus la capăt, de împlinirea simbolică a realizării, urmau să întîmpine în mijlocul familiei naşterea Domnului Isus Hristos. Alexandru a ieşit în curte şi s-a dus în faţa bucătăriei să taie oscioarele

pentru căţei. Soneria de la poartă anunţa că venise băiatul cu laptele, s-a oprit din treabă, strigîndu-l pe copil:

- Da, da, nu mai suna, am auzit, vin într-o clipă, lasă sticla dincoace de poartă!, dar fără să-l audă cel căruia îi strigase, a continuat să turuie din gură:

- Fir-ar mama voastră, nu poate omul nici să se pişe în curtea lui, că trebuie să şi zbîrnie cineva, ori la poartă, ori la telefon. Nu ştiu cum este mai bine, de le-aş

smulge din priză după o anumită oră, spune Elvira că sunt nebun. Dacă nu, o să înnebunesc cu certitudine, of, mamă, mamă... A mers la poartă, a luat sticla cu lapte, a încuiat poarta şi apoi se întorcea agale spre bucătărie pentru a continua treburile planificate, numai că, abia ajuns în faţa uşii unde lăsase butucul din lemn pe care începuse să taie capetele de pasăre la căţei, ţîrîitul telefonului l-a grăbit să afirme nervos cu glas tare, speriind puradeii care ronţăiau de zor:

- Poftim, Alexandre, poftim şi nu înjura, fii calm boule, cu calm acceptă să te distrugă accesoriile vieţii moderne! Degeaba înjuri, faci păcate, taci şi ridică porcăria ce-ţi macină nervii, nu fi prost, grăbeşte-te idotule..., stopîndu-şi pornirile, agitat pînă peste puterile unei fiinţe normale, s-a împiedicat de buturuga rămasă în cale şi era cît pe ce să se răstoarne în pragul uşii, doar norocul şi paza Celui de Sus oprindu-l cu palmele de tocul din lemn. A deschis uşa şi a ridicat receptorul, strîngînd din dinţi şi ascultînd vocea de la capătul opus al firului:

- Aloo, trezoreria, Marcel tu eşti?

-Cine, doamnă, despre ce trezorerie şi despre care Marcel întrebi?

-Aoleu, domnle doctor, am format iarăşi greşit numărul, am făcut 6 în locul lui 5, le-am inversat ordinea, scuzaţi-mă, vă rog frumos...

- Păi, doamnă sau cine naiba eşti, pentru a cîta oară greşeşti, femeie sau cum să-ţi spun, nu-i prima oară, înainte de-a băga degetul unde trebuie, gîndeşte de fiecare dată, eu o să..., şi-a frînat ocările, tonul apărut făcîndu-l să înţeleagă că degeaba ar fi continuat, nimeni nu-l mai asculta. După ce-a aşezat telefonul pe frigider, a ridicat privirea să vadă cît e ceasul şi surprins, a exclamat:

- Mamă, Doamne, s-a făcut ora şase şi nu am terminat ceea ce mi-am propus, aoleu, am uitat şi de scumpa nevastă! Să le mai tai două, trei capete la ăştia şi să urc puţin sus, să văd în ce stadiu e cu spălatul. Fără să vrea s-a lăsat prins în dialogul pornit din interior de sufletul îngrijorat: „-Ar fi cazul, omule, ar fi cazul! Parcă ai orbit în ultimele săptămîni, nu vezi în ce hal arată, săraca femeie? A slăbit groaznic, s-a topit carnea de pe ea, unde îi sunt frumoasele pulpe? Unde îi sunt fesele rotunde, de care îţi fixai palmele cînd făceai dragoste cu ea? Pe pomeţi a rămas doar pielea zbîrcită, tu nu vezi, dar crezi că ea nu se priveşte în oglindă? Că nu-şi dă seama că o minţi cînd îi zici frumoasa mea nevastă? Repet, ori ai orbit, ori eşti încărcat de ironie, nu-i bine cum procedezi în ultima vreme, urcă sus la ea, dacă i s-a făcut rău, omule?!” Fruntea s-a răcit spontan, zeci de broboane inundîndu-i-o. Le-a şters cu dosul palmei, apoi şi-a plesnit-o de cîteva ori la rînd şi a pronunţat doar pentru sinele ce-l criticase:

- Ai dreptate, dar cum să-i spun cu gura mea realitatea, tu eşti nebun, suflete! Să ştii ceva, chiar mi-e dragă, poate şi sentimentul de milă amestecat cu acela de disperare să nu rămîn singur, mă fac să o îndrăgesc mai mult. Tu eşti cu filosofia, eu trăiesc cu realitatea, deşteptule. Am înţeles ceva, trebuie să urc repede în baie să văd ce face scumpa mea nevastă! Eşti mulţumit sau nu? Zgomotul produs de plesnituri a speriat căţeii, Fulg şi partenerele au lătrat de cîteva ori aducîndu-i aminte că nu este singur, motiv să-l aducă la realitate şi să o

şteargă sus în următoarele secunde. Bătăile inimii s-au accelerat, auzindu-şi suflul pronunţat, dar treptele spre camerele din casă le urca fără a simţi oboseala produsă doar după primele patru, cinci. Alarmat de sufletul agitat, presimţind răul şi nu binele, a deschis uşa nerăbdător uşa şi a strigat încă din prag:

- Elo, madam Grigoriţă, eşti gata? Te ajut cu ceva, mămăică?, a închis uşa şi neauzind răspunsul a înaintat iute spre baie unde a intrat fără să bată în geamul aburit. Imaginele receptate l-au cutremurat, i-au tăiat picioarele şi în clipa următoare a căzut în genunchi, cu palmele sprijinindu-se pe marginea de la cada unde se îmbăiase Elvira. Dumnezeu l-a întărit instantaneu, i-a dat puteri să nu reacţioneze negativ şi să întrebe pe suferinda care goală, goluţă stătea în fund în cada umplută un sfert cu apă călduţă, şi fără să scoată o vorbă, doar în hohote de plîns, nervoasă, îşi smulgea cu degetele mîinilor ultimele smocuri din fosta podoabă capilară. Mai mult decît un om calm, îmbinînd gesturile braţelor cu tandreţea sufletului suferind, soţul a vorbit primul în timp ce-i săruta creştetul gol, cu pielea rozie din cauza apei calde şi a traumelor produse prin smulgerea firelor de păr:

- Elviraş scump, de ce faci treaba atît de înrăită? Puiule, ne aşteptam să vină şi momentul ăsta, nu e prima dată, la fel s-a întîmplat şi cînd ai făcut citostaticele după operaţia sînului în urmă cu trei, patru ani! Linişteşte-te, mamă, ţi-ai înroşit capul, fată dragă, te rog, opreşte-te şi mă ascultă... Cu greu îşi stăpînea plînsul, dar continua să-i sărute pielea de pe cap în vreme ce-i mîngîia fruntea, obrajii şi ochii umeziţi de apă şi de picurii săraţi, înroşiţi de parcă ar fi stat cu ei deschişi ore la rînd în bătaia razelor solare. După cîteva clipe, observînd că nu-l ascultă, i-a îmbrăţişat capul cu ambele braţe şi l-a apropiat de pieptul său, ar fi dorit tot atunci să-i spună vorbe dulci, dar nodul înţepenit în gît îi inundase corzile vocale cu lacrimi fierbinţi. Gestul tandru n-a rămas fără răspuns, înţepată de zimţii de la fermoarul cu care era îmbrăcat bărbatul năpădit de griji ascunse foarte dificil în pieptul suferind şi mintea sufocată, a determinat-o să aibă o reacţie brutală. Şi-a smuls capul din palmele soţului, strigîndu-i nervoasă:

- Băă, tontule, ce naiba ai la piept de m-a înţepat aşa de rău? Eşti nătîng, ia palmele de pe chelie şi nu-ţi bate joc de mine, om afurisit. Cum poate un bărbat să strîngă în braţe o femeie cheală, fără o ţîţă, cu obrajii zbîrciţi şi cu pielea atîrnîndui pe picioare, pe tot corpul?! Numai unul fals, pornit a-şi bate joc de fiinţa luată de soţie, de fiinţa pe care o umileşte în cele mai grele clipe din viaţa ei, ăla eşti tu, soţul ales în urmă cu zeci de ani! Pleacă, pleacă din baie, m-am săturat, m-am săturat, ieşi, nu-ţi holba ochii la minune, ieşi odată, omule! Pricepe, nu pot accepta să fiu văzută de ochii cuiva în starea dezastroasă în care mă aflu, te rog, înţelegemă şi pleacă! A încercat să-şi smulgă capul prins în palmele lui Alexandru, în zbaterile necontrolate lovindu-l cu degetele peste buzele de care i se agăţaseră cîteva fire din părul căzut sau tras cu forţa de ea în clipele de disperare. Înţelegîndu-i durerea fizică produsă la atingerea cu fermoarul, îngrijorat, şi-a luat palmele de pe fruntea femeii suferinde şi s-a tîrît jumătate de metru înapoi pe genunchi, găsind răgazul să-şi dezbrace bluza de trening şi să adauge două, trei vorbe pentru încurajare:

- Prostuţa mea dragă, cum poţi să vorbeşti aşa despre mine după aproape patru decenii de cînd suntem împreună? Mă uimeşti, mămăică, sunt medic dar şi soţul tău, am avut ocazia să te văd la fel după citostaticele aplicate la scoaterea sînului, după aia m-am schimbat faţă de tine sau ţi-am reproşat vreun lucru? Crezi că nu sufăr la fel ca şi tine, în schimb cum mă alini tu?! Ţipînd şi lovind, oare de ce, mamă?! Te implor, calmează-te şi ieşi din cadă! Arată-mi că ai auzit şi ai înţeles ceea ce ţi-am spus, fii bună cu mine, scumpo! Ne aşteptam la căderea părului, de ce-ai rămas surprinsă şi te-ai lăsat pradă panicii? Cum să urc spre vîrful Himalaiei de unul singur cînd partenera îmi frînge inima în două prin felul în care se poartă? Spune, fii demnă şi răspunde-mi, Elviro! Lasă-mă să adun firele de păr căzute pe gît, pe spate şi pe umeri, apoi să-ţi dau prosopul şi să ieşi din cadă, apa s-a răcit, să nu faci vreo pneumonie tocmai înaintea următoarei cure. Mai am treabă de făcut pe jos, să duc căţeii în garaj, i-am uitat afară şi le-o fi frig. Apoi să pregătesc mîncarea pentru cină, să fierb ceaiul şi cîte altele nu mai sunt de..., s-a oprit cînd şi-a văzut iubita că a întors privirea spre el şi-i zîmbea, printre picurii de apă sau de lacrimi ce-i împodobeau pomeţii şi buzele frumoase reuşind să-i spună:

- Cuum, căţeluşii sunt afară?! Doamne Dumnezeule ce bărbat am lîngă mine, recunoscătoare îţi voi rămîne cîte luni îmi vei mai da de trăit! Bine, Alexuţ, gata, mi-a trecut nebuneala, adună părul căzut pe spate şi apoi dă-mi prosopul pentru ca să cobori şi să-i duci pe micuţi la culcare în garaj. Nu mai fac nimic urît, iartă-mă că am zbierat la tine, dar să fii sincer, mă mai iubeşti în halul în care arăt? S-a ridicat în picioare în cadă şi s-a întors cu faţa spre omul care o adora de la prima vedere în anii de facultate şi a ales-o parteneră pe viaţă, suferinţele îndurate de ea de-a lungul vremii nereuşind să-i clintească niciodată admiraţia ce i-o purta. Mintea nu lua în consideraţie imaginile receptate de privirea ochilor, corpul femeii cu cicatrici mari în locul fostului sîn strîns în podul palmelor cu patimă în trecut, creştetul cu smocuri din fire de păr ici colo rămase, cîndva împodobit cu bogata podoabă capilară, pielea deshidratată ce atîrna pe trupul tras ca prin inel în nopţile cînd o îmbrăţişa cu dragoste înnebunitoare, mintea străpungea prezentul trecător şi fixa gîndurile în trecutul pentru el nemuritor. Concomitent cu priveliştile derulate în paralel, spiritul îi şoptea în spatele timpanelor: „-Aşa şi trebuie judecat, omule, medicul trebuie să accepte sacrificiile, să se dăruiască profesiei, să îngrijească şi să ocrotească suferinda de lîngă el! Sufletul te apreciază şi are tăria să te sprijine, să-ţi dea puteri pentru a-i alina suferinţa, şi de ce nu, cu ajutorul lui Dumnezeu să se vindece! Mereu îţi voi aminti acest lucru, mereu îţi voi ţine aprinse pe retină imaginile tinereţii voastre! Doar cei tari înving boala, cei slabi dispar precum se topeşte lumînarea! Hai, ţi-am trimis un mesaj, aleargă, ce stai şi...” Din piept, din inima bolnavă, a pornit un imbold, anunţînd-o pe Elvira rămasă în picioare să-şi critice trupul scrijelit de boală:

- Am terminat de cules părul, ţine prosopul, eu merg în dormitorul meu, vreau să-ţi arăt un lucru deosebit!, s-a ridicat în picioare şi a ieşit pe uşa din baie, după doar cîteva secunde întorcîndu-se cu tabloul luat de pe raftul de sus al bibliotecii şi cu bucurie în glas, exclamîndu-i soţiei:

- Uite, femeie scumpă, numai aşa văd cuplul nostru, tinerii din vremea cînd ne-am cununat civil! Astăzi nu văd cum arăţi, sau văd fizic, dar sufleteşte imaginea reală dispare, în ochii mei eşti mereu aceea fată fermecătoare din trecut! Eu nu pot să gîndesc altfel, eu... Ţinea între degete fotografia înrămată cu un deceniu în urmă, adusă de pe un raft al bibliotecii din dormitorul lui cumpărată cînd se mutaseră în noua casă, vocea îi tremura strangulată de

emoţiile ce-i cuprinsese tot trupul pentru a fi cît se poate de convingător, nu juca teatru, era sprijinit de sufletul părtaş la suferinţă. A vrut să repete frazele, dar femeia înfăşurată în prosop tocmai încerca să iasă din cadă şi a fost nevoit să o sprijine cu o mînă şi să-i asculte ei vorbele cu tentă ironică:

- Alexandre, pleacă de aici, du fotografia la locul ei! Mi-e teamă că te-a trăsnit vreun virus de la calculator, ţi l-a introdus băiete în minte şi te-a ţicnit! Omule, spune cu glas tare, că ai înnebunit sau vrei să mă prosteşti mai departe! Măi, nu vezi cum arăt, măi, tu îţi baţi joc de mine din nou?! Du-te, şterge-o că mă apucă dracii cînd văd cum te porţi, sau ar trebui să te consulţi, băiete!

- Da, da, ar trebui să mă consulte cineva la inimă, nu la minte, cum recomanzi tu, buna mea soţie! Eu spun adevărul, iar tu îţi baţi joc de sufletul meu amărît! Altfel de ce..., a întors spatele şi a ieşit pe uşă, nu mai putea vorbi, lacrimile ţişnite din culcuşul lor îi înecase gîtul într-o fracţiune de secundă. Îndurerat cum numai el simţea, lovit în suflet de persiflarea Elvirei, a aşezat fotografia la locul ei şi înainte de a deschide uşa din hol şi să plece afară, a auzit în timpanele înmărmurite de durere: „-O iert, mereu am să-i iert ieşirile necontrolate, doar bolnavul ştie cel mai bine ce simte! Poate a ajuns să se urască pe ea însăşi că trăieşte în chinuri şi-i face şi pe cei din preajmă să sufere, tocmai de aceea, să nu ridici glasul sau mîna asupra ei, bărbate, bărbate. Am pornit la un drum lung, noi doi trebuie să fim motorul, numai aşa vom reuşi! Aşadar...” Nu a auzit sfîrşitul frazei, şi în secunda următoare tocmai cînd punea mîna pe clanţa de la uşă, a deschis gura înţepenită şi a pronunţat cu glasul înmuiat:

- Fetiţo, cobor să termin ce-am început în bucătărie! Să te strig cînd termin, crezi că vei putea veni să mîncăm împreună?

-Eşti nebun, zău, Alex! Trebuie să caut un lucru să-mi pun pe cap, să umblu prin dulapuri, nu ştiu dacă le-am păstrat pe cele de acum trei, patru ani. Dacă eşti dulce ca întotdeauna, adu-mi cana cu ceai, brînza şi cu margarina, alături de două felii de pîine prăjită. Nu uita, o linguriţă de miere de albine să-mi pui în cană, vrei?

-Bine, mămăică, bine, ai dreptate, aşa voi face, într-o jumătate de oră mă întorc, deja se apropie ora şapte. Alexandru a ieşit din casă, se uita spre bolta cerului să privească viitorul şi coboara scările spre bucătărie. Abia terminase de făcut semnele crucii că a şi fost cooptat în dialog cu eul: „-Ce bine e că m-ai ascultat, omule! Arată ca vai de ea, dar ai să vezi că dacă o ajuţi îşi va recăpăta încrederea şi n-o să rămîi singur pentru a avea prilejul să te spînzuri în podul casei, prostule! Va trebui să faci eforturi mari, să înduri şi alte necazuri prin care va trece, te voi sprijini, numai inima să-ţi reziste. Degeaba te uiţi la stele, nu-ţi fie teamă, El este dincolo de ele, te priveşte şi te va ajuta în lupta pe

care ai început s-o duci! Măi, trup zbuciumat, auzi ce ţi-am spus...”, imediat gura înţepenită i s-a deschis şi vocea lui răsuna în faţa uşii de la bucătărie:

- Ce faceţi afurisiţilor, nu v-au îngheţat puţele? Aţi terminat din farfurie, vă mai taie tata cîteva capete? Aa, mai este unul, înseamnă că v-aţi sîturat, vă pot duce la garaj. Gataa, la culcareee! Auzindu-i comanda, toţi trei în frunte cu Fulg au pornit să alerge spre poartă de parcă ar fi fost speriaţi şi urmăriţi de balauri. Bărbatul a luat cele trei catrafuse, lighenele cu cîrpe şi a plecat în urma lor spre garaj în vreme ce pronunţa amuzat:

- Aşa, căraţi, trageţi corabia ca şi edecarii de pe Volga, mama voastră de căţei, are dreptate Elvira să vă îndrăgească, mici potăi, sunteţi tare drăgălaşi. Bă, bă, nu uita, întoarce-te şi pune ceaiul să fiarbă pe aragaz, nu te lua cu admiratul şi să uiţi, într-o jumătate de oră trebuie să fii gata şi să urci cu mîncarea la ea. Stăpînul casei s-a ţinut de cuvînt, în vreme ce fierbea ceaiul şi prăjea feliile de pîine pe aragaz, ciugulea din farfuria în care se găseau mizilicuri tăiate, cumpărate de la magazin, feliuţe de salam uscat de Tulcea, măsline mari şi mai puţin sărate, brînză de oaie din pacheţelul scos din lada de la congelator încă de la prînz pentru a se dezgheţa. După ce-a terminat cu toate, a luat tăviţa rotundă de după cîntăraşul de pe dulap, a aşezat cele necesare soţiei, a privit licăruia de la candelă, şi-a făcut semnul crucii rugîndu-se în gînd şi a ieşit, convins că va reveni să peste puţină vreme pentru a încuia uşa. Ajuns în camere s-a bucurat cînd a zărit-o pe Elvira îmbrăcată şi cu o perucă pe cap, exclamînd surprins de noua ei înfăţişare:

- Bravo, frumoaso, la prima vedere chiar am crezut că a intrat vreo străină în casă! Îţi stă foarte bine, ai văzut că se poate, fetiţo? Ce bine că nu le-ai dat, unde găseam să cumpăr mîine sau poimîine, trebuia să trag o fugă la Iaşi, cu ocazia marii sărbători poate găseam deschis. Stai, stai puţin, întîi pune tava pe masă şi apoi te las să mă săruţi, atenţie să nu cadă cana cu ceai, mamă!

- Da, da, ai dreptate, bunul meu bărbat! Ce bine am făcut că te-am ascultat, te rog să-mi ierţi ieşirile scandaloase. Doamne, ce m-aş face fără tine, repet, eşti foarte înţelegător şi plin de diplomaţie!

- Nu-i mai spui şmecherie sau viclenie cum strigai acum cîteva minute? Bine, bine, tac, nu e cazul să deschid gura şi să te contrazic. Acum să mănînci şi după aia să stabilim programul pentru zilele următoare, nu ar fi bine?

-Păi, ce program, nici n-am mîncat de cină şi ai şi început să-mi planifici zilele! Mai ales în situaţia în care sunt, mă crezi proastă să mă arăt în faţa cuiva?

-Măi, fato, uită-te în oglindă şi vezi ce bine îţi stă! Doar nu o să primim copii şi cumătrii să ne colinde, mîine este Ajunul Crăciunului, ai uitat?!

- N-am uitat, dar nu cred că pot rezista să mă vadă cineva străin!

- Mamă, dar în a treia zi de Crăciun mergem la spital pentru a doua cură, fetele sunt obişnuite, doar te-au văzut şi în anii trecuţi cu perucă. Hai, lasă vorba, ia tava şi pune-o pe masă, altfel uiţi să mă pupi! Uitase sau se făcea că uitase pornirile arţăgoase din baie, părea zglobie şi atentă la vorbele soţului. A răspuns prompt cînd a întrebat-o în glumă:

- Măi, fetiţo, dar la puţă, a căzut şi la puţă?

-Deocamdată nu, dar stai fără grijă, într-o săptămînă rămîne cheală şi ea.

123

Zilele au trecut, în seara de Ajun unii musafiri au venit cu colindatul şi cu urările de multă sănătate. Veselia lipsea pe chipurile tuturor, chiar şi pe al copiilor şi al nepoţilor, Vlad şi Tudor care au insistat să stea o oră, două în plus cu bunicii. Şi Elvira şi Alexandru nu au rezistat rugăminţii celui mai mic, care peltic cum vorbea le-a spus:

- Veau fotogafie lîngă băduţul de iană, şi cu Evi, şi cu Alec, şi cu toţi! Neluat în seamă, a început să plîngă şi să urle la mamă-sa, apoi rugînd-o pe Elvira:

- Ai pus să vin să fac poză cu tine la băduţ, de ce nu faci cu mine, Evi?, care, cu lacrimi în ochi s-a adresat soţului înţepenit pe un scaun la masa goală din sufragerie:

- Alex, copilul are dreptate, adu aparatul şi ne fotografiază, dacă nu ajung pînă la următorul Crăciun? Îmi aşez pe cap o pălăriuţă şi-l ţin în braţe pe Tudor, cine poate şti, doar Dumnezeu, poate e ultima poză cu nepoţelul cel mic. Băi, ce stai, nai auzit ce-am zis? Nimeni nu i-a contrazis vorbele, fiecare dintre adulţi fiind conştienţi, mama, soţia, bunica avea dreptate. Au făcut poze pe rînd, la toţi expresia feţelor ascunzînd crudul adevăr, lacrimile niciunuia neputînd fi surprinse de aparat pe peliculă. După terminarea jocului trist, fiecare smiorcăia şi-şi sufla nasul în batistă, surprinzînd nepoţelul inocent care a întrebat fără să ştie realitatea:

- De ce îdeţi, nu v-a păcut? Evi, Evi, numai păjituli din atea ai făcut? Veau..., firul frazei copilăreşti a fost întrerupt de Nuşa, nora, cu vorbe hotărîte şi aspre:

- Gata, mergem acasă! Tudor, Elvira le-a trimis la noi acasă prin Moş Crăciun, hai imediat să plecăm, altfel trece prin dreptul uşii noastre şi nu le poate lăsa dacă e încuiată. Băieţi, sus, ce mai aşteptaţi?

-Mamă, eu rămîn aici cu Elvi şi Alex, doar sunt în vacanţă!, adăugase Vlad, nepotul cel mare care stătea la ei la fiecare sfîrşit de săptămînă.

-Nu se poate Vlad, Elvi e bolnavă, nu poate să aibă grijă de tine. Doar ai auzit, nu a pregătit mîncăruri pentru sărbători, altădată da, poate la anul, mamă. Săracul copil a început să plîngă, poate, poate reuşea să-şi convingă mama, dar vocea autoritară a lui Cristian Ştefan, fiul celor bolnavi, a tunat şi a fulgerat în mintea pruncului:

- Mă, nu auzi ce-a zis mama? Scularea, lasă pişatul ochilor, nici pisicile nu se mai sperie, hai, sus, mişcă-ţi curul de pe scaun!, şi în două, trei minute au plecat în drumul lor, în urmă, cei rămaşi în casă, au dat drumul lacrimilor să ţîşnească şi să se prelingă în voie pe obraji. Apoi pacienta a suportat cura conform planificării şi Crăciunul a trecut trist şi sărac în bucate ca niciodată. După două, trei zile de la administrarea citostaticelor, belele au început să se reverse în casă peste trupul suferindei epuizate, fără poftă de mîncare şi cu greaţa prezentă, mai accentuată decît în urmă cu o lună, cu nervii scăpaţi din frîie, tînguindu-se la prima oră cînd soţul ajungea acasă de la serviciu:

- Alex, n-o să pot rezista mult, nu cred că prind începutul noului an! Deşi nu am mîncat mare lucru zilele astea, n-am făcut caca deloc. Mă simt foarte balonată, n-ar trebui să iau un purgativ? Îmi pare foarte rău, chiar în Ajun de An Nou!

- Ba da, Elvi, însă mai întîi ar trebui să bei nişte lapte sau un compot de prune, sunt o mulţime de borcane în beci. De dimineaţa pînă seara umbli cu ceaiul din mentă, se ştie, şi el poate contispa. La fel ca pîinea prăjită, brînza de vaci sau ce mai consumi tu, nu vrei să-mi asculţi sfaturile cînd ţi le spun. Am în dulăpiorul cu medicamente nişte cărbune şi lactuloză, ţi le dau chiar acum, pînă diseară trebuie să-şi vezi efectul. Nu te gîndi că e Ajunul, importantă eşti tu pentru mine!

- Mă baţi la cap că mă constip de la mîncare, dar efectele sunt de la citostatice, doar mi-a zis Aurora, Lili sau Simona, asistentele de la Onco, toate bolnavele păţesc treaba asta. La fel ca şi căzutul părului de pe cap, sau uită-te deşteptule, ieri am observat că mi-a dispărut şi cel de la gene şi de la sprîncene, iar tu mă duci cu vrăjeli de-ale tale, caraghiosule şi mincinosule!

- Mămăică dragă, poate ai dreptate, dar tu te vei vindeca, nu eşti ca pacienţii cu aceeaşi boală, mă ai pe mine, mîna dreaptă lîngă care ai început să urci marele munte! Şi alimentaţia contează, şi ceea ce bagi pe gură trebuie să fie subţire sau semisolide, altfel cum vrei să ieşi moale pe dincolo? Merg să-ţi aduc purgativele, nu aş vrea să intrăm în noapte fără să fii rezolvată.

-Adu-mi-le mai repede, dar îmi dau seama că nu pricepi, cînd n-ai chef de mîncare, te mulţumeşti cu orşice poţi înghite, băiete! Deşi i-a dat să consume patru tablete de cărbune şi două, trei căpăcele din sticluţa cu purgativ lichid, trecuseră trei, patru ore iar simptomele erau tot mai rele, balonarea accentuată şi lipsa emisiei conţinutulu intestinal îi produceau mari dureri abdominale, insuportabile. Sărmana stătea de ore întregi pe weceu, transpirase şi era palidă la faţă de dureri, gemea, plîngea şi se văicărea întruna. Pe la ora şase, Alexandru s-a pronunţat hotărît:

- Elvira, mi-e greu să te văd în postura asta, plec chiar acum la spital şi vin cu o infirmieră să-ţi facă o clismă, chiar dacă ai să te opui, e clar?

-Alex, cum să rămîn singurică, eu sunt pe moarte şi tu pleci de lîngă mine?

-Mămăică scumpă, ar fi mai grav să nu plec, dacă faci ocluzie intestinală la noapte? Cînd ies cu maşina, strig la cumnata Niculina să vină să stea cu tine!

- Nu, n-o chema, o să rezist, de ce să ştie şi alţii cît de rău îmi este, te rog n-o chema, numai să te întorci repede, promiţi?

-Bine scumpa mea, într-o jumătate de oră suntem aici! Trecuse de ora şapte şi jumătate cînd s-a întors cu infirmiera Cristina, o durdulie dar cu suflet de om bun. Au intrat în camerele de sus şi s-au oprit direct în baie unde suferinda stătea tot pe suportul wc-ului şi se văicarea la fel ca şi atunci cînd plecase Alexandru. Palidă, cu mimica schimonosită de dureri, transpirată pe pielea capului şi pe tot corpul, stoarsă de vlagă, nu şi-a dat seama cînd au intrat în casă, încît a tresărit la vederea femeii îmbrăcate în uniforma albastră şi cu irigatorul în mînă, exlamînd cu mare dificultate prin buzele albe ca varul:

- Cinee eşti, femeie, de ce n-ai bătut la uşă?

-Sunt infirmiera chemată de domnul doctor, voi încerca să vă fac clisma, doamnă ingineră!, din spatele ei intervenind îndată bărbatul pentru a-şi linişti soţia disperată.

- Elvi, tată, m-am întors cu Cristina, trebuie să facem repede clisma, am luat-o din timpul programului, nu putem să ne întîrziem. Ai reuşit să faci ceva în lipsa mea?

-Nuu, dar nu mai pot, simt că mă pierd, nu cred că voi rezista la ce vreţi să-mi faceţi. Mor, Alex, în seara asta eu mor...

- Elvi, o să te ajut să te ridici de pe colacul wc-ului, aduc o pătură chiar aici şi o să te întinzi pentru cîteva clipe, vreau să-ţi verific tensiunea arterială, s-ar putea să fi intrat în colaps, mămăică! De afară se auzeau lătrăturile şi urletele căţeilor închişi în bucătărie, simţeau că pe terenul lor intrase o persoană străină. Infirmiera, speriată de schelălăielile din curte, a pronunţat alarmată, derutîndu-l pe doctor din ceea ce-şi propusese:

- Ce se întîmplă, domnle doctor, urlă cîinii în drum, fac a rău, Doamne, Maica Domnului! Mergeţi şi vedeţi ce se întîmplă, dar puneţi o cratiţă cu apă la încălzit, nişte săpun văd că este pe chiuvetă. Cît se încălzeşte apa, verificaţi de unde provin urletele şi apoi să-i luaţi tensiunea doamnei inginere. Dar n-ar fi mai bine s-o luăm la spital, nu vedeţi ce rău arată, sărmana femeie..., oprindu-se din explicaţii pentru a face de cîteva ori la rînd semnul crucii, privind stăpînul casei care nu ştia încotro să o apuce, ameţit de căte se abătuseră peste capul său.

-Lasă urletele cîinilor, Cristina, cam cîtă apă să pun la încălzit? Sunt căţeii noştri, aşa fac cînd sunt închişi în bucătărie, au simţit mirosul tău şi chipurile ne-ar anunţa pe noi să vedem cine a intrat în curte.

-Daa, cîţi aveţi domn doctor, după cum se aud sunt o grămadă, nu-i aşa?

-Doar trei, măi, fato, acum hai să ne apucăm de treabă.

-Păi, aduceţi-mi apa, dar vedeţi, doar călduţă să fie, o s-o probez cu cotul. Unde o să atîrn irigatorul, trebuie cam la un metru înălţime, aha, aici, de suportul unde sunt întinse prosoapele la marginea căzii din baie. Căutaţi un cordon sau o curea să-l leg, mă descurc singură după aia, doar n-o să staţi aici cît introduc canula în fundul doamnei, bine?

-Da, Cristino, dar poate e nevoie să te ajut, sau să văd cum procedezi, poate o să fie nevoie şi altă dată, va trebui să mă descurc singur...

- Du-te omule afară, mă jenez în prezenţa ta, cum să stai şi să te uiţi în fundul meu, bărbate?

-Hopa, ai înviat Elvi? Mă bucur, zău, doream să fiu lîngă tine, nu aduc pătura să te întinzi, aşa era vorba la început, mămăică?

-Termină Alex, pune cratiţa cu apă pe foc, vino cu ea la fată şi apoi ieşi afară, să terminăm odată şi odată, nu pot să răbd vorbele tale aruncate în vînt, vremea zboară şi pe mine mă sugrumă suferinţa în continuare. În cele din urmă s-a discurcat cum a crezut că e mai util pentru amîndoi, infirmiera a făcut clisma ajutată de el care a privit atent manevrele, fiind convins ca asistă doar la un început. I se frîngea sufletul de mila cumulată, nu-i venea să creadă că scumpa lui iubită stătea în genunchi şi în coate, umilită mai tare ca niciodată, cu piesa din plastic băgată între fese pentru a i se introduce apa prin cădere din vasul emailat ce-l ţinea cu mîna stîngă la nivelul umărului de aproape zece, cinsprezece minute cu itermitenţă. Goală, goluţă, într-o poziţie cum nu o mai văzuse de cînd o ştia, atîrnîndu-i doar sînul drept, cu cîteva fire de păr pe cap şi cu

pielea pe spate invadată de broboane de transpraţie ce-i curgeau în şiroaie, la două, trei secunde răcnind de durere, de senzaţia de prea plin a maţului, urmate de semne făcute cu una din mîini şi anunţul:

- Opreşte, ajunge, scoate canula, doamnă, mă trece, nu mai rezist, trebuie să mă ridic şi să mă aşez pe weceu... Alexandru privea şi nu-i venea să creadă, depăşit de imaginea deplorabilă, în loc să aşeze irigatorul pe marginea de la gadă şi să o sprijine pe Elvira să se ridice, dezorientat, aştepta ordine noi de la suferindă:

- Băi, ce faci, gură cască, lasă prostia aia pe calorifer şi ajută-mă să mă ridic, să nu alunec pe gresie, te holbezi în curul meu, deşteptule? Trebuie cu o mînă sămi ţin fesele alipite, mi-e teamă să nu scap apa din mine, n-auzi? Ajută-mă, Alex! Dezmeticit, dezlegat parcă de vrăji la auzul glasului disperat al soţiei, scutura sau alunga gîndurile negre din cap şi executa manevrele precum roboţii băgaţi în priză. După cîteva secunde, după ce auzea cum ieşea jetul de apă din fundul iubitei, întreba nerăbădător:

- Eei, cum este, Elvi, te-ai uşurat, simţi că a ieşit?

-Doar mici dopuşoare, Alex, mici dopuşoare, dar e binişor, nu mai sunt aşa de balonată. Trebuie să mă aşez iar ca vaca, să mă ierte fata, altfel n-am cum să-mi zic, trec printr-o situaţie tare dificilă. Am terminat, simt că nu mai are ce ieşi... Docilă, de parcă era obişnuită, şi-a reluat poziţia caraghioasă în genunchi şi în coate pentru a i se introduce în gaura dintre fese canula salvatoare, aducătoare de linişte. Manevra se relua, bărbatul lua cu cana apă din cratiţă şi turna în irigator, iar Cristina Nanu sau Elvira îl întreba:

- Mai este, mai e apă în cratiţă?, şi el răspundea pentru a calma atmosfera:

- Puţin, puţin, cred că o cană sau două, fetelor, oare nu..., îndată fiind întrerupt de vocea ciudată a soţiei chinuite:

- Mincinosule, cuvinte sincere nu găseşti? Nu pot, nu mai rezist, opreşte măi fată, măi, scoate prostia aia din fund, imediat ţîşneşte apa, nu pot s-o ţin..., după care, sprijinită de Alexandru se repezea în grabă pe tronul imperial şi-şi golea intestinul gros umplut prin cădere cu apă călduţă şi săpun diluat. Răspundea la fel la aceeaşi întrebare a soţului grijuliu, dar cu vizibilă uşurare în grai:

- A ieşit un alt şirag de dopuleţe, fir-ar mama lor de dopuleţe, oricum, mă simt incomparabil faţă de acum un sfert de oră. Accept încă un supliciu, măcar să nu am probleme două, trei zile, Alex cîtă apă a rămas în cratiţă? Hei, bărbate, ai amuţit?

-Nu, mămăică, nu, sunt bucuros că faci glume şi că mi-ai zîmbit! Deci, am apă pentru o tură, hai, Cristino, bagă-i doamnei canula în cur...

- Porcule, aşa cuvinte pronunţi în prezenţa ei? Vezi, Alex, vezi, am dreptate că-ţi baţi joc de mine, de situaţia penibilă în care mă aflu, amarnic şi mincinos ce eşti! Lasă, lasă, nu scap eu din postura în care mă aflu, o să-ţi arăt îndată de ce sunt în stare... Apa s-a terminat din cratiţă, pentru a treia sau a patra oară sărmana femeie s-a aşezat şi s-a ridicat din genunchi, acceptînd cu umilinţă manevrele aducătoare de linişte trupească, sufletu-i singur ştiind ce-a trăit. Îşi recăpătase culoarea palidă la faţă, cea vineţie şi plină de şiroaie de transpiraţie dispăruse după jumătate de oră,

zîmbetul buzelor şi lumina din privirea ochilor aduceau bucuria în casă precum arcul curcubeului după furtuna ce răvăşise aşezarea îndrăgită. După prima frază rostită, în pieptul lui Alexandru s-a instalat ordinea în locul descumpănirii:

- Gata, Alex, o poţi duce pe doamna la spital, totul e bine, m-am uşurat cum nici nu credeam că voi reuşi! Înainte de-a pleca, chiar te rog să-mi aduci ceva de mîncare, indiferent ce, brusc mi-a revenit foamea, dragule! Pe aici şterg eu apa şi le aşez la locul lor pe toate, adu-mi ceva să mănînc, m-aş duce singură, dar să nu mă apuce frisoanele, înţelegi..., bucuria fiindu-i întreruptă de întrebarea infirmierei:

- Domle, doctor, nu vreţi să las irigatorul aici, îl aduceţi mîine dimineaţă, dacă mai e nevoie la noapte?

-Nu, Cristina, nu, s-a liniştit, uite se şi vede, burta nu-i mai este umflată! I-a să ţi-o palpez, Elvi, hai pe patul din dormitor să vedem...

- Nu-i nevoie, doamnă, soţul are dreptate, ia uită-te la mine..., şi a început să-şi bată burta cu palmele precum toboşarul care loveşte cu beţigaşele toba fixată pe suportul din faţă. Convinsă de gestul gazdei, pentru prima oară de cînd intrase în casă a zîmbit şi a vorbit în vreme ce-şi făcea iarăşi semnul crucii:

- Doamne, mare-i Dumnezeu, a înviat doamna, domnle doctor, pur şi simplu a prins viaţă după simpla mea clismă! Am asistat la o minune, rar mi-a fost dat să văd, şi cîte clisme n-am făcut pînă acu, la o droaie de oameni, dar la nimeni n-am observat să i se ivească atîta fericire pe faţă, pur şi simplu sunt uimită, într-o jumătate de oră s-a produs o schimbare totală! Să mă iertaţi doamnă ingineră, că am zis la început să vă ducem la spital, aşa de rău arătaţi atunci, chiar mi-era teamă, deşi domn doctor şi-ar fi văzut de meseria lui, nu-l încurcam cu nimic. Mă bucur, sunteţi o femeie tare drăguţă, nu vă luaţi după chelie, priviţi în oglindă doar faţa, ochii şi gura cînd zîmbiţi, sunt ca şi cerul cînd e luminat de soare. Mă bucur că v-am cunoscut, oricînd aveţi nevoie chemaţi-mă, nu-i nevoie să mă aducă domn doctor, dacă-i de gardă uneori, vin la orşice oră pe jos sau cu taxiul, scule am... Toate au decurs normal, Alexandru a dus infirmiera la spital, s-a întors şi a terminat cele începute în bucătărie şi afară, a dat mîncare la căţei şi i-a cărat cu tot cu lighene în garaj, pe la nouă urcînd în camere. S-a oprit în baie să-şi pregătească ustensilele pentru bărbierit, între timp ascultînd-o pe soţia cu poftă de vorbă:

- Tătăică, să mă ierţi, tare rău m-am simţit să stau în poziţia aia în faţa ta, doar ţi-am spus să nu intri, n-ai vrut să asculţi, eşti şi tu puţin vinovat. Ce-ar fi să-mi cumpăr un rahat din ăla, un irigator, cine ştie, dacă mai am nevoie după vreo cură de citostatice? Doar scrie pe prospectul adus de tine, l-am citit, mamă, mamă, cîte complicaţii pot apărea, le ştii?!

- Da, mămăică, le-am citit, nu am dorit să ţi le spun, nu trebuie să ştii despre ele, starea psihică poate fi influenţată...

- În rău, nu-i aşa? Păi, măi, de pe acum mă apucă groaza, numai eu ştiu ce dureri de burtă apar, domnle, simt că mă sfîrşesc, că-mi stă inima în loc din cauza crampelor insuportabile, omule! De ce nu-mi aduci în casă nişte purgative să...

- Măi, termin-o, măi, nu te mai frămînta atîta! Eu am greşit, trebuia să prevăd, să am în dulăpior purgative, să-ţi recomand anumite feluri de alimente, să le eviţi pe unele constipante, mă rog, este treaba mea, termin-o şi uită-te la televizor, nu o

să se mai întîmple. Nici Kitrilul nu o să ţi-l mai dau, şi el are efecte constipante, o să fac un tabel cu ce alimente ai voie să consumi în prima săptămînă, dar încheie subiectul, vreau să mă bărbieresc, fată dragă...

- Da, sigur, cînd vorbesc despre mine te plictisesc, nu-i aşa?

-Bine, mîine cumpăr irigatorul şi purgativele, să avem de toate la îndemînă, acum pot să dau lama pe obraz?

-Dă Alex, nu te las eu? Şmecherule, schimbi vorba, bine, tac, bărbiereşte-te şi fă-te frumos, băiatule!

- Cît sunt în baie, termină de mîncat, să ştiu, poate mai doreşti ceva să-ţi aduc înainte de culcare, bine?

-Oho, le-am terminat din primele minute, cînd ai venit de la spital nu mai era nimic în castronelul din plastic roşu, vrei să vezi? Bărbatul nu a răspuns, abia după ce-a terminat bărbieritul şi s-a dat cu lavandă pe obraji, a apărut voios în camera unde se uita soţia la televizor şi s-a apropiat de ea pentru a-şi primi răsplata după o seară de chin. Reacţia ei l-a surprins, auzindu-i reproşul:

- Vai, te-ai parfumat cu lavandă, doar ştii că nu pot suporta mirosurile de chimicale, Doamne, ce rău mi-a făcut, oooff, îmi vine să vomit, Alex!

- Iartă-mă, scumpo, am uitat, am fost aşa de bucuros că ai scăpat de durerile de burtică, te rog mult să mă ierţi, de acum nu se va mai întîmpla niciodată, promit cu mîna pe inimă! A primit reproşurile fără să reacţioneze, convins de vinovăţia sa. În loc de sărutul aşteptat din partea iubitei, s-a retras în tăcere precum un cîine cu coada între picioare din faţa unui adversar puternic. Sufletul suferind nu a avut putere să-l îndemne la agresivitate, din contra, i-a şuşotit cu mult calm în timpane: „-Are dreptate, nu o face din răutate, ţi-a spus de cîteva ori în ultima vreme, ai uitat, nu-i nimic, taci şi du-te în camera ta. Nu dori nimănui să fie în pielea ei, calm, mult calm omule.” A plecat în sufragerie, a deschis televizorul, s-a întins pe covorul persan şi a început să-şi şteargă lacrimile cu dosul de la palme, după cîteva minute de suspine a adormit precum pruncul frustat de mult dorita jucărie. Aproape de unsprezece noaptea, simţindu-şi fruntea mîngîiată şi sărutată ca într-un vis erotic, trezit la realitate a răspuns speriat:

- Ce s-a întîmplat, Elvi, ţi-e rău?

-Nu, tată, am venit să te trezesc, trebuie să mergi în pat să te culci, mîine o iei de la capăt, trebuie să mergi la serviciu. Îmi pare nespus de rău că am strigat la tine, te rog să mă ierţi, ridică-te, e tîrziu, să nu te apuce frigul, hai, sus, bărbăţelul meu scump! Fără să pomenească de micul incident, s-a ridicat în picioare, a sărutat-o pe frunte şi i-a dorit noapte bună, conducînd-o la braţ spre dormitorul ei, de parcă ar fi mers la plimbare în tinereţe prin legendarul parc din Copou. Săptămîna a trecut cu oarecare ameliorare, crampele fiindu-i

îndepărtate de medicaţia administrată şi de respectarea dietei. De Bobotează, însoţit de dascăl, preotul din parohie a trecut cu aghiazmă şi cu calendarul pentru anul în curs,

dorindu-le multă sănătate. După două săptămîni, slăbită fizic dar cu voinţa sufletului înverşunat de dorinţa de-a trăi, l-a convins pe Alexandru, spunîndu-i:

- Tată, vezi să nu uiţi, vineri trebuie să vină preoţii pentru a doua slujbă de Sfîntul Maslu, ai grijă cum îţi planifici programul, să nu-l strici pe al meu!

- Elvi, dar şi eu mă simt implicat în al tău, sunt la fel de interesat ca şi tine, cum poţi să-ţi faci griji pentru asta? Principalul lucru este să înaintăm pe urcuşul pe care ni l-am propus în urmă cu o lună, mămăică, ai uitat? Să nu te preocupe munca mea, tu să mănînci şi să te îngrijeşti, să te cruţi pentru a te face bine, pricepe chestia asta odată, femeie, ţin cu dinţii şi cu sufletul să fim protejaţi de Dumnezeu! În vinerea stabilită preoţii au venit acasă şi au ţinut slujba, au sfinţit casa, haina şi alimentele pregătite pe masă, ceremonialul desfăşurîndu-se fără incidente precum prima dată, telefonul nu avea cum să sune find scos din priză, iar slujbaşii bisericii odihniţi şi conştiincioşi la treabă. Au cerut Domnului sănătate şi ocrotire pentru cei doi ai casei, urmînd să vină a treia oară înaintea următoarei administrări de medicamente suferindei. De la o săptămînă la alta, Elvira prindea puteri venite din filoane necunoscute omului apropiat, nu-l mira fenomenul Alexandru, îl preţuia şi mai mult pe bunul Dumnezeu! Continua să aprindă candela din bucătărie în fiecare dimineaţă înaintea plecării la serviciu, cu aceeaşi pioşenie precum o făcea după operaţia la sîn a Elvirei, rugîndu-se şi făcîndu-şi semnul crucii în secundele afectate ritualului. Tot mai des gîndurile răzbăteau în poarta urechilor: „-Doamne, Dumnezeule, simt că vrei să-mi vindeci soţioara, simt şi nu ştiu cum să-ţi fiu recunoscător. Îmi îndemn trupul să reziste fizic, să meargă la spital să ajute cum poate mai bine pe semenii noştri, chiar şi cu vorba bună le poate aduce alinare. Ajută-mă, Sfinte Doamne, la fel o să facem şi noi după puterile noastre pentru cei din preajmă, sărut mîna şi picioarele Tale, Doamne.” A tolerat bine şi cura a doua de citostatice, Elvira refuzînd administrarea medicamentelor ce i-ar fi combătut greaţa, preferînd emetinul şi rugăciunile către Cel de Sus. În două luni de zile se dotase cu multe cărţi religioase, ajutată în achizii şi de soţul grijuliu. Se alimenta mai diversificat, convinsă că nu se vor ivi probleme cu tranzitul intestinal, că boala va da înapoi încet şi sigur, că-şi va retrage tentaculele chinuitoare şi ucigătoare. Suporta cu stoicism lacrimile ce se prelingeau din glandele scăpate de sub control, chimioterapia atacînd zăvoarele, sfincterele ce în mod obişnuit se deschid doar în situaţii speciale. Fără gene şi fără sprîncene, mereu cu ochii înlăcrimaţi, iritaţi şi de tamponarea permanentă cu batista sau şerveţele, suferinda îndura şicanele bolii ce afecta întregul organism şi prin efectele secundare. Numai voinţa sufletului o determina să-i explice lui Alexandru:

- Nu mă dau înapoi, nu cedez Alex, îmi este foarte greu cîte trebuie să tolerez, dar sunt convinsă că voi învinge, că amîndoi vom birui şi pe vîrful muntelui vom striga plini de veselie, am învins, Doamne! Îmi torturează ochişorii, mereu mi-i şterg cu batista, sau şi inflamat de atîta frecuş, oare n-aş putea să pun ceva în ei?

-Bravo Elvi, aşa trebuie să gîndeşti şi să trăieşti, cu ideea învingătorului! Bine, o să trec zilele următoare pe la Mariana Şerban, colega de la oftalmologie şi o să-i explic, sigur că sunt unele medicamente ce pot micşora secreţia lacrimală, însă nu sunt convins că va anula întru totul efectul negativ dat de citostatice. Dar cu crampele cum stai, te necăjesc la fel?

- N-am vrut să te necăjesc, nu sunt de aceeaşi intensitate, însă sunt îngrijorată că au trecut deja patru zile şi nu am ieşit cu treaba mare, ăsta-i necazul mare.

-Cuumm, şi de ce nu mi-ai spus măcar a doua zi, îţi dădeam purgative, mămăică!

- Ehei, am luat, tată, în fiecare dimineaţă, nu am vrut să-ţi încarc mintea şi cu tîmpenii mărunte de-ale mele. Am băut şi pastile, am luat şi lichidul din pliculeţele aduse, chiar doze duble, dar degeaba, crede-mă mi-a fost frică să-ţi spun. Mi-a revenit un pic pofta de mîncare, am consumat şi fructe şi legume din beci, am luat din toate dar fără nici un efect. I-a uite ce burtă am după atîtea zile de mîncat fără...

- Măi, măi, dar vînturi tragi?

-Oho, parcă am o pîrîitoare la spate, îmi vine să rîd cînd îi văd pe căţeluşi că nu ştiu de unde apar zgomotele, să-i vezi cum se uită la mine întrebători, te apucă rîsul, bărbăţel drag.

-Elvira, este singurul lucru bun, e un semn că nu s-au înnodat maţele, dar diseară facem clisma, obligatoriu. Am cumpărat irigatorul şi-l ţinem în dulap, nu se poate, e o tîmpenie din partea mea. Nu o aduc pe Cristina Nanu, mă voi ocupa singur, nu e mare lucru, şi tu nu o te jenezi ca în prezenţa unei străine, nu-i aşa?

-Doamne, Alex, chiar trebuie să apelăm la instrumentul ăla de băgat în fund? O să-mi fie mai mare ruşinea în faţa ta, decît cînd a fost ea, crede-mă. Hai s-o lăsăm pe mîine, dacă reuşesc să ies mîine dimineaţă, eşti de acord? Mă obişnuiesc cu ideea şi o să-mi fie mai uşor de suportat.

-Nuu, am spus nu şi gata, subiectul este încheiat în privinţa asta! Doamne, dacă faci ocluzie la noapte, ştii ce înseamnă eventuala complicaţie? Toţi colegii mă vor acuza, dar în primul rînd eu m-aş strînge de gît datorită vinovăţiei. Orele după-amiezii s-au scurs repede, întunericul cuprinzînd iute aşezarea din dealul de la cimitir. După ce-au luat masa de cină, Alexandru era preocupat de manevra ce urma să o facă, cu greu ascunzîndu-şi emoţiile faţă de Elvira. Femeia a sesizat starea lui, întrebîndu-l fără reţinere:

- Ţi-e frică să-mi faci clisma, Alex? Sau gîndurile te-au furat de lîngă mine şi te-au dus departe, în anii tinereţii lîngă alta? Te văd schimbat şi îngîndurat, nu mai eşti viteazul de la orele prînzului.

-Nu e adevărat, am şi alte probleme pe cap, de la serviciu sau despre inima mea ce nu-mi dă pace, mă necăjeşte de la o zi la alta, mămăică dragă. Hai, am terminat ţigara, să urcăm sus în baie şi să trecem la treabă, apoi o să mă bărbieresc.

-Te necăjeşte ceasul, iar tu fumezi mai mult decît acum jumătate de an, atunci ce să cred, Alex?

-Eei, mamă, mamă, tu eşti în pielea ta iar eu într-a mea, sincer nu doresc să ni le schimbăm, suntem prea legaţi unul de celălalt pentru a vrea să sufere mai mult una dintre ele. Ne-am împăcat cu soarta, amîndoi avem capetele sub ghilotină, doar Dumnezeu va decide clipa cînd să-i dea drumul. Să văd cum stai cu fundul în sus, iar eu cu canula băgată în gaură, atunci să te aud filosoafo, hai, plecarea în baie! Cînd apa din cratiţă era călduţă medicul a umplut

irigatorul, a adăugat o coajă de săpun în el şi l-a legat de suportul unde erau prosoapele pentru a avea cădere prin furtun. Inima îi galopa de parcă urca în grabă cine ştie ce pantă, în baie nu era cald, dar transpira mai tare decît ar fi stat într-o saună, picurii săraţi se prelingeau

de pe frunte pe sub lentilele de la ochelari, aburindu-le şi incomodîndu-l. Mîinile tremurau de emoţie, norocul său că pacienta se aşezase în poziţia incomodă şi nu-i zărea niciunul din necazuri, deşi a fost prima care a intervenit:

- Hai, omule, ce faci, te uiţi la fundul meu în postura caraghioasă, nu-i dai drumul, nu bagi canula, ce naiba faci, deşteptule?

-Elvi, nu mă agita, sunt destul de băgat în priză, tremur tot, mi s-au aburit lentilele de la ochelari, porcăria de irigator nu vrea să stea cocoţat unde l-am agăţat iar tu strigi la mine, e prima dată cînd fac o clismă cuiva, şi în ce situaţie sunt pus, tocmai soţiei să-i bag canula în fund! Stai liniştită, îmi dau jos ochelarii şi încep, mă v-a ajuta Domnul să o fac şi pe asta.

-Măi, Alex, dacă ţi-e frică, atunci las-o pe mîine cînd aduci infirmiera, te rog. Cîteva secunde nu a răspuns, parcă amuţise, dar privindu-i şezutul din postura în care se găsea, gîndurile au început să-i macine mintea, revoltîndu-i-o, în timpane auzindu-şi eul uimit de priveliştea oferită de ochii omului cu inima străpunsă de durere: „-Of, Alexandre, Alexandre, cum arată sărmana ta femeie! Unde i s-au dus fesele rotunde în care înfigeai degetele palmelor fierbinţi şi strîngeai?! S-au topit pur şi simplu, pielea i s-a întins pe oase, e uşor să nimereşti gaura, îndepărtezi cu grijă ceea ce-a rămas şi o să te descurci, bătrîne, o să te descurci fără nici o grijă. Nu o mai ţine în genunchi, în coate şi cu capul în jos, grăbeşte-te. A slăbit mult, vertebrele coloanei proemină, nu mai are muşchi, e încovoiată precum trestia cînd bate vîntul puternic pe lac. Şi gîtul, Doamne, Doamne, cît i s-a subţiat, abia de ţine căpuşorul fără fire de păr, transpirat mai tare decît este al tău în aceste grele clipe, cum se prelinge transpiraţia de pe el şi cade pe gresie. Hîm, în ce stare este femeia despre care am spus cîndva că-i cea mai frumoasă pentru noi, cu trupul exact cum ne plăcea la amîndoi! Sărăcuţa de ea, ale sunt pulpe sau oase acoperite de-o piele gălbuie, deshidratată cum am văzut la sărmanii din lagăre? Nu pot, nu o mai privi, vorbeşte-i şi apucă-te de treabă, bărbate, fă-i clisma să-i diminuezi chinul necăjitei noastre iubite...” A scuturat iute fruntea inundată de transpiraţie, a strîns în mînă dreaptă canula şi s-a aplecat spre dosul soţiei, cu stînga încercînd să îndepărteze fesele pentru a-i vizualiza orificul anal pe unde urma să introducă lent piesa neagră din plastic, clipe cînd a şi pronunţat cu autoritate:

- Nu este nevoie, mămăică. Începem, vom reuşi amîndoi şi o să te simţi bine după aia, pe cuvînt, stai liniştită, nu te mişca, apleacă burtica, să intre mai uşor şi mai multă apă din prima manevră, aşa, aşa, e foarte bine...

- Au, au, măi, eşti sigur că ai nimerit, îmi rupi gaura, deşteptule? Simt că intră, da, da, e de ajuns, opreşte, nu pot să mă mai abţin, e nevoie să urc pe tron, tată, nu auzi, scoate prostia din fund să nu scăp apa pe jos. A retras canula cu mîna stîngă, cu dreapta sprijinîndu-şi consoarta să se ridice şi să facă doi paşi pînă colacul de salvare. Soţia, întoarsă cu faţa spre el, îl privea în vreme ce din maţe i se scurgea apa cu zeci de biluţe. Săraca, stoarsă de vlagă, transpirată şi palid-vineţie la piele, fără podoabă capilară, fără sprîncene şi gene, fără carne aproape pe oase, a găsit puterea să remarce stupefiată, să glumească, exprimîndu-şi părerile:

- Doamne, măi, tălăluţă, ţie ţi-e rău sau mie? Ce-i cu tine, Alex, te-a speriat priveliştea văzut? De mumia pe care o îngrijeşti? Te-ai gîndit vreodată de cînd suntem că o să ne aducă viaţa asemenea momente?! Măi, vorbeşte, te doare inima, ce-i cu tine de eşti aşa palid şi transpirat? Dacă ţi-e rău nu continua, simt cum ies o grămadă de biluţe, poate ajunge...

- Nu-mi este rău, Elvi, e cald aici şi un pic de emoţii am avut, recunosc, dar trebuie să revenim pe poziţie, cratiţa abia s-a golit pe jumătate. Încă o tură, sau poate două, abia atunci este gata, o să vezi tu la urmă ce mulţumită o să fii, aşa că, hai, la treabă, în genunchi şi coate, mămăică dragă... După o jumătate de oră erau veseli, schimbau glume unul pe seama celuilalt, bărbatul a adunat ustensilele folosite prima dată în viaţă, spunînd cu vocea de învingător:

- Am reuşit, Elvi, am strîns sculele şi m-am şters de transpiraţie, cobor la bucătărie să trag o ţigară, merit după izbînda avută, nu?

-Du-te, Alex, dar ştii ce, parcă aş ieşi puţin afară, mă simt aşa uşurată acum, chiar m-aş plimba cîteva minute pe stradă...

- S-a făcut, te aştept jos. Îmbracă-te şi te însoţesc în scurta călătorie, mergem de la un capăt la altul de cîteva ori. Ne-ar prinde bine puţină mişcare, ne-ar relaxa după truda avută, hai, chiar insist, Elvi, tată!

- Nu-i prea tîrziu pentru tine, cînd te bărbiereşti dacă pornim la plimbare?

-Ce să-ţi spun, cînd ne întoarcem, în cinci minute termin, mamă! După cinci minute ieşeau pe poartă, căţeluşii rămînînd singuri în întunericul ce cuprinsese de mult curtea şi aşezarea. Fără a se fi schimbat în haine de oraş, au început plimbarea dintr-un capăt al străzii pînă la celălalt, reluînd circuitul invers de cîte ori la rînd. Bărbatul a prins una din mîinile ei într-a lui la fel de transpirată, motiv să o audă pronunţînd încă de la primii paşi:

- Ce-i Alex, ai dorit să mă însoţeşti în plimbare de teamă că va fi printre ultimele cînd mai mergem împreună? Simt că ai emoţii şi că-mi ascunzi ceva, ţi-e transpirată palma foarte tare, iar afară cu siguranţă e sub zero grade? Mi se apropie sfîrşitul şi nu vrei să spui, doar eşti medic şi cunoşti multe despre pacienţii ajunşi în stare gravă, nu-i aşa? Te-a impresionat negativ trupul văzut în urmă cu jumătate de oră şi nu-l recunoşteai, şmechere, mi-ai promis că o să fii mereu sincer cu mine!

- Doamne, cum poţi vorbi asemenea gogomănii, mămăică? Pur şi simplu am dorit să te însoţesc, să nu fii singură, ce-ar gîndi vreun vecin zărindu-te că umbli noaptea pe stradă?! Şi în al doilea rînd, simţeam şi eu nevoia de mişcare, e adevărat, am avut emoţie, îmi era teamă că nu voi reuşi să te ajut. Şi de ce să nu spun, chiar îmi era dor să ne plimbăm ţinîndu-ne de mîini în liniştea nopţii, parcă am fi în urmă cu decenii cînd urcam la căminele din Dealul Copoului. Ce frumos era, ce senzaţii puternice îmi zdruncinau pieptul că acceptasei să fii prietena mea, of, Doamne, cît de repede au trecut anii! Cît priveşte boala, de cîte ori să-ţi repet, sunt efectele secundare de la citostatice, cu timpul vei învăţa ce trebuie să mănînci pentru a evita apariţia unor astfel de tulburări, ai răbdare, după următoarea cură vor diminua, crede-mă. Ai încredere în vorbele mele, nu doresc să te mint, sunt foarte interesat să te vindeci, nu să mă laşi singur. Dumnezeu să ne păzească, nici nu vei reuşi, pentru că mi-aş lua zilele înaintea ta, acolo, sus, la noi în podul casei!

- Măi, prostule, nu fă păcate, de asta am ieşit pe stradă, să-ţi aud ţie tîmpeniile?

-Nu, dar nici pe tine să nu te mai aud cum vorbeşti grozăvii, repet, trebuie să gîndeşti ca o învingătoare, fată scumpă! Ce s-a întîmplat, te doare burta, de ce te-ai oprit?

-Un pic ai răbdare, să văd ce-o să se întîmple şi după aia îţi spun... S-a înclinat înainte, s-a încordat un pic şi în momentul următor în spatele ei sa auzit un pîrţ, imediat reluînd fraza:

- Am reuşit, a ieşit uşor, sper să fi fost numai explozie, nu şi cu stropi..., şi fără a continua vorbele, a pornit vitejeşte înaintea bărbatului sărind dintr-un picior pe altul, ţopăind ca o căprioară pe-o alee din pădurea luminată doar de stelele cerului. După cîţiva metri a mai tras un pîrţ, şi apoi încă unul, amîndoi amuzîndu-se şi chicotind să nu fie auziţi de careva dintre vecini. La un moment dat, Alexandru a iuţit paşii în urma ei, a prins-o în braţe şi a sărutat-o ca în tinereţe, explicîndu-i:

- Aşa te vreau, mămăică, fiecare clipă trăită împreună să ne bucure, nu să discutăm întruna despre necazurile ce ne apasă trupurile, foarte bine, trage, sperie cîinii din mahala, lasă vecinii, dacă se uite pe după garduri să înveţe cum trebuie trăită viaţa dată de Cel de Sus! Aş dori şi mîine seară să ne plimbăm, decît în faţa televizorului de la ora opt, mai bine înainte o oră de plimbare pe strada neasfaltată şi cu cei mai mulţi cîini. Auzi-i, unii s-au speriat de noi, au început hărmălaia, dar, auzi, în curtea noastră nici a noştri nu se lasă, au dat drumul la concertul învăţat sub bagheta maestrului Fulg.

-Ai dreptate, Alex, se aude şi echipa noastră, ar trebui să ne întoarcem, mă joc puţin cu ei, tare mi-s dragi sărăcuţii de ei. Ajunge, am obosit, haide înapoi pe baricadele casei unde suntem aşteptaţi. Le-ai dat mîncare, n-ai uitat, nu-i aşa?

-Da, mămăică, înainte de-a face manevra cu tulumba...

- Porcuşor, de acum mereu o să-mi aminteşti şi ai să te amuzi pe seama mea!

- Să dea Domnul să fie aşa, decît să o mai folosesc, nu crezi că am dreptate?

-Bine, bine, vedem noi, poate n-o să se ivească alt prilej. Măi, băiatule, poate nu ştii, dar m-a apucat foamea, o să mă opresc direct în bucătărie să mănînc ceva de prin frigider şi...

- Doamne, mă bucur, e prima dată după două luni cînd îţi aud vorbele astea!, a făcut semnul crucii pe întuneric şi apoi a îmbrăţişat-o, a sărutat-o pe frunte şi pe obraji. Două săptămîni au trecut fără incidente, problemele digestive trecînd pe alt plan. În ultima vineri a lunii au primit preoţii pentru a treia slujbă de Sfîntul Maslu, părintele Luca remarcînd către gazde.

-Doamna ingineră merge spre bine, efectele sunt vizibile, nu mint, pe cuvîntul meu! Mă bucur că v-am văzut la biserică, e alt semn ce-mi confirmă spusele. N-am dreptate domnle doctor, nu-i aşa? Apropo, înainte de a începe slujba, e bine de făcut vaccinul contra gripei porcine, şi de unde-l putem procura? A intrat panica în oameni, anul trecut gripa aviară, acum cea porcină, săracii enoriaşi nu ştiu ce să creadă.

- Păi, sigur că e bine de efectuat, dar trebuie luat în calcul anumite grupe de persoane. Să întrebaţi medicul de familie, relativ la procurarea produsului sau va apărea şi la farmacii, cu siguranţă, preparate străine.

-Dumneavoastră şi doamna aţi făcut deja, cred, altfel...

- Nu, nu ne-am făcut nici unul, avem contraindicaţii, riscurile sunt prea mari.

-Daa, uite că n-am ştiut, credeam c-o poate ajuta pe doamna la boală. Oricum, încă o dată felicitări doamnă ingineră, şi vă aştept în continuare la biserică, bunul Dumnezeu o să vă dea puteri şi mai mari de la o lună la alta, o să vedeţi cît adevăr au vorbele mele. Eeei, să începem colega... Slujba a decurs cu multă smerenie din partea tuturora, nimeni şi nimic nu i-au deranjat, telefonul fiind scos din priză ca şi ultima oară. Elvira urma să meargă la spital luni pentru a treia cură de citostatice, dar a refuzat propunerea soţului, motivîndu-i:

- Alex, e prea devreme dacă merg cu tine la ora şapte, tot pe la unsprezece îmi pun fetele medicamentele, trebuie întîi să ştie doamna doctor analizele. Stai liniştit, voi chema taxiul, merg singurică, omule, am prins puteri, vorba preotului, doar în barieră cum am fost de cîteva ori pe jos, ce, e mult cinci sute de metri? Te rog numai la prînz să ai răbdare, doar ai văzut, pe la trei, patru e gata. Tu să vii întîi acasă să mănînci şi apoi cobori după mine să mă iei, te rog, ai încredere în mine.

-Bine, Elvi, dar o să mîncăm împreună, în ultimele săptămîni ţi-ai dat puţintel drumul, a dispărut greaţa, burtica te-a lăsat în pace, nu-i aşa?

-Ai dreptate, dar numai eu ştiu cîte medicamente înghit zilnic, băiete...

- Lasă, Elvi, sunt din plante şi le tolerezi bine, nu au efecte secundare precum chimicalele, metoclorpramida, kitrilul sau plegomazinul care constipă şi te tăuiesc.

-Ai dreptate, simt şi eu că îmi este un pic mai bine, am început să mănînc şi să fac puţină treabă. Bine am făcut că n-am vorbit cu vreo femeie să vină să mă ajute, de bine, de rău mă descurc singurică prin casă şi prin bucătărie. Da, da, cu ajutorul tău, frate de suferinţă. Abia aştept să văd cum va trece săptămîna după următoarea cură, poate mă ajută bunul Dumnezeu să nu mă constip, să n-am dureri de burtă, în rest, încep să mă obişnuiesc cu absenţa părului, a genelor şi a sprîncenelor, e greu dar n-am ce face altceva. Şi să ştii, Alex, simt eu, mă ajută foarte mult rugăciunile ce le citesc dimineaţa, la prînz şi seara, şi faptul că pot merge la biserică e foarte important pentru mine. Dacă apuc primăvara, voi prinde şi Sfintele Sărbători de Paşte, pe cuvîntul meu, mi-am propus să ţin întregul post, dar mai e timp pînă atunci, voi vedea.

-Bine Elvira, te voi ajuta şi mai mult pentru a reuşi împreună ceea ce dorim, însă, nu uita, la şase luni trebuie să tragem o fugă la Iaşi pentru control tomografic, este foarte necesar să vedem ce s-a întîmplat acolo, la ficat şi în general, în întregul abdomen. Aşa, că, o să primeze deplasarea, pentru asta propun să te iau cu maşina prin oraş să facem unele cumpărături, te acomodezi cu mijlocul de transport, pînă la Iaşi şi înapoi este oarecare distanţă, va trebui să rezişti, nu-i aşa?

-Ba da, strugurel, e normal ce zici, dar aşteaptă să fac cura a treia şi dacă e bine în zilele următoare, eu voi fi aceea care îţi va răpi din timp. Vezi să nu uiţi, mîine cînd ieşi de la

serviciu să cumperi căpuleţe sau gîturi pentru căţeluşi, numai o pungă a rămas în congelator, sărăcuţii de ei, să ai grijă, îi las în bucătărie, poate o

să treacă Niculina pe la ei, să vadă ce fac, să le dea drumul pe afară pe la zece şi jumătate, pentru nevoi, dacă n-or apuca să facă înăuntru...

- Măi, Elvi, măi, căpuşoare, mămăică, căpuşoare se spune, nu căpuleţe, nu auzi cum sună? Au continuat să vorbească şi despre alte lucruri seara după slujba ţinută de cei doi preoţi în casă, amîndoi simţind în suflete licăriri de speranţe optimiste, fiecare imaginîndu-le în felul său, gîndurile medicului fiind dublate de profesionalismul meseriei, dar şi de suferinţa sa despre care nu dorea să aducă nici o vorbă. Abia în jurul orei zece şi-au dat seama că orele s-au scurs mai iute ca altă dată, dar mai ales că începuseră să privească prin altă prismă viitorul. Afară se lăsase frigul sfîrşitului de februarie, cerul era senin şi plin de stele. Căţeluşii erau duşi de mult la culcare în garaj, şi totuşi femeia nu încheiase dialogul, adăugînd cu spontanietate:

- Alex, mîine nu mergi la serviciu, e sîmbătă, nu vrei să facem o plimbare pe străduţa noastră plină de gropi? Luăm cojocelele pe noi, eu îmi pun peruca pe cap şi hai să pornim, măcar jumătate de oră, ştiu că pot şi mi-ar prinde bine, trupul şi sufletul mi-o cer, vrei?

-Da, auraşul tatii, cum să nu, ar fi pentru prima dată cînd nu am deschis televizorul seara! Gata, pe cai, doamna mea scumpă! În trei minute erau înfofoliţi şi plini de viaţă au ieşit pe străduţă cu atenţie să nu producă vreun zgomot pentru a speria animăluţele dragi din garaj. Ca şi ultima dată cînd s-au plimbat aveau sentimentul că retrăiesc clipe din tinereţe, au glumit, s-au îmbrăţişat şi sărutat, s-au simţit bine şi după jumătate de oră au revenit la castelul clădit de peste un deceniu. Înainte de-a intra pe poartă Elvira s-a amuzat:

- Alex, cred că ar fi mai bine dacă primăria nu ar asfalta străduţa noastră, ar circula mai multe maşini şi ar tulbura liniştea aşezării, aşa, observi cît de plăcută e atmosfera rustică pe la noi?

-Ai dreptate, nici pe mine nu mă interesează dacă s-ar produce schimbarea, cel mai important lucru contează ca noi doi să fim sănătoşi şi să ne putem plimba mulţi ani de acum încolo, să prindem bătrîneţea împreună, mămăică scumpă. Să turbeze de necaz primarul actual, fir-ar mă-sa de afacerist şi cioflingar, cameleonul naibii. Doar ştii că ani la rînd a fost liberal, iar cînd i s-a oferit funcţia a şi trecut la foştii comunişti, afurisitul lipsit de coloană morală... Elvira a găsit puterea şi duminică a mers la biserică, apoi luni a urmat planul stabilit, a venit singură la spital şi a urmat cura cu citostatice. Alexandru a trecut în cursul dimineţii prin secţia de oncologie să-şi vadă şi să-şi încurajeze partenera. Cu pălăriuţa pe cap, îmbrăcată în pijamale cu mîneci scurte, machiată cu rimel negru deasupra ochilor pentru a-şi ascunde lipsa sprîncenelor, cu greu se observa absenţa genelor, stătea nemişcată pe spate pentru a nu deranja acul perfuziei de la mînă, în cealaltă ţinînd strîns între degete cărţulia cu rugăciuni din care citea cu ardoare pagină după pagină. S-a strecurat în linişte pe uşa întredeschisă, admira pacienta şi nu dorea să o deranjeze, dar abia cînd a ajuns lîngă pat, curentul sau mirosul de bărbat pătruns în rezervă a speriat-o, bulversîndu-i tihna şi determinînd-o să pronunţe fără reţinere:

- Băi, prostule, de ce umbli să mă sperii? Sufletul îmi era aşa de pătruns în rugăciuni, încît, zău, m-am speriat groaznic. Dacă mişcam mîna cu perfuzia, fetele

mereu se chinuiesc să-mi găsească vena, să nu mai procedezi niciodată în stilul ăsta mişelesc, mă auzi?

-Mămăică scumpă, te admiram şi am dorit să nu audă nimeni cînd intru, o să stau de vorbă şi cu ele, dar adevărul e că îmi plăcea mult cum arătai în atmosfera de aici. Jaluzele roz în bătaia razelor soarelui dau o culoare tare plăcută încăperii, iar obrăjorii tăi şi întreaga faţa arată minunat, pe cuvînt de onoare, crede-mă...

- Aha, va să zică, acasă sau afară arăt foarte palidă, arăt ca moartea în vacanţă, omuleţule, nu-i aşa? Să nu spui altfel, indirect ai zis adevărul, dragă bărbate...

- Nu-i aşa precum zici, te agăţi de un pai şi vrei să loveşti, nu ştii că simt că dai cu bîrna în capul meu, fetiţă dragă. Hai, termin-o, schimbă subiectul, ar fi bine pentru amîndoi, să nu schimbăm aerul de aici. Spune, ce asistentă ţi-a prins vena?

-Astăzi a fost Simona, dar toate au mîna uşoară, la fel mi-o găseşte şi Aurora, şi Corina, şi Irina, şi Lili, frumuşica aia cu ochelari. Îmi plac mult de ele, sunt tare amabile şi grijulii, halal lor, ştiu să-şi ascundă starea sufletească cînd au de-a face într-o disciplină cu muribunzi...

- Off, mămăică, mămăică, iar începi să turui prostii, dar pricepe pentru numele Domnului, se vindecă şi în secţia asta bolnavi, păi, ce facem, o luăm de la capăt?

-Măi, măi, nu te enerva, ascultă-mă puţin, nu da din mîini şi întoarce spatele! Am uitat să-mi cumpăr pamperşi, infirmiera mi-a prins unul, dar simt că sunt udă pe spate, s-a umplut, mi-au spus că nu mai are, n-ai de unde să-mi faci rost de unul cît mai repede? Data viitoare n-o să uit, promit, e răspunderea mea.

-Bine, scumpete, uite, vezi, aveam despre ce vorbi, doar de asta am trecut pe aici, să aud ce-ţi lipseşte. Într-un sfert de oră o rezolv, sunt la chioşcul de la poarta spitalului, plec chiar acum...

- Măi, deşteptule, faci glume cu mine, cum să aibă la chioşcul alimentar astfel de obiecte? Repet, vreau să aflu cît de repede poţi să-mi aduci unul, poate aveţi în secţia voastră, nu umbla cu scamatorii cînd eu sunt leoarcă de pipi.

-Nu glumesc, Elvi, au şi asemenea lucruri de vînzare! Am zis, într-un sfert de oră mă întorc să-ţi demonstrez şi mai vorbim dup aceea, mămăică scumpă. Ce bine îţi stă cînd zîmbeşti, Doamne, Dumnezeule, ajut-o să gîndească precum îi spun eu! Continua să admire femeia lui suferindă în vreme ce ieşea cu spatele din rezervă, din pragul încăperii reuşind să exclame:

- Ptiu, să nu-ţi fie de deochi!, scuipînd spre ea din vîrful limbii cîteva firicele de salivă. S-a întors aşa cum i-a promis, apoi a sărutat-o pe obraji şi pe frunte precum proceda la fiecare plecare de acasă, apucînd să-i explice:

- Elviraş, mămăică, plec în secţie la mine, nu înainte de-a saluta colega de aici şi să-i zic unei infirmiere să-ţi schimbe chiloţii de hîrtie, pa, scumpete, ne vedem la prînz, după care merg prin oraş să fac unele cumpărături pînă termini tu aici, bine?

-Mulţumesc mult, Alex, am crezut că glumeai, dar ai avut dreptate, te-ai descurcat şi m-ai salvat ca întotdeauna, omuleţul meu preţios. Bine, te aştept, te pup dulce, dulce. Orele s-au scurs mai greu decît ar fi crezut, abia pe la trei şi jumătate, patru reuşind să-i scoată fetele acul din venă. Elvira nu a vrut să coboare cu liftul, palidă şi ameţită, dar plină de voinţă solicitînd:

- Alex, vreau să coborîm pe scări, nu-mi strică puţină mişcare, am înţepenit de şase ore în aceeaşi poziţie, trebuie să-mi pun sîngele în mişcare, bărbate. Cînd ajungem la casa noastră mă aşteaptă din nou patul pînă culcare, dar trebuie să mă sprijin de mîna, mă ajuţi?

-Cum să nu, scumpete, propunerea este bună, numai să mă atenţionezi dacă te apucă ameţeala, să am timp să te prind în braţe!

- Lasă, lasă, ai încredere în mine. Chiar mă gîndesc, ar fi bine să nu mă întind în pat acasă, ci, după ce mă schimb de haine să merg în bucătărie să-mi văd căţeii, să vorbesc cîte ceva cu ei, săracii, azi le-am lipsit toată ziulica. Nu ştiu dacă mă crezi, mi-e foarte bine cînd îi am în preajmă, mă înţeleg ca şi cum ar fi fiinţe umane. Cînd văd ochişorii cum le sticlesc şi dau veseli din codiţe de multe ori îi iau pe rînd în braţe şi atît de mult se bucură, sărăcuţii de ei, pe cuvînt, simt că-mi dau puteri, simt că-mi dau viaţă. Sunt sigură că îmi înţeleg suferinţa, altfel nu m-aş bucura aşa de tare, zău, abia aştept să ajung acasă şi să mă joc cu ei. De-ai şti cum fac dimineaţa cînd intru în bucătărie, împreună tragem un dans, eu în mijlocul lor şi ei se învîrt în jurul meu, fiecare ridicîndu-se în două lăbuţe şi latră altfel, latră de bucurie, pur şi simplu percep că sunt bucuroasă că ne întîlnim. După ce terminăm, pregătesc ceaiul şi prăjesc feliile de pîine, le ung cu unt şi aştern cîte o feliuţă de brînză pe ele, după care mă aşez pe scaun iar ei se aliniază unul lîngă altul aşteptînd colţişorul de bucate pregătit de mine pentru fiecare. Sigur, pentru fiecare am şi cuvintele cu care îi dezmierd, Doamne, dacă ai vedea cum mă distrez, Alex, poate nu crezi, pur şi simplu îmi dau viaţă, zău, nu-s caraghioasă, crede-mă! Gata, am ajuns lîngă maşină, ai văzut că am reuşit?

-Bravo, mămăică, dar să ne grăbim, începe să se întunece, să fim acasă pe lumină, să apuci să te joci cu animăluţele tale, scumpo. S-au urcat în maşină mai voioşi decît dimineaţă cînd îi apăsa pe umeri grija curei cu citostatice, starea psihică fiind schimbată de-adevăratelea faţă de luna anterioară. Bărbatul sesiza schimbarea produsă lent în comportamentul soţiei, însă medicul din el, răutăcios, nu-i dădea voie de-a se bucura în tihnă. Cîteva secunde şi-a auzit vocea din interior şuşotindu-i în timpane: „-Bărbate, bărbate, eşti doctor şi ai văzut sute de astfel de cazuri. Bucuria să nu-ţi fie de scurtă durată, de la început ai aflat prognosticul de la colegi, şase, nouă luni spune statistica. Greşeşti încurajînd-o, soarta e pecetluită, te hlizeşti precum cretinii, priveşte în oglinda retrovizoare...”, în clipă următoare din gura şoferului auzindu-se:

- Pizda mă-ti de nemernic, nu mă laşi în pace deloc, întruna-mi înfigi sula în coaste, o clipă nu mă laşi să gust din speranţă, toată ziulica mă zăpăceşti cu ideile tale împînzindu-mi gîndurile cu tîmpenii, iar noaptea îmi răscoleşti somnul cu vise tîmpite, ceara mă-ti de cretin şi de...

- Alex, nu ţi-e ruşine, de dimineaţă citesc şi-mi spun numai rugăciuni, iar tu, chiar în dreptul bisericii din curtea spitalului înjuri de ceară, păcătosule?! Te porţi ca un nebun, trăncăneşti de unul singur, zău, ce ai? Lasă-mă jos, în seara asta nu mai vorbesc nimic cu tine!

- Oo, măi, femeie, nu ai văzut pe ăla din spatele maşinii, eu dădeam înapoi şi el venea ca prostul în mine, şi-a lovit cu genunchii de bară în dreptul numărului...,

nu a continuat, căci a accelerat cu bruscheţe şi imediat a frînat în dreptul porţii la ieşire pentru a da prioritate din dreapta celuia care venea în viteză, reacţia soţiei fiind pe măsură:

- Naa, deşteptule, acum ce faci, de ce-ai frînat aşa de brusc, hîîp..., sărmana vomitînd pe bordul maşinii în clipa următoare, privind disperată la învinuitul de lîngă ea.

-Vai, mămăică, ce-ai păţit? Din cauza mea, fir-ar eu să fiu de prost, nu mi-am dat seama, dar trebuia să frînez, altfel intra ăla în mine. După o zi încărcată, asta ne lipsea, tamponarea şi maşina stricată! Eei, poţi vorbi?

-Nu înţeleg omule, te credeam şofer experimentat, rar ai făcut chestii din astea să mă bruschezi, toţi covrigeii şi apa au ieşit din stomacul meu.

-Iartă-mă Elvi, nu am vrut, am frînat din instinct, nu aveam ce face. Promit că voi conduce prudent şi o să merg mai încet, am uitat cît eşti de bolnavă. Într-adevăr, Alexandru s-a înscris pe banda de lîngă bordură şi pînă acasă nu s-a mai întîmplat nici un incident. Cînd a oprit în faţa porţii de la curte, şoferul a spus către copilotul bolnav:

- Nu te da jos, deschid poarta şi după ce bag maşina în garaj o să cobori. Auzi cum au început să latre căţeluşii, i-am lăsat închişi în bucătărie, era destul de rece afară.

-Aud, aud, ce crezi că sunt surdă? Am vrut să-ţi zic în maşină, dar ştii ce mi-ai făcut, astăzi mi-a spus Irina, asistenta care a intrat în schimbul doi, la sfîrşitul săptămînii vreau să tragem o fugă la Vaslui, la biserica Sfînta Treime sunt depuse moaştele Sfîntului Nectarie Taumaturgul, vindecătorul de boli canceroase şi binefăcătorul de multe vindecări miraculoase. Eşti de gardă sîmbătă, cumva?

-Nu, Elvi, nu sunt de gardă, te duc cu dragă inimă. Şi pentru mine este bine, am nevoie de linişte sufletească, de cînd au slujit preoţii Sfîntul Maslu la noi în casă şi tu ai început să mergi la biserică, am remarcat schimbarea în bine a ta, a noastră ca să spun aşa, a întregii familii, cu toţii suntem un pic mai veseli. Chiar de-o fi vremea rea, vom merge obligatoriu la Vaslui să atingem moaştele Sfîntului, cum ai spus, Nec, Nec...

- Nectarie, păcătosule, nu stîlci cuvintele! De ce-ţi place să te rîzi, ai vorbit serios?

-Doamne Sfinte, dar cum crezi, acum nu-ţi baţi tu joc de credinţa mea? Sunt convins de puterea vindecătoare a Celui de Sus şi a apostolilor săi, în cine să cred de-adevăratelea, în medicina neputincioasă în anumite cazuri sau în minunile Sfinţilor, fată scumpă?! Aşa că, ia-mă şi pe mine în serios, măcar cîteodată, te rog. Zilele săptămînii s-au scurs fără incidente, doar vineri seara, după două, trei zile de constipaţie, Elvira s-a adresat cu umilinţă:

- Alex, pentru a nu avea surprize mîine dimineaţă, cînd mergem la moaştele Sfîntului Nectarie, te rog, nu te supăra, fă-mi o clismă, m-am obişnuit, suport altfel după cele trei ocazii pe care ţi le-am oferit. Promit că n-o să se mai repete, am învăţat ce trebuie să mănînc, zilele

trecute am greşit cu ceva, nu-ţi spun să nu te enervezi, nu-i aşa de grav, dar, te rog frumos, să fiu liniştită mîine.

139

- S-a revolvat, ai pile la doctoraş, devenit şi salariat privat la curul doamnei inginere, ştie să manevrez tulumba, gata, mămăică, într-o oră soseşte reagheceleul să vidanjeze rezervorul iubitei! Problema s-a rezolvat fără incidente, experenţa căpătată spunîndu-şi cuvîntul, eliminînd orice alte incidente. A doua zi au plecat la Vaslui şi au ajuns cu bine la biserica Sfînta Treime unde au mîngîiat sfioşi moaştele Sfîntului Nectarie Taumaturgul, rugîndu-se cu smerenie pentru sănătatea lor, a copiilor şi a celorlalţi îndrăgiţi de ei. Era pentru prima dată cînd ieşeau din oraş cu maşina după ce Elvira începuse curele cu citostatice, drum cînd soţia nu a avut nici o manifestare fizică a suferinţei, soţul bucuros, scoţînd în evidenţa constatarea la ieşirea din lăcaşul sfînt:

- Mămăică, poate nu am observat, dar nu ţi-a fost rău în maşină, oare mă mint singur?

-Ai dreptate, Alex, n-am avut nici un simptom, zău, uitasem cît sunt de bolnavă! Am fost preocupată să ating moaştele, citisem în cărţuliile mele despre puterea lor vindecătoare, principalul e că am reuşit, amîndoi le-am atins şi am convingerea că ne va ajuta mult. Nu zîmbi, păcătosule, mă bucur că m-ai adus, mă bucur că am cumpărat trei cărţi despre Sfîntul Nectarie tipărite prin binecuvîntarea Prea Sfinţitului Părinte GALACTION, Episcopul Alexandriei şi Teleormanului. Una o trimit verişoarei Coca şi alta prietenei Titi Mateescu din Ardeal, doar ştii, aproape în fiecare seară îmi dau telefon să mă încurajeze. Apropo, cînd termini cu prostia de-a scoate la prînz şi seara telefonul din priză? La început am crezut că-i o toană, dar acum a devenit un obicei, omule!

- Mămăică, e bine cum procedez, înainte trebuia să ridic receptorul de vreo cinci, şase ori numai seara, mă înnebunea ideea că fiecăruia urma să-i dau relaţii despre boala ta, să explic drama prin care trecem, turbam de nervi, scumpo, sunt suprasaturat de suferinţa bolnavilor, am şi eu o limită, îmi era foarte greu să le explic şi despre suferinţa scumpei mele tovarăşe de viaţă. Nu pot, crede-mă, dacă tu vrei să-l bag iarăşi în priză, mă mut în camera de lîngă garaj, acolo unde scriu, sau cum îi zice Nelu, frate-tu, garsoniera lui, pentru că doarme acolo ori de cîte ori vine la noi în vizită. Cum să-ţi zic, oamenii ăştia nu judecă, nu ştiu că explicîndu-le de fiecare dată suferinţa prin care treci mă consum groaznic, sufăr de fiecare dată, mereu se reaprind chinurile în inima-mi beteagă. Altfel...

- Sunt de acord, te înţeleg, să lăsăm aşa să decurgă lucrurile. Te rog altceva, cînd eşti de acord să-l laşi pe nepotul nostru drag, Vlad, să vină la noi în fiecare sfîrşit de săptămînă? În fiecare dimineaţă, cînd eşti la serviciu, îmi dă telefon şi mă roagă să-l las să vină măcar să mă vadă. Între mine şi el e o legătură sufletească puternică, sigur pricepe ceva din gravitatea bolii mele, poate din milă vrea să-l laşi să urce în deal la noi, te rog frumos, acceptă!

- Elvi, să treacă valul de gripă, tu ai imunitatea foarte scăzută, mergînd în colectivitatea de la şcoală el vine în contact cu fel de fel de viruşi, ar fi dramatic pentru tine, scumpo...

- Măi, mincinosule, dar tu care mergi la spital şi lucrezi numai cu oameni bolnavi, nu eşti marele aducător de boli pentru mine?

-Ba da, dar ce-ai vrea să fac, să stau acasă în concediu de boală? Mi-aş putea lua, am şi eu ceva la inimă, dar nu cred că ar fi cel mai bun lucru pe care l-aş face.

- Hopa, bine că ai deschis subiectul, cînd te hotărăşti să-mi spui adevărul despre boala ta, de aproape un an pomeneşti, dar nu-mi spui nimic concret?! Alex, ascultă la mine, astăzi am mîngîiat amîndoi moaştele Sfîntului Nectarie, Cel care a vindecat cînd trăia şi va continua să vindece prin rămăşiţele Lui şi pe alţi suferinzi credincioşi, vreau să decidem un lucru foarte important în minutele cînd mergem spre lăcaşul nostu, te rog să te concentrezi şi să-mi răspunzi sincer la întrebarea ce ţi-o voi pune. Eşti de acord, da sau nu, atît vreau să răspunzi?!

- Da, Elviraş, voi fi sincer ca şi pînă acum cu tine, eşti mulţumită? Între timp treceau peste podul de la Crasna, vremea era însorită şi în maşină se făcuse prea cald, încît pacienta, fermă, întîi i-a cerut:

- N-ai putea să închizi căldura, e înăbuşeală în maşină, n-aş vrea să mi se facă rău, în momentul de faţă mă simt bine. Mare e Dumnezeul nostru, cîtă mulţumire sufletească simt că am reuşit să pun mîna pe sfintele moaşte, mai cu seamă că leam atins şi cu maioul şi cu fesul din lînă pe care îl port prin casă. Alex, pot să pun întrebarea, eşti pregătit?

-Da, măi, fată scumpă, de cîte ori să repet?

-Cînd pleci la operaţie?

-Ce operaţie, Elviro, te-ai smintit tocmai astăzi?

-Porcuşor, amîndoi am atins cu palmele lucruri sfinte, fii bărbat sincer, nu te purta mai rău decît un copil care îşi minte mama! Mi-ai spus de atîtea ori că mă voi vindeca, atunci, n-ar fi bine să te vindeci şi tu pentru a conveţui cît mai mulţi ani împreună? Dacă refuzi să te duci, înseamnă că minţi, aştepţi ca eu să mor în scurtă vreme şi abia după aceia să te operezi, mic nemernic ce eşti! Are dreptate Niculina cînd zice, nu-ţi fă griji pentru el Elviro, după ce te stingi tu imediat îşi aduce pe una să trăiască împreună în casa la care tu te-ai spetit ani la rînd! E momentul adevărului, eşti prins la înghesuială, urmează să-mi confirmi două chestii, că n-ai minţit în ceea ce priveşte viitorul meu şi în al doilea rînd, că nu te prefaci atunci cînd te rogi la Dumnezeu, că n-ai acceptat slujbele Sfîntului Maslu doar pentru mine, tu prefăcîndu-te numai, că astăzi ai mîngîiat cu credinţă moaştele sfinte şi nu din obligaţia că ai stat lîngă mine! Bărbate, aştept imediat răspunsurile!

- Doamne Sfinte, cine o face să îndruge la adresa mea astfel de bîzdîganii? Eu cred în Dumnezeu şi în puterile Celor Sfinţi, femeie dragă! Nu te supăra, cumva ţi s-a virusat calculatorul? Mă rog cum pot eu, sunt sincer cînd o fac, vreau să te salveze Puterea Divină, am pierdut încrederea în medicina curentă! Vreau să trăim încă mulţi ani împreună, femeie, iar pentru asta promit şi o să demonstrez, că dacă după terminarea celor şase cure de citostatice, mergem la control şi tomografia mă va mulţumi, după Paşte plec la operaţie. Ştii ce, să te conving, atunci cînd plecăm, vom intra şi la Cardiologie să mă sfătuiesc cu profesorii Dan şi Georgeta Datcu, îţi este clar?

-Doamne, alungă boala din mine, vreau să-l lămureşti pe tovarăşul de viaţă să se ducă la operaţie, să se vindece şi să avem grijă unul de celălat măcar zece ani de acum înainte! Şi să-

mi văd nepoţii mari, Vlad să intre la liceu şi Tudor la şcoală..., făcîndu-şi semnul crucii de cîteva ori la rînd, nu a îndrăznit să continue dialogul. Ultima lună a iernii a trecut fără alte evenimente importante, şi primăvara a intrat în drepturi cu toate formalităţile ei, deşi mult schimbate faţă de anii din urmă.

141

În ultima săptămînă a lui Aprilie creştinii aşteptau Sfintele Sărbători ale Paştelui, în fiecare casă gospodinele erau preocupate de curăţenie şi de a pregăti cele necesare importantului eveniment. Elvira reuşise să se descurce singură, căpatase puteri cît să-i ajungă pentru a fi mulţumită să termine cu o zi înainte şi să vizoneze la televizor slujba de Învierea lui Iisus Hristos. Elevii era în vacanţă, aşa că nepotul cel mare, Vlad venise să stea la ei întreaga perioada. Între el şi Elvira se crease de mulţi ani o armonie sufletească cu totul specială, fiind singura căruia îi destăinuia anumite chichiţe de-ale vieţii de şcolar. Alexandru a auzit cîndva din sufragerie o parte dintr-unul din dialogurile lor, cei doi nedîndu-şi seama că sunt ascultaţi, fiind surprins de profunzimea subiectului:

- Elvi, de ce nu am avut voie să vin la tine în fiecare weekend, precum venea înainte? Mi-a zis mama că eşti grav bolnavă, riscam să iau şi eu boala? Acum te-ai vindecat, de aceea pot să stau toată vacanţa la voi?

-Nu, Vlăduţ, ai fi putut veni şi în urmă cu trei, patru luni, dar eram vlăguită de boală şi de medicamentele ce trebuie să le fac lunar. Norocul meu s-a chemat Alex, tare mult m-a ajutat pînă m-am pus pe picioare şi am promisiunea lui că la fel va face şi de acum înainte.

-Înseamnă că te-ai vindecat, ai putut să faci curăţenie prin camere, în fiecare zi ai pregătit de mîncare pentru Paşti, deci poţi, n-o să mai fii stoarsă de boală niciodată! Mă bucur că pot să stau la voi şi să nu mă îmbolnăvesc, mama a minţit...

- Nu Vlad, n-a minţit, ştia că nu pot să fac treabă, doar vezi că Alex mă trimite la odihnă între două şi cinci după amiaza, trebuie să-i ascult poveţele, e medic, nu vreau să-l contrazic. Şi el e bolnav, mi-a promis că la vară merge să se opereze la inimă, dar mai întîi, după ce trece Învierea, mergem la control la Iaşi şi apoi stabilim ce-i de făcut. Să treacă săptămîna, însă chiar a doua zi de Paşte sunt planificată la altă cură de medicamente, şi dacă totul decurge normal abia vinerea viitoare ne-am stabilit deplasarea.

-De aceea suflă aşa de tare cînd face o treabă prin curte, chiar am văzut Elvi, cînd aduce bidoanele cu apă de la maşină, nu mai poate să vină cu amîndouă, le aduce pe rînd, şi după aia se aşează pe scaunel şi cîteva minute suflă din greu din piept. N-am ştiut că Alex e bolnav, şi dacă merge la operaţie cine te ajută pe tine?

-Eei, poate Vlad la mici treburi, dar asta se va întîmpla după cum am discutat cu tine, prin luna iunie o să fie aici, adică tu, şmecherule, nu-i aşa?

-Off, Elviroanca mea preţioasă, dacă mori, ce mă fac eu fără tine, cu cine am să mai pot discuta, cine mă va asculta cu răbdare aşa cum faci tu? Elvi, o să te ajut, dar acum promite-mi că te faci bine! Discuţia dintre cei doi prieteni, bunică şi nepot, a continuat încă multe minute, Alexandru, liniştit şi plăcut impresionat de cele auzite a aţipit pe covorul din sufrageria, fără să închidă televizorul. La un moment dat, vocea stridentă a soţiei a ajuns la urechile sale, trezindu-l:

- Alex, calde salutări de la Elvi şi Vladuţ! Ce faci, amice, dormi, nu ţi-am auzit glasul de vreun sfert de oră?

-Ba nu, eram atent la film, e interesant, îmi aduce aminte de anii din tinereţe, este partea a doua din Mizerabilii, mămăică. Voi la ce vă uitaţi, la vreo emisiune cu fufe exhibiţioniste, hă, hă, hă...

142

- Nu-i adevărat, discutăm şi ne uităm la meciul de fotbal, joacă Rapidul, Alex!, adăugase nepotul din cealaltă cameră.

-Măi, ştrengarule, culcaţi-vă, mîine seară vreau să mergi cu mine la Înviere, să luăm Lumină şi să o aducem în casă, avem mare nevoie de Ea, altfel...

- Da, Alex, o să merg cu tine, am promis, sunt convins de ceea ce ai zis, stai fără grijă, dormi mai departe, ha, ha, ha...

- Măi, bărbate, nu-l poţi păcăli, amîndoi am auzit cît de tare sforăiai, băiete... Ultima oră a decurs la fel, echipele conversînd de la distanţă, dar la ora zece şi jumătate stăpînul casei i-a anunţat că abandonează vizionarea şi se duce în pat să se culce. Nu a apucat să păşească pragul camerei sale, că din urmă a auzit vocea subţirică a nepotului:

- Parcă pînă acum ce-ai făcut, n-ai dormit destul, Alex? Bărbatul a schimbat direcţia de mers şi s-a dus în camera celor doi, i-a sărutat pe fiecare pe frunte şi a adăugat:

- Noapte bună, dragii mei, ce vă pasă vouă, dacă aţi şti cît de obosit sunt nu vaţi rîde întruna de mine, parcă nu am auzit ce-a vorbit şmechera de bunică şi cu Vlad ştrengarul. Pa, ne vedem mîine dimineaţă, scumpii mei! Sîmbăta seara pe la zece, Vlad i-a spus:

- Alex, nu cred că pot merge cu tine, nu vreau s-o las pe Elvi singurică, noi o să fim treji cînd o să vii cu lumînarea aprinsă de la cimitir, nu te superi, nu?

-Măi, puţache, la biserică, nu la cimitir, Elvi a uitat să te înveţe să vorbeşti corect! Bine, omuleţ, nici nu trăgeam speranţe că o să mă însoţeşti, dacă nu e meci la televizor, ca întotdeauna pleci primul la culcare. Dar să ştii, la miezul nopţii cînd intru prin camere să aduc lumina, tot o să te trezesc, fără nici o supărare, piciule!

- Alex, dar nenea Cezar şi cu tante Niculina nu merg?

-I-am întrebat şi mi-au spus că nu pot rezista, e prea tîrziu pentru ei, aşa că... Alexandru s-a ţinut de promisiune, şi în noaptea de Înviere a mers singur la biserica din parohie, a aprins lumînarea şi s-a reîntors cu sufletul împăcat, bucuros că nu i s-a stins licărirea sfinţită. A intrat în fiecare cameră a casei şi făcînd semnul crucii cu ea, adăuga cu vocea încărcată de emoţie:

- Hristos a înviat! Adu-mi linişte şi sănătate în cameră, Sfinte Doamne! Elvira privea şi asculta la televizor slujba de Înviere, pruncul adormise în dormitor tot aşteptînd-o. Bărbatul s-a oprit în pragul uşii de la camera unde soţia îl aştepta, şi repetînd semnul crucii cu lumînarea aprinsă a spus aceleaşi vorbe să fie auzit de tovarăşa mult îndrăgită:

- Hristos a înviat, Elvi! Domnul să-ţi aducă mult aşteptata însănătoşire, scumpo!

- Adevărat a înviat! Ai reuşit şi de data asta să vii cu Lumina în gospodărie, bravo bărbăţelule drag, Dumnezeu să te audă! Sărăcuţul de Vlad s-a culcat, dar să ştii, mi-a zis înainte de-a se duce în pat, pînă la urmă ar fi vrut să meargă, era curios să vadă şi audă preotul cînd iese din biserică şi spune către credincioşi, veniţi de luaţi Lumină! Să nu vorbeşti tare cînd mergi cu Ea în dormitor, să nu-l trezeşti, te rog mult, Alex.

143

- Bine, mămăică, apoi cobor în bucătărie să aprind candela de la licărirea cu care am venit. O să mănînc o felie de cozonac şi un ou roşu, în zece minute mă întorc.

-Bine, te aştep, pînă atunci privesc slujba la televizor, Doamne, atîta lume s-a dus! Aici erau oameni?

-Oho, ca întotdeauna, cel puţin două, trei mii de credincioşi, dintre care foarte mult tineret, fata mea, însă cam gălăgioşi, şi mulţi dintre ei fumau de parcă erau pe stadion, pînă a ieşit preotul cu Lumina din biserică. Ce să-i faci, aşa este românul educat încă din tinereţe... În prima zi de Paşte, Duminică, familia s-a reunit şi au mîncat împreună la prînz, Cristian, Nuşa şi Tudor, nepotul cel mic sosind cu o oră înainte pentru ai ajuta pe mamă şi pe tată să pregătească masa cu bunătăţurile tradiţionale. Au ciocnit ouăle vopsite, au spus unul către celălalt sfintele cuvinte şi înainte de-a curăţa de coji oul pentru a-l mînca au fost surprinşi de cuvintele cu greu legate de nepotul cel mic, şugubăţul de nici trei anişori împliniţi:

- De voi le mîcaţi pe aste din mîini, cosueţul plin cu alea, îl iau acasa, toate, toate ale mele rămîn. Vă bat de mai luaţi unul de ele! Mamii, pui la pachet pentu mine, să am muti, muti acasă la noi... Toţi au rîs cu poftă fără să comenteze, fără să adauge vreo vorbă, lăsîndu-l pe micuţ să se bucure, să-i tihnească victoria obţinută în faţa celor mari. Apoi, cînd sa lăsat pentru cîteva clipe linişte, nora a întrebat:

- Elvi, chiar mîine, a doua zi de Paşte, dumneavostră mergeţi la spital pentru cură, nu s-a putut amîna, pe miercuri sau joi?

-Da Nuşică, trebuie. Profit că Alex mai are concediu săptămîna următoare şi nu e recomandat să depăşeşti termenul. Mă duce la şapte dimineaţă şi pe la prînz sper să se termine, pentru a veni să mă ia. De mi-o fi bine, voi încălzi eu mîncarea, doar e sărbătoare mare, nu e o zi ca oricare alta.

-Am întrebat pentru a şti ce fac cu Vlad, îl luăm după amiază acasă?

-Nu-i nevoie, mamă, doar Alex se întoarce, nu stă toată dimineaţa lîngă mine. E flăcău mare, se descurcă singur o jumătate de oră cît lipseşte bunicu-său, nu-i aşa Vlăduţ?

-Da, Nuşa, avem fiu mare, peste doi ani îşi scoate buletin, ce-ţi faci probleme pentru nimica toată, păi, ce încredere să am în el cînd rămîne singur în apartament?

-Da, Cristi, dar dacă Elvi nu se simte bine după citostatice, să aibă încă o grijă pe cap?

-Hopa, copii, nu vă contraziceţi într-o zi de mare sărbătoare. Măi, Vlad, care este părerea ta, spune cu glasul tare să audă maică-ta şi taică-tu!, a intervenit plin de autoritate tovarăşul de viaţă al suferindei.

-Am înţeles, Alex, rămîn aici, am eu grijă de căţei şi de casă. Dacă e nevoie de ceva strig la nea Cezar sau la tante Niculina, nu e bine cum zic?

-Corect, copilul are dreptate, bravo nepoate, eşti un adevărat stîlp al casei, hai să trăieşti! Gata, subiectul este încheiat! Ce vrei, Elvi?

-Măi, Nuşica are dreptate, mai bine merge azi cu ei acasă şi-l aduc mîine după amiază. Doar păstrăm legătura, dăm telefon şi vedem cum mă simt, ar fi mai bine,

doar ştii, cînd ajung nu mă simt în apele mele, vreo două ore sunt ameţită, trebuie să mai stau întinsă în pat.

-Draga mea, mai înainte ai dat de înţeles că atunci cînd ne vom întoarce ai dori să încălzeşti mîncarea, acum o întorci ca la Ploieşti?

-Bine, bine, nu mai zic nimic, tu hotărăşti!

- Păi, copilul şi-a spus părerea, să confirme, nu să-i ştirbim personalitatea!

- Are dreptate Alex, rămîn să am grijă de casă, mai cu seamă că se întoarce după ce te duce la spital... Au continuat să discute despre alte probleme, din cînd în cînd amuzîndu-se de vorbele nepotului Tudor, plin de neastîmpăr, mereu pornit pe zbenguială. Noroc de giumbuşlucurile micuţului care schimba aparent atmosfera, în realitate tristeţea şi grijile dominîndu-i pe ceilalţi. Luni dimineaţa, în jurul orei şapte, amîndoi erau în secţia de oncolgie. Colega lui Alexandru, doctoriţa Doina Pagulea, fiind sigură că ei vor sosi chiar în zi de sărbătoare, lăsase asistentei de serviciu medicamentele pentru cură. Cînd au ajuns în holul secţiei, Lili a întrebat plină de surprindere:

- Chiar aţi venit la tratament, sincer vă zic, nu mă aşteptam, mi-am zis că lăsaţi pe mîine, doar astăzi e zi liberă, domnle doctor!

- Este adevărat Lili, dar în medicină nu ne putem permite să amînăm ziua de administrare a terapei, altfel...

- Ştiu, vă ştiu cît de riguros sunteţi de cînd lucram în secţia dumneavoastră, am spus vorbele fără să judec, de altfel, doamna doctor mi-a lăsat în frigider medicaţia. M-am mirat, doar aşa, vreau să spun că astăzi nu avem nici un bolnav în secţie, cei care ar fi trebuit să vină cu siguranţă vor fi aici după zilele de Paşte, pe miercuri şi joi să vedeţi ce aglomeraţie va fi pe capul nostru. Tocmai de aia, sunt singură pe tură, numai infirmiera e aici, stăteam amîndouă degeaba, adică, păzeam paturile din secţia goală. Sunteţi pregătită, doamnă ingineră?

-Cum să nu, am venit la prima oră, poate astăzi termin mai devreme, la prînz aş dori să fiu acasă, să încălzesc eu mîncarea şi să mănînc împreună cu soţul, doar e sărbătoare, Lili, drăguţo.

-Da, aveţi dreptate, voi face totul precum merge ceasornicul, o să dăm drumul perfuziei să curgă mai repede, substanţa a fost testată de atîtea ori pe trupul frumoasei paciente, din start se exclud eventualele reacţii adverse. Nu-mi fac nici un fel de griji, doar specialistul e lîngă noi, nu-i aşa, domnle doctor? Prin urmare intraţi în rezervă şi pregătiţi-vă echipamentul de protecţie, pampersul şi muşamaua, eu vin în cinci minute cu toate ustensilele necesare, deşi, atunci cînd voi prinde vena o să-l rog pe domnul doctor să privească pe geam sau să iasă un pic afară, mă intimidează prezenţa domniei sale în acel moment. La toate ne e teamă de privirea sa, se înţelege, atunci cînd ne aplecăm asupra pacientei să băgam acul acolo unde trebuie..., zîmbind către cei doi, a deschis uşa de la rezervă şi i-a invitat să intre pentru ca pacienta să-şi schimbe hainele de stradă cu lenjeria de spital. Substanţa din primul flacon se cam termina, momente cînd Elvira a insistat către soţul grijuliu:

- Alex, du-te tată acasă, a trecut o oră, înseamnă că după două, trei ore poţi reveni, pe la douăsprezece să fii aici, mă asculţi? Vezi ce face Vlăduţ şi puradeii

mei dragi, căţeluşii, te rog, fă-o pentru mine, nu mi se poate întîmpla nimic, nu-i prima oară, organismul nu le-a respins. Uite, poţi face şi cîteva cumpărături, nu ne mai întîrziem la întoarcere, vrei?

-Bine, mămăică, nu vreau să te supăr cu nimic, dar să ştii, locul meu era lîngă tine pînă se scurgea ultima picătură din al treilea flacon. Spune-mi, ce vrei să cumpăr în drum spre casă? A memorat ce i-a spus soţia şi a plecat fără prea mult chef. Aşa cum s-a înţeles cu preţioasa parteneră de viaţă, a îndeplinit misiunea şi la ora stabilită dădea să reintre pe uşa de la rezervă, clipă cînd a fost observat de tînăra asistentă, cocheta Lili, care îl informa cu vocea zglobie:

- Oho, aţi întîrziat, doamna e echipată şi vă aşteaptă pe marginea patului de vreo jumătate de oră, dacă nu şi mai bine. Are preocupaţie, nu s-a plictisit, citeşte din cartea cu rugăciuni dată de colega mea Irina cînd a făcut ultima cură. A tolerat foarte bine, nu s-a întîmplat nimic, spune că îi e foame, a mîncat covrigii şi banana adusă de acasă, de aici, n-am avut ce-i da, am făcut foia de masă, dar am scris-o la regim hidric şi, vă daţi seama, o cană cu supă chioară, nu trebuie să vă zic eu. O puteţi lua şi ce să vă spun, Hristos a înviat!, şi multă sănătate la amîndoi!

- Adevărat a înviat!, aceleaşi urări ţie şi familiei tale, mulţumesc mult că ai avut grijă de soţie, a mai trecut de-o cumpănă, a mai urcat o scăriţă spre drumul ce ni l-am propus amîndoi, pa, şi să ai parte de o zi frumoasă şi liniştită în mijlocul celor îndrăgiţi. Intru să-mi i-au scumpa podoabă acasă, să ne revedem sănătoşi. Tocmai cînd trecea pragul de la rezervă, bucuros de informaţiile primite, a aţintit privirea asupra Elvirei care, pătrunsă de profunzimea rîndurilor ce le citea nu a simţit prezenţa noului intrat şi a tresărit cînd el vorbit cu glasul domol:

- Ce face măicuţa mea, se roagă la Domnul şi pentru mine?

-Vai, Alex, păcătos ce eşti, de ce n-ai tuşit înainte de a intra? Am terminat şi rugăciunile pentru prînz, Lili a fost azi pe fază, totul a decurs ca pe strună, băiete. Gata, putem pleca spre casă! Ai rezolvat ce te-am rugat? Vlăduţ şi căţeluşii mei dragi, sunt bine?

-Totul este în ordine, m-am descurcat de minune! Împreună cu Vlăduţ am aşezat şi tacîmurile pe masă, din frigider am scos şi oalele cu mîncare, rămîne doar să umbli tu prin ele, să vezi ce

şi cît trebuie să încălzeşti, amico. Hai, pe cai, să ajungem cît mai repede la destinaţie, eşti aşteptată de întreaga trupă.

-Ce vrei să spui, observ că eşti puţin miştocar sau eşti nervos? Ce-ai vrut să zici, cum adică, întreaga trupă?

-Păi, mămăică scumpă, au urcat în deal la noi şi Cristi cu familia lui!

- Cuum, dar ieri spuneau că stau liniştiţi acasă sau poate trag o fugă la cuscru, la Fitioneşti?! Ce mă fac, eu oare?

-Fetiţo, nu te speria, au spus că vreau să te vadă şi apoi pleacă spre Panciu, nu rămîn cu noi la masă. Nici mie nu-mi convenea, eşti epuizată după droguri, altfel...

- Ei, şi ce, la urma urmei se ocupa Nuşa cu aranjatul mesei, nu fi răutăcios cu ei. Hai, să ne grăbin, priveşte ceasul din perete, e douăsprezece şi un sfert, în zece minute să intrăm în curte, am multă treabă, să văd cît o să pot face, nu-i aşa?

-Da, da, să crezi tu că o să te las, dacă vei putea stai numai la masă, de restul mă ocup singur, singurel!

S-a ridicat de pe marginea de pat, a intrat în veceu, s-a privit în oglinda pentru a-şi aranja peruca şi în două minute coborau pe scări cele două etaje precum au făcut după fiecare cură. Alexandru a condus maşina atent, norocul lor că nu era trafic, oamenii sănătoşi sărbătorind în mijlocul familie zilele Sfinte de Paşte. Cînd au ajuns în faţa casei Cristian tocmai deschidea porţile pentru a intra cu maşina direct în curte. Întîi a coborît Alexandru care, iute a mers prin faţa motorului pentru a-i deschide pacientei portiera cu intenţia de-a o sprijini la coborîre, chiar dacă, puţin ofensată, doamna sa preţuită a reproşat şugubeaţă:

- Ce-ai, măi, mă crezi moartă? Vrei să sperii copiii, ştrengarule?! Ia te uită cine e la mine în curte?! Tudorică, ce faci, scumpetea mea? Vezi, vezi, nu te grăbi pe scări, prinde-l Nuşa, prinde-l repede să nu ajungă la trepte!

- Evi, Evi, eu venit văd tine, meg cu tati şi mami la bicu de Vancea, nu tau la masă a tine, pecăm epede, noi venit numai te vedem! Daa, mai e ouă oşii, nu luat mute acasă ieli, mai dai mie, toate, toate?

-Bine, măicuţă, o să-ţi dau cît de multe vrei, dar întîi să dăm cioc-cioc cu ele, puiul mamii. Cele sparte le mănîncă Alex şi cu Vlad, iar cele bune ţi le dau ţie, e bine, scumpete?

-Bine, bine, eu iubesc pe tine, da' unde fost tu? Dialogul a continuat între generaţiile extreme, în jumătate de oră încheindu-se odată cu plecarea juniorilor spre Panciu. După ce s-au despărţit de părinţi, cei doi au pregătit în grabă masa de prînz, Alexandru aşeza tacîmurile în vreme ce Elvira, puţintel ameţită, punea mîncarea la încălzit. Au luat cîte un ou şi le-a ciocnit pentru a respecta tradiţia, apoi gospodina a împărţit bucatele în farfurii şi în jumătate de oră deja îşi împărţeau atribuţiile:

- Alex, mă simt tot ameţită şi mă doare burta, nu ştiu de ce, m-a apucat după ce-am consumat ciorba, merg sus să mă întind pe canapea şi mă acopăr cu păturile, dacă adorm să nu mă scoli. Lasă vasele în debara, le spăl cînd revin după amiază în bucătărie, să nu te apuci tu, totdeauna le mozoleşti cu apă rece şi rămîn unsuroase, te rog, promite-mi!

- Bine, mămăică scumpă, dar ce să fac pînă atunci, să privesc cerul precum fac cei aiuriţi? La calculator nu merg, este sărbătoare, dacă mă întind în pat adorm în cîteva minute şi nu vreau să treacă vremea stînd degeaba. Încă un lucru, nu am dorit să-ţi spun, dar de ieri am şi eu dureri de burtă şi scaune diareice destul de dese, să fie de la ouă cumva? Nu am vrut să ştii, să te sperii, am început să iau medicamente, iar dimineaţă am băut o cană cu ceai din mentă din ibricul tău. Încă nu mă lasă crampele, alerg la closetul din deal, poate reuşesc să ajung şi nu-mi dau jos pantalonii pînă acolo. Bine, urcă sus, în cinci minute vin şi eu. Ce s-a întîmplat, de ce ai luat grimasa asta, te doare ceva?

-Da, tătăică, mă doare burta, din cînci în cinci minute mă ia, urc, poate apuc să mă aşez pe colacul de la veceu. De la ce să ne fi stricat noi la burtă, mîncarea e proaspătă, numai de la ouă, nu? Eu ca eu, credeam că de la citostatice, dar tu, de la ceva mîncare, am dreptate, nu?

-Desigur, Elvi, desigur, poate nu toate ouăle au fost proaspete. Hai, urcă, după ce mă întorc o să mă opresc în bucătărie să fierb o oală cu ceai din pojarniţă şi cu mentă, să avem acolo fiert vreo trei litri. Orezul unde-i, pe raft în debara? Am să

pun la fiert într-o cratiţă o cană cu orez, este foarte util. O să curăţ doi, trei morcovi şi am să-i tai feliuţe pentru ai amesteca cu orezul cînd fierbe. Să-mi spui, dacă ai şi tu diaree, să-ţi dau din pastilele ce-am început le iau de aseară.

-Of, Dumnezeule, eşti în stare să mă îndopi cu medicamente la orşice necaz, doar acum două ceasuri am terminat cu o serie şi tu-mi bagi altele pe gît! Orez fiert şi cu morcovi să mănînci tu, mi-e greaţă cînd am auzit de ele, poftim, na, încep să vărs, bărbate..., oprindu-se din mers pe scări s-a opintit şi a eliminat în cîteva secunde tot conţinutul stomacal, mîncarea încă nedigerată. Alexandru s-a fîstîcit în faţa imaginei prezentate involuntar de femeia încolţită de suferinţă, cu mîna stîngă îşi apăsa burta, iar cu dreapta o apucase pe Elvira după trei, patru paşi făcuţi doar într-o clipă, exclamînd şi implorînd ajutorul Ceresc:

- Of, Doamne, Doamne, oare ai uitat de noi?! Hai, scumpete, hai să-ţi sprijin fruntea ca să-ţi uşurez senzaţiile păcătoase. Lasă, nu te uita ce-i pe scări, după cîteva secunde o să mergem în dormitor şi o să te întinzi pe canapea, aşa, puiule, aşa, ascultă de doctoraşul tău iubit. Minune, am uitat de mine şi mi-a trecut durerea de burtă. Hai, hai să intrăm în casă, păşeşte cu grijă pe scări, mamă, nu cumva să te împiedici şi să te scap din mînă, nu am puteri să te iau apoi în braţe, mult curaj, mămăică, trebuie să reuşim, altfel..., of, ţi-a căzut de pe cap pălăriuţa, ţine-te bine de balustradă, mă întorc să ţi-o aduc. Bărbatul a coborît scările şi cînd s-a aplecat să ridice obiectul, privirea i s-a fixat pe căpuşorul iubitei bolnave ici şi colo cu cîteva firicele de păr, palidă şi cu mimica îngrozită, priveliştea răscolindu-i sufletul îndurerat, cu greu reuşind să-şi mascheze lovitura primită în piept, direct în inimă. După ce-au intrat în holul dintre dormitoare, Elvira l-a rugat cu vocea vlăguită:

- Tătăică, lasă-mă în baie să mă aşez pe colacul de la veceu, acum m-au luat crampele, cît tu lipseşti ar fi bine să rămîn pe el, cine ştie, nu vreau să mă scap pe mine. Te rog să-mi tragi în faţă lădiţa cu rufele pentru spălat, să-mi sprijin capul de ea, e o poziţia comodă, mă ajuţi?

-Cum să nu, mămăică dragă, întîi să intrăm în baie, sprijină-te de umărul meu cu toată încrederea, hai, cu ajutorul Domnului o să reuşim. Împlinindu-i solicitarea, cu voia ei bărbatul a plecat în bucătărie să pună la fiert orezul, să aducă din beci morcovii şi să-i cureţe de coajă. Tocmai cînd cobora treptele în beci, brusc l-au apucat crampele, încît s-a pomenit vorbindu-şi singur:

- Măi, fir-ar mama mă-sii de viaţă, chiar acum s-a găsit să atace?, întorcînduse pe scări şi cu dificultate, oprindu-se la fiecare al treilea pas, a reuşit să ajungă la closetul din fundul curţii în care a dat drumul şuvoiului galben. Scăpat temporar de belea, s-a reîntors în bucătărie şi a terminat de efectuat fierturile propuse. Îngîndurat, la un moment dat s-a plesnit cu palma peste fruntea ridată mult în ultimele luni, pronunţînd disperat:

- Aoleu, am uitat de ea, m-am ocupat de cufureala mea şi de celelalte treburi şi m-am lăsat plimbat de gînduri ba în trecut, ba în viitor, ce-o face săraca mea fată?! Fîstîcit de realitatea crudă, a urcat cîte două trepte, a deschis uşa la hol şi s-a oprit direct în baie. A trăit o clipă de bucurie cînd a zărit-o tot acolo în aceeaşi poziţie, se temea să nu fi încercat să meargă spre canapeaua din dormitor şi

împleticindu-i-se picioarele să se prăbuşească pe gresie, să se lovească de marginea de la cadă sau de colţul caloriferului din baie sau de cel de la intrarea în ea. Spre binele ei, nu a rostit nici un cuvînt, stătea în pragul uşii şi o admira, realizînd că sărmana lui parteneră adormise cu capul sprijinit pe lădiţa de rufe. După cîteva clipe a înaintat spre ea şi mîngîindu-i lin ceafa transpirată a şoptit unduios cu vocea înecată în lacrimi:

- Omuleţul meu scump, aici ai adormit?, fiind surprins, aproape speriat cînd soţia a răspuns poticnindu-se printre alte icneli:

- Nu, Alex, mamă, nu am reuşit să mă ridic şi te-am aşteptat. Doamne, simt că a curs tot lichidul din mine, nu pot nici să mă mişc, toată sunt stoarsă. Ce noroc am avut cu lădiţa, altfel mă prăbuşeam, nu mai pot, tată, nu mai pot, în seara asta presimt c-o să mor. Stai puţin, mai lasă-mă un pic, iarăşi curge din mine, de unde vine atîta apăraie?, Of, Doamne, mă pierd Alexandre, în seară asta ne despărţim... Disperat, cuprins dintr-odată de valuri de transpiraţie, bărbatul a cuprins-o cu mîinele de umeri, reproşîndu-i cu blîndeţe printre corzile vocale inundate:

- Nu vorbi prostii, scumpo, starea este trecătoare, te-ai deshidratat brusc, cu siguranţă ţi-a scăzut şi tensiunea arterială. Sprijină-te de mine şi hai să ajungem pe canapea, trebuie să te întinzi şi să te învelesc cu două, trei pături. Imediat încălzesc pe aragaz o cratiţă cu apă şi o să-ţi alipesc două sticle cu ea caldă, între timp vreau să-ţi iau tensiunea, dacă v-a fi nevoie îţi voi injecta hemisuccinat de hidrocortizon, am o fiolă în dulăpiorul cu medicamente. Jos am ceaiul fierbinte, îndată îţi aduc un litru să bei şi o porţie cu orez şi morcov fiert, este obligatoriu, altfel la spital dragă.

-S-o crezi tu, băiete, abia am venit de acolo, sub nici o formă nu mă urnesc din casă...

- Ba nu, Elvira, tu eşti încă internată, acolo te putem perfuza cu seruri, fetiţo, am greşit că am acceptat să mergi acasă la cîteva ore după cură, doar vezi ce s-a întîmplat, te-ai lămurit scumpete, cine are dreptate sau nu?

-Da, deşteptule, dar să ştii că tot nu mănînc orez cu morcovi, imediat mă apucă boraciul, pricepi? Fir-ar să fie de viaţă, în a doua zi de Paşte peste noi a dat căcăraia şi în loc să gustăm din bunătăţurile făcute cu mînuţele mele poate pentru ultima oară, bem ceai de pojarniţă şi mîncăm orez dulce amestecat cu morcovi! Au continuat cu lamentările pînă seara tîrziu, perioadă în care Alexandru se mai dusese de vreo cinci, şase ori la closetul din curte iar Elvira abia dacă mai reuşea să se mişte la veceul din baie, deosebirea dintre ei fiind aceea că el consuma de zor orez şi ceai, ea nu dorea nici să audă, darămite să le folosească. A doau zi soţul speriat a decis opţiunile:

- Elvi, abia poţi să vorbeşti, te-ai uscat precum floarea în glastră căruia stăpînii au uitat să-i pună apă de-o lună! Unde sunt pulpele tale rotunde, unde sunt fesele pline şi săltăreţe, uite la pielea ta cum s-a zbîrcit pe oase doar într-o singură zi? Ai pierdut cel puţin şapte, opt kilograme, nu pricepi gravitatea în care ai ajuns? Eşti încăpăţinată, ţi s-a virusat calculatorul, i s-a fixat ideea că vei vomita orişice vei consuma şi o ţii tot pe asta, domnule dragă. Am două variante pe care ţi le propun, prima ar fi să merg la spital să mă consult cu o colegă de la boli infecţioase, a doua să mergi cu mine la oncologie să te perfuzăm, să-ţi adaptăm o branulă prin care săţi administrez intravenos medicaţia pentru a nu mai vomita. Pe care o alegi?

- Să te duci singur să te consulţi cu colega şi să te întorci înarmat cu medicaţia necesară, doar şi pe tine te doare burta ca şi pe mine! Alex, dincolo nu merg, mi-e ruşine de doamna doctor şi de fete pentru că am solicitat să vin acasă, să fiu alături de tine de Sfintele Sărbători de Paşte, e clar?

-Elvi, nu doresc să te contrazic, dar ţie îţi trebuiesc cel puţin trei, patru litri de seruri perfuzate într-o singură zi pentru a te pune pe picioare, plus alimentaţia pe care o refuzi cu încăpăţinare. Este sigur o toxiinfecţie alimentară de la ouă, mă mir că nu au păţit copii ceva, iar antibioticele îţi vor ciurui fundul în lipsa unei branule fixate de-o asistentă. Bine, plec, voi încerca să mă întorc cît pot de repede, nu vrei să o chem pe Niculina să stea cu tine un ceas, două pînă vin eu?

-Bine, bine, spunei, numai să nu fie ocupată cu altceva sau să fie plecată de acasă, doar e sărbătoare mare. Înainte de-a pleca dă-le mîncare la căţeluşi, eu n-o să pot coborî, crede-mă şi iartă-mă, preţiosul meu omuleţ, vrei?

-Fir-ar ei de cîini, în loc să te gîndeşti la tine, te apăsă mai tare grija pentru ei! O să le dau, stai liniştită. Să încui poarta?

-Nu domnle, dacă vine careva în vizită, sună şi intră cînd vede că-i descuiată!

- Bine, să te sărut şi să plec mai repede. O să merg şi în secţie la noi, să văd cine este de serviciu, poate acolo vei accepta să mergi pentru perfuzare, mămăică scumpă.

-Da, acolo merg dacă e strict necesar, dar mai întîi consultă-te cu infecţionista de care ai pomenit! I-a sărutat obrajii verzui şi fruntea jilavă, la fel de schimbată la culoare, a coborît în

bucătărie şi a răsturnat în farfuria din plastic cîteva resturi de capete pentru căţei, apoi a plecat în grabă cu maşina, uitînd să strige peste gard la cumnata Niculina sau la frate-său Cezar. Abia cînd s-a oprit la boli infecţioase şi vorbea cu colega, un gînd l-a fulgerat prin minte amintindu-i uitucului de omisiune, clipă în care partenera de dialog a sesizat, întrebîndu-l surprinsă:

- Domnule doctor, sunteţi atent la ce vă spun sau vă este rău?

-Mie mi-a fost rău ieri, astăzi, pînă acum cel puţin, mi-e bine, a trecut furtuna prin burta mea, e linişte acum. Sigur că am fost atent, deci antibiotice, antispastice, perfuzare cu multe lichide, doi litri de supă de morcovi şi neapărat recoltare de probă pentru coprocultură, este corect, nu?

-Da, dar am avut impresia că vă gîndeaţi în altă parte, de aia am întrebat, nu v-a deranjat, sper că nu v-am ofensat?

-Doamne, fereşte, îmi cer scuze pentru impresia creată, este posibil, sunt un pic derutat de suferinţa stimatei amice de viaţă, ştii, săracuţa a făcut ieri şi cura cu citostatice, este cu imunitatea la pămînt.

-Aaa, atunci mai bine aduce-ţi-o la noi, domnle doctor, nu vă jucaţi acasă cu asemenea pacienţi. E simplu să-i bagi în perfuzie antibiotice, antispatice, vitamine şi tot ceea ce-i trebuie, efectele se văd la jumătatea drumului, cum îi tai greaţa la pacient, cum începe să se hidrateze şi să se alimenteze peroral. Chiar insist, nu veţi reuşi singur acasă, aduce-ţi-o la noi!

- Nu vrea Simona, nu vrea! Unde găsesc recipiente pentru coprocultură, pentru trei zile la rînd, ai zis, nu?

- Ei, vă dăm de la noi, ce să căutaţi pe la farmacii, poate nu sunt deschise, e sărbătoare. Nu ştiu, mai greu va fi cu antibioticul, dacă nu are foaie de observaţie nu avem cum scădea medicamentele. Dar mergeţi în secţie la oncologie, figurînd internată fetele pot scrie pe condica de urgenţă şi le luaţi în cursul dimineţii, e cel mai corect, nu am dreptate?

-Ba da şi-ţi mulţumesc pentru sfaturi, am plecat, la revedere!, ridicîndu-se de pe scaun şi îndreptîndu-şi paşii spre uşă.

-Domnle doctor, dragă colega, un pic de răbdare, să spun la fete să aducă recipientele, domnle, ce naiba, vorbim şi uităm, fir-ar să fie, dar sunteţi zdruncinat la culme, şi palid cum nu v-am zărit niciodată! S-a întors cu faţa spre colegă, a cerut politicos scuze, şi a aşteptat încă un minut pînă o asistentă a venit cu trei cutiuţe din plastic. A ieşit grăbit din clădire şi a traversat strada pentru a urca la secţia de oncologie, să lămurească asistenta de serviciu să scrie medicaţia şi serurile în condica de urgenţă, îngîndurat cum să-i explice să fie înţeles. Liftiera nu era de găsit, a urcat scările celor două etaje uitînd de inima suferindă. Gîfîia cînd intrase în holul secţie, asistenta întîmpinîndu-l speriată, bîlbîindu-se aproape la scoaterea celor cîteva cuvinte:

- Vai, domnle doctor, s-a stins doamna, se citeşte pe faţa dumneavoastră lovitura primită! Cu ce să vă ajut, s-o anunţ acasă pe doamna doctor? Alexandru a rămas cu gura căscată la

perceperea adevăratului înţeles al frazei pronunţate de către asistenta tulburată şi ea, au trecut cîteva secunde pînă să-şi umple plămînii cu aer şi să-i răspundă fetei îmbrăcată în costumaţia de spital complet roză.

-Ce îndrugi acolo, tu, Corina, dragă? Cum să se stingă nevastă-mea, îi este un pic rău, are diaree de două zile, vreau să scrii nişte medicamente în condică şi să i le administrez acasă. Uite schema, m-am consultat cu doamna doctor de la boli infecţioase!, întinzînd drăgălaşei asistente reţeta cu recomandările de specialitate, cu greu stăpînindu-şi tremurăturile mîinii după groaznicele cuvinte auzite.

-Domnle doctor, dacă provin de la citostatice, frecvent întîlnim la pacienţi asemenea reacţii digestive, ori constipaţie îndelungată, ori scaune diareice pînă la deshidratare?! Doamna n-a vrut să asculte, să fi rămas încă două, trei zile aici, eu n-am nici o vină, sper să nu mă certe doamna doctor Pagulea, doar dumneavoastră aţi insistat şi aţi luat-o acasă. Oricum, dacă va afla, cred că vă asumaţi întreaga răspundere, da?

-Nu e de la citostatice, e toxinfecţie alimentară, întîi am avut eu, apoi ea! Stai fără nici o grijă, sunt primul vinovat în chestia respectivă!

- Atunci scriu condica şi trimit infirmiera la farmacie să aducă medicaţia, fiind singura pacientă, le va elibera repede, bine? În timpul ăsta, nu mergeţi s-o aduceţi pe doamna ingineră?

-Nu cred că vrea să vină, mă voi descurca singur, promit! Să rămînă secretul nostru, e greu, dar îmi asum răspunderea, Corina, dragă, du-te, rezolvă problema cît de repede poţi!

- O să-i zic infirmierei să treacă pe la bucătărie să ridice doi litri de supă din morcovi. O să scriu în foaia de observaţie a doamnei regim hidric şi cîteva cuvinte despre simptomele ivite pentru a justifica medicaţia scrisă, aşa trebuie, nu vă

supăraţi, trebuie să consemnez, ce-o să-i zic doamnei doctor cînd vine de luni la serviciu?

-Bine, bine, mulţumesc mult, dar grăbeşte-te, cînd plec să am tot ce-mi trebuie să-mi pot îndeplini misiunea cu succes...

- Săracul domn doctor, grea misiune pe capul dumneavoastră, vă compătimesc din tot sufletul! Minutele se scurgeau cu mare încetineală, infirmiera parcă plecase pe jos pînă la Prut şi uitase să vină înapoi. Nerăbdarea îl făcea să fie nervos, se uita la ceas din două în două minute. Brusc i-a venit o idee salvatoare, mulţumind Celui de Sus pentru sfatul trimis în mintea zăpăcită de necazuri. A mers în cabinet şi a spus tinerei asistente:

- Lipsesc un sfert de oră, merg să cumpăr pîine şi vreo cinci kilograme de morcovi, să am acasă pentru a face supă în zilele următoare. Noroc că sunt în concediu şi o să am timp.

-Dar nu-i nevoie să vă chinuiţi acasă cu supa, cîteva zile, chiar pînă la sfîrşitul săptămînii scriem în foaie de observaţie a doamnei, va avea medicamentele şi supa de la spital! Însă mare atenţie la administrarea lor, dar sunteţi medic, ştiţi şi trebuie să evitaţi riscurile perfuziilor intravenoase. Nu-i normal ce zic?

-Ba da, ai perfectă dreptate, mulţumesc din nou pentru grija ta, adevărat, sunt puţin dat peste cap, dar tot plec, merg să cumpăr pîine şi revin îndată. Cînd plec de aici să mă opresc direct acasă. Oricum, vreau să intru la farmacia de peste drum, să-mi cumpăr şi mie ceva pentru porcăria ivită, oricum le voi înghite, prafuri şi tablete. A ieşit din hol pentru a coborî pe scări, a pornit maşină şi a oprit în curtea spitalului unde lucra, a urcat în secţie să se sfătuiască cu asistentele, sperînd că Elvira va accepta să vină aici pentru a-i pune fetele perfuzia recomandată.

-Veronica, am o problemă de rezolvat cît mai urgent. Trebuie să vin cu soţia să-i pui nişte perfuzii, am tot ce trebuie, e dezhidratată groaznic în urma unei infecţii digestive. Ieri a primit cura cu citostatice şi de aseară nu-i mai trece diareia.

-Domnle doctor, dar dacă i se trage de la medicamentele chimioterpice? Ştiţi mai bine, nu trebuie să vă zic eu, v-aţi consultat şi cu infecţioniştii? Nu-i treaba lor sau a secţiei de oncologie?

-Ba da, Veronico, ea figurează internată acolo, dar nu vrea să urce la ei, uite, medicamentele sunt scăzute pe foaia lor de observaţie. Tu îi prinzi vena şi-i pui perfuziile, apoi o iau acasă, sub nici o formă nu vrea să rămînă în spital. Cum zilele astea nu sunt mulţi bolnavi, o aduc în fiecare dimineaţă vreo trei, patru zile la rînd pînă o punem pe picioare, nu-ţi fă probleme cu medicamentele, le aduc din secţia unde figurează internată. Diferă doar locaţia unde i se administrează, înţelegi?

-Bine, domnle doctor, la rezervă e cel mai bine, amîndouă sunt închise. Vai de necazul ce s-a abătut pe capul dumneavoastră şi al doamnei inginere, v-a stricat o săptămînă din concediu, s-a ales praful din el. Asta vă trebuia de Sfintele Sărbători de Paşte, să alergaţi cu doamna în fiecare zi la spital! Păi, unde e pacienta, aţi lăsato în maşină?

-Nu, Veronica, în momentul ăsta este acasă, nu a vrut să vină, în jumătate de oră sunt aici cu ea, tu pregăteşte ce-ţi trebuie. Cînd ne reîntoarcem, trec şi pe la

oncologie să iau medicamentele necesare, apoi urcăm împreună. Spune-mi, branulă ai, aş vrea să-i prinzi una, seara şi dimineaţa îi voi administra acasă antibioticele şi ce mai trebuie, bine?

-Vai, domnle doctor, cum să faceţi treaba noastră, mai bine vorbiţi cu Aura sau Dana, locuiesc în cartierul pe unde staţi dumneavoastră?! Doamne fereşte, cîte nu se pot întîmpla la injectarea intravenoasă, vă asumaţi o răspundere prea mare, vă rog să mă credeţi! Aura e în tură cu mine, deci seara şi la şase dimineaţa poate urca să-i administreze doamnei medicaţia, vreţi să vorbesc cu ea?

-Bine, bine, important acum este să revin cu pacienta şi cu medicametele cît mai repede. Plec, te rog mult ocupă-te de tot ce trebuie, în jumătate de oră suntem aici, poţi?

-Nu vă faceţi griji domnle doctor, sunt doar asistentă şefă şi vă ştiu de peste douăzeci de ani, oho, chiar mai bine, nu-i aşa?

-Cu siguranţă Veronico, cu siguranţă, păi, de prin ’82 am venit eu şi mi se pare că te-am găsit aici, da, da, aşa este!

- Pe atunci venisem şi eu, aveţi dreptate, nici nu-mi vine să cred cît de repede au trecut anii, ehei, alte vremuri, multe sau schimbat în rău, dar, ce să-i facem, mergem înainte, cum spuneţi adesea dumneavoastră!

- Aoleu, s-a făcut ora nouă, am şters-o, săraca mea soţie a rămas singurică!

- Cuumm, în halul în care spuneţi că e, aţi avut curajul s-o lăsaţi singură? Plecaţi, eu am grijă de restul, s-o lămuriţi mai repede, spuneţi-i că sunt de serviciu, doar mă cunoaşte de multă vreme, hai, plecaţi... A ieşit din cabinetul asistentelor şi neavînd stare a coborît treptele celor patru etaje, abia după ce a deschis portiera şi s-a urcat în maşină a apăsat pieptul cu palma dreaptă, numărîndu-şi bătăile accelerate ale inimii şi simţind suflul rugos în podul palmei transpirate. Privindu-şi ceasul, s-a pomenit vorbind singur din nou:

- Suflă gînsacule, suflă cît mai e timp, oho, o sută de bătăi pe minut!, în clipa următoare a întors cheia de contact şi a pornit direct spre casă, fără să-şi dea seama că spontan lacrimile au început să se prelingă şi să-i afecteze vederea. Vocea interioară s-a şi apucat să-l înţepe cu oarecare răutate: „-Dă-te mare şi tare, deşteptule, fă-o pe viteazul pînă o să cazi în genunchi! De ce nu ai coborît cu liftul, cît crezi că o să te mai ţină inima şi genunchii? După ce rezolvi cu Elvira, cred că a sosit momentul să vorbeşti deschis cu ea despre suferinţa inimii tale, bărbate. Eu te ajut cum pot, mă rog la bunul Dumnezeu să-ţi dea sănătate şi putere de muncă, dar fii atent, nu te juca cu boala, nu amîna. Cînd mergeţi la Iaşi pentru controlul ei la Oncologie, urcă, omule, şi la profesorul Datcu de la Cardiologie să-ţi facă o evaluare, să ştii ce te aşteaptă dacă vei continua să o faci pe grozavul. Pricep, pricep că eşti altruist, că doreşti să o salvezi pe Elvira, dar dacă îţi crapă inima, cum o mai ajuţi? Vezi, vezi, nu mă lua cu datoria înainte de toate, dacă vorbeşti cu ea cu siguranţă va înţelege şi, ştiind adevărul, organismul ei va lupta şi mai mult, sunt atîtea substanţe de rezervă în organismul fiecăruia încît, odată declanşate îi vor face mult bine. La sfîrşitul lui aprilie se împlinesc aproape şase luni de tratament, deci trebuie mers pentru efectuarea tomografiei, ei, da, e cazul atunci să te opreşti să afli în ce stadiu este stenoza aortei, bărbate. Deci...”

Conducea cu atenţie şi la fel îşi asculta eul speriat, pornit să-i judece acţiunile şi să-i dea sfaturi pentru a-l coborî cu picioarele pe pămînt, pentru a-l introduce cît mai cinstit în realitatea dură. Întrucît lacrimile îi împăienjeniseră ochii şi aproape că nu mai zărea nimic în faţă, a semnalizat dreapta şi a oprit maşina lîngă bordură în cîteva secunde. A laut ochelarii de pe nas, a scos batista din buzunar de şi-a şters lentilele aburite, apoi, nervos, şi-a tamponat genele şi pometţii umeziţi, a oftat adînc şi a pronunţat fără să-l audă careva din preajmă, strada fiind goală, mulţi poate dormind încă la acea oră:

- Fir-ar mama vostră de lacrimi, de unde ţîşniţi aşa de iute, de atîtea luni nu vi s-a golit rezervorul?! Noroc că am tras pe dreapta la timp, în secunda următoare se aprindea roşu şi nu-mi dădeam seama, mi-aţi luat vederea într-un moment total nepotrivit. Hai, Alexandre, hai acasă, timpul este foarte preţios şi Elvira poate este îngrijorată din cauza întîrzierii... Aparent liniştit, a semnalizat pornirea şi a continuat înaintat fără incidente, doar lacrimile deranjîndu-l nemiloase, determinîndu-i rularea cu prudenţă crescută faţă de altădată. A parcat maşina în faţa porţii şi cu picioarele tremurînde şi sufletul împietrit a urcat pe scări în casă, dinspre bucătărie auzea lătratul căţeluşilor dar nu s-a oprit la ei, deducînd că suferinda nu ajunsese să-i vadă, ci direct în dormitor la Elvira. Zărind-o acoperită cu două pături pe canapea şi fără să

se mişte a sperat că se liniştise şi că adormise cumva, dar cînd s-a apropiat să-i sărute fruntea a primit noianul de reproşuri:

- Alex, unde ai întîrziat atîta vreme, ai uitat că sunt bolnavă grav? Nu mai rezist, omule, abia am reuşit să ajung la veceu, o dată m-am împiedicat de prag şi am căzut în mijlocul holului, numai Dumnezeu mi-a dat puteri să mă ridic şi să ajung unde trebuia. Doamne, tată, pe unde ai umblat, pe unde ai pierdut timpul?

-Scumpetea mea, doar o oră a trecut şi le-am rezolvat pe toate! Hai, echiparea, de mers la spital este obligatoriu, am aranjat să te duc în secţie la mine, Veronica este de serviciu, te cazăm pentru cîteva ore într-una dintre rezerve. Îţi fixează o branulă şi punem doi, trei litri de seruri, apoi...

- Pentru atîta lucru, pentru apa dulce şi sărată a voastră trebuie să mă mişc pînă acolo?!

- Măi, mămăică, în flacoane introducem şi restul de medicamente, calmante, antibiotice şi tot ce poate fi administrat pe venă, e un mare avantaj pentru pacient. Iar la orele şase seara şi dimineaţa eu îţi voi administra antibioticul şi antispasticul acasă, apoi plecăm...

- Cum adică plecăm, unde să mai plecăm, tot acolo?

-Fata dragă, nu putem rezolva într-o zi, spune mersi că luăm medicamentele de la oncologie şi le injectăm în altă secţie sau acasă, ce vrei mai mult, fetiţo?! Te rog să te grăbeşti, aş vrea ca la două, trei să ne întoarcem acasă, îi auzi cu latră, afurisiţii de cîini?

-Bine, bine, am priceput, acum ajută-mă să mă ridic să-mi iau ce trebuie într-o sacoşă, nu se putea să nu-ţi descarci nervii pe cineva, e stilul tău, nu te poţi abţine niciodată, mereu sunt căţeluşii mei vinovaţi. Sprijină-mă pînă în baie, iar cît mă clătesc la fund şi pe sub braţe, du-te şi vezi ce-i cu ei, lasă-i un pic afară, te rog tare mult, Alex, vrei?

- În loc să-ţi caut o pijama, şosete sau altceva ce-ţi poate fi util, trimite-mă la căţei, fată dragă, e mai bine să ascult de tine, nu-i aşa?

-Bravo, chiar aşa, acum ai vorbit corect scumpul meu drag, pentru asta o să primeşti un pupic cînd te întorci.

-Elvi, grăbeşte-te, trebuie să urc iarăşi la oncologie să iau supa de morcovi şi medicamentele, se mai pierd zece minute, mămăică scumpă!

- Cee, ai trecut pe la oncologie? Şi crezi că voi bea supă de morcovi, Doamne, dar nu sunt nebună?!

- Da, doi litri în douăzeci şi patru de ore, iar mîine o vei lua de la capăt cu alta, este regimul recomandat de infecţionistă, am fost şi pe acolo. Aoleu, cred că am lăsat recipientele la una dintre secţii, obligatoriu îţi vom recolta coprocultură şi urocultură, în rest, analizele au fost luate ieri înaintea administrării citostaticelor. Hai, hai repede, fetiţo, hai să plecăm în cîteva minute, mamă! Te duc în baie, apoi o să merg în bucătărie să văd ce prostii au făcut ăia pe jos cît am lipsit.

-Du-te tată, du-te, eu n-am putut coborî la ei, săracii mei puişori, uită-te să aibă apă, tată! În următorul sfert de oră erau ajunşi în curtea spitalului nou, medicul spunîndu-i soţiei ameţite şi enorm de tulburată din cauza deplasării în maşină:

- Lipsesc cinci minute, urc la oncolgie să iau medicamentele, trusa şi supa de morcovi! Nu a primit vreun răspuns, dar a perceput cu privirea semnul făcut cu degetele subţiri şi palide, cu tentă vineţie, cadaverică. Sărmana femeie nu vorbise deloc pe traseu, însă vomitase în punguţă de vreo două, trei ori cîteva linguriţe de lichid spumos şi verzui. Alexandru era disperat, se temea să nu o piardă, văzuse de-a lungul carierei medicale cazuri care au decedat din cauza dezhidratării neglijate, insuficienţa renală acută fiind prima instalată. A coborît scările precum le şi urcase, repede, într-un braţ ţinînd o pungă de plastic iar în cealaltă avînd găletuşa cu supă. S-a urcat în maşină şi au pornit spre curtea spitalului vechi, unde se găseau secţiile mari cu paturi multe. A chemat liftul şi au ajuns la etajul patru, rezerva fiind chiar vizavi de uşile deschise spre hol. Ajutat şi de liftiera speriată, în cele din urmă au reuşit să intre şi să o întindă pe Elvira pe pat. Era mai albă decît varul de pe pereţii din încăpere, vederea i se înceţoşase încă de la intrarea în curtea spitalului nou, de minute bune nu pronunţase o vorbă, uimindu-l pe Alexandru cînd, odată lungită pe pat, a respirat adînc, a oftat lung şi apoi a scos prima frază după aproape o jumătate de oră de la plecarea de acasă:

- Alex, oare mă mai întorc la casa mea astăzi? Cel întrebat se asemăna în acea clipă cu un robot blocat, cu gura întredeschisă şi cu pleoapele de la ochi nemişcate şi larg ridicate. Nici din mîini nu mişca, părea prins într-o transă spontană cînd numai vocea interioară îi şoptea în timpane: „-Deşteptule, tocmai în rezerva asta ai adus-o, aici unde l-ai păzit cu fratele cel mare pe tată-tu pînă înaintea morţii?! Nu-ţi aduci aminte de clipa cînd ai strigat la Nelu, gata, frate, să-i scoatem din vene maţele din plastic, respiră agonic, jocul s-a terminat, se curăţă în cîteva minute, să-l ducem la bloc să moară în patul lui! Şi aşa a fost, abia întins pe patul său din dormitor şi-a dat duhul în primul minut! Iar voi l-aţi păzit trei nopţi la rînd aici, pe patul de la geam, şi tot s-a dus acolo unde

pleacă fiecare cînd simte că i-a sosit ceasul! Măi, măi, nu vrei să ţii cont deloc de amintiri...” Alexandru a revenit la realitate în clipa cînd liftiera îl zgîlţîna de umărul prins în palma mică de femeie şi-l întreba cu voce tare, înspăimîntată:

- Eeii, domnle doctor, ce-aţi păţit? În loc să vă bucuraţi că doamna vorbeşte, chiar acu aţi amuţit?!

- Nu, nu, sunt conştient, te rog, cheam-o tu pe doamna Veronica, spune-i că am sosit cu soţia, ştie ea ce are de făcut.

-Domnle doctor, merg, dar sunteţi sigur de picioarele dumneavoastră? V-aţi clătinat sau mi s-a părut mie?! Bine, bine, am toată încrederea, am plecat s-o caut pe doamna asistentă şefă... Între timp soţul pacientei aflate într-o stare critică o acoperea cu cearşaful şi cu cele două pături şi-i fixa perna de sub cap, clipe cînd s-a pomenit întrebat:

- Alex, cîţi au murit în patul ăsta, fii sincer cu mine? Sau cu păturile astea cîţi au stat înveliţi pînă la moarte? Aici stau femei sau bărbaţi, omule? Băi, minciunică, nu minţi, nu cumva aici a murit tata mare?

-Vai, Doamne, cît mă bucur că vorbeşti, dar mă superi că spui numai prostii! Tata mare a murit în patul lui, acasă, la bloc, deşteapto, doar ştii bine lucurul ăsta! După doar trei litri de perfuzie cu seruri şi medicamente specifice, pe la ora trei au plecat acasă, pacienta urmînd să asculte sfaturile date de Veronica:

- Doamnă ingineră, pînă mîine dimineaţă să consumaţi supa de morcovi adusă de la bucătărie, altfel vă ceartă soţul, poate nu ştiţi cît de corect e cu pacienţii? De miercuri pînă sîmbătă zilele s-au scurs încărcate cu chinuri, zilnic sosind la spital pentru trei, patru ore de perfuzat, acasă urmînd administrarea medicaţiei la orele optsprezece şi şase de către partenerul de viaţă tot mai îndurerat. Locul de fixarea a branulei se găsea într-o poziţie foarte incomodă, deasupra degetului mare de la mîna stîngă, lipsa de rutină storcîndu-i lui Alexandru valuri de transpiraţie în fiecare seară şi dimineaţă. Teama de-a nu se ivi incidente la injectarea substanţelor, dar mai ales îngrijorarea Elvirei în timpul manevrei cînd îl tachina neintenţionat, lau epuizat mai mult decît dacă ar fi muncit patru zile la rînd cu sapa la prăşit. La sfîrşit de zi sau la începutul celei următoare, inima începea să-i bată furioasă un sfet de oră, frecvenţa ridicată şi suflul rugos lovindu-i zgomotos timpanele, clipe de îngrijorare, tot mai dificil de-a fi ascunse în prezenţa îndrăgitei tovarăşe de trai.

-Alex, am observat aseară, dar şi în celelalte zile cînd îmi injectai substanţa pe branulă, că te schimbai total la faţă, picuri de transpiraţie se prelingeau pe fruntea încruntată şi parcă degetele îţi tremurau pe seringă, nu, sau numai cît mi s-a părut? Astăzi nu ţi s-a întîmplat, ai învăţat să parctici meseria pe pielea mea, drăguţile, nu-i aşa? De fiecare dată mă gîndeam să nu păţesc ceva asemănător, ştii tu, în tinereţe cînd noi lucram la ţară, ce i-ai făcut lui tata mare după injecţii, la amîndouă fese cîte un flegmon, încît a trebuit să-l duci la spitalul din Tîrgu Frumos, la chirurgie, îţi aduci aminte sau nu vrei să spui nimic? Doamne, bine că am terminat, a fost ultima, nu-i aşa? Omule, acum cînd eşti gata cu injecţiile, pot să-ţi zic, am curajul, nu merg la perfuzie, e duminică şi e păcat, prefer să stau acasă şi să mă rog în cărţuliile mele la Dumnezeu. Tu singur eşti mulţumit de rezultatele muncii voastre, dă un telefon la secţie şi anunţă asistenta că nu vin. Pot să beau supa făcută

de mine, pot să şi mănînc anumite alimente, mi-am dat drumul la ospăţ, mă simt chiar bine, de trei zile n-am diareie, auzi, şi fără kilogramele de apă fiartă cu morcovi cărate de la spital de tine, prostuţule, te surprinde ce-ţi spun?!

- Cuumm, Elvi, eram sigur că tu consumi lichidele aduse în fiecare zi de mine, eşti o mică nemernică faţă de medicină, le-ai aruncat cînd eu stăteam la calculator, nu-i aşa?

-Nu, tată drag, le-am dosit de fiecare dată în bec, umpleam sticla din plastic şi spălam cratiţa în care tu cărai zeama cărămizie, nu doream să te superi, scumpule. Nu puteam să beau, efectiv nu puteam, gustul ăla scîrbos îmi întorceau maţele pe dos, una două mă apuca boraciul, tată scump, nu te enerva, te rog, iartă-mă că team minţit patru zile la rînd. Din prima zi m-am simţit din ce în ce mai bine, mă alimentam pe ascuns după ce ajungeam acasă şi tu mergeai la calculator să scrii, nu am vrut să ştii, în rest te-am ascultat, am venit la spital să primesc perfuziile şi am fost o pacientă docilă la administrarea injecţiilor făcute de tine. Mulţumesc bunului Dumnezeu că mi-a dat puteri să rezist, mă apuca frică de fiecare dată cînd venea ora, mă speria chipul tău transfigurat, parcă făceai ceva ce n-ai făcut niciodată! Da, te-ai încăpăţinat, tu să faci, nu să vorbeşti cu una dintre asistentele care locuiesc în cartierul din deal, n-ai vrut s-o asculţi pe Veronica. Măi, fraiere, ai fi scăpat de grijile asumate în plus, n-

am vrut să te contrazic, vedeam cît de obosit erai, mi-era teamă să nu păţeşti ceva la inimă. Omuleţ, nu-mi scoţi porcăria asta de la mînă, of, tare aş vrea să fac o baie, sau măcar să mă clătesc puţin, din cauza ei n-am avut cum, îmi era tare greu numai cu o mînă?

-Nu încă, mai avem două flacoane de injectat, diseară şi mîine dimineaţă! Va să zică eu nu ştiam cum să fac să-ţi fie mai bine, iar tu, măreaţa, de colo, mi-ai cerut să te las să faci mîncare, să tai căpuşoare sau gîturi la căţeluşi, să ştergi praful prin camere în ultimele zile şi cîte alte mişcări, numai să asculţi de sfaturile mele nu ai făcut, măi, ale medicului de fapt, deloc nu l-ai respectat, şmechero!

- Tăticelule, nu-i vorba de asta, dar mă simţeam bine după prima perfuzie, faptul că nu mai aveam scaune dese şi moi, mi-a dat speranţe, mi-am cîştigat încrederea, am început să mănînc pilaf şi supe făcute cu mînuţele mele, chiar dacă una beteagă o ţineam bandajată cu tifon şi cu o batistă să nu se mişte branula, mai greu, dar îmi dădeam drumul la treabă, îmi vedeam cît de cît de casă. Paştele a trecut, l-a fel şi concediul tău, tare mi-e milă de tine, sărăcuţul. O grămadă de timp ţi-ai pierdut din el, avînd grijă numai de mine, parcă sunt blestemată, zău, nu ştiu ce să mai zic!

- Elvi, termină cu prostiile, cum poţi pronunţa asemenea grozăvii despre tine, tu, care stai cu nasul în cărţi de religie, pentru cine o faci atunci, măi, nu pentru noi amîndoi şi pentru copiii şi nepoţii noştri?! Să nu te aud pronunţînd vorbe urîte despre tine, cum vrei să te ajute Cel de Sus, dacă spui astfel de tîmpenii?

-Stop, stop, nu te enerva, îţi faci rău la inimă. Hai, te rog, scoate-mi piesa de la mînă, nu vreau să-mi bagi şi celelalte două flacoane. Dacă ţii la mine, crede-mă, nu suport, m-am săturat, oferă-mi două zile de linişte, o sîmbătă şi o duminică în care să-mi chem aici pe nepoţi. Am vorbit cu Vlad la telefon, îi este dor de mine, abia aşteaptă să mă vadă, te rog frumos, scoate-mi-o, mă simt bine, mi-a trecut

157

burta, omuleţule drag şi preţios. Am început luni injecţiile şi am terminat sîmbătă dimineaţă pe ultima, te rog, fii bun ca întotdeauna!

- Bine, Elvi, cedez, dar dacă te apucă iarăşi căcăraia, nu mă mişc din casă, de luni încep serviciu, nu o să am cînd să mă plimb cu tine la spital şi înapoi în fiecare zi, să-ţi fie clar, doamnă!

- Am înţeles, am înţeles, n-o să fie nevoie, crede-mă! Oricum, puteai să-mi vorbeşti altfel, nu să începi cu reproşurile, răutăciosule!, s-a ridicat de pe marginea de la canapea, a întins mîna stîngă şi i-a făcut semn cu ochiul ca şi cum nimic nu se întîmplase între ei, iar el ştia ce trebuie să ducă la capăt. Era aproape şapte dimineaţă cînd cei doi se îmbrăţişau, bucuroşi că au mai trecut un prag după şase zile de tortură. Alexandru a coborît şi a deschis uşa de la garaj pentru a da drumul afară la căţeluşi, a luat lighenele şi le-a dus în bucătărie, a aprins candela, a turnat apă în ibrice să fiarbă ceaiul din mentă şi cafeaua diluată. Auzind schelălăieli în faţa uşii de pe scări a ieşit din bucătărie şi cîteva clipe a rămas cu privirea fixată pe cele trei surse agitate. Fulg, Ema şi Rita aşteptau cu nerăbdare să apară din camere stăpîna care îndrăgea enorm patrupedele din curte. Continua să le admire frumuseţea dar mai ales devotamentul arătat soţiei suferinde, nu a cutezat să strige către ele, să spulbere imaginea încîntătoare, ştia că dintr-un moment într-altul urma să iasă Elvira. Mare veselie a declanşat ivirea femeii, a

început să-i strige pe nume şi să ţopăie odată cu animăluţele în mijlocul lor. Cînd unul, cînd alta se sprijineau cu lăbuţele dinainte pe genunchii tovarăşei de viaţă, îşi simţea inima inundată de bucurie, motiv plăcut de-ai galopa în ritm accelerat. Fiindu-i teamă să nu se împiedice pe scări, Alexandru a pronunţat grijuliu:

- Mămăică scumpă, Elvi dragă, ai grijă la picioare, să nu te încurce căţeluşii şi să cazi, Doamne, fereşte, asta ne lipseşte! Parcă şi-au găsit mama pierdută cu ani în urmă, tare frumoşi sunt, tată!

- Alex, poate nu crezi, acelaşi lucru îl simt şi eu, îmi dau o stare extraordinară de bine, omule, simt că-mi alină suferinţa, simt că-mi dau surse noi de viaţă, încît şi pentru ei doresc să mai trăiesc! Mi-ai făcut şi mie cafea, de vreo cîteva zile n-am băut, mi-a fost frică, te-am ascultat, am consumat doar ceai din mentă dimineaţa. N-am mai stat în pat, mă simt în puteri, vreau să fac ceva treabă astăzi, să fierb şi să vopsesc nişte ouă, doar luni e Paştele Blajinilor, se pomenesc morţii şi vreau să merg cu tante Niculina la cimitir, poate merge şi nenea Cezar, frate-tu. Trebuie să ajungem la amîndouă cimitire, în deal la mama mea, şi la cel din vale, unde se odihnesc ai tăi, mama mare şi tata mare, împreună cu frate-tu Nelu.

-Elvi, nu eşti sănătoasă la minte? Toată săptămîna ai bolit, iar dintr-o dată vrei să te apuci de treabă, nu-ţi este bine, măi, femeie?! După zile întregi de suferinţă, Elvira se însănătoşise de-a binelea, a abandonat regimul impus de către medic şi în dimineaţa de sîmbătă a gătit bucate în mod normal. A preparat nelipsita ciorbă cu carne de pasăre, pireul de cartofi şi friptură, chiar a găsit vreme să facă şi prăjitură cu mere, între timp anunţîndu-i pe nepoţi să treacă pe la ei, ştiind cît de mult le place desertul. Nerăbdători nu au aşteptat să vină după amiază, au sosit chiar la prînz să mănînce din toate împreună. Încă de la intrarea în curte, Vlad s-a repezit direct la bucătărie să-şi vadă prietena adorată:

- Vai, Elvi, ce mult m-a bucurat telefonul primit de la tine! Eşti sănătoasă, azi şi mîine pot să rămîn aici, jucăm rummy cu Alex sau mai stăm la poveşti cum facem noi doi întotdeauna, mă laşi?, după ultimul cuvînt s-a aruncat în braţele bunicii şi s-au îmbrăţişat cu afectivitate nemăsurată, clipe cînd la ambii au început să se prelingă pe pomeţi lacrimi de bucurie.

-Cum să nu, Vlăduţul scump al mamii, cum să nu rămîi la mine, de-ai şti cît de mult am dorit să mi se întîmple minunea asta! Unde sunt ceilalţi, tata, mama şi mititelul de Tudorică?

-Au intrat în curte, cred că s-au oprit în cabinet să-l salute pe Alex, scrie la claculator, nu-i aşa?

-Da, cu siguranţă e acolo, a şters-o cam de două ore, spune că a rămas în urmă cu cartea. Şi ce mai faci, omuleţul meu drag?

-Marş, potaie, nu te urca pe mine, eşti plin de noroi pe labe, Fulg, n-auzi?, lovind cu piciorul patrupedul alb în burtă, amînînd răspunsul către Elvira, tare nerăbdătoare.

-Vlăduţ, mamă, nu-l lovi, îl doare, e mic sărăcuţul, cine să-l apere, nu eu?!

- Da ce Elvi, îl iubeşti mai mult pe el decît mă iubeşti pe mine?!

- Nu, puiule, dar l-am crescut de cînd era cît pumnul meu, i-am dat lapte cu biberonul şi mîncare din palmă, nu ştie de mama lui, pentru el, copile, eu sunt aia!

- Bine, Elvi, bine, tu crezi ceva iar eu cred altceva, gata, am încheiat subiectul despre cîinele tău! Mi-a fost dor de tine, nu m-a lăsat mama să vin la voi, spunea că eşti tare bolnavă şi mergeai în fiecare zi la spital, e adevărat?

-Eei, aşa a fost, dar totul a trecut cu bine, mulţumesc Domnului de Sus şi lui Alexuţ al meu! Să uităm despre ghinioanele care s-au abătut asupra mea, să vorbim despre prezent şi despre viitor, drăguţule. Altfel..., a întrerupt firul discuţiei, pe terasa din faţa uşii de la bucătărie ivindu-se întreaga trupă a familiei, motiv să iasă să-i întîmpine.

-Oo, ce faceţi scumpilor, nu v-am văzut din Duminica Paştelui, cînd am mîncat împreună, cînd am ciocnit ouă roşii, nu-i aşa Tudorică?

-Elvi, azi ai ouă cololate să le spagem? Da', cozonac mai ete?

-Hai, de ce te-ai oprit, vino în braţele mele să te strîng, puiuţul mamii scump? Cozonac mai avem, dar nu cred că este bun de mîncat, s-a învechit mamă, la fel ca şi ouăle, a trecut vremea lor, scumpetea cea mică a lui Elvi..., repezindu-se la micuţul de aproape trei anişori care abia se sprijinea pe piciorușe cînd urca cele două, trei trepte de la terasă. În urma lui Tudor veneau Alex, Cristian şi cu Nuşa, veseli şi zgomotoşi, toată familia fiind cuprinsă de-o euforie justificată. Afară era înnorat, mici şi deşi picuri cădeau din bolta cerului, ploaia părea să prelungească sărutul cerului cu pămîntul. Peste întreaga aşezare domnea liniştea, numai în curtea lui Alexandru şi a Elvirei punea stăpînire hărmălaia căţeluşilor zburdalnici la culme amestecată cu glasuri de copii gălăgioşi şi voci bărbăteşti, guturale, tăbăcite de tutun şi de emoţii, ale tatălui şi ale fiului, cînd şi cînd întrerupte de glasurile stridente ale femeilor, zăpăcite de atmosfera creată în jurul lor:

- Măi, terminaţi odată şi odată, sau vorbiţi pe rînd! Cîinii latră întruna, voi ţipaţi de parcă sunteţi pe stadion, or să creadă vecinii că s-au întrunit o gaşcă de smintiţi, măi, băieţi, băi, linişte am zis!

- Are dreptate, Cristi, Vlad, Tudorel, încetaţi, aţi zăpăcit-o pe Elvi! Pentru asta am urcat în deal, s-o enervăm? Sărăcuţa de ea, copii, v-a făcut prăjitura preferată şi n-o respectaţi deloc. Halal, Cristi, halal tată, în loc să-i stăpîneşti, faci cel mai mare zgomot, şi mai lasă ţigara, a cîta e pe azi, omule, pur şi simplu le sudezi în loc să-ţi vezi de sănătate. Dacă nu încetaţi, plecăm imediat acasă, lor le trebuie linişte nu zgomot în ogradă. Altfel... Viaţa intra pe făgaşul normal al celor două familii, zilele se scurgeau repede şi lipsite de siguranţă, la fel următoarele săptămîni ale lunii aprilie. De la o zi la alta Elvira prindea puteri, îi revenise pofta de mîncare şi făcea singură treabă prin întreaga gospodărie. Pe treizeci ale lunii, după şase şedinţe de citostatice, într-o vineri, Alexandru a luat o zi de concediu de odihnă şi au plecat la Iaşi pentru control imagistic, respectînd cele stabilite la începerea tratamentului din prima săptămînă a lunii decembrie. Soţia nu a uitat să-i amintească:

- Alexandre, nu uita, o spun înainte de plecare, vom merge şi la Cardiolgie să te consulţi, să ţii minte, altfel nu mă urc în maşină! După cinci luni şi o săptămînă de cînd fac citostatice mă simt bine, o să vezi că am dreptate, abia aştept să văd rezultatele de la ecografie şi de la

tomografie. Jură-mi, dacă sunt bune şi concluzia de la cardiologie privind boala de la inimă, te duci să te operezi, da?

-Hai, mămăică, nici nu am plecat la Iaşi, şi tu faci planuri de viitor? Stai puţin, să vedem dacă eşti tu bine, în ce stadiu te afli, ce terapie urmează să faci în lunile următoare, oho, cîte nu ştim, mamă, puţină răbdare!

- Cum adică, urmează să fac alte cure cu chimicale, cu otrăvuri medicinale? Măi, vorbeşte, unde te gîndeşti, unde priveşti, afară e senin şi nu sunt stele, e ziua în amiaza mare?! Răspunsul nu a venit, deznădejdea punînd stăpînire pe amîndoi pînă după ora unu din ziua cînd aveau rezultatul tomografiei efectuate la Arcadia de pe Sărăriei, şi urcaţi în maşină citeau frază cu frază din rezultat, fiecărui cuvînt dîndu-i interpretare medicul a cărui inimă bătea în acele momente încordate cu mult peste o sută de bătăi zgomotoase pe minut.

-Elvira, mi se pare că treburile sunt bune, aşa, la prima citire şi după cîte îmi dau seama. Pe cai, să-l prindem pe domnul conferenţiar Lucian Miron. Aşa ne-am înţeles cu el dimineaţă cînd am trecut pe la Clinica de Oncologie, ecografia nu este necesară, tomografia fiind concludentă. Deci nu mai trecem pe la domnii profesori Gigi Balan şi Carol Stanciu, suntem în grafic, să pornim la oncologie. După cum s-au înţeles cu şeful clinicii, acesta îi aştepta la fel de curios ca şi ei. I-a invitat în micul cabinet şi i-a rugat să se aşeze pe scaune cît dumnealui va citi interpretarea investigaţiei efectuată de soţia colegului. Secundele se scurgeau chinuitor pentru cuplul din faţa biroului, conferenţiarul parcursese rezultatul cu ochii mici de sub lentilele căzute pe nas, şi pentru a încorda şi mai mult atmosfera tensionată nu s-a pronunţat, a luat încă o dată să privească hîrtia cu rîndurile scrise la calculator, a pufnit şi a oftat prelung, apoi, a bombănit cuvinte doar de el înţelese

şi pentru a treia oară, a parcurs conţinutul, reproducîndu-le celor doi frazele, pentru ca în final, după vreo cinci minute de groază să pronunţe concluzia mult aşteptată:

- Dragii mei, sunt surprins, foarte surprins în bine, aproape că nu-mi vine să cred, dar am pe birou rezultatul tomografiei efectuate pe corpul doamnei, lucru de necontestat! Avastinul a făcut minuni în corpul dumneavoastră, formaţiunile prezente în ficat şi-au redus dimensiunile, şi în plus, aici e minunea, le-a încarcerat într-o zonă de fibroză, prin urmare sunt sub control, dar nu înseamnă că sunteţi vindecată. Pacienta, vorbind din punct de vedere clinic, cum se simte?, arătînd spre Elvira cu mîna în care ţinea ochelarii luaţi de la locul lor, zîmbind îndelung încît pacienta vizată nu-şi revenea din valul de emoţii ce-i cuprinsese întregul organism.

-Bine, domnule profesor, de cîteva săptămîni chiar bine, are poftă de mîncare şi face destul de mult efort fizic. A avut acum trei săptămîni o diaree cumplită, era chiar a doua zi după penultima cură de citostatice, dar nu cred că ele a fost cauza, am prezentat şi eu aceleaşi simptome, probabil a fost de la nişte ouă, ştiţi, erau Sărbătorile de Paşte, probabil am nimerit cîte unul alterat, deşi nu sunt sigur, fiind luate din piaţă de la ţărani, deci proaspete, de la găini din ograda omului, nu de la magazin. Amîndoi am prezentat simptome asemănătoare, cu febră, dureri de burtă şi multe scaune, însă, la soţie, pe fondul bolii de bază, am recuperat-o mai greu, nu putea să consume supă de morcovi, nu dorea să mănînce orez fiert şi cîte altele, motivînd greaţa ce nu-i dădea pace deloc. Dar după ce-am hidratat-o cu seruri şi iam administrat antibiotice, vă amintesc despre coprocultura pozitivă, totul a decurs normal, uitaţi

cum arată după ultima cură făcută acum două zile. Altfel..., l-a întrerupt brusc partenera, adăugînd:

- Alex, pot vorbi şi eu, doar pe mine m-a întrebat domnul doctor, nu? Soţul are dreptate, mă simt binişor faţă de la sfîrşitul lui noiembrie cînd am venit prima dată aici. Eei, mi-a căzut părul, sprîncenele, genele şi prezint anumite necazuri la unghii, dar chestiile astea le-am păţit şi în urmă cu ani, după operaţia de la sîn cînd a fost nevoie să fac şase şedinţe de chimioterapie. Încolo ce să zic, totuşi mă simt vlăguită, nu sunt aia dinainte, aş vrea să fac mai multă treabă în casă, soţul mă bate la cap să aduc o menajeră să mă ajute...

- Nu, doamnă, nu e nevoie, dumneavoastră gîndiţi bine. Integrarea socială, cum îi spunem noi, este un adjuvant important alături de terapia medicală. Pentru că suntem în miezul problemei, uite, acum o să stabilesc ce medicament să luaţi în perioada următoare, va fi mai simplu, se ia pe cale orală, nu vor fi afectate venele, trebuie să le protejăm cel puţin jumătate de an. Prin urmare... Alexandru şi Elvira au tresărit de bucurie la auzul ultimelor cuvinte, totuşi, cel puţin şase luni urma să ia pastile, ceea ce însemna că mai avea de trăit, că perioada estimată iniţial la şase-nouă urma să fie depăşită. Pe obrajii palizi ai femeii brusc au apărut nuanţe rozii, aproape îmbujorîndu-i, descătuşindu-i izvorul de speranţe din ascunzişul minţii, eliberîndu-i voinţa prăfuită de necazuri, readucînd-o la viaţă.

-Deci, doctore şi scumpă doamnă, vă prinde tare bine cu obrajii îmbujoraţi, scuzaţi-mi remarca, uitaţi reţeta, i-o arătaţi colegei Doina Pagulea de la secţia de Oncologie din spital. Îi spuneţi că sunt mulţumit, iar doamna să urmeze zilnic cîte opt tablete de Xeloda, paisprezece zile pe lună pînă la sfîrşitul anului. Pot apare

efecte secundare, dar nici într-un caz de intensitatea celor de pînă acum. Deci, cu tratamentul injectabil facem o pauză lungă, doamnă Grigoriţă, numai vînătăi aveţi pe mîini, e necesar să protejăm venele, poate le vor veni din nou rîndul. Bine, asta e tot. Oh, să nu uit, după şase luni repetaţi tomografia, să urmărim îndeaproape evoluţia. Dar pînă atunci, păstrăm legătura ori de cîte ori va fi nevoie, cu bine şi mult succes, doamnă. A fost o surpriză plăcută pentru mine, sincer vă spun, poate o să fiţi unul dintre cazurile fericite din statistica noastră... În hol, bărbaţii şi-au strîns mîinile şi s-au îmbrăţişat la despărţire, gazda şoptindu-i musafirului în ureche:

- Deocamdată e bine, colega, lucrurile sunt ţinute în frîu de citostatice. Nu uita, protejeaz-o cît de mult poţi şi poate totul se va termina cu bine. Cum?

-Acum mergem la profesorul Datcu de la Cardiologie. Am stenoză aortică şi bănuiesc că urmează să mă operez cît mai repede, nu cred că suferă amînare...

- Cuumm, şi dumneata eşti aşa de bolnav? Păi, ce urmează în cazul acesta, ce vei face cu supravegherea doamnei care are o boală foarte greu de tratat?, în clipa următoare şi-a desprins palma dintr-a lui Alexandru şi l-a privit cîteva secunde cu ochii înlăcrimîndu-i, apoi, a tăiat aerul cu mîna a lehamite şi întorcîndu-şi spatele a intrat în biroul de unde au ieşit. Încă cobora treptele de la oncologie, păşind cu teamă să nu calce greşit, ochii săi, ca şi a celuia de care abia se despărţise, erau la fel de inundaţi cu picuri sălcii. Jos, în capul scărilor, a auzit glasul hotărît al scumpei soţii:

- A fost clar, nu-i aşa, să nu minţi şmecherule? În minutul următor ne oprim la Cardiologie, Dumnezeu ne dă răgaz, dacă profesorul spune da, în iunie pleci să te operezi, mi-ai promis! Am discutat şi altădată amîndoi, dacă ţii la mine şi vrei să mă îngrijeşti în viitor, a sosit momentul să accepţi intervenţia, dacă nu, înseamnă că m-a minţit conferenţiarul şi tu ştii, sfîrşitul mi se apropie!

- Din nou ai scăpat o cioară din gură, altă prostie ţi-a trecut prin minte, dacă profesorul Datcu va spune că trebuie să mă operez, o voi face doar pentru tine, săţi demonstrez cît te preţuiesc şi doresc să fim alături mulţi ani împreună, deşteapto! După cinci minute se aflau în holul Clinicii de Cardiologie, aşteptîndu-l pe profesor să iasă din cabinetul de ecocardiografie, anunţat telefonic seara dinainte. Un val de emoţii l-au cuprins pe Alexandru din două motive, primul că intrase în clinica unde umblase în anii din studenţie şi în perioada secundariatului cînd şef era renumitul profesor Constantin Negoiţă, nume purtat actualmente de lăcaşul medical, iar al doilea pentru că se simţea precum unul care mergea singur să-şi pună capul sub lama ghilotinei. Urcatul celor două rînduri de scări îl obosise, iar broboanele de transpiraţie prelinse de pe fruntea palidă îi aburiseră lentilele de la ochelari. În momentul cînd şi-i ştergea cu batista, glasul molcom al profesorului l-a făcut să tresară şi să întoarcă privirea spre uşa de unde se ivise, vorbindu-i:

- Aa, bine ai venit la noi, doctore Grigoriţă, pofteşte încoace să discutăm şi să te examinăm la ecograful din cabinet. Ia-o şi pe doamna, aşa am vorbit aseară la telefon, să decidem în prezenţa stimatei tale partenere.

-Imediat, domnule profesor, o secundă să-mi ridic ochelarii de jos, sper să nu se fi crăpat vreo lentilă, din neatenţie, mi-au lunecat din mînă. Hai, Elvira, hai să fii de faţă cînd sunt examinat, stabilim şi ce trebuie de făcut în viitorul apropiat...

Ajunşi în dreptul cabinetului au fost invitaţi să intre, spunîndu-le îndată:

- Doamna să stea pe scaunul de lîngă birou, iar tu, doctore, dezechiparea şi urcă-te pe patul de lîngă aparat. Pînă îţi ascult inimioara soseşte şi colegul mai tînăr care te va examina la ecograf, eu doar o să-l asist. Îl cunoşti pe doctorul Iliescu?

-Nu domnule profesor, e din generaţia tînără, l-am văzut doar la conferinţele anuale organizate cu ocazia Zilelor Clinicii C.Negoiţă, marele nostru profesor de acum trei, patru decenii.

-Ai dreptate, mare personalitate a medicinii din veacul trecut. Hai, aşează-te pe canapea, să încep ascultaţia, să aflu ce inimă porţi tu în piept... Docil, încărcat de emoţii, transpirat de parcă înăuntru ar fi fost cald ca şi vara, Alexandru şi-a cerut scuze şi s-a întins pe canapea, curios să afle verdictul. După doar un minut, profesorul a înclinat capul dintr-o parte în alta şi surprins a rostit:

- Omule, cum ai reuşit să ajungi pînă în stadiul acesta, fantastic, eşti medic şi nu ţi-ai dat seama la ascultaţie cît de strînsă e stenoza?! Ai un suflu de gradul patru spre cinci, nu te deranjează în poziţia culcat?! Uite, se simte şi în podul palmei, clipă în care a scos stetoscopul din urechi pentru a-şi alipi mîna dreaptă de pieptul pacientului care, timid, i-a răspuns cu glasul încărcat de emoţie:

- Cum să nu, domnule profesor, ştiu de existenţa stenozei de aproape zece ani, însă am alte probleme de familie din cauza cărora am amînat pînă astăzi. Ea, scumpa doamnă m-a determinat să vin la dumneavoastră, altfel aş fi continuat să tot amîn, dar asta e...

- Mă miră faptul, amice, eşti medic, tu trebuia să decizi, nu-i aşa doamnă?

-Aveţi dreptate, domnule profesor, însă îmi asum întreaga lui vinovăţie, din cauza bolii mele săracul soţior s-a neglijat, în parte îl înţeleg, totuşi sunt bucuroasă că a acceptat să urce la dumneavoastră, dacă nu insistam poate nici astăzi nu o făcea. Colegii săi mi-au descoperit metastaze hepatice, sunt în tratament cu citostatice de şase luni, iar în continuare trebuie să urmez altfel de medicamente pe cale orală, cîte opt pe zi încă jumătate de an, dacă Dumnezeu îmi ajută să trăiesc această perioadă, e foarte greu, vă spun foarte sincer, efectele secundare te dărîmă, pur şi simplu. Din cauza mea s-a neglijat Alex, i s-a fixat în minte ideea că eu voi dispărea şi atunci nu are rost să se mai îngrijească, o prostie, spuneţi-i, ce sens are decizia lui stupidă? N-ar fi mai bine să se îngrijească, să-mi dea speranţe că va putea avea grijă de bine atît cît îmi mai este dat de către Cel de Sus?

-Cuumm, doamnă, dumneata eşti cu..., s-a oprit din consultaţia colegului, a retras mîna iute de pe toracele acestuia şi a făcut semnul crucii de cîteva ori la rînd, cu greu încercînd să-şi găsească alte cuvinte de compătimire la adresa celor doi, în aceleaşi momente intrînd pe uşă doctorul Iliescu, înalt şi subţirel, cu ochelarii pe nas, în jur la patruzeci de ani dar încovoiat puţin de spate, întrebîndu-l pe profesor după ce a salutat politicos pe ceilalţi doi din cabinet:

- Da, domnule profesor, am întîrziat puţin, mi-am terminat vizita în salon, am sosit, spuneţi-mi despre ce este vorba? Cel întrebat încă nu-şi găsise cuvintele, fiind dominat de gîndurile negre ce-i fulgeraseră mintea la auzul vorbelor soţiei colegului examinat. În urmă cu un an suferise un accident cerebral, dificultăţile în exprimare ieşeau în evidenţă în clipe

încărcate de emoţie sau de concentrare majoră, precum tocmai se întîmplase cu două, trei secunde înainte. Făcea semne cu degetele spre Alexandru şi spre Elvira, cu greu reuşind să se facă înţeles, speculînd răgazul oferit de către cel întins pe pat care a preluat discuţia din zbor:

- Bună ziua, doctore Iliescu, sunt medic şi o veche cunoştinţă de-a domnului profesor Datcu, am o stenoză aortică şi aş dori să mă vedeţi la ecograf, împreună să trageţi concluzia finală, este sau nu este momentul pentru înlocuirea valvei! Eu aş dori să...

- Hai, colega, hai în locul meu şi deschide aparatul, la ureche e jale mare ceea ce-am auzit! Apoi am rămas blocat de ceea ce mi-a spus doamna, efectiv parcă m-a străpuns o săgeată prin creier, să-mi fie iertată tăcerea, dar m-aţi blocat pur şi simplu, scumpă doamnă, pentru două secunde mi-a dispărut graiul, aţi remarcat, nu-i aşa?

-Nu-i nimic, domnule profesor, am vrut să justific amînarea soţului, şi eu am contribuit la amînarea întîlnirii de astăzi, ce să fac, am vrut să vorbesc deschis, poate am greşit, eu sunt persoana care trebuie iertată, nu dumneavoastră. Altfel... Dialogul a continuat vreo două minute, timp în care colegul tînăr a ocupat locul unde stătuse profesorul şi a deschis aparatul pentru a examina inima lovită a musafirului dezbrăcat pînă la brîu şi aşezat pe canapea de aproape un sfert de oră, după care şi-a anunţat şeful:

- Domnule profesor, sunt gata, putem începe investigaţia!

- Mă iertaţi doamnă, reluăm subiectul după examinarea lui Grigoriţă, mă aşez în spatele specialistului, sunt foarte curios ce-o să vedem, că de ceea ce-am auzit m-am speriat, zău, şi despre inima soţului şi despre boala dumneata. A sosit momentul deciziei, într-o jumătate de oră ştim totul, voi putea vorbi cu argumente clare şi vom stabili împreună ce trebuie făcut. Ar fi de prisos să ştim comentariile celor doi, termenii medicali fiind doar pe înţelesul specialiştilor, mai greu suporta pacientul care înţelegea dialogul dintre profesor şi examinatorul de la aparat. La un moment dat, surprins de concluzia doar verbală a doctorului Iliescu, Alexandru a intervenit pentru a mai divaga de la discuţia colegilor din clinică:

- Domnilor, dacă aţi şti cît m-am trudit să obţin competenţa în ecografia pe cord? Am văzut mii de pacienţi la ecograful nostru, evitîndu-mă pe mine, sunteţi primii care mă examinează!

- Cuumm, ai competenţă tocmai în aşa ceva şi nu ai fost curios să afli ce-i cu inima ta? Nu se poate, mă surprinzi colega, ai dovedit amarnică neglijenţă!

- V-am spus, domnule profesor, m-am ascultat cu stetoscopul cam la şase luni, dar mi-a fost teamă să-mi divulg soţiei afecţiunea. Poate v-am amintit la telefon, cînd urmam cursurile la Fundeni, m-a examinat domnul profesor Apetrei şi mi-a spus că o voi duce cam opt, zece ani, dar în cele din urmă tot la cuţit voi ajunge. Ce să mai comentez, m-am neglijat din motive bine întemeiate în sinea mea, sigur, poate am greşit în ultimii ani sau poate nu, dar sper că niciodată nu-i prea tîrziu pentru a repara omisiunea intenţionată, însă vă las, mă opresc pentru a nu vă deranja la final, cînd trebuie să luaţi decizia cuvenită, eu...

- Bine zici, doctore Grigoriţă, colegul tocmai a terminat măsurătorile, te poţi ridica de pe canapea şi să te îmbraci, imediat reluăm dialogul cu cărţile pe masă, adică cu rezultatele obţinute. Sunt sigur că ai dedus finalul şi îţi va fi mai uşor să mă asculţi, bine?

-Da, stimate domnule profesor şi domnule doctor Iliescu, vă mulţumesc mult la amîndoi şi vă rămîn profund recunoscător. Mă echipez şi mă aşez lîngă doamna mea care cu siguranţă nu mai poate de nerăbdare să afle decizia pe care o ve-ţi lua. Au mai trecut zece, cinsprezece minute pînă l-au auzit pe profesor adresîndui-se subalternului:

- Deci asta e concluzia finală, doctore Iliescu, putem să-i spunem cu mîna pe inimă lui Grigoriţă, da?

-Aproape sută la sută, oricum sunt aprecierile noastre, unde va merge pentru intervenţie îl v-a controla din nou, domnule profesor, doar ştiţi lucrul acesta. Pot să plec, am terminat, nu-i aşa?

-Da, da, mulţumesc mult, am dorit să fim doi cînd examinăm un coleg, aşa cum facem întotdeauna cu pacienţi din breasla noastră...

- Mulţumesc şi eu stimate coleg, rămîn îndatorat, multă sănătate şi succese în frumoasa şi interesanta activitate, a adăugat Alexandru Grigoriţă în clipa cînd s-a ridicat de pe scaun şi a întins mîna să o strîngă pe a celuia căruia i se adresase.

-La fel şi dumneavoastră, dar mai ales multă baftă la protezare, e singura soluţie domnule doctor, singura ce vă poate uşura starea fizică în viitor. Apropo, cînd a-ţi luat examenul pentru competenţă, nu deranjează întrebarea, nu?

-Eei, cam prin nouăzeci şi şapte, pe atunci se făceau cursuri de cîte două luni, trei ani la rînd şi abia după aceea urma examenul...

- Daa, era mai dificil, acum cînd termini rezidenţiatul în cardiologie se include şi competenţa în ecocardiografie, s-au simplificat lucrurile, însă trebuie timp, în cinci ani înveţi şi tot înveţi numai despre afecţiunile cordulului, e greu, dar cînd termini eşti mulţumit. Bine, vă las, mult noroc la operaţie... Elvira cu greu şi-a stăpînit emoţiile la perceperea ultimelor cuvinte aruncate în eter de către medicul care tocmai ieşea din cabinet, faţa ei palidă devenise brusc rozie invadată de sîngele pulsat de inima cuprinsă de spaimă. Degetele de la mîini au început să-i tremure de parcă întregul trup i-ar fi fost conectat din greşeală la o priză electrică fixată pe unul dintre pereţii din cabinet. Căuta lămuriri din partea celor rămaşi lîngă ea, cu greu reuşind să închege cuvintele unei fraze:

- Cuumm, domnule profesor, deci operaţia este singura lui salvare? Aşadar, am înţeles bine acasă de la Alex, nu-i o poveste despre ceea ce-mi zicea?

-Doamnă dragă, prin urmare ştiaţi din timp de posibila operaţie, v-aş ruga să fi-ţi calmă, discutăm lucruri serioase, dumneavoastră suferiţi de o maladie gravă iar soţul la fel. El mai are o şansă pentru prelungirea vieţii, operaţia, schimbarea de valvă. Doctore Grigoriţă, ce pot să-ţi spun mai mult, ai auzit comentariile dintre mine şi colegul Iliescu, dacă mă asculţi, doresc să vă propun la amîndoi care ar fi drumul de parcurs, vreţi?

-Desigur, doar de asta l-am convins să vină aici! Dacă vrea să mă ajute în lunile pe care le mai am de supravieţuit, face cum spuneţi, altfel deduc că sfîrşitul

meu este foarte aproape şi din cauza asta refuză, vă rog să fiţi sincer, hotărîrea dumneavoastră mă va ajuta şi pe mine! Alexandru asculta convorbirea celor doi, conştient de adevărul pronunţat cu mult profesionalism din partea fostului său asistent din perioada specializării din clinică, părea depăşit de duritatea deciziei auzite, dar era conştient că altă cale nu ar fi existat, însă nu găsea cuvintele pentru a interveni, întregul vocabular medical fiindu-i blocat de cruda realitate. Abia după vreo trei, patru minute a reuşit să intervină, mai mult pentru a potoli furtuna biologică ce-o cuprinsese pe Elvira:

- Binee, domnule profesor, ce mă sfătuiţi şi cum mă puteţi ajuta în rezolvarea dificilei probleme? Soţia v-a explicat sumar despre suferinţa ei, avem avantajul că trebuie să urmeze şase luni un tratament cu citostatice pe cale orală, deci poate sta acasă, nu trebuie să meargă în secţie pentru perfuzii. Aş dori să văd cum tolerează o cură sau două, v-a spus, urmează să consume zilnic opt tablete de Xeloda timp de două săptămîni pe lună, cu două pauză, şi tot aşa vreme de şase luni. Cum ne puteţi ajuta?

-Înţeleg, doctore, înţeleg, şi vreau să vă ajut cît pot de mult pentru a ieşi bine pentru amîndoi. Nu ascund nimic, eşti în stadiul cînd te sfătuiesc să nu mai amîni, e foarte bine că nu ai dureri, coronara superioară totuşi suferă, e apăsată de cuspă, dar nu trebuie să te bazezi pe asta, oricînd poţi face sincope şi, Doamne fereşte, dacă eşti la volan în momentul ăla? Imediat

trebuie să efectuezi coronarografia pentru a şti ce se întîmplă la locul compresiunii. Pasul următor e protezarea cu altă valvă, în ziua de azi nu sunt probleme, chirurgia pe cord a avansat considerabil, nu trebuie să-ţi faci nici un fel de probleme. Şi lucrurile astea cît mai repede, mai ales acum cînd doamna ta urmează citostaticele pe cale orală. Dacă vrei să o ajuţi în viitor, trebuie să te operezi cît mai repede, astea sunt sfaturile mele pe care aş dori să le urmezi imediat!

- Adică, totuşi, ce înseamnă imediat, azi, mîine sau poimîine?

-Nu dragă, mergeţi acasă, doamna începe prima cură, am înţeles că durează două săptămîni, apoi mă suni la telefon şi-mi spui ce-ai hotărît. Pînă atunci încerc să iau legătura cu profesorul Mircea Bîrsan de la Cluj, pentru că acolo te sfătuiesc să mergi. Sigur, tu poţi alege, la Bucureşti, la Tîrgu Mureş, la Iaşi sau la Timişoara, poate ai cunoştinţele tale, nu m-aş opune. Totuşi pledez pentru Cluj, eu colaborez cu profesorul Mircea Bîrsan care a lucrat mulţi ani la Fundeni, dar acum este şeful Clinicii de Chirurgie Cardiovasculară din cadrul Institutului Inimii din capitala Ardealului, amice. Ce spui?

-Ar fi foarte bine domnule profesor, fiind ardeleancă, am multe rude acolo, nu eşti de acord Alexandru?, intervenise prompt Elvira în discuţie.

-Da, Elvi, dar mai întîi voi aştepta să urmezi tu o cură sau două, vreau să ştiu cum le tolerezi, mamă dragă. Ai văzut cît de greu le-ai suportat pe primele, de unde poţi şti că-ţi va fi mai uşor cu atîtea tablete, că nu te va supăra stomacul sau nu te vei constipa, tare îmi este frică de fenomenele de subocluzie ce te-ar doborî fiind singură în casă. Şi apoi este vorba despre inima mea nu despre a ta sau a altuia, o să mă gîndesc zilele următoare şi-i voi comunica hotărîrea domnului profesor...

- Doctore Grigoriţă, suntem la mijlocul lunii mai, dacă doamna ta începe cura peste două, trei zile, ve-ţi vedea toleranţa la Xeloda sau cum le-ai zis, şi după două

săptămîni îmi dai telefon pentru a lua legătura cu domnul Bîrsan să fixeze data cînd să te duci la Cluj, nu-i bine aşa? Sau chiar pot să-l contactez zilele astea, mîine sau poimîine şi în principiu să-i explic despre posibilitatea de a-i trimite un coleg la intervenţie, să-mi zică o dată cu aproximaţie cînd să te duci, vrei?

-Cred că ar fi varianta cea mai bună, nici nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru amabilitatea ce-o arătaţi pentru mine, pentru că...

- Alexandru, nu trebuie să-mi mulţumeşti, suntem din aceeaşi breaslă, iar voi doi treceţi printr-o mare cumpănă, fiind mai mare e responsabilitatea mea de-a întinde mîna unui coleg. Tu nu ai proceda identic?

-Ba da, domnule profesor, ba da, dar repet, sunt reţinut din cauza situaţiei prin care trece soţia, nu are o afecţiune banală, mai trebuie să facă faţă efectelor secundare. După primele a îndurat destule, i-a căzut freza, genele şi sprîncenele, ar părea că nu ar fi nimic, dar ochişorii îi lăcrimează mereu, greu am reuşit să o scot la vreun magazin, mereu cu batistuţa în mînă să-şi tamponeze lacrimile, nu mai spun cînd ieşea prin curte în contact cu aerul rece din iarnă sau din primăvară. Off, dar mai greu îndură tulburările digestice, am luat irigator în casă şi mi-e

foarte dificil să-l folosesc cînd nici nu ne aşteptăm, fie zi sau fie noapte, nu că ar fi grea manevra, actul în sine, umilinţa la care este expusă sărmana de ea. Ce va face în lipsa mea dacă i se întîmplă o asemenea trăsnaie şi se ajunge la o complicaţie ocluzivă, nu m-aş simţi vinovat cît mai trăiesc?

-Doctore, stai puţin doctore, nu trebuie să vezi în faţă numai negru, nu trebuie să fii aşa de pesimist, doar eşti un profesionist cu experienţă, viziunea noastră trebuie să vie optimistă totdeauna cînd avem de îngrijit orişice pacient. Să-i transmitem mereu încredere, numai aşa participă şi el alături de noi la vindecarea sa, domnule.

-Spuneţi-i domnule profesor, spuneţi-i poate mă va înţelege, că dacă el se operează îmi ridică moralul şi cu ajutorul medicinii şi a lui Dumnezeu vom trece amîndoi peste necazurile ce s-au abătut asupra noastră. Altfel, dacă refuză, sunt convinsă că nu mai am mult de trăit, că în cîteva luni voi pleca dincolo, nehotărîrea lui mă face să cred chestia asta, atunci ce rost are să mai urmez tratamentul cu otrăvurile prescrise de către colegii săi?

-Auzi, Grigoriţă, auzi cîtă dreptate am eu şi cu doamna ta?! Hai, vremea trece, eşti medic şi trebuie să-mi dai răspunsul cît mai repede. Sfatul meu l-am spus, te voi susţine, voi interveni la profesorul Mircea Bîrsan, este momentul cel mai bun pentru protezarea valvei tale aortice. Ce faci, Doamne, nu cumva... Privea la ochii colegului tînăr cum erau inundaţi de lacrimi, cum picurii i se prelingeau de o parte şi de alta a nasului pînă în colţul bărbiei, iar el nu scotea un cuvînt, ci doar suspina precum un copil căruia cineva plin de cruzime i-a străpuns inima cu un cuţit invizibil. S-a ridicat de pe scaunul de dincolo de birou şi cu mersul tărăgănat după vechiul accident cerebral s-a îndreptat spre Alexandru, l-a cuprins cu braţele pe după gît, s-a aplecat de şi-a alipit fruntea de a suferindului şi a încercat să-l îmbărbăteze ca un părinte pe fiu:

- Hai, măi, Alexandrule, dă-o încolo de treabă, chiar atît de deprimat poţi să fii, omule?! Fă-o pentru soţia ta şi ai să vezi peste o lună că totul va fi bine, te rog mult să mă crezi, ţi-o spun din tot sufletul, ascultă-mă, doar ne cunoaştem de mai

bine de treizeci de ani..., la bătut cu ambele palme peste umeri şi cu un gest patern i-a îmbrăţişat capul sărutîndu-i de două, trei ori la rînd creştetul. Elvira privea emoţionată, atitudinea admirabilă a doctorului Datcu i-a stors şi ei lacrimi, apoi s-a ridicat de pe scaunul unde stătuse mai bine de jumătate de oră şi s-a îndreptat spre soţul dărîmat să-i mîngîie pometţii şi să-i spună:

- Vezi, Alexuţ, tată, nu te impresionează deloc gestul părintesc al domnului? Pe mine da, tocmai de aceea, spune acum de rog, în prezenţa domniei sale, că vei merge la operaţie şi apoi vei avea grijă şi de mine! Spui, omuleţule? Cîteva secunde s-au scurs mai greu decît cîteva ore, un bărbat şi o femeie aşteptau sufocaţi deschiderea cutiei enigmatice din care să iasă cuvîntul compus din două litere, pe feţele transfigurate de nerăbdare fiind vizibile zeci de broboane de transpiraţie. În sfîrşit, dintr-o dată, ca şi cum ultimul nor al furtunii ar fi fost înlăturat instantaneu de pe bolta cerului, pe frunţile lor s-a ivit curcubeul cînd au auzit cuvîntul mult aşteptat pronunţat de către cel încovoiat pe scaunul de lîngă ei:

- Da, voi pleca la Cluj pentru operaţie!, vorbe urmate imediat de semnele crucii făcute de către cei doi care îl îmbrăţişau de parcă ar fi descoperit o sfîntă comoară. IV INIMĂ LOVITĂ

După îmbrăţişarea încărcată de sentimente umane a celor trei, îmbrăţişare inundată de spiritul unei liane transparente ce-i înfrăţea pentru tot restul vieţii, cuplul lovit de suferinţe a plecat spre urbea natală pentru a urma cursul destinelor hărăzite de Dumnezeu. Elvira a început cura cu Xeloda, efectele secundare încolţind-o fără milă încă din a doua zi de tratament, încetinirea tranzitului fiind vizibilă la sfîrşitul primei săptămîni, partenerul apelînd la irigator mai greu decît boul forţat să tragă la jug carul supraîncărcat cu saci grei de suferinţă. În fiecare zi Alexandru mergea la serviciu, dar încă nu divulga colegilor gîndul că el va pleca cît de curînd în Ardeal pentru a-şi aşeza inima sub ghilotina soartei. Nici măcar nu le-a spus că a fost la Iaşi să se consulte cu specialistul, doar fruntea îngîndurată şi lipsa oricărui dialog le-au iscat fel de fel de supoziţii, toate centrate către partenera lui de convieţuire despre a cărei boală ştiau cu toţii, compătimindu-l într-o tăcere apăsătoare. Cînd soţia a terminat cura şi se apropia sfîrşitul lunii mai, simptomele digestive dispărîndu-i ca prin minune, decisă mai mult ca oricînd, pacienta a ridicat glasul, pronunţîndu-i fermă:

- Gata, Alex, diseară dă-i telefon domnului Datcu şi-i spui că la începutul lunii iunie pleci la Cluj să te operezi! Mă simt bine, abia peste alte paisprezece zile voi relua tratamentul. Astăzi este joi, vorbeşti cu dumnealui, iar mîine îţi anunţi colegii că de luni seara, pe 30 mai pleci la Cluj pentru operaţie. Dacă te internezi pe 1iunie o să primeşti concediu medical de acolo, nu trebuie să-ţi strici concediul de odihnă, e clar, băiete?

- Aşa voi face, mamă, numai să aud ce spune proful Datcu, dacă a aranjat după cum ne-a promis, sper că eşti mulţumită, da?

-Bravo, dacă a rezolvat, voi telefona rudelor de la Cluj să ştie că soseşti după cum am stabilit noi acum. Fratele Nelu o să te aştepte în gară, iar verişoara Rodica să ia legătura cu asistenta şefă de la reanimare, fetele din subordinea ei să aibă grijă de tine, tată...

- Ce te-a apucat, Elvi, dacă a vorbit proful Datcu cu şeful clinicii, de ce să mai vorbească vară-ta cu o asistentă, Doamne, ai uitat care este ierarhia într-o unitate? Mă, fii sinceră cu mine, nu cumva ai vorbit deja cu Rodica fără să-mi spui mie?

-Off, Alexuţul meu preţios, am făcut-o fără să-ţi spun, am vorbit şi cu Nelu şi cu Rodica, eram sigură că Dumnezeu mă va ajuta şi că vei merge la operaţie, înţelege, am mare nevoie de tine, nu numai să ai grijă de mine, ci aştept tare mult să-ţi întorc serviciile, să te ajut cît o să pot, doresc enorm ca noi doi să mai fim cîţiva ani împreună, dragul meu scump, nu te supăra, te rog, micuţule.

-Măi, mamă, ce o să spună asistenta aia, că eu nu sunt în stare să-mi impun cît de cît autoritatea? De unde o ştie Rodica, şi cum o cheamă, ştii şi alte amănunte?

-O cheamă Marcela, dar numele de familie nu ţi-l spun acum, îl afli în ziua cînd îţi iei bilet la tren, să fiu sigură că nu te răzgîndeşti, tată. Va avea grijă să te ajute la internare, dacă va fi nevoie poate vorbi chiar cu profesorul, ştie ea cum să procedeze, mi-a zis Rodica, va spune că eşti verişorul ei pentru a avea mai multă grijă te tine, bărbăţelule scump...

- Doamne, ce femeie eşti, ai planificat totul fără să ştiu nimic, mai cu seamă fără să fi luat încă legătura cu proful Datcu, să aflu ce îmi spune mai întîi, dacă nu mă poate primi aşa repede, fată dragă?!

- Mizez pe destin, am convingerea că te vei duce aşa cum a spus proful şi că totul va decurge în favoarea noastră. Nu trebuie să-ţi fie teamă, de partea mea şi a ta este ajutorul dat de mîna Domnului, sunt convinsă sută la sută, bărbate. Nu degeaba mă rog Lui, nu degeaba mă duc la biserică, vom avea tot sprijinul de la El. Uite, ai observat cît de bine mă simt în ultimele zile? Rămîne să vorbeşti la telefon cu domnul Datcu, vei vedea că totul va decurge aşa cum dorim. Ce faci, măi, eşti copil, iar te-au năpădit lacrimile?

-Mi-e teamă, Elviro, pînă la vîrsta asta nimeni nu a umblat cu bisturiul pe trupul mea, şi apoi mai este anestezia, să pot tolera medicamentul, dacă mă adoarme şi nu mă mai scol de pe masa de operaţie. Ştii doar cum a păţit nepotul, copilul lui frate-tu, l-a anesteziat pentru o simplă operaţie de amigdale şi săracul nu s-a trezit, a făcut reacţie anafilactică şi dus a fost, acum ar fi avut aproape treizeci de ani, nu am dreptate?

-Măi, nu te gîndi la astfel de prostii, ce a fost a fost, el ţine de trecut, ştiinţa a evoluat, substanţele anestezice sunt testate pe mii de oameni, ce eşti singurul care e operat pe an într-un aşa mare oraş? Te porţi ca un copil mofturos, lasă-mă, te rog, în pace, nu-ţi dai seama cît mă necăjeşti, cauţi fel de fel de motive aiurite, poate, poate nu te duci să te vindeci şi nu vrei să ai grijă de mine. Dacă diseară nu dai telefon domnului Datcu, nu mai urmez nici o cură cu citostatice, să-ţi intre bine în minte hotărîrea mea!, a întors spatele şi s-a îndepărtat furioasă, din ochi răbufnindo şuvoiul de lacrimi.

Alexandru a rămas în cameră cîteva secunde, privea pe geam priveliştea din curte şi pe rînd îşi ştergea ochii cu dosul palmelor, partea dinăuntru, sălcie, înghiţînd-o cu dificultate, în dreptul mărului lui Adam simţind noduri, noduri cum se opreau. Cînd a terminat, s-a uitat la ceas, a văzut că este trecut de şase, a dat din cap şi s-a trezit că vorbeşte singur:

- Nu Elviraş, nu ai dreptate, vreau să am grijă de tine, vreau să mai fim măcar cîţiva ani împreună, o să vezi tu ce fac imediat, pun mîna pe telefon şi-l sun acasă pe domnul profesor, într-un sfert de oră îţi dau răspunsul. Îmi este tare frică, de ce să te supere adevărul, nu pot să-mi dau seama, fetiţo?! A plecat în sufragerie, a căutat cartea de vizită primită de la profesor, şi ţinînd-o înaintea ochilor a luat telefonul în cealaltă mînă şi a format numărul. Cînd la capătul celălalt al firului a recunoscut vocea molcomă a bărbatului sunat, a început să-i vorbească:

- Bună seara, domnule profesor, iertaţi-mi îndrăzneala că vă sun acasă, dar astăzi am hotărît, nu pot să dau înapoi. Elvira a terminat prima cură cu Xeloda, le-a tolerat relativ, bine, urmează două săptămîni de pauză, aş putea trage o fugă la Cluj, bineînţeles, dacă dumneavoastră aţi luat legătura cu domnul Mircea Bîrsan..., fraza fiindu-i brusc întreruptă de glasul celuilalt:

- În sfîrşit, după două săptămîni şi ceva ai dat un semn de viaţă, doctore! Sigur că am vorbit, săptămîna asta e aproape încheiată, dar pe 1 iunie poţi fi acolo. Însă trebuie să vii la mine, să întocmez documentele, trimiterea şi tot ce-ţi mai trebuie, omule, ne-am înţeles?

-Domnule profesor, pot veni luni dimineaţă la Clinică? În aceaşi zi, seara voi porni mai departe, adică la Cluj, prind acceleratul de după amiază din Iaşi.

-Sigur Grigoriţă, aşa rămîne, te aştept luni, parcă e ultima zi din Mai, foarte bine, pe 1 iunie te internezi, nu vreau să le încurci planificările. Mult noroc, nu cumva să te răzgîndeşti, sărutări

de mîni soţiei şi sincere urări de sănătate, succes pe mai departe, te salut. Convorbirea s-a terminat mai repede decît ar fi bănuit Alexandru, fără multe probleme, fără multe suspiciuni sau altfel de cuvinte ce ar fi putut crea încurcături, încît, scăpat ca din lanţuri, a plecat în camera Elvirei să-i spună vestea cea mare.

-Gata, mămăică, s-a rezolvat, luni merg la Iaşi şi apoi plec la Cluj, sper că eşti mulţumită, scumpa lui tata!

- Bravo, Alexandre, ţi-am spus că Domnul e de partea noastră. Imediat am să vorbesc cu Nelu şi cu Rodica, să le confirm că pe 30 Mai eşti acolo şi te internezi. Off, Doamne, Doamne, cîtă muncă de lămurire a trebuit să duc cu tine, altfel... De parcă ar fi aflat despre decizia luată, vineri seara au venit la ei în vizită fata fratelelui decedat de cîţiva ani în urmă de infarct miocardic, Lucia, însoţită de soţul Virgil, aşezîndu-i pe masă un buchet de flori şi o sticlă de şampanie, arătosul ei bărbat motivînd vizita şi cerîndu-şi mii de scuze pentru vizita inoportună:

- Nanule, astăzi împlinim cincisprezece ani de cînd lucrăm la spital, adică de cînd ne-ai ajutat şi ne-ai angajat la spital, atunci, cînd erai director. Pentru matale poate nu-i o dată importantă, dar pentru noi e foarte mare. Avem serviciu amîndoi, copii au crescut mari, avem apartament frumos mobilat, avem maşină şi suntem sănătoşi, toate datorită dumneatale şi a bunului Dumnezeu. Am venit cu Lucia să

vă aducem un buchet de flori şi să bem o sticlă de şampanie, nu ştiu ce simţi mata sau nana, dar pentru noi sunteţi oamenii care ne-aţi ajutat să avem un rost în viaţă. Vă deranjăm la o astfel de oră? Am venit înainte de şapte, ora cînd ştim că staţi la masă, dacă nu-i frumos, vă sărutăm mînile şi plecăm. Dar ce-i cu mata, nanule, mi se pare mie, sau eşti foarte trist, am greşit că am venit fără să ştii la sfîrşit de săptămînă, nu-i aşa? S-a întîmplat ceva, îi merge rău lui nănuţa? Mi se pare mie, sau matale chiar plîngi? Cît vorbise tînărul, Alexandru sau Elvira nu a intervenit cu nici o vorbă, încă nu terminaseră cu pregătirea bagajelor, vizita nepoţilor luîndu-i prin surprindere, abia după cîteva secunde, cu vocea înecată în lacrimi, Alexandru a reuşit să pronunţe:

- Măi, copii, măi, sunteţi bine veniţi, numai că nana îmi pregătea bagajele pentru drumul cel lung şi poate acolo este capătul. Luni plec spre Cluj să mă operez la inimă, o chestie de care nu aţi ştiut, eu nu am vrut să ştie nimeni din familie! Băi, Virgile, tată, tu crezi că aş putea bea acum şampanie, cînd eu tremur de parcă ţin capul sub ghilotină? Ştii ceva, propun să desfacem sticla atunci cînd mă voi întoarce, dacă bunul Dumnezeu mă va ajuta, vrei? Cît sunt plecat, mai treceţi pe la tante Elvira, poate are nevoie de ceva, doar sunteţi nepoţii pe care i-am ajutat, nu-i aşa, singur ai spus-o mai înainte, nene? Altfel eu..., şi-a întrerupt fraza din cauza lacrimilor ce-i inundaseră corzile vocale, motiv să se ridice de pe scaun şi să plece în spatele casei, în urma sa auzindu-l pe vigurosul tînăr, dezamăgit după cele aflate:

- Nu-ţi fă nici un fel de griji, nanule, doar lucrez la ambulanţă, la orice oră mă va chema nana, sunt aici în trei minute, pe onoarea mea. Stai, stai, unde pleci, de ce nu vrei să asculţi?! Te-am supărat cu vreo vorbă nejudecată? Nana, de ce-a plecat, nu am zis nimic de rău?

-Lasă-l, Virgile, n-ai văzut că i-au dat lacrimile? Peste cîteva zile pleacă să se opereze la Cluj, nu cred că ştiai, n-a vrut să spună la nimeni, îi pare rău că nu poate să-ţi onoreze gestul, aţi

picat într-un moment greu pentru el, tocmai îi pregăteam bagajul şi discutam despre viitorul nostru, e tare amărît şi înfricoşat că trebuie să se opereze iar eu rămîn acasă singurică, mai ales acum, cînd urmez citostaticele şi el nu-i lîngă mine. Mai stai puţin, revine îndată, alungă năduful prin spatele casei, măi nepoţilor, măi. E foarte sufletist, aşa a rămas de cînd îl cunosc. Ce să vă mai zic, puţină răbdare şi apare în mijlocul nostru... Aflat după colţul casei Alexandru plîngea şi auzea cuvintele Elvirei, nu avea încă puterea să revină, îşi înghiţea puhoiul de lacrimi ce-i apărea din senin ori de cîte ori îşi amintea de zilele ce urmau să-i decidă soarta. După două, trei minute de chin, a înghiţit conţinutul adunat în cerul gurii printr-o smîrcîială zgomotoasă, şi-a şters ochii cu dosul palmelor şi s-a reîntors în mijlocul celor aflaţi pe terasa din faţa bucătăriei, justificîndu-şi absenţa prin fraze întrerupte fără nici o intenţie:

- Măi, copii, aţi auzit ce v-a spus nana, Dumnezeu ştie cum mă voi întoarce, pe picioare sau culcat între scînduri, a sosit ceasul şi m-am decis pentru operaţie, Ea a reuşit să mă convingă, eu nu aş fi îndrăznit, m-a şantajat nana, Elvira poartă întreaga răspundere. Mulţumesc nepoate, repet, hai să o bem cînd mă voi întoarce, ar fi cel mai corect, nu-i aşa, nene?

- Ai dreptate, aşa să fie cum zici mata, nanule! Am auzit că ţi-e teamă, nu-ţi vă griji, unchiule, medicina a făcut progrese considerabile, doar eşti în meserie, nu trebuie să-ţi spun eu chestiile astea. Nu vrei să te duc cu maşina mea, sau, încerc să aranjez cu o salvare clasa a întîia, vorbesc cu şeful de la judeţ, mă am bine cu el, te ştie şi pe matale, doar aţi fost colegi, n-ai spus mie cîndva?

-Nu, nu, mă duc cu trenul, vreau să călătoresc în linişte, să revăd după ani de zile locurile pe unde am mers ori de cîte ori am fost cu soţia în tinereţe la nemurile ei din Ardeal. Îţi dai seama, nepoate, de aproape trei decenii ne-am dus cu maşina, ajungeam mai repede, în opt, nouă ore eram acolo, pe cînd cu trenul faci cam paisprezece, cinsprezece ceasuri, neică. Te plictiseşti, însă e mai uşor, ţi-am spus, doresc să admir priveliştile pe geam, să revăd locurile cum arată acum faţă de atunci cînd eram tînăr şi îndrăgostit de nana Elvira...

- Hai, nanule, dacă te duc cu maşina le poţi privi la fel, şi scutim timp, ajungem mai repede, vreau să fac treaba asta pentru matale, meriţi, aşa cum am zis, cîte n-ai făcut pentru noi de-a lungul anilor. Vrei, mă laşi pe mine să rezolv treaba asta?

-Nu, omule, nu, de cîte ori vrei să repet! Vreau cu trenul, poate pare un moft pentru tine, dar simt nevoia să aud ore la rînd zgomotul produs de roţile trenului, cine ştie, poate e pentru ultima oară cînd mai merg cu el!

- Alex, omule, iar vorbeşti prostii, la mine nu te gîndeşti ce simt în suflet cînd vorbeşti trăscăneli de ale tale, nu te gîndeşti, nu? Deloc nu-ţi este milă de mine în astfel de momente, bolnavă, bolnavă, măi, nu precum eşti tu care vei fi vindecat după operaţie. Parcă văd, cînd te întorci nu o să laşi fumatul, la chestia cu tutunul nu-ţi aduci nici un cuvînt de critică, din contra, motivezi că fumezi şi vei continua să fumezi din cauza suferinţei mele, te doare în fund pe tine, altfel l-ai lăsa chiar din momentul ăsta, nu mai aprinde alta, ascultă-mă, omule! Uitaţi-vă la el cum face, spuneţi şi voi cine are dreptate!

- Hai, nanule, ce Dumnezeu, chiar doreşti să-i faci lui nana împotrivă, nu te gîndeşti şi la sănătatea dumneata? Eşti medic, unchiule, tocmai mata ne arăţi cum se otrăveşte omul, am

ajuns să-ţi fac eu observaţie? Eu de ce nu fumez, sunt tînăr şi sănătos, Doamne, păzeşte-mă să arunc şi banii în vînt pentru a mă distruge, hîî, mare tîmpenie pe capul unora, zău, te rog să mă ierţi, am spus-o la general, nu mam referit la cei de faţă, la mata. Atunci, nana Elvira, noi plecăm, vă lăsăm să terminaţi ce v-aţi planificat, iar matale, nanule, îţi dorim succes şi să te întorci cît de repede în mijocul nostru, cu toţii avem mare nevoie de asemenea om, eşti mîndria şi sprijinul de bază. Nana are nevoie de jumătatea ei mai mult ca niciodată, are dreptate în tot ce-a zis. Hai, Luci, hai, debarcarea, fetiţo, revenim să bem şampania la întoarcerea lui nana după operaţie. Vă îmbrăţişăm şi vă dorim multă sănătate, iar, nana, nu uita, la orişice oră ai nevoi, sună-mă, sunt la poartă cît de repede pot să ajung. Bună seara, şi mult curaj, nanule, o să vezi cum vorbeşti cînd te reîntorci şi, pun, pariu, o să te laşi şi de fumat, vrei?

-Aşteaptă să mă întorc şi dacă vrea Domnul, reluăm atunci discuţia, e mai bine, nene! Se întunecase cînd şi-a condus la poartă nepoţii de pe frate, s-a îmbrăţişat cu fiecare şi cu ochii inundaţi de lacrimi, fără să fie văzut şi-a luat la revedere de la

fiecare de parcă ar fi fost ultima lor întîlnire. A încuiat poarta şi a mers direct în bucătărie unde îl aştepta Elvira pentru a pregăti împreună masa de cină, evitînd săşi lase faţa la vedere, de-a nu fi şicanat de necăjita soţie. Încercarea nu a dat roade, glasul subţire, scăldat în arzătoarea ironie a pornit precum săgeata din arc:

- Iarăşi plîngi, măi, Alex, mă exasperezi cu modul de-a te purta ca o bocitoare! Să te prind că aprinzi din nou ţigara sau că te strecori în debara la sticla cu vişinată, mîine dimineaţă o sparg, la fel ca şi damigeana cu vin de la cuscru din beci, fac eu ordine băiete cu tine, în loc să mă sprijini tu pe mine că eşti doctor, te porţi ca ultimul om, plîngi, fumezi şi te-a apucat şi tîmpenia să ciuguleşti de prin sticle, tocmai înainte de a pleca la operaţie. Hai, ajută-mă să pregătim cina, să urcăm mai repede sus, mai am atîtea de pregătit pentru tine, să-mi spui ce haine vrei să iei...

- Hopa, măi, fată, măi, s-au speriat căţeluşii, priveşte-i, nu ştiu ce s-a întîmplat de strigi la mine, mămăică! Ce haine să-mi duc, cu alea care merg pe tren, dacă vrea Cel de Sus să trăiesc, tot cu alea mă voi îmbrăca şi la întoarcere, dacă nu, poate mă trimit ambalat într-un palton din scînduri bătute în cuie, prea multă cicăleală din partea ta, fetiţo. Mai este vreme mîine şi poimîine, stai să văd, poate mă răzgîndesc şi nu mai plec, ce atîta grabă pe capul tău?

-Eşti neserios, tată, mă chinuieşti şi nu-ţi dai seama deloc. Off, Doamne, Dumnezeule, cîtă răbdare să mai am cu omul ăsta sucit?! Mîine să-mi aduci răspunsul cînd te întorci de la spital, să-mi spui că ai avut curajul şi ţi-ai anunţat colegii, că în sfîrşit, ţi-ai luat inima în dinţi şi vei pleca în Ardeal să te operezi, şi pun punct discuţiei pe tema aceasta, eii, fir-ar să fie de om caraghios!, a lovit masa cu palma şi s-a repezit la uşă să plece.

-Stai, stai fetiţo, am glumit, mămăică, ai dreptate, am întrecut măsura, te rog hai să mîncăm, promit că nu mai spun un cuvînt care să te supere, recunos, am greşit, fata mea scumpă şi..., a prins-o cu ambele mîini de umeri, a întors-o cu faţa spre el şi i-a sărutat pe rînd obrajii palizi şi stafidiţi de suferinţa trupului şi de a sufletului îndurerat mai mult ca niciodată. A doua zi, vineri după raportul de gardă pe spital, a făcut vizita în saloane şi apoi a pregătit externarea ultimilor bolnavi. Abia către prînz, după ce s-a interesat la serviciul personal, a fost sfătuit cum să procedeze:

- Domnule doctor, faceţi cererea doar pentru o zi din concediul de odihnă de pe anul ăsta, pentru luni 30 mai, în rest, dacă vă internaţi pe 1 iunie vă dă concediul medical, nu văd sensul să-l pierdeţi pe cel de odihnă, vi-l luaţi la toamnă, rămîn atîtea luni din an. Dar chiar e aşa de grav, trebuie nepărat să vă operaţi?!

- Categoric, doamnă, nu m-aş duce din plăcere. Mulţumesc pentru sfat, aşa am să procedez, altfel..., a salutat milităreşte în glumă şi a ieşit din birou. Descătuşat de chingi invizibile simţea cum aripile sufletului îl zoreau să-şi ia zborul, în cîteva secunde a urcat în secţie cu liftul, imediat rostind către colegele şi asistentele care scriau în foile de observaţie pe birourile fiecărora:

- Doamnelor şi domnişoarelor, stimate colege, de luni lipsesc o perioadă de la serviciu, plec la Cluj să mă operez pe inimă, mai exact să-mi schimb valva aortică, s-a colmatat, trebuie să mi-o înlocuiesc cu una artificială, metalică. Am dorit ca să ştiţi, să nu mă daţi dispărut, să credeţi cumva că am fugit să lucrez în Occident...

173

În cabinetul unde lucrau peste douăzeci de femei, doctoriţe şi asistente a invadat rumoarea, fiecare dintre ele fiind surprinse de anunţul halucinant, cîteva clipe tăcerea a cuprins încăperea. Alexandru stătea pe scaunul de la biroul de lîngă geam, cu privirea cuprinzîndu-le fulgerător, după cîteva clipe, auzind şovăielile celor din preajma, s-a simţit forţat să continuie:

- S-a întîmplat ceva, de ce nu are nimeni curajul să-mi răspundă un cuvînt la anunţul meu? Aa, v-am luat prin surprindere?!, aşezîndu-se pe scaun în aşteptarea unui răspuns. S-ar putea să fi trecut fracţiuni de secunde, s-ar putea să fi trecut şi mai multe secunde, dar după multe clipe de şovăială din partea acelora din sală, a auzit vocea celei mai vechi colege, domnişoara Adelina Iftimioaie, renumit cardiolog din zonă:

- Cuuummm, domnle doctor, nu mi-aţi spus nimic pînă acum despre decizia luată?! Ce fel de colegi suntem, unul suferă şi celălalt să nu ştie nimic?

-Domnişoară Adelina, acum vreo nouă ani v-am lăsat să-mi examinţi inima la ecograf, sunteţi singura căruia îi spusesem concluziile domnului profesor Apetrei, vă aduceţi aminte? Eii, bine, a venit momentul să plec la operaţie! Dacă sunteţi sinceră, afirmaţi în prezenţa lor, nu vreau să mă creadă mincinos colegile şi fetele din sală!

- Are dreptate, domnul doctor, să mă ierte, nici după trei decenii nu-i pot spune prenumele, adică, Alex, chiar dacă suntem cei mai vechi de aici, chiar dacă ne ştim din anii de facultate, pentru mine este şi va rămîne domnul doctor Grigoriţă. Să fie într-un ceas bun, stimate coleg, să te întorci cît de curînd în mijlocul nostru, ar fi fantastic, deşi n-aş fi crezut niciodată că voi avea lîngă mine un coleg protezat pe una din valve! Doamne, şi am în evidenţă zeci de pacienţi pe care îi ascult lună de lună, dumneata urmînd să fii următorul pe listă, domnule Grigoriţă. Succes, aştept să reveniţi cît mai repede, dar, ce-o să faceţi, o să vă pensionaţi? Dacă rumoarea a fost întreruptă de o colegă, întrebarea sa nu l-a mulţumit pe coleg, Alexandru simţindu-se nevoit să intrevină prompt:

- Nu, domnişoară, cu ajutorul lui Dumnezeu voi reveni lîngă dumneavoastră, pardon, adică îmi voi relua serviciul, medicina a progresat, sigur, doresc să revin sănătos şi să demonstrez

lucrul acesta. Cum am putea să arătăm pacienţilor de ce sunt capabili colegii noştri? Exemplul personal este cel mai bun exemplu, nu-i aşa?

-Aveţi dreptate, să mă iertaţi, dar mare curaj e din partea dumneavoastră!

- Aş dori să-mi daţi numerele de telefon, sper să vă anunţ bucuros că mi-a reuşit intervenţia...

- Păi, cum o să ne daţi telefon, dacă dumneavoastră nu aveţi celular? Mereu sunteţi în dezacord cu evoluţia tehnicii, pentru ce vă mai trebuie numerele noastre?

-Nu e nimic, am cartele şi vă voi suna de la telefoanele agăţate în perete, cu siguranţă voi găsi şi acolo, la noi cum avem pe hol sau la poartă? A scos carneţelul, a luat pixul fixat de marginea lui şi cu bunăvoinţa colegelor şi-a notat numerele lui Diana, Daniela, Adelina şi a lui Cătălina, pe ale celorlalte care lipseau din sală nu le-a mai notat, exprimîndu-se cu emoţie:

- Ajunge, va fi destul să dau doar la una dintre voi, pentru că ştirea o veţi afla şi celelalte, nu-i aşa? Gata, acum pot să plec liniştit, să vă găsesc cu bine pe toate...

Cu degetele mînilor răsfirate în aer le-a făcut semnul de bun rămas şi a ieşit iute din mijlocul lor pentru a nu-şi demasca lacrimile ce-i inundaseră ochii de sub lentilele ochelarilor aburiţi. A lăsat bluza albă pe umeraşul din dulap, s-a îmbrăcat cît de repede a putut şi a coborît pe scări la maşina din curte, nu a dorit să aştepte liftul tocmai pentru a nu fi zărit de vreo asistentă cum plînge. A traversat curtea spitalului şi s-a oprit în faţa clădirii unde se afla secţia de oncologie, a urcat pe scări şi s-a oprit la etajul doi să o roage pe colegă:

- Doamna doctor Pagulea, eu voi lipsi vreo trei săptămîni, vă rog mult să aveţi grijă de Elvira mea cît sunt plecat din localitate. La fel le rog şi pe asistente, s-au purtat minunat, în acelaşi mod doresc să facă şi pe viitor, da?

-Dar unde plecaţi, şi cum de-o lăsaţi pe doamna singurică? Prea misterios sunteţi, cum de aveţi curajul ăsta, doar ştiţi cît e de bolnavă, nu-i aşa?

-Plec la Cluj să-mi înlocuiesc valva aortică, nu aţi ştiut pînă acum, şi eu şi ea am fost secretoşi, însă merg pentru că soţioara a insistat, m-a convins şantajîndumă, a spus că dacă nu plec la operaţie nu-i demostrez că ea mai are de trăit. Ce era să fac, nu concep să rămîn singur, iar dacă operaţia îmi va reuşi, cu ajutorul lui Dumnezeu îmi doresc să am cîţiva ani încă grijă de ea...

- Cuumm, şi nouă nu ne-aţi spus nimic pînă acum?! Doamne, amîndoi sunteţi atît de bolnavi, ce-a vrut Domnul să se aleagă din familia dumneavoastră? Staţi fără grijă, domnule doctor, să aveţi mult noroc şi să vă întoarceţi cît mai repede, noi vom depune toate eforturile să nu i se întîmple nimic rău doamnei. Să-i ziceţi să ne dea telefon ori de cîte ori are nevoie de ceva, acum urmează cura cu Xeloda, v-a veni numai o dată pentru analize cît lipsiţi, în rest e bine că nu sunt alte efecte secundare, că tolerează relativ binişor tabletele, sunt multe de luat pe zi, opt parcă am stabilit, dar timpul va zbura, o să vedeţi, aştept să reluăm convorbirea cînd vă întoarceţi, bine?

-Mulţumesc foarte mult, aşa să fie, pe curînd doamna doctor, pe curînd fetelor dragi, vă sărut mîna la toate... La fel ca şi despărţirea de celălalt grup, a întors repede capul şi a şters-o pe scări, ar fi fost culmea să-l vadă ele cum nu-şi poate stăpîni izvoarele din spatele frunţii. Ajuns la maşină, a descuit portiera şi s-a aşezat grăbit pe scaun, abia în clipele alea, fără nici o privire aţintită asupra sa, a răsuflat uşurat şi a lăsat ochii săşi facă din plin datoria. A pornit motorul, şi-a şters lentilele şi pleoapele cu batista şi a pornit direct acasă, nu îndrăznea să se oprească nicăieri, îi era teamă să nu dea nas în nas cu vreo cunoştinţă şi să-şi justifice într-un fel slăbiciunea. Cînd a intrat în curte, văzîndu-l, căţeluşii lătrau de bucurie, indirect determinînd-o pe stăpîna să vină spre poartă să se dumirească, să afle sursa ce le-a provocat voioşia:

- Alexandre, tu eşti, cum de-ai sosit mai devreme, tată? Încă n-am încălzit mîncarea, băiete, s-a întîmplat ceva?

-Nu, mămăică, am rezolvat totul mai repede, ce era să fac, să stau la poveşti cu fetele? Nici pe la Cristian nu am trecut, am simţit nevoia să ajung repede acasă, să fim împreună o oră în plus, ce, oare am greşit?

-Nu tată, mă bucur, dar o să dureze cîteva zeci de minute, să pun la fiert apa pentru mămăliguţă, aşa cum zici, între timp stăm de vorbă, îmi explici ce-ai făcut la spital, cum au primit fetele vestea şi mă rog, ce comentarii au făcut, bine? Avem

două zile şi jumătate la dispoziţie, omule, foarte bine ai făcut, mă bucur că ai ajuns mai repede. Peste cîteva ore soseşte şi Vlad, poate îl aduce tată-su cu maşina, abia aşteaptă nepotul să intre în curte, tare mult se bucură că stă în weekend la noi. Şi eu simt şi fel, seara stau la taclale cu el de parcă ar fi un moşneguţ, ţi-am spus parcă, nu, ce-a zis către mătuşa-sa Mimi, sora lui mamă-sa de la Costeşti?

-Nu am reţinut, dar ce o fi fost aşa de important de te-a impresionat?

-Uitucule, tu chiar nu-ţi aduci aminte? Cică, tuşă Mimi, nu pot să accept să moară Elvira, ce-o să mă fac fără ea?! Eei, spune, bărbate, nu-i copil sentimental, nu judecă la fel ca şi unul mare?! Cît de afectat e de boala mea, nu te buşeşte puhoiul de lacrimi cînd auzi din partea lui asemenea vorbe?! Ce gînduri îl preocupă la vîrsta sa, alţi copii se gîndesc doar la joacă şi la alte mici găinării, pe cînd el, sărăcuţul, se lasă măcinat de gînduri negre, dragul mamii, drăguţ..., s-a oprit din vorbire, a întors spatele către Alexandru şi a pornit iute spre bucătărie fără să mai scoată un cuvînt, în gît înţepenindu-i-se nodul fierbinte din lacrimi amare. Căţeluşii s-au oprit din zvăpăială, bărbatul a închis poartă după ce a băgat maşina în garaj, şi intenţionat întîrzia să-şi urmeze soţia, în liniştea apăsătoare coborîtă instantaneu peste aşezare, contempla florile din faţa casei, gîndurile hălăduindu-i cine ştie cît de departe. A oftat prelung de cîteva ori la rînd, a făcut semnul crucii cu faţa spre cer şi a vorbit de unul singur:

- Off, Doamne, Doamne, numai Tu ştii ce mi-ai pregătit! Prin inima mea trec toate suferinţele îndurate de către cei dragi, nu am un ceas de tihnă, mă simt tot mai copleşit, cît o să mai pot îndura?! Dă-mi un semn, încotro să o iau?! Off, off... Nu a continuat, de dincolo de gard, glasul fratelui Cezar întrerupîndu-i şiragul de vaiete:

- Alo, salut coane, cu cine te tocmeşti aşa de adînc? Hei, fratelo, ai grijă, n-o lua razna, eşti stîlpul clanului, ce p... mea, ai luat-o razna? Da-i apă la boboci?

-Salut, salut, domn inginer, ai montat microfoane, auzi tot ce vorbesc vecinii? Măi, băiete, îmi este tare greu, nu pot vedea ce drum mă aşteaptă. Peste două zile pornesc pe o cale înceţoşată, zău, habar nu am unde îi este capătul. Mă voi lăsa purtat de mîna Lui, a Celui de Sus, tată. Ce-ţi pasă ţie, om în toată firea?

-Da, da, eu îs animal, n-am simţuri ca şi tine, frec menta şi mă uit la cer, nu ştiu ce-i aia suferinţă, deştept frate mai am, nu-s filosof ca el, du-te bă...

- Gata, gata, am încheiat discuţia, plec la bucătărie, nu uita, vezi să nu vorbeşti de unul singur, te-am atenţionat să...

- Da sigur, nu-ţi convine să discuţi cu mine, du-te, domnle, du-te, ne mai auzim după masă sau mîine, nu-i aşa?

-Corect, corect, poftă bună, este vreme să discutăm, mergi şi mănîncă, măi, tataie, să nu te apuce leşinul după gard. Hai, salut, Cezar! Sfîrşitul de săptămînă a trecut în aceeaşi atmosferă apăsătoare pentru Alexandru, nimic nu reuşea să-i abată gîndurile, să-i alunge teama că în curînd medicii îi vor despica pieptul şi îi vor umbla pe inimă să-i schimbe valva. Elvira nu ştia cum să-l ademenească în altă discuţie, poate, poate i s-ar fi descreţit fruntea şi i s-ar fi luminat mintea, să-l ştie împăcat sufleteşte şi ea să-şi poată vedea în tihnă de boala ei şi de problemele casei. Duminecă pe la prînz, după ce-i terminase bagajul,

a îndrăznit să-i amintească două vorbe în speranţa că lucrurile vor lua o întorsătură după cum îşi dorea:

- Omuleţ, vei călători cu trenul pe aceeaşi rută pe care am mers amîndoi de atîtea ori. Vei trece prin comuna unde am lucrat şi am locuit mulţi ani, locuri pe unde a călcat Alexandru Ioan Cuza, prin dreptul castelului din Ruginoasa să-ţi aduci aminte că şi noi am fost pe acolo cîndva, auzi, Alex?

-Da, mămăică, aşa voi face, chiar mă voi bucura, bine că mi-ai adus aminte, interesant, oho, o fi trecut vreo trei decenii şi jumătate de cînd m-am oprit prima oară pe acele meleaguri. V-a trebui să fiu atent, acceleratul nu opreşte în gară, şi afară să nu fie întuneric pe la orele alea...

- N-are cum, măi, băiete, dacă la trei după amiaza pleci din Iaşi, pe la cinci cînd eşti prin zonă, soarele e sus încă, e sfîrşitul lui mai, nu-ţi fă probleme, numai să nu dormi din întîmplare, mai ştii, se întîmplă cînd eşti legănat de roţile trenului. Apoi, cînd vei ajunge în Paşcani, transmite-le multă sănătate cunoştinţelor noastre din tinereţe...

- Daa, cum să nu, Elviro, deschid geamul sau cobor în gară şi strig în gura mare urările trimise din partea ta, să-şi facă oamenii cruce şi să spună că s-a ţicnit încă unul pe vremurile astea tulburi, pline de haos şi sărăcie, în care politicienii îşi bat joc de ţară şi de neamul românesc.

-Nu, măi, deşteptule, doar să te gîndeşti la ei, să le transmiţi prin telepatie, de atîtea ori ai zis că o poţi face către alţii. Hai, tăticelule, de ce vrei să-ţi baţi joc de mine, un lucru te-am rugat

şi gata, mă bagi la mijloc, şmechere. După amiază, în jurul orei patru au sosit în vizită juniorii, fiul Cristian cu soţia Nuşa şi cu cei doi drăgălaşi nepoţi, Vlad şi cu Tudor. Elvira le-a făcut discret semne că stăpînul casei este întors pe dos, că se află în aceleaşi ape tulburi ca şi în zilele ultimei săptămîni, motiv să nu-l irite careva dintre ei şi să se întunece prea devreme ziua. Încă de la primii paşi făcuţi în curte, nerăbdător, mezinul a deschis gura, divulgînd adevăratul motiv al vizitei:

- Alex, tati luat ţie telefon de buzunar, să vorbeşti cu noi de la operaţie! Noi venit a tine să-l iei, să înveţi cum tebuie foosit..., îndată fiind întrerupt de taică-su, deranjat de iniţiativa fiului:

- Băi, gură spartă, aşa ne-am înţeles acasă? Se cheamă telefon mobil, l-am cumpărat lui Alex să ne ţină la curent, eu trebuia să-i fac surpriza, nu, tu, căcăcios mic ce eşti...

- Ba tu, e cîcîcios, tagi bîşini multe prin casă şi..., în clipa următoare, în loc să o şteargă de lîngă tată, s-a repezit spre el să-l lovească peste picioare cu ghetuţele şi cu pumnii peste pulpe, zbierînd la el plin de nervi:

- Îîah, îîah, nu spuni mie cîcîcios, eu băiat mali, meg la gădiniţă, băbăsule, arătînd spre faţa nebărbierită de două săptămîni a lui taică-său.

-Termin-o Tudor, dau şi eu în tine, dintr-un şut în fund te arunc peste gard la nea Cezar, gata, opreşte-te, nemernic mic ce eşti! Ar fi continuat cu ameninţările, dar nu a schiţat nici un gest spre pruncul buclucaş, intervenţia lui Alexandru punînd capăt disputei dintre fiu şi nepoţel:

- O, salut, bărbaţii mei, Cristian, Vlad şi Tudor, salut Nuşa, noră dragă, vreau linişte, terminaţi cu gălăgia. Despre ce telefon este vorba, tată? Doar ştii că nu sunt

un admirator al procedeului, nu m-am gîndit niciodată să apelez la celular, mai cu seamă că dăunează mult sănătăţii. Crezi că voi fi în stare să folosesc aşa ceva, de asta mi-ar arde mie acolo? Încă nici nu am plecat şi voi mă echipaţi cu de toate să vă ţin la curent, bravo, neică, eu cu suferinţa şi voi cu informaţiile! În cele din urmă a acceptat celularul şi minimele informaţii pentru utilizare, chiar dacă pe o ureche i-au intrat şi pe cealaltă i-au ieşit, mulţumind şi promiţînd că i-l va înapoia la întoarcere, fără să uite să adauge:

- Măi, copii, măi, dacă voi fi pe picioarele mele şi nu împachetat într-un palton din scîndură, aşa, că, aşteptaţi ziua aia plini de nerăbdare şi de îngîndurare. Bine, bine, glumesc şi eu, ce nu am voie să o fac pe pielea mea, puradeii tatii?! Orele s-au scurs iute, juniorii au plecat la casa lor, Elvira urcînd sus în camere să-şi mai încurajeze soţul prăpăstios. A doua zi dimineaţă, în jurul orei zece, la poartă a oprit maşina Cristian, salutîndu-şi tatăl echipat de plecare şi spunînd:

- Salut, micuţule, am venit să te duc la gară cu maşina, mai stăm de vorbă ca între bărbaţi, nu cu trubadurii în jur, gălăgioşi mai sunt, doar ai văzut ieri cîtă panaramă sunt în stare să facă. La cît e trenul, tataie?

-Pleacă din gară la unsprezece şi douăzeci de minute, cam peste o oră, băiete, intră în curte, doar nu plecăm aşa de repede. Trebuia să nu vii, omule, chemam un taxi, de ce ţi-ai stricat ziua?

-Eei, pe naiba ghem, mi-am stricat ziua, am simţit nevoia să te duc eu la gară, ce nenorocire s-a întîmplat cu asta?

-Măi, dacă mă duci pe ultimul drum, nu o să regreţi toată viaţa?

-Hai, tataie, termin-o cu prostiile, are dreptate mama, numai tîmpenii vorbeşti în ultima vreme! În loc s-o ajuţi ca şi pînă acum, s-o încurajezi că te vei întoarce sănătos şi o să ai grijă de ea, dumneata ai dat în mintea nebunilor, zău, aşa! Ce fel de încredere să am în vorbele tatălui, cînd e convins că operaţia e singura șansă de îmbunătăţire a sănătăţii, iar el îmi vorbeşte numai trăsnăi? Eşti întreg la minte, iartă-mi îndrăzneala, acum o înţeleg pe săraca mamă, i-ai umplut mintea cu nebunelile dumneata, fir-ar ea de viaţă să fie, n-am dreptate?

-Bine, băiete, bine, am glumit, hai să plecăm la gară, chiar dacă mai este jumătate de oră, aşteptăm acolo, să fiu sigur că nu pierd trenul şi că o să mă vedeţi în sfîrşit plecat să-mi întind capul sub ghilotină...

- Eei, iar începi domnle, eşti sau nu serios cu mine, chiar trebuie să ridic tonul la dumneata?! Săraca mamă, păi are răbdare mare, domnle, pînă acum, în locul ei te-aş fi strîns de gît, pe cuvînt, termini sau nu cu gluma, tată? În cele din urmă au plecat la gară, chiar dacă au ajuns cu jumătate de oră înainte de sosirea trenului. Nici unul nu îndrăznea să deschidă dialogul dintre doi bărbaţi, tată şi fiu, fiecăruia fiindu-i teamă de sîmburele adevărului. Conştient de responsabilitatea ce-i revenea, Alexandru a descuiat cutia Pandorei:

- Băiete, dacă nu mă întorc viu, va trebui să iei preiei cheia clanului! Mare responsabilitate îţi va reveni, chiar dacă nu realizezi ce te poate aştepta. Desigur că vreau să revin acasă integru, dar numai Dumnezeu ştie cum voi ajunge, pricepi? Să ai grijă de familie şi de maică-ta care te-a crescut, dacă eu dispar nu vei prelua frîile clanului, băi, auzi, sau priveşti îndepărtarea de parcă te afli în mijlocul oceanului?

- Aud, tată, aud, dar m-am săturat de pocirile tale, nu poţi spune o vorbă fără să aminteşti de astfel de tîmpenii, zău, eşti exasperant, omule, ne-ai înnebunit pe toţi, hai, măcar acum cînd pleci, termin-o cu prostiile! Am înţeles, în lipsa ta eu voi răspunde de familie, dar, o să vezi, o să te întorci sănătos şi după aia, imediat mă lipsesc de asemenea răspundere, mă f.. în ea de viaţă, întoarce-te şi preia frîiele, tată! Hai, uite că trage trenul, te ajut să te urci, apoi, salut, tataie, te voi aştepta să te reîntorci sănătos, pe cuvînt, m-ai înnebunit cu pesimismul tău. Doamne, ce fel de om poţi fi, în loc să încurajezi familia, tu o tîmpeşti cu prezicerile tale! Nu a răspuns nici un cuvînt, furios, s-a urcat în vagon, refuzînd ajutorul oferit de feciorul descumpănit, rămas alături de trenul care şi-a luat mersul spre capătul lumii străvezii întrevăzut de Alexandru. Și-au făcut semne cu mîna de la geamul unde se instalase omul care pleca în lumea sa întunecată, fiecare dintre ei regretînd în felul lui modul în care se despărţise, chiar dacă nimeni de pe peron nu le vedea lacrimile ţîşnite involuntar din spatele frunţilor îndurerate. Unul pleca spre moarte sau viaţă, altul rămînea să preia frîiele clanului, durerea stăpînindu-le sub diferite forme inimile şi sufletele îndurerate. A ajuns cu bine la Iaşi, la ora trei după amiază, Alexandru pornea spre Cluj cu acceleratul de Timişoara. Ani de zile trecuseră de cînd nu mai fusese în gara metropolei moldave, nu aflase că se înfiinţase două staţionări, sud şi nord, totuşi, cunoscînd zona din anii tinereţii a pornit spre trenul pregătit de plecare. A urcat în vagonul cu numărul scris pe bilet, a intrat în compartiment şi s-a făcut comod după ce şi-a aranjat bagajele. Avantajat de locul de la geam, a scos din geantă

pacheţelul cu mîncare pregătit de Elvira, l-a desfăcut pe măsuţă şi a mîncat două sendvişuri, a băut apă din sticlă, a strîns cu grijă restul de mîncare şi l-a fixat la locul lui pentru a-l consuma tocmai diseară. A sughiţat dintr-odată, şi s-a bucurat, dîndu-şi seamă că în urmă cu două, trei secunde gîndurile îi alergaseră în urmă, acasă, la soţia suferindă. Parcă îşi auzea în timpane întrebarea eului îngîndurat: „-Eei, ce-o face la ora aceasta, sărmana femeie? Încă nu e trei, cred că a stat la masă şi acum se odihneşte, ascultă de sfaturile noastre, între două şi cinci, odihnă fetiţo, odihnă nu muncă, ai trudit o viaţă întreagă şi ce s-a ales din tine? Măi, omule, măi, mai ai timp să cobori pe peron şi să tragi o ţigară? Nu cred, peste zece minute trenul pleacă, nu e bine să rişti, dacă nu apuci să te urci, ce faci pe urmă, te întorci înapoi la ea fără să te fi operat? Stai în loc, dezleagă rebus sau citeşte ziarele precum face şi tînăra de pe locul de lîngă uşă. Auzi, vorbeşte la celular cu cineva, spune că într-o oră ajunge la Tîrgu Frumos, îţi aduci aminte, e orăşelul unde ai fost de atîtea ori cînd lucrai la Heleşteni şi locuiai cu familia în comuna cu palatul lui Cuza, Ruginoasa. Cum au trecut ani, bărbate, bărbate, eei...” A oftat îndelung de două ori la rînd, apoi s-a fixat mai bine în colţul de lîngă geam, a scos din aceeaşi geantă revista cu careuri rebusiste şi ziarele cumpărate de la chioşcul din gara de acasă, a căutat tocul cu ochelari şi pixul, apoi s-a apucat săşi umple timpul, mulţumit că nu se mai urcase altcineva în compartiment şi putea călători în linişte. Spera ca pe tot traseul să fie aşa, gîndindu-se că e luni şi cine ar călători pe distanţe mari? Doar suferinzi precum el, care merg pentru rezolvarea problemelor medicale. Trenul s-a urnit agale din staţie, aproape că nu a simţit. A privit afară spre înaltul cerului şi cu mîna a făcut semnul crucii de cîteva ori, în

gînd spunîndu-şi rugăciunile de el ştiute. Clipe la rînd ochii continuau să scruteze îndepărtarea de parcă urmăreau imagini interesante trăite în tinereţea fierbinte pe meleaguri îndrăgite. Secundele se scurgeau şi Alexandru privea fără să clintească pleoapele, sufletul îi hălăduia departe iar trupul înţepenise ca stana de piatră. După vreo două, trei minute, cealaltă fiinţă din compartiment, poate surprinsă de starea lui de transă, l-a întrebat cu teamă:

- Domnle, vă e bine sau vă e rău, de cîteva minute parcă nici nu respiraţi? Vă pot ajuta cu ceva? Bărbatul a scuturat capul năpădit de fluturi invizibili, cu degetele mîinii drepte a frecat pleoapele înţepenite, şi după cîteva secunde a răspuns cu glasul tremurînd:

- Nu, nu doamnă, mă simt bine. Priveam pe geam, locurile îmi aduceau aminte de anii cînd făceam naveta săptămînal, mă doborîse nostalgia. Sau schimbat multe, era mult mai frumos în trecut. Cîtă mizerie se vede pe marginea terasamentului, o mulţime de sticle din plastic, cutii de bere sau sucuri, şi grămezi de hîrtie aruncate de parcă a venit sfîrşitul lumii, Doamne fereşte, ce s-a întîmplat cu românii?! Păi, pe vremea cînd făceam naveta nu zăreai o sticlă sau un ziar aruncat pe marginea linii, creşteau maci sălbatici de-o parte şi de alta a ei, îţi era mai mare dragul să-i priveşti...

- Daa, aţi lucrat prin zona noastră? Eu locuiesc în Tîrgu Frumos, dar fac zilnic naveta, lucrez în Iaşi. Cu ce ocazie, sau mai corect, ce-aţi lucrat pe aici?

-Am fost medic la Heleşteni şi am locuit aproape şapte ani în Ruginoasa, iar la spitalul din Tîrg aveam lunar şedinţele metodologice. Multe amintiri mă leagă de meleagurile respective, acum, cum spuneam, pline de mizerie, sunt urîte, doamnă dragă, sau mi se par mie!

- Aveţi dreptate, mii de sticle din plastic s-ar aduna de pe traseul Iaşi-Tîrgu Frumos. Dar credeţi că numai pe linia asta e aşa? Sunt casieriţă în gară, ştiu de la colegi, în toată ţară e

aceeaşi mizerie, cu cît te apropii de oraşele mari mormanele de gunoaie sunt mai înalte. Bine, mă iertaţi că v-am alungat visurile, o oră cît durează călătoria încerc să aţipesc, sunt obosită, dimineaţa vin la serviciu cu trenul de cinci, în fiecare zi mă scol la ora patru, îs frîntă... Femeia s-a cuibărit în colţul de lîngă uşă de pe canapea şi din acel moment nu a mai scos o vorbă, fiecare găsindu-şi ocupaţia preferată. Cu cîteva minute înainte de a opri trenul în gară, tînăra s-a ridicat şi i-a adresat:

- La revedere, domnle doctor şi călătorie plăcută, eu voi coborî.

-Cu bine, doamnă, şi sănătate tuturor locuitorilor din oraşul dumneavoastră. Am un coleg care locuieşte aici, doctorul Popescu, dar lucrează la Paşcani, soţia lui, Iolanda, este profesoară în oraş. Cu bine şi mulţumesc pentru urare.

-Nu-i cunosc, domnle, şi eu vă mulţumesc... Alexandru a întors privirea spre peron, uimit de gălăgia produsă de grupul de tineri care se îngrămădeau să urce tocmai pe uşa vagonului unde se găsea el. S-a pomenit că se întreabă cu vocea ridicată:

- Doamne, doar nu se vor urca la clasa a I-a?! Poate nu am ghinion să aibă locuri în compartimentul meu?!

Într-un minut, două, cît a staţionat acceleratul în staţie, culoarul vagonului s-a umplut de aproape douăzeci şi ceva de fete şi de băieţi, tineri în jurul vîrstei de cincisprezece, şaisprezece ani, fiecare cu o sacoşă în mînă şi un rucsac atîrnat în spinare. Hărmălaia nu putea fi stăpînită de cele şase cadre didactice, trei profesoare şi trei profesori, preocupaţi în acele clipe să numere dacă toţi membrii grupului sau urcat. În cîteva secunde locurile s-au ocupat, la fel şi alte patru compartimente, după vreun sfert de oră Alexandru aflînd că se afla înconjurat de douăzeci şi patru de elevi de la o şcoală specială din Cluj pentru handicapuri de vedere. Fiecare profesor avea în supraveghere cinci tineri, ghinionul alipindu-se chiar în spaţiul unde domnise liniştea numai un ceas de călătorie, la propunerea unui tînăr mic de statură, răzgîiat în comportament, cu plete blonde peste urechi şi cu lentile foarte groase la ochelari:

- Doamnă profesoară, stau şi eu aici, nu vreau să mă despart de Eleoriana, sunt mic, mă înghesui lîngă ea. Domnul e de acord, nu-i aşa?

-Nu este voie Alex, doar cinci locuri avem aici, aşadar vei merge în celălalt grup de şase. Şi cum de-ţi permiţi să vorbeşti în numele unei persoane străine? În vreme ce tînărul scotea fel de fel de scînceli şi de tembelisme, medicul nu reuşea să articuleze o vorbă, surprins la auzul numelui pronunţat de doamna ce însoţea gălăgioşii elevi. Îşi simţea fruntea transpirată şi inima galopînd, că părul de pe trup i se ridicase mai iritat ca niciodată, că aerul se împuţinase brusc în compartiment, că întreaga atmosferă a fost instantaneu bulversată. Luat prin surprindere a îngăimat destul de tîrziu:

- Da, doamnă, lăsa-ţi-l să rămînă, este mic, încap patru pe canapea. Văd că şi domnişoarele sunt subţirele, aşă că, cu unul sau fără unul este acelaşi lucru. Dar şi pentru că îl cheamă ca şi pe mine, accept, cum să nu...

- Domnule, o să vă pară rău, este un băiat foarte răzgîiat, cu greu îl pot ţine în frîu, v-aţi asumat o mare răspundere. Pînă unde călătoriţi?

-Pînă la Cluj, doamnă, dar grupul de elevi unde coboară, la Suceava, la Vatra Dornei? Sunteţi în excursie cu ei?

-Tot acolo, avem mult de mers, pînă la miezul nopţii o să vă săturaţi de inepţiile lor... Ce a urmat pe întreaga durată a călătoriei este greu de exprimat în cuvinte, dacă Alexandru spera să aibă multă linişte pentru a contempla imaginile naturii, munţii şi celelalte frumuseţi ale locurilor pe unde trecuse în anii tinereţii, a avut parte doar de multă, multă gălăgie şi ore întregi de coşmar oferite de cinci tineri de la o şcoală de asistenţă sociali pentru handicapuri vizuale. Pînă s-a întunecat afară, dezamăgirea i-a fost completată şi de ceea ce apuca să observe pe geam, suprafeţe întinse de păduri tăiate în ultimii ani crea impresia dezolantă a peisajelor selenare. Fără să-şi dea seama, la un moment dat s-a pomenit că vorbeşte singur în vacarmul întreţinut cu frenezie de gălăgiosul şi neastîmpăratul adolescent:

- Doamne, cum de-au tăiat mii de hectare de păduri, au distrus mare parte din plămînul ţării, cine i-a lăsat să-şi bată joc de mama natură? Of, nu-mi vine să cred că este adevărat ceea ce-mi văd ochii! Nu pot să...

Firul monologului a fost întrerupt chiar de persoana de la care se aştepta cel mai puţin, etichetată nu cu multe zeci de minute înainte, drept întîrziată mental în afara handicapului vizual, glasul piţigăiat sfredelindu-i timpanele obosite:

- Aveţi dreptate, domnule, aveţi perfectă dreptate, cine le-a permis să taie pădurile munţilor Dornei? De ce nu se stopează masacrul pornit împotriva aurului verde al ţării noastre? Se îmbogăţesc cei din politică, şlefuiesc legile ţării după interesul lor, acesta e adevărul. Oamenii de vîrsta dumneavoastră trebuie să intervină, să protejeze frumuseţile naturii. Nu faceţi politică, să interveniţi pentru a nu se mai distruge bogăţiile ţării? Nu vă supăraţi că întreb, dar vreau să ştiu...

- Alexandru, nu fi obraznic, nu-l mai deranja pe domnul, poate nu vrea să-ţi răspundă, eşti foarte obositor, să ştii că m-ai supărat, voi raporta domnului director despre obrăzniciile tale de astăzi. Te rog, insist chiar, stai locului şi nu mai scoate o vorbă, băiete, ce-ai păţit, ai întrecut toate limitele! Eu merg să-l caut pe...

- Nu, doamnă, lăsa-ţi-l în pace, nu m-a deranjat cu întrebările, este mai dificil decît ceilalţi, o să-i răspund. De aproape patru ore de cînd călătorit împreună miam dat seama despre tipologia lui, despre caracterul său, despre frustrările de care a avut parte pînă la vîrsta asta. Alexandru, sunt medic, nu fac politică, am pronunţat spontan frazele de acum cîteva minute, am fost foarte surprins de munţii dezbrăcaţi de păduri. Acum trei decenii şi mai bine, chiar am lucrat cîteva luni prin zona aceasta, era minunată, apoi, trecînd anii, mi-am luat maşină şi am venit deseori la rudele din Ardeal pe şosea. De aceea m-am mirat şi am spus, nu-mi vine să cred că oamenii au putut distruge un bun de mare preţ al naţiunii, ai realizat şi tu mizeria săvîrşită, foarte bine, înseamnă că mintea îţi merge normal, judecă precum a unui adult integru, aşadar... Au continuat să discute, afară se întunecase iar în compartiment lumina fiind slabă, dialogul pornit i-a legat sufleteşte puţin cîte puţin, atmosfera devenind mult mai agreabilă. Orele s-au scurs altfel, aproape de miezul nopţii conductorul de tren anunţa staţia ce

urma, vestitul Cluj Napoca. S-au despărţit cu părere de rău, şi-au dat şi adresele, tînărul ochelarist dorindu-i:

- Vă doresc succes la operaţie, poate, dacă ne dă voie de la şcoală, venim întro zi să vă vizităm, eu şi Eleoriana! N-avem voie să părăsim căminul, acolo învăţăm şi mîncăm, acolo ne petrecem mai tot timpul viaţa. Poate obţinem aprobare specială sau ne însoţeşte un supraveghetor, altfel, singuri nu ne lasă să ieşim, vom încerca una din variante, ne-am bucura să venim să vă vedem, dar pînă atunci să aveţi succes la operaţia pe inimă, la revedere, domnule doctor, la revedere... Au coborît din tren, grupul de copii au luat-o într-o parte, Alexandru s-a oprit lîngă stîlpul de pe peron unde era aşteptat de cumnatul Ioan, care a strigat spre el:

- Moldovene, a dat Domnul să ajungi? Credeam că n-o să auzi, Alex, ce-i cu ghiaurii ăia, parcă-s nebuni de ţipă în toiul nopţii!

- Aoleu, Ioane, am călătorit în vagon cu ei, iar în compartiment am avut baftă să am cinci. Gîndeşte-te, de la Tîrgu Frumos mi-au făcut capul calendar, fir-ar mama lor, nişte zevzeci, nu altceva. Am crezut că o să înnebunesc, însă a trecut mai repede vremea, sunt nişte sărmani, vai de capul lor, prunci fără părinţi, de la o şcoală de asistenţă socială. În sfîrşit, cu ajutorul Celui de Sus, bine că am ajuns.

Stai de mult, am înţeles că trenul a avut jumătate de oră întîrziere, ai îngheţat, aşteptînd.

-Eei, n-am îngheţat, dar te plictiseşti, omule. De ce nu ai vrut să vii cu maşina, dura şapte, opt ore.

-Măi, Ioane, aş fi fost singur pe drum şi distanţa e mare. Iar la întoarcere ce făceam, nu cred că aş fi putut conduce.

-Mergeam eu la volan, sau tu, nu dai maşina la nimeni?

-Corect, frate, maşina, stiloul şi femeia nu sunt obiecte de împrumutat, doar ştii lucrul ăsta, este?

-Bine, bine, dar circulai mai comod şi mai repede, cumnate. Să mergem prin lateral, maşina mea este parcată în dreapta gării. Dă geamantanul la mine, să nu-ţi fie greu şi hai să ne grăbim, e trecut de miezul nopţii, pînă ajungem acasă în Mănăştur se face ora unu noaptea.

-Bine, omule, ţine-l şi-l cară tu, e adevărat, obosesc foarte repede dacă duc greutăţi, mulţumesc de ofertă. Au ajuns la maşină, s-au urcat în ea şi au pornit spre cartierul unde locuia cumnatul său cu familia. Sus, în apartament îl aştepta întreaga trupă, Reluţa, soţia lui Ioan, Alexandru şi Diana, copii. După ce s-a îmbrăţişat cu fiecare, amabilă, cumnata l-a întrebat:

- Alex, să-ţi încălzesc ceva de mîncare, supă cu tăieţei şi cartofi naturi cu un şniţel? Ţi-e foame, după atîtea ore de mers, nu?

-Nu mănînc nimic, Reluţo, înainte de a ajunge la Cluj am servit două sandiviciuri, mi-a pus Elvira vreo zece în sacoşă, uite, mai am încă două, o să le servesc dimineaţă, înainte de a merge la spital. Mulţumesc mult, dar m-aş întinde mai repede, mă simt foarte obosit, am călătorit împreună cu un grup de copii cam bezmetici, am crezut că înnebunesc, crede-mă, rar mi-a fost dat să stau lîngă asemenea specimene...

- Ce dimineaţă, cumnate, peste cinci ore trebuie să fim la spital, să-l prindem pe profesor înainte de-a începe vizita şi de-a intra în sala de operaţie. Aşa a zis Rodi că a stabilit cu asistenta şefă, Marcela. Propun să o ştergi în pat, dacă mai stăm la parole trecem de două. Hai, Reluţo, nu-i amiază să mănînce supă, lasă-l să se culce, a spus omul, e frînt, ce mai tura-vura, pricepe, nu-i pisa şi tu nervii! Peste cîteva ore Alexandru s-a trezit şi a mers în baie să se bărbierească, la şase şi jumătate fiind echipat pentru a porni spre spital. Înainte de-a ieşi pe uşă, Ioan a întrebat:

- Alex, propun să laşi geamantanul acasă, îţi voi aduce ce-ţi trebuie din el ori de cîte ori vei avea nevoie de ceva, doar am să vin zilnic la tine în vizită, nu-i bine cum zic?

-Ba da, Ioane, unde să-l ţin acolo, întîi să vedem cum sunt cazat, dacă e spaţiu pentru alte bagaje, ai dreptate, frate dragă. Să plecăm odată, să nu întîrziem, este o oră cu trafic intens, mai bine ajungem mai înainte decît să scăpăm profesorul la vizită, ne dăm singuri planul peste cap.

-Atunci, haide, să ieşim, a sosit clipa cea mare, gata, băiete, să fie într-un ceas bun...

183

Au ajuns la spital cu zece minute înainte de şapte, cu genunchii tremurînd a urcat scările la Clinica de Chirugie Vasculară a Institutului Inimii şi s-a oprit în holul din faţa uşii de la secretariat. Inima bătea şi sufla din greu, agitată şi obosită, bărbatul stăpînindu-şi cu dificultate emoţiile ce-i cotropeau trupul lovit de boală. Nu era hotărît, să bată în uşă sau să nu bată, să mai aştepte sau nu, abia de-a auzit glasul cumnatului:

- Ce te agiţi, măi, aşa, ai puţină răbdare, în cîteva clipe apare doamna Marcela, conform înţelegerii, ea îţi face introducerea la profesor, să respectăm înţelegerea, nu-i bine cum zic?

-Ba da, omule, dar cînd ştiu ce mă aşteaptă, nu pot să-mi stăpînesc frîiele, îmi este foarte teama, şi în clipa de faţă îmi vine să mă întorc, să cobor scările şi să o şterg la mine acasă, mă crezi?

-Off, te porţi mai rău decît un prunc, cumnate, eşti medic sau ce eşti, ia punete în locul unui pacient, poate pricepi mai uşor necesitatea actului medical pe care trebuie să-l suporţi chiar tu, na, aşa a vrut Dumnezeu în situaţia respectivă, e musai să-i accepţi decizia, nu-i bine cum zic? Uite că se îndreaptă spre noi o asistentă, sigur e ea, şi-a dat seama, direct aici vine, zîmbeşte şi tu...

- Bună dimineaţa domnilor, unul dintre dumneavoastră trebuie să fie domnul doctor Grigoriţă de la Bîrlad, bănuiesc că sunteţi verişorii lui Rodi, nu greşesc, nu?

-Da doamnă Marcela, eu sunt din Cluj, iar el este cumnatul, verişor prin alianţă cu Rodi, viitorul pacient al clinicii de la noi...

- Bună dimineaţă, doamnă Marcela, are dreptate, eu sunt doctorul Grigoriţă, viitorul pacient, cu dumneavoastră am vorbit zilele din urmă la telefon, mă bucur să vă cunosc şi vă mulţumesc anticipat pentru ajutorul pe care o să mi-l acordaţi, pentru intervenţia de-a mă introduce pe fir cu domnul profesor Mircea Bîrsan...

- Nici o problemă, domnule doctor, şi eu mă bucur să vă cunosc, sunt asistenta şefă Marcela Toader de la Terapie Intensivă, voi proceda precum am vorbit. Să intrăm pe uşa aceasta, secretara sigur este înăuntru, la fel şi domnul profesor, domnia sa locuieşte aici, adică are locuinţa în continuarea secretariatului, să-l prindem înainte de-a urca la etaj. A întins mîna spre ei, fiecare sărutîndu-i-o pe rînd cu politeţe, apoi doctorul a intrat brusc în postura de pacient, exprimîndu-şi ideea cu vocea tremurată.

-Atunci să pornim, doamnă, din clipa asta mă las purtat de mîna dumneata, nu mai pot să dau înapoi... Asistenta, amabilă, femeie în jurul a patruzeci de ani, l-a prins de braţ şi au pornit spre uşa din faţă, a bătut cu degetele în ea şi a deschis-o fără să aştepte vreun răspuns, iar din prag s-a adresat fără reţinere:

- Doamnă Mariana, am venit cu moldoveanul despre care v-am vorbit ieri, ştie şi domnul profesor, putem intra la dumnealui?

-Desigur, doamnă Marcela, mi-a spus cînd am ajuns că v-a fi căutat de un medic din Moldova, dacă a sosit puteţi intra. Domnul profesor îşi serveşte ceaiul, îndată îl anunţ. Bruneta cu ochi verzi a mulţumit secretarei şi a întors capul spre Alexandru, spunîndu-i amabilă:

- Să intrăm domnule Grigoriţă, în cîteva clipe doamna secretară Mariana vă prezintă domnului profesor, l-a anunţat acum o secundă. Sper că a-ţi lăsat emoţiile afară, nu trebuie să vă fie teamă, totul va decurge normal, cînd ve-ţi pleca de aici vindecat o să vă daţi seama că v-aţi chinuit degeaba... Focoasa doamna şi-a întrerupt fraza, din cealaltă camera apăruse un bărbat subţirel şi de înălţime medie, aplecat din spate, supt la faţă şi cu fruntea ridată de anii strînşi de-a lungul vremii, îmbrăcat în vestimentaţie albă ce contrasta cu tenul arămiu şi cu chelia pronunţată, de aceeaşi culoare. A întins mîna spre musafir, adresîndu-i-se amabil, dar cu prestanţă în glasul gutural, melodios într-un fel:

- Eei, doctore, va să zică dumneata eşti pacientul despre care mi-a vorbit profesorul Datcu de la Iaşi, dar şi Marcela, bine ai venit la noi. Tu, fetiţo, mai rămîi puţin să vedem ce urmează să facem cu domnul. I-a loc pe scaun, doctore, să-ţi ascult puţin cordul şi să vedem documentele trimise de colegul ieşean. Fără prea multe formalităţi a luat stetoscopul de pe birou şi i-a făcut semn pacientului să-şi desfacă bluza de sub bărbie, îndată alipindu-şi instrumentul de pieptul lui Alexandru, a cărui inimă îşi demasca zgomotos suferinţa. După un minut de ascultaţie, privea îngrijorat şi-l asculta pe omul din faţa lui care pronunţa crudul verdict în vreme ce-şi clătina capul dintr-o parte în alta:

- Aşa este, domnule coleg, trebuie schimbată cît mai urgent! Spune-mi, dar hai în camera mea să-mi arăţi documentaţia de la Iaşi, voi două rămîneţi aici, să nu fim deranjaţi, coronarografia cînd ţi-a făcut-o, amice?

-Păi, nu am efectuat-o domnule profesor, mi-am propus să o efectuez aici, să nu pierd vremea cu internarea la Iaşi, am o situaţie specială în familie, dacă-mi daţi voie vă pot spune despre ce este vorba...

- Nu, nu, nu e cazul să pierdem timpul, mi-a spus despre ce-i vorba asistenta şefă, îmi pare rău, te compătimesc, dar e problema dumneata, pe mine mă interesa să ai investigaţia efectuată, să respect planificarea bolnavilor care aşteaptă cu săptămînile. La dumneata deja am făcut o concesie la insistenţele colegului şi a asistentei, însă trebuie neapărat făcută coronarografia, lucru ce ne încurcă treburile la amîndoi. În clinica la noi programările nu pot fi dereglate, dar, ştii ce, cunoşti Clujul, o să iau legătura cu Spitalul de Recuperare Cardiologică, am un fost student de-al meu acolo, bun specialist în intervenţii de genul acesta, ce spui?

-Nu-l cunosc, dar îl am pe cumnatul meu afară, este clujean, sigur că mă voi descurca...

- Atunci, păstrează documentele şi mi le arăţi cînd te reîntorci pentru internare, e bine?

-Cum să nu, dar acum încotro să o iau?

-Stai, stai, mergem în birou la secretară, bine că ai sosit la prima oră şi avem timpul să o rezolvăm. Au ieşit din cămăruţă şi în următoarea secundă profesorul s-a adresat:

- Mariana, fă-mi legătura cu Gros Csongori de la Recuperare Cardiologie, şi spunei că este ceva urgent! Tu, Marcela, poţi pleca, nu-l internez azi, întîi merge la doctorul Gros să-i efectueze coronarografia. Nu ai spus că nu a efectuat-o, fetiţo!

- Nu am ştiut domnule profesor, îmi cer iertare, altfel...

- Imediat, domnule profesor, am înţeles, doamna Marcela nu are nici o vină!

185

În vreme ce Alexandru îl privea pe omul care urma să-l opereze pe inimă, secretara forma numărul la telefon cu medicul solicitat. Numai el ştia ce emoţii îi fulgera sufletul, numai el ştia prin ce clipe trecea. După cîteva secunde asculta convorbirea, în vreme ce frumoasa asistentă părăsea biroul.

-Alo, tu eşti, Csongori? Sunt proful Bîrsan, te rog un lucru urgent! Trimit la tine pe colegul nostru Grigoriţă pentru coronarografie, trece-l la urgenţă, vezi cum faci, te descurci tu, da? Bine, dragă, într-o jumătate de oră e la tine, fă-o astăzi, este grăbit, trebuie să-l rezolv cît mai repede, altfel... Pacinetul tremura pe scaunul din faţa profesorului, nu desluşea amănuntele convorbirii dintre cei doi, dar a tresărit în următoarea clipă cînd proful s-a adresat:

- Moldovene, imediat pleci la Spitalul de Recuperare Cardiologică, am vorbit cu doctorul Gros, te aşteaptă, poate îţi face astăzi coronarografia, cîştigăm două zile, apoi te întorci la mine pentru operaţie. E bine, ce spui?

-Foarte bine, domnule profesor, nu am cuvinte să vă mulţumesc, am plecat!

- Stai, stai, Mariana, completează trimiterea la urgenţă, cu menţiunea că este în tranzit, adică pacientul este în trecere prin localitate şi investigaţia trebuie imediat efectuată. Doctore, în cinci minute ai plecat, la opt să fii acolo, e bine?

-Da, domnle profesor, v-am spus, afară mă aşteaptă cumnatul din Cluj, doar este în interesul meu, da-ţi-mi trimiterea şi am plecat!

- Sper să fie bine, doctore, să mă limitez doar la înlocuirea valvei, să nu am de lucru şi la coronare, adică să nu fie nevoie şi de baybassuri pe ele. Mergi iute şi la fel să te întorci, să ne apucăm serios de treabă. Astăzi e 1 iunie, poate pe cinci, şase ale lunii să rezolvăm problema, nu-i aşa?

-Da, domnule profesor, vreau cît mai repede, acasă mă aşteaptă soţia, doresc să fiu lîngă ea cît mai curînd, doar v-am spus, cu siguranţă că m-aţi înţeles!

- Bine, bine, e gata, Mariana a completat trimiterea, şterge-o după ce ţi-o iscălesc, amice! A luat hîrtiuţa şi după ce a strîns mîna profesorului, a ieşit în mare grabă din camera secretariatului. În hol îl aştepta Ioan, întrebîndu-l curios:

- Gata, Alex, rămîi internat?

-Pe naiba, Ioane, trebuie să mergem la Spitalul de Recuperare Cardiologică, întîi să-mi facă un bozgor o investigaţie la inimă. Nu am făcut-o la Iaşi, doar mi-a spus proful Datcu, dar nu am vrut să pierd acolo vreo trei, patru zile, poate nici nu mi-o lua în consideraţie ăştia, de fapt, eu sunt cel vinovat, am refuzat-o, am spus că mai bine o voi efectua aici, doream să scurtez din timp, să stau mai mult cu Elvira, soră-ta, cumnate, ce ştii tu...

- Hai, lasă trăncăneala, să plecăm repede, spitalul respectiv e mai sus de blocul meu, trebuie să ne întoarcem înapoi. Dar Marcela ce-a spus, am văzut cînd a ieşit dar n-a zis nimic, părea supărată?

-Eei, ce să-ţi spună, fata nu ştia că nu mi-am făcut chestia asta la Iaşi, o voi căuta cînd mă întorc. Acum, hai, să plecăm, poate îmi ajută Domnul să mi-o facă astăzi colegul, trebuie să-l caut şi pe ăsta, să mă dau rotund pe lîngă el. S-au urcat în maşină şi într-un sfert de oră intrau în curtea spitalului. Au urcat la etajul unu şi Alexandru, alb la faţă şi cu inima înţepată de ace invizibile, a întrebat la secretariat:

- Bună dimineaţa, îl caut pe domnul doctor Gros Csongori, spuneţi-i că vin din partea profesorului Mircea Bîrsan, sunt doctorul Grigoriţă.

-Bună dimineaţa, domnule doctor, ştiu despre ce e vorba, chiar de aici a vorbit colegul dumneavoastră cu domnul profesor. Acum îl anunţ, dar pînă soseşte v-aş ruga să-mi daţi documentele, să le trimit la serviciul pentru internare, căştigăm cîteva minute, sunteţi de acord?

-Cum să nu, stimată doamnă, chiar vă mulţumesc pentru amabilitate şi rămîn dator...

- Nu, nu, nu e necesar, m-ar certa domnul doctor Gros, doar sunteţi colegi. A scos din geanta de pe umăr documentele, le-a înmînat amabilei secretare şi fără să-şi de-a seama, dintr-un vechi reflex, şi-a şters broboanele de transpiraţie de pe fruntea încinsă. Apoi l-a privit pe cumnat, care nu părea surprins de felul de a se purta al salariatei ardelence, din mînă făcîndu-i semne cît de uşor a rezolvat problema. După două, trei minute, un bărbat vioi îmbrăcat în vestimentaţie albă, aproape de patruzeci de ani, brunet şi cu ochii negri, cu trăsături angelicale, a intrat grăbit pe uşă, întrebînd:

- Bună, Angeli, ai rezolvat ceea ce te-am rugat? Dumnealui trebuie să fie colegul Grigoriţă, nu domnule? Mi-a comunicat proful, sper să vă rezol astăzi, voi scrie în foaie că sunteţi în tranzit şi merge, se rezolvă, chiar dacă mai am un caz înaintea dumneavoastră. Să facem cunoştinţă, apoi eu urc în laborator să mă apuc de treabă şi vă aştept sus, e bine? A întins mîna dreaptă spre musafir, cu stînga prinzîndu-l de umărul dinspre el, şi s-a recomandat foarte amical:

- Gros Csongori, specialist în microintervenţii cardiace. Soţia mea e din inima Moldovei, după cîte am auzit sunteţi ieşean şi mă bucur, totul va fi în regulă, am obligaţii faţă de concetăţenii doamnei mele.

-Nu, nu sunt din Iaşi, vin din Moldova, sunt bîrlădean get-beget, am terminat facultatea în capitala Moldovei şi doar aşa am legături cu foştii colegi ieşeni...

- O, cu atît mai bine, a mea e din Huşi, aproape de oraşul dumneata, domnule!

- A mea este din Cîmpia Turzii, adică din Ardeal, cum s-ar zice, într-un anume fel suntem înfrăţiţi, totdeauna ardelenii sau înţeles cel mai bine cu moldovenii...

- Bravo, stimate coleg, mă bucur, o să-i comunic soţiei ceea ce-am aflat, sincer vă spun, staţi liniştit, o rezolvăm pînă la prînz, iar cel mai devreme mîine puteţi merge la Institut cu rezultatul. Gata, vă las pe mîna secretarei, rezolvă ea problema administrativă, eu urc în laborator să mă apuc de treabă, bine?

-Mulţumesc pentru încurajare, mergeţi, rămîn pe mîna domnişoarei... Într-o jumătate de oră Alexandru era internat în salonul 2, cumnatul Ioan adresîndu-i-se:

- A întîia Alex, totul a decurs fulgerător, într-o oră deja eşti internat. Îţi iau din bagaje şi plec, dacă ai nevoie de ceva sună-mă pe celular, în cel mult zece minute sunt aici, ţi-am spus, blocul meu e la doi paşi, nici nu am crezut că iniţial te va interna aici...

- Măi, măi, stai puţin, am celular, dar nu ştiu cum să vorbesc de la el, abia ieri mi l-a adus feciorul Cristian. Eu folosesc cartele pentru telefonul de pe fix, du-te şi

vezi unde există vreunul pe aici şi întoarce-te să-mi spui, te rog frumos, între timp mă fac comod pe patul ăla din mijloc, văd că suntem doar trei pacienţi în salon.

-Noo, bine, cumnate, într-un minut mă întorc, tu pregăteşte terenul pentru... Nu a terminat fraza, în salon intrase asistenta, întrebînd:

- Cine e domnul Grigoriţă, am venit să-i recoltez analizele, mi s-a comunicat că e urgenţă? Dumneata, domnule, ce cauţi aici îmbrăcat civil? Vă rog să părăsiţi încăperea, nu e voie, dragă, îmbrăcat cu haine de stradă! Doamne, degeaba avem gardieni la intrare, primesc salar din munca noastră, l-aţi mituit, nu-i aşa?

-Nu doamnă, este cumnatul meu, sunt doctorul Grigoriţă trimis de profesorul Mircea Bîrsan de la Institutul Inimii, fiind din altă zonă a ţării, fratele m-a ajutat să ajung aici. Nu este nimic, Ioane, poţi pleca, rămîn în grija doamnei asistente, mă voi descurca, voi întreba pe domnii din salon cum să-l folosesc, observ că amîndoi au mobil pe noptieră, du-te frate, te anunţ eu diseară.

-Hai, hai, domnule doctor, trebuie să vă recoltez imediat analizele, în jurul prînzului intraţi la coronarografie, aşa am primit dispoziţie, trebuie să o respect. Mă scuzaţi, domnul, aţi auzit mesajul rudei, puteţi pleca, vreau să-mi fac treaba... Cumnatul a salutat pe toţi din salon, înclinînd capul spre fiecare, iar spre ruda sa a ridicat pumnul în aer, semn de încurajare, şi fără să pronunţe alt cuvînt a ieşit nemulţumit din încăpere, nedumerit de ceea ce urma să i se facă soţului surorei sale plecată în Moldova în urmă cu peste trei decenii. Încă nu se întinsese în pat şi asistenta s-a pronunţat:

- Domnule, doctor, acolo unde lucraţi, aparţinătorii dau buzna peste cadrele medicale tocmai cînd îşi efectuează atribuţiile de serviciu? Pe aici se respectă disciplina, să ştiţi şi să vă anunţaţi rudele, să nu se mai întîmple. Domnul doctor Gros vrea să vă bage în sala de intervenţii cam peste două, trei ore, sunt nevoită să mă grăbesc, analizele să fie gata pînă atunci, nu vă supăraţi, îmi fac serviciul, numi arde de glume... Alexandru nu a îndrăznit să comenteze, într-un minut s-a lungit pe pat şi în următoarele secunde i se recoltase probele biologice. Abia după ce asistenta a ieşit din salon, unul dintre pacienţi, din Aiud, amical, ca între bărbaţi, s-a oferit să-l încurajeze:

- Domnule scump, am auzit că eşti doctor, după accent din altă parte a ţării, din Moldova prietenă? Nu te speria, sunt vechi client pe aici, aşa se poartă la început, apoi, ştii dumneata, după aia adică, devin mieluşele, adică, pardon, ieduţe, dragă frate...

- Mulţumesc pentru încurajare, este adevărat, sunt de la Bîrlad, domnule, din inima Moldovei. M-a descurajat puţin asistenta, am înţeles mesajul dumneata, o să mă port ca atare, deşi... Fraza i-a fost întreruptă, intrase asistenta care i s-a adresat cu vocea rece:

- Domnule Grigoriţă, aici e recipientul pentru urină, mergeţi la toaletă şi-l umpleţi, e musai domnule. Cred că într-o oră intraţi în sală, mi-a transmis şeful să vă comunic, s-a ivit o problemă cu bolnavul, a făcut reacţie alergică la anestezie şi se pare că nu-l va mai investiga. Sunteţi alergic la vreun medicament, aţi păţit vreun incident la vreo intervenţie stomatologică sau de altă natură, cunoaşteţi despre ce-i vorba, sunteţi în branşa noastră, nu-i aşa?

Uluit de vorbele auzite, dar mai cu seamă de urgentarea lucrurilor, pacientul interogat nu a răspuns pe moment, deja speriat de înţepătura efectuată pentru analize, mereu avînd oroare la astfel de mici traume, s-a albit şi mai tare la faţă pînă în clipa cînd a răspuns cu voce de robot:

- Nu cunosc nimic, doamnă, niciodată nu am mi-am lăsat trupul înţepat. În facultate ştiu că fugeam de la vaccinări, însă, în ultimii ani am avut cîteva lucrări stomatologice şi nu am avut alergie la xilină cu adrenalină. Sunt luat din pripă, nici nu am vreme să gîndesc, doamnă...

- E destul, înseamnă că nu se întîmplă nimic, merg să-i comunic şefului să stea liniştit. S-ar putea să vă cheme într-o jumătate de oră, sunteţi pregătit psihic? Nu a apucat să răspundă, asistenta deja părăsise încăperea. Inima îi sufla în urechi mai puternic ca niciodată, o parte din gînduri formulau fraze de înjurii la adresa femeii lipsite de amabilitate, cealaltă alerga departe spre Elvira. Norocul s-a ivit tot din partea ardeleanului din Aiud, isteţ la minte, care a pronunţat molcom:

- Calm, calm, domnule doctor moldovean, alege binele din rău, vei scăpa mai repede, de ce te-ai albit la faţă? Eu şi cu bolnavul de la Apahida, te aşteptăm să te reîntorci aici, noi nu avem asemenea investigaţii, am trecut prin ele, suntem, doar la control pentru expertiza medicală. E adevărat, e greu, dar vei reveni într-o oră în mijlocul nostru, frate moldovean...

- Oare, va fi aşa de simplu?

-Nu e chiar aşa, dar sută la sută după amiază vom relua discuţia, adică, după ce vă treziţi, că doară vă adoarme, domnule doctor! Nu vă fie teamă, eu nu ştiu, doar lucraţi cu bolnavi, ce fel îi încurajaţi acolo? Nu a avut răgaz să-i răspundă, agresiva asistenta intrase iarăşi în salon şi s-a îndreptat direct spre patul său, spunîndu-i autoritar:

- Întindeţi mîna, e necesar să vă fac injecţia cu o jumătate de oră înainte, hai, domnule doctor, executarea! Uluit de tonul femeii, inhibat uşor de agresivitatea cadrului, a ridicat mîneca pijamalei şi a întins mîna pentru execuţie, îngăimînd două, trei cuvinte în şoaptă:

- Chiar este aşa de urgent, nu aş putea să schimb cîteva cuvinte cu domnul doctor?

-Ba da, după ce fac injecţia, atunci cînd nu mai simţiţi nimic! E urgent, domnule doctor, a telefonat bossul, şeful de la Institut, profesorul Mircea Bîrsan! Sunteţi pila lui, nu-i aşa? Trecuseră cîteva zeci de secunde de la injectarea substanţei, nici nu-şi dădea seama ce i se întîmpla, plutea pe altă lume, nu a visurilor, ci a semiconştienţei. În timp ce brancardierii îl transportau pe targă, deşi vedea uşile deschise şi culoarele pe unde se strecurau, imaginile erau dublate de fizionomia scumpei soţii care se închina la Dumnezeu să-l ajute. Noţiunea de spaţiu nu-i era clară, deasupra lui remarca lumina orbitoare a becurilor ansamblate într-o oglindă imensă, mai greu de suportat decît razele soarelui, dar, paradoxal, auzea cuvintele celor din preajmă şi era uimit că poate dialoga cu ei. Nu era întîmplare ireală, răspundea la întrebările celor trei, numai că nu putea să mişte nici un deget.

-Stimate coleg, o să intru cu sonda pe radiala din dreapta, apoi pe braţ ca să ajung în arcul aortic şi să cobor la coronare. La început nu vei simţi nimic, abia

după aia o să ai senzaţia că spatele îţi ia foc, te-aş ruga să răspunzi, să colaborezi pentru a şti dacă am ajuns unde vreau. Mă auzi, colega?

-Da, dragă doctore, este în interesul meu să fiu de partea dumneata. Aud cemi spui, dar deocamdată nu simt nimic. Auuu, unde ai ajuns, omule? Degeaba a strigat, deşi durerea se

intensifica, amabilul coleg nu i-a dat nici un răspuns, secundele treceau, el răcnea de durere, iar cei din jur păreau cuprinşi în oceanul tăcerii. În spate, între omoplaţi arsura creştea în intensitate, senzaţia îl sfîşîia şi nimeni nu-l ajuta, mîinile îi erau legate şi nu avea cum să străpungă aerul cu ele pentru a scăpa din chinga chinuitoare. Foarte tîrziu, cel puţin aşa a realizat suferindul, vocea colegului i-a străpuns timpanele:

- Încă puţin, doctore, nu pot să trec sonda în arcul aortei, e o mică malformaţie şi s-ar putea să renunţ, să o scot şi să intru pe jos, prin femurală. Dacă eşti de acord, răspunde, ştiu că eşti conştient şi poţi să vorbeşti, ce zici?

-Scoate-o, domnule, mi-a despicat spatele, crede-mă, simt ceva groaznic, te rog să mă înţelegi, fă ceea ce crezi că este mai bine, acasă mă aşteaptă soţia grav bolnavă! Nu pot să mai rezist, durerea este sfâşîietoare, crede-mă, auuu...

- Bine, colega, nu am ştiut, ghinionul e de partea dumneata, ţi-am depistat o malformaţie a arcului aortic, are un unghi la nouzeci de grade, nu pot să înaintez. Ce are doamna, de în astfel de momente te gîndeşti la ea?

-Oof, doctore, doctore, are cancer hepatic, metastaze de la sîn, omule! În loc să fiu lîngă ea, mă las bortelit în artere de dumneata, aici, în inima Ardealului...

- Doamne, Dumnezeule, greu trebuie să-ţi fie, hai să intru pe jos, prin femurală pentru a termina repede, of, of, mare pedeapsă trebuie să înduri... A realizat cum colegul îi extrăgea sonda şi în următoarele secunde îi pipăia stinghia din dreapta, trecuse printr-un foc intens al durerii, habar nu avea ce urma să-l aştepte. Printre luminile orbitoare ale oglinzii de deasupra ochilor îl obseda privirea imaginară a Elvirei, care îi transmitea obsedant: „-Măi, băiete, ai plecat acolo să mă faci de rîs?! Termină ceea ce ai de făcut şi vino acasă să mă îngrijeşti, hoţomane!” A scuturat capul plin de griji şi de necazuri, de „prostii” umplut de viaţă, a încercat să comenteze lipsit de vlagă.

-Fir-ar mama ei de viaţă, nu am crezut că voi trece vreodată prin astfel de chin, dacă ştiam nu ajungeam pe masa dumneata, rămîneam acasă, mă mulţumeam cît mi-a dat Domnul să trăiesc. Am fost convins de Elvira, pentru ea am acceptat. S-a făcut, intră pe unde ştii, dar fă-o cît de repede, altfel îmi smulg mîinile din chingile în care sunt prinse.

-Trebuia să te întreb, colega, fără acceptul pacientului nu pot să fac investigaţia, e absolut necesară, doar urmează să te operezi pe inimă, dacă găsesc şi alte malformaţii? Auzind cuvîntul parcă i s-a limpezit mintea, a realizat dimensiunea gravităţii pronunţate şi a reuşit să întrebe, uitînd pentru cîteva momente de durerea ce continua să-i străpungă spatele:

- Cumm, despre ce malformaţii spui, domnule?

-Nu vă faceţi probleme, am renunţat să intru pe braţ, era vorba despre unghiul mare de la subclaviară, aproape de nouzeci de grade, nu puteam să manevrez sonda

aşa cum ar fi fost normal. Dacă intrăm prin zona inghinală reuşim cu siguranţă, doar n-o să aveţi ghinonul să dau peste altceva. Nu-i aşa, Edi, spune-i colegului să mă creadă, numai că folosim altă sondă, mai lungă, iar senzaţia va apărea din nou în porţiunea toracelui..., se

adresase celuilalt partener din echipă, care supraveghea atent pe ecranul unde se monitoriza şi se înregistrau manevrele pentru a fi elaborat CD-ul ce urma să-l prezinte profesorului cu toate imaginile concludente. Abia după ce a întors capul într-o parte şi în alta, Alexandru a realizat că în afară de medicul Gros şi asistenta care întîi îi fixase la plica braţului stîng flaconul cu serul şi anestezicul necesar, apoi îi dădea la dispoziţie instrumentele solicitate, mai era un al treilea membru în echipa ce-l răstignise pe masa de operaţie. Sub efectul substanţei administrate avea încă puterea să fie lucid şi să înregimenteze în memorie toate manevrele ce-i schingiuau trupul producîndu-i dureri cum nu le mai avusese niciodată în viaţă, motiv să pronunţe cuvinte surprinzătoare celor din sală:

- Doamne, Dumnezeule, cum de-am acceptat să vin şi să fiu maltratat de către colegi, cum de nu am stat acasă şi să mor în linişte, fără să îndur asemenea chinuri, de ce, Doamne, răspunde-mi şi ajută-mă să-mi desfac porcăriile de la braţe şi de la picioare. Îndur suferinţa psihică, doar ştii că în trei ani mi-au murit vreo unsprezece fiinţe apropiate, tata, fratele, mama, unchi şi nepoţi, auuu, auuu... Cîteva momente nu a mai înregistrat nici o imagine în memorie şi nu a mai spus nimic, leşinase sub intensitatea durereii. Abia după o pauză oarecare şi-a dat seama de agitaţia creată în mijlocul grupului ce-l investiga, glasul colegului Gros şi palmele luate peste obraji readucîndu-l la realitate:

- Hei, doctore, revin-o în lumea noastră, eram liniştiţi cînd ne vorbeai. Ochii ţi-au rămas deschişi, dar ţi-a dispărut graiul, a scăzut tensiunea arterială şi ai leşinat, omule! Spune o vorbă, două, să ştiu dacă pot continua, altfel extrag sonda, am ajuns la bifurcaţia coronarelor, mai trebuie să injectez substanţa de contrast şi e gata, am terminat. Pronunţă ceva, să-mi dau seama dacă fac ultimul pas! Cel de Sus i-a dat puterea să pronunţe de parcă nu se întîmplase nimic grav:

- Ai dreptate, domnule doctor, ceva, ceva mi s-a întîmplat, acum sunt integru, termină ceea ce ai început să pot pleca, am văzut atîrnată deasupra gîtului ghilotina din cer... După cîteva minute de la pipăirea stinghiei din dreapta a simţit iarăşi durerea sfîşîietoare ce-i despica spatele precum o secure înfiptă adînc între omoplaţi, poziţia răstignită în care se găsea pe masa de intervenţie nedîndu-i putinţa să se mişte nici în sus, nici într-o parte. Nu-i rămăsese decît să urle şi să răcnească fără să afecteze pe nimeni dintre cei trei, care pe rînd îl încurajau să aibă răbdare că treburile decurg normal şi în curînd vor dispărea chinurile. Vocea plăcută a doctorului Gros îi dădea încredere, dar nu-i diminua sub vreo formă intensitatea suferinţei:

- Am reuşit stimate coleg, în clipa următoare injectez substanţa de contrast şi apoi retrag sonda. Ai un prag de percepţie al durerii foarte înalt, rar mi-a fost dat să întîlnesc o persoană atît de sensibilă, Doamne, şi am făcut sute de coronarografii, dar repet, aşa ceva nu am întîlnit. Încă un minut şi am terminat, o să fie bine, pentru a-ţi abate gîndurile vreau să afli că toate trei coronare sunt perfecte, vei scăpa de baypass-uri, maestrul se va limita doar la înlocuirea valvei aortice şi-ţi va

fi mult mai uşor, crede-mă, omule. Gata, retrag sonda, vei avea din nou durere, dar nu te aceeaşi insensitate, aproape că am terminat... Într-atît de tare l-a durut, încît nu a putut să se bucure de vorbele pronunţate de coleg cu puţin înainte, şi-a prins buza de jos între incisivi şi a strîns-o între ei pînă a irupt sîngele iar el a leşinat pentru a doua oară în decurs de jumătate de oră. Doar palmele primite peste obraji din partea asistentei alarmate şi ţipetele scoase de ea în următoarele secunde i-au readus conştinţa, făcîndu-l să îngaime un şir alambicat de cuvinte:

- Ce este, cucoană, unde te trezeşti de mă loveşti cu aşa forţă, în gară, ţi-am făcut vreo propunere, lasă-mă să mă urc în tren, dă-te într-o parte, nu am pomenit atîta obrăznicie din partea unei necunoscute! Nu auzi, nu mai da, te lovesc şi eu, ai răbdare să-mi scot mănuşile, e foarte frig aici, norocul tău...

- Îşi revine, domnule doctor, a leşinat din cauza durerii la extragerea sondei, m-am speriat tare, perfuzia merge, nu am avut cînd să-i injectez un algocalmin pe venă, nici nu am bănuit că poate fi aşa de sensibil. Doamne, ce bărbat, să leşine de două ori? Vorba dumneavoastră, e prima oară cînd asist la aşa ceva! I-a revenit şi culoarea la faţă, doar pulsul e tahicardic şi tensiunea a scăzut puţin... Îl privea insistent în ochi şi-i comunica doctorului datele clinice culese, la un moment dat, cînd s-a convins că şi-a revenit l-a întrebat pe Alexandru:

- E bine, domnule doctor, auziţi, realizaţi că vorbesc cu dumneavoastră?

-Desigur, vă observ pe toţi trei. Doar cîteva clipe înainte, cînd s-a întrerupt lumina nu v-am văzut, dar nici nu v-am auzit. Parcă am fost pălmuit peste obraji de o doamnă, eram într-o gară şi dădeam să urc pe scările unui vagon, dar nu sunt sigur, s-ar putea să fi fost un vis trecător...

- Eei, doctore, ai visat o femeie, poate, însă era asistenta mea care te-a pălmuit, ai leşinat domnule a doua oară, ne-ai speriat pe toţi, asta ai păţit. E bine, tocmai îţi presez femurala, fixez un sul şi-l înfăşor strîns cu o faşă pentru a nu-ţi sîngera. La fel am făcut şi la radială, aici am legat sulul cu o cureluşă, să nu te sperii cînd te vom dezlega şi să nu le desfaci pînă mîine dimineaţă. Te vom duce pe patul din salon, nu ai voie să cobori, necesităţile biologice le vei face din poziţia culcat, este obligatoriu, ne-am înţeles? Felicitări pentru că ai rezistat, şi alte felicitări pentru că lucrurile sunt normale pe coronare. Poate nu ai reţinut, ai scăpat de bypassuri, arterele sunt intacte, e cel mai important lucru. Eei, cum te simţi, a dispărut durerea din spate?

-A diminuat, este incomparabil, suportabilă în momentul de faţă. Mulţumesc pentru vestea bună şi-mi cer mii de scuze dacă v-am necăjit, dacă am făcut figuri.

-Nu-i nimic, doctore, să o ierţi pe asistentă că te-a pălmuit, iar întîlnirea din gară las-o pe altădată, poate va fi rodnică, nu se va lăsa cu palme, mai ştii?

-Vai, domnule doctor, nu mai glumiţi, ce-o să creadă colegul dumneavoastră?

-Glumeam, puiuţule, glumeam să-l mai destind pe pacient, nu ţi-ai dat seama?, după care a izbucnit în hohote de rîs şi în clipa următoare a prins mîna stîngă a lui Alexandru între palmele lui, adresîndu-i cu sinceritate:

- Să mă ierţi şi pe mine, colega, am avut ghinion, tocmai cînd am făcut unui coleg investigaţia mi s-a întîmplat incidentul, pe onoarea mea, îmi pare foarte rău, n-am vrut să-ţi produc chinuri. Dar ştii cum e în branşa noastră, tocmai cînd lucrezi

pe neamuri sau pe prieteni, atunci e făcut să se întîmple necazul! Te las, totul e bine cînd se termină cu bine. Ne vedem peste două ore în salon, acum o să chem brancardierii să te ducă în salon. Trage un pui de somn, îţi va prinde bine... Sub efectul anesteziei nu simţea mare lucru,

dar vedea şi analiza totul. Adus în patul de locaţie, privea în jur la pacienţi, le auzea întrebările şi le răspundea:

- Cum a fost domnule doctor, te-au regulat ca şi pe noi, sau au avut fineţe în mîini? A durat ceva timp cu matale, te-au investigat mai acătării?, îl întreba pacientul din Alba Iulia.

-Pe dracul ghem, amice, m-au regulat întîi prin mînă, şi dacă nu au reuşit, miau băgat sonda prin stinghia dreaptă. Doamne, am leşinat de două ori, ştiam că nu suport durerea, dar nu aveam ce face, eram legat de mîini şi de picioare, nu puteam să mă zvîrcolesc în strînsorile aplicate...

- Dumnezeule, adică ţi-au făcut-o de două ori, Doamne Sfinte, eu am crezut că mă ucid din prima, dară de mi-ar fi făcut de două ori la rînd?!, adăugase un alt pacient venit din Braşov.

-Dumneata crezi că mi-a făcut plăcere, omule, dacă ştiam ce mă aşteaptă, te rog să mă crezi, nu acceptam, pe onoarea mea!

- Domnle doctor, dacă te-au chinuit pe dumneata, coleg cu ei, ce să mai zic de noi, oamenii de rînd, care îi şi onorăm, ştii matale despre ce-i vorba, nu?

-Înţeleg, înţeleg, dar pentru că a venit vorba, cam cît este onorariul, vin din altă parte de ţară, nu ştiu valoarea, te rog, pricepe, să nu fac vreo gafă.

-Ehei, stimate doctore, nu-i mult, dar tot costă, măcar manualitatea ăluia care îţi bagă sonda în inimă, trebuie remunerată cu... Alexandru tocmai adormise, nu a reuşit să recepţioneze ultimul mesaj, abia peste o oră, cînd s-a trezit, a reluat firul discuţiei de parcă nici nu se întrerupsese:

- Dragă omule, ăştia m-au legat de mîini şi de picioare, iar pe mine mă trece pişarea, mă ajută careva dintre voi? Bărbatul din Alba Iulia, a sărit din pat şi-i vorbea:

- Cum să nu, domnle doctor, doar şi matale ne vei explica anumite lucruri, nu-i aşa, doar suntem români cu toţii, omule? Vorbăreţul s-a ridicat din pat şi cu dexteritate de maestru i-a fixat penisul în gîtul unei sticle din plastic luată de lîngă noptiera sa, spunîndu-i în glumă:

- Haide, coane, pişăte, a trecut o oră de cînd sforăi şi noi te-am bîrfit, în glumă, crede-mă, cu toţii am văzut cît de dărîmat erai, Doamne Sfinte, nu ştii să suporţi durerea, nu-i aşa?

-Chiar am dormit un ceas, eu care mă trezesc din sfert în sfert de oră? Dar ce este cu mine, de ce sunt legat de mîni şi de picioare?

-Oho, stai liniştit, domnle doctor, n-am făcut-o noi, aşa te-a adus din sala de operaţie şi ne-a zis să te supraveghem două ore, după care ar trebui să anunţăm asistenta, dar, vezi, mata, nimeni n-a trecut pe aici să vadă dacă-i bine, de eşti viu sau mort. Băga-mi-aş aia în capul lor, dar mă opresc aici, poate aşa se întîmplă şi în spitalele din Moldova şi nu vreau să mă pun rău cu dumneata. Acum dă-i drumul, eu ţin sticla, fă în voie, nu te reţine doctore, suntem între bărbaţi, dacă te trece, dă-i drumul, să nu faci cumva în pat şi să...

A urinat cam un sfert din sticlă, apoi a mulţumit ardeleanului care îi fixase penisul în sticlă şi la sfîrşit i l-a introdus înapoi prin prohabul de la pijama. Uimit cînd i-a zărit mîna dreaptă cum arăta, a exclamat speriat:

- Dragă doctore, nu te doare, nu simţi cît de umflată şi vînătă e? Ăştia au greşit ceva, nu-i normal, rişti să-ţi pierzi mîna, priveşte-o, omule, şi spune-mi ce trebuie să fac! Alexandru şi-a ridicat mîna dreaptă şi privind-o a rămas la fel de surprins, în două, trei cuvinte concluzionînd:

- Domnule, văd cum arată, dar nu simt nimic, pur şi simplu parcă nu o am, este complet amorţită. Trebuia să vină după două ore domnul doctor Gros să mă vadă şi să dezlege cureluşa puţin cîte puţin, dar am adormit, poate a fost şi nu mi-am dat seama...

- N-o fost, dragă doctore, nici măcar vreo asistentă n-o trecut, noi am fost treji, am vorbit multe de-ale noastre. Nu te supăra, dar mă duc să strig să vină să te vadă, mai e puţin şi e ora de contravizită, nu, nu, plec chiar acum după careva dintre ei. Într-adevăr, omul s-a ridicat de pe marginea patului unde se afla Alexandru şi imediat ce a deschis uşa de la salon, a strigat din pragul ei:

- Eei, măi oameni buni, e vreo fătucă pe aici să audă? E urgenţă mare la salonul doi, chemaţi doctorul să vină să vadă mîna moldoveanului, s-a umflat şi s-a înnegrit, poate să şi-o piardă, e lucru rău, zău, să vină medicul să intervină! După cîteva secunde, dintr-o cameră a cadrelor medicale, din capătul celălalt al holului, o voce stridentă a reacţionat spontan:

- Nu zbiera, tataie, unde te găseşti? Ai răbdare, într-un sfert de oră începe contravizita, ţipi de parcă te-ai afla în codru!

- Măi, domnişoară scumpă, nu-i vorba de mine, e vorba de mîna doctorului din salon, no, haida să vezi că nu mint!, după care a intrat înăuntru făcînd cu mîna semne a lehamite şi comentînd:

- Apoi, domnule doctor, nu ştiu ce să zic, dacă şi cînd e vorba de-a da o mînă de ajutor unuia din breaslă vorbesc aşa de frumos, n-am cuvinte să spun ce-or face cînd ar fi cazul cu unul ca mine sau ca oricare altul străin! O să încerc să-ţi dezleg eu cureluşa, dumneata îmi spui dacă-i destul sau nu, bine? Tocmai cînd se aşezase pe marginea patului unde se găsea Alexandru şi-i ridicase mîna umflată să se uite amîndoi la ea, brusc s-a deschis uşa şi glasul subţire al asistentei reproşa:

- Domnule doctor, de ce-l lăsaţi pe tataia să umble, nu credeţi că e un afront adus nouă?

-Nu, domnişoară, eu l-am rugat să-l cheme pe domnul doctor Gros, uitaţi cum arată mîna, e normal? Cînd am ieşit din sală mi s-a promis că după două ore şi jumătate mi se va dezlega cureluşa de pe bandaj pentru a se relua circulaţia sîngelui, dar au trecut deja patru ore şi..., a fost întrerupt de către femeia care se albise la faţă şi privea înspăimîntată, exclamînd fără nici o urmă de reţinere:

- Vai, Doamne, cît de urît arată! Cum adică, domnul doctor n-a trecut încă să vă examineze, Dumnezeule, e de gardă, s-a luat cu treaba şi a omis. O clipă, alerg să-l chem direct aici!

Speriată de cele constatate, a ieşit din salon precum glonţul din puşcă uitînd să atingă cît de cît braţul vătămat al pacientului uluit de eroarea în care a fost implicat de către colegii din aceeaşi profesie. În două minute a venit însoţită de medicul intervenţionist, care stupefiat de felul cum arăta mîna pacientului a rostit plin de sinceritate:

- Oi, Doamne, Doamne, cum am uitat! Am continuat să investighez un alt caz şi luat cu treaba, mi-a scăpat din vedere. De ce nu ne-aţi chemat mai devreme, amice, parcă e un făcut, de două ori să mi se întîmple la acelaşi coleg. Asistenta din tura de dimineaţă trebuia să se uite înainte de-a ieşi din schimb şi să-mi raporteze, nu se întîmpla grozăvia asta. Iertare, colega, îmi asum vinovăţia, o să-i fac referat celei care ar fi trebuit să mă anunţe. O să dezleg uşor cureluşa, cam la jumătate de oră o să repet manevra şi să sperăm că vom îndrepta lucrurile fără alte urmări. De simţit o simţiţi?

-Nu, domnule doctor, îmi este complet amorţită, mai cu seamă primele degete şi marginea cubitală. Parcă aştept să explodeze, presiunea din ea a crescut şi...

- Aveţi dreptate, nu trebuia să se prelungească staza atîtea ore, nu pricep, nu aţi remarcat că se umflă şi se învineţeşte?

-Am adormit, domnule, dar eram sigur că veniţi după două ore şi jumătate, aşa cum mi-aţi spus, nu aveam să umblu de unul singur, noroc de vecinii din salon. Încă m-au ajutat prima dată să urinez într-un recipient, a doua oară nu am mai vrut, m-am dat jos şi am mers doi, trei metri pînă la toaleta din salon.

-Cuummm, dar am zis că pînă mîine dimineaţă să staţi numai la pat, mergînd la closet aţi solicitat articulaţia piciorului drept, acolo unde e fixat sulul pentru a compresa femurala. Dacă s-a produs un hematom, hai să mă uit la locul cu pricina, de ce nu aţi respectat indicaţiile, amice?

-Eeei, şi dacă am respectat unele recomandări, unde am ajuns, domnule? S-a oprit cu bun simţ, nu a mai pronunţat alte vorbe, lăsîndu-se examinat şi în zona inghinală, dar urmărind curios cu privirea reacţiile de pe faţa doctorului îmbufnat şi cu pometţii îmbujoraţi după incidentele ivite în aceeaşi zi pe trupul unuia dintre colegi. După vreo zece minute l-a auzit:

- Să sperăm că totul va decurge normal de aici înainte. Acum e trecut de cinci, pe la şapte voi reveni. Doamna asistentă va dezlega cîte puţin cureluşa la fiecare jumătate de oră, acum e mai bine, nu? În zona inghinală nu s-a întîmplat nimic.

-Da, mi-a cedat durerea, dar degetele tot nu le simt, sper că îşi vor reveni, am toată încrederea în vorbele dumneavoastră.

-În acest caz, dacă totul decurge normal, luînd în calcul necazul ivit la mînă, n-o să vă pot externa mîine, după cum era prevăzut. Abia joi, pe 3 iunie, stimate. A făcut semn cu mîna că a terminat controlul şi cînd ieşea din salon reamintea asistentei de manevra ce urma să o efectueze în lipsa lui. Timpul s-a scurs repede, seara la ora şapte doctorul Gros a revenit după cum promisese şi a întrebat din pragul uşii, înainte de a se sprijini de patul pacientului:

- Eei, cum e domnule, bine? Daa, mîna a început să-şi recapete culoarea, pînă dimineaţă se va şi dezumfla, aveţi toată garanţia mea. Cu urinatul cum merge? Nu uitaţi, vă reamintesc, pînă

mîine trebuie să consumaţi peste doi litri de lichide, e necesar să fie eliminată din corp substanţa de contrast injectată. Nu cumva să

mergeţi iarăşi la toaletă, e strict interzis, da? Biinnne, pot pleca, ne revedem mîine la prima oră... A salutat toţi pacienţii, în cursul după amiezii toate cele şase paturi fiind ocupate şi a ieşit zîmbăreţ din salon, mulţumit în sine că totul se încheiase cu bine. După cîteva minute Alexandru a rugat pe ardeleanul din Alba Iulia:

- Dragă amice, aş merge la baie să mă urinez, nu vrei să mă ajuţi ca şi mai înainte? În plus, vreau să şi mă bărbieresc, vreau să testez degetele, să văd dacă pot ţine cu ele piesa de bărbierit. Ce spui, îmi întinzi braţul să trec pîrăul?

-Domnule, domnule, nici matale nu vrei să-i asculţi sfaturile, să stai locului la pat şi să te urinez în răţoi. Bine, te-oi ajuta, o fac cu plăcere, deşi ştiu că greşesc. Piciorul drept a lui Alexandru era întins şi nici nu ar fi reuşit să-l flecteze din stinghie din cauza sulului înfăşurat cu metri întregi de faşă, încît îl sprijinea doar în călcîi şi înainta ajutat de sufletistul om din cealaltă parte a ţării. A stat lîngă el în baie, l-a ajutat să-şi scoată penisul şi să se urineze, apoi l-a bărbierit pe noul prieten care renunţase, nereuşind să ţină între degete instrumentul pentru ras, după un sfert de oră reîntorcîndu-se mulţumit la pat. Nu spunea nici un cuvînt despre intensitatea durerii groaznice din zonele pe unde i se străpunseseră arterele, strîngea buza de jos între dinţi fără să-şi dea seama că toată i se învineţise, toate gîndurile sale erau alungate acasă la Elvira. Şchiopăta şi înainta spre pat ghidat de imaginea scumpei soţii mai suferindă ca el, sufletul întristat de starea în care se afla neputincios şi la distanţă de ea, suferea mai rău ca niciodată. Fără să-şi dea seama, preocupat de necesităţile trupeşti, nu simţea şiragurile de lacrimi ce i se prelingeau de o parte şi de alta a nasului pînă în vîrful bărbiei şi de acolo cădeau şi se striveau pe genunchii lipsiţi de vlagă. Nu s-a putut abţine şi a vorbit instantaneu:

- Doamne, dimineaţă eram integru şi acum seara sunt olog, braţul şi piciorul drept îmi sunt frînte. Oare mai apuc să-mi revin să pot merge lîngă Elvira? Ajutămă, te rog mult, Dumnezeule, doar am venit în Ardeal lăsîndu-mă în voia Ta...

- Lasă, domnle doctor, şi eu am trecut prin asta şi m-am întors întreg la familie, nu-ţi fă griji, Dumnezeu e mare, crezi mai departe în puterea Lui, îl îmbărbăta bărbatul cu suflet de aur care tocmai îl ajuta să se întindă pe pat. De mîncat nu vrei nimic? Dar să nu uiţi să consumi din ceaiul adus de colegul din patul vecin, tocmai ţi-a adus un litru de la sala de mese. Mîine dimineaţă eşti alt om, o să gîndeşti altfel. Dar ia spune-mi, de ce-i suferindă doamna, ai vorbit prin somn după amiază despre ea? E aşa de grav, într-una ai bîiguit numele ei?

-Are cancer la ficat, omule, şi face cure cu citostatice! Am venit la operaţie convins de ea, să-i demonstrez că operîndu-mă, va mai trăi încă trei, patru ani şi eu voi avea grijă de ea. Altfel, pe onoarea mea, nu mă încumetam să pornesc în alt capăt de ţară, de fapt, nu doream să mă operez, înţelegi?

-Da, desigur, dar o să vezi că o să te vindeci şi apoi ţi se va împlini dorinţa, veţi mai trăi împreună mai mult decît aţi zis, Domnul ştie cel mai bine, poate opt, poate nouă. Chiar, te-aş ruga să-mi dai adresa şi după ce-ai să te întorci acasă să-mi scrii, vrei?

-O să-ţi fac o surpriză, frate, am în geantă cîteva cărţi, ultima scrisă de mine, o să-ţi scriu o dedicaţie şi adresa pe ea, ori de cîte ori o vei deschide să-ţi aduci aminte de suferindul autor...

- Păi, dragă domnule, am înţeles că eşti medic, cel puţin aşa ne-ai zis la toţi de aici cînd a venit vorba, acu' ce să pricep, ne-ai minţit, suntem oameni în etate, te-ai rîs de noi? Dintr-o dată spui că eşti scriitor, or fi medicamentele de vină, ţi-a tulburat mintea aşa de rău?

-Nu, nu, am vorbit adevărul, sunt şi una şi alta. Uite, te rog scoate-mi geanta din spatele noptierei şi din ea o să-ţi arăt despre ce este vorba, vrei? Buimăcit de cuvintele auzite, bărbatul şi-a scuturat fruntea de parcă i-ar fi fost invadată de furnici sau de mii de gărgăuni, apoi a şters cu dosul palmei broboanele de transpiraţie de pe ea şi îndată s-a aplecat peste noptieră de a ridicat geanta, în clipa următoare aşezînd-o în stînga lui Alexandru.

-Te rog să mă ajuţi, ţine-o pentru ca eu să trag cu mîna teafără fermoarul. Ce ai păţit, văd că ai transpirat şi te-ai îmbujorat la faţă.

-Domnle scump, lîngă medici am mai stat pentru c-am avut nevoie de ei, dar lîngă un scriitor n-am avut cinstea niciodată, să mă crezi, pe onoarea mea de ardelean get-beget. În viaţă am citit cîteva cărţi, din alea scrise de scriitori care nus în viaţă, despre care învăţam fiecare la şcoală, dar să am norocul să cunosc unul şi mai cu samă să-l ajut să meargă prin salon, să-i umblu la prăvălia unde-şi are bărbăţia, Doamne, şi să-l bărbieresc pentru că el nu putea, e o mare cinste pentru mine..., s-a oprit din vorbărie şi a făcut semnul crucii de cîteva ori la rînd. Cu ajutorul lui, Alexandru a scos una din cărţi şi a aşezat-o alături, cu mîna stîngă căutînd pixul într-unul din buzunarele genţii. În următoarele secunde, curioşi de cele auzite, şi ceilalţi patru pacienţi s-au strîns roată în jurul patului, lăsînd să se înţeleagă că sunt doritori să primească o carte din partea autorului suferind ca şi ei. Cu migală şi cu durere, scriitorul se chinuia să ţină pixul între arătătorul şi degetul mare ale mîinii umflate şi încă învineţită, celelalte trei fiindu-i complet amorţite. A reuşit să scrie la fiecare cîteva fraze prin care le mulţumea pentru sprijinul acordat în momente de grea suferinţă, a scris data şi locul unde avea loc evenimentul, unul dintre ei, atent la conţinut, remarcînd cu vocea ridicată:

- Da, domnule medic şi scriitor, frumos ai încheiat înainte de semnătură, ai scris pe curînd, aşadar, ne e destinat să ne mai întîlnim în viaţă, sufletul dumneata asta a lăsat să se înţeleagă. Bravo, domnle, dar spune, eşti pensionat de ai vreme să scrii romane? Cere timp mult, omule, cere sacrificii, cînd mai ai vreme şi de distracţii?

-De distrat nu mă distrez, tocmai aţi auzit cît de gravă îmi este consoarta. Nu sunt pensionat, lucrez la spital şi am grijă de bolnavi, fac gărzi şi-mi desfăşor normal activitatea. Mult timp pierd cu deplasările pentru a-mi lansa cărţile şi alte lucruri legate de genul nou de muncă, nu-i uşor de loc, sunt într-o continuă agitaţie, sunt convins că tot ajutorul mi-l dă bunul Dumnezeu. Cînd vrei să faci ceva frumos în viaţă, trebuie să accepţi că te-ai înhămat la o muncă grea, trebuie pasiune, dăruire totală, perseverenţă şi tenacitate enormă... A continuat să le vorbească pînă seara tîrziu, răspundea la întrebări cu argumente serioase, credibile pentru mintea fiecăruia dintre cei cinci pacienţi. Unii, mai curioşi, învingînd somnul, au aprins beculeţul de la veioza de deasupra capului şi au început să răsfoiască prefaţa de la carte, din cînd în cînd intervenind cu cîte o

întrebare fără să ţină cont că vreunul adormise, doar sforăitul unuia l-a determinat pe Alexandru să pronunţe în şoaptă:

- Gata, cred că ajunge, vorbim şi mîine, după cum mi-a spus doctorul voi rămîne încă o zi, noapte bună, domnii mei.

-Aveţi dreptate, noapte bună, dar oare mîine va mai fi la fel ca astăzi?

-Să sperăm că da, speranţa moare ultima, nu-i aşa? A doua zi mîna lui se dezumflase vizibil şi nu era vineţie, doar la fel amorţită. La ora de vizită a fost întrebat de o tînără doctoriţă rezidentă:

- Cum vă simţiţi, domnule Grigoriţă, trebuie să-i comunic domnului doctor Gros, pe moment e în sala de intervenţie, are trei coronarografii de efectuat. Mi-a zis că s-ar putea să nu treacă în cursul dimineţii, oricum, dacă vă este bine, mi-a spus că vă pot face externarea. Pe la orele unsprezece e gata, mi-a dat CD-ul să vi-l dau acum, totul e în ordine, coronarele nu sunt afectate. Deci, ce să-i comunic?

-Că mă simt mult mai bine, numai că trebuie desprinse hamurile acestea, nu-i aşa? Aş fi dorit să mă întîlnesc între patru ochi, să-i mulţumesc personal şi să-i dau un autograf pe una din cărţile mele...

- Oo, peste jumătate de oră vă luăm în sala de pansamente, acolo vă scoatem feşele şi sulurile ce au compresat arterele în locul unde au fost puncţionate, sper că ve-ţi putea veni singur, nu este nevoie de cărucior. Vai, sunteţi autorul cărţilor de pe noptierele bolnavilor? Este impresionant, un coleg de al meu să fie şi scriitor, de unde îmi pot procura şi eu una, vă rog tare mult să-mi iertaţi îndrăzneala?

-Se rezolvă îndată, domnişoară doctor, dau un telefon cumnatului care vine să mă ia şi îmi va aduce două cărţi, una pentru dumneavoastră şi alta pentru doctorul Gros. Pînă îmi aduceţi biletul de externare eu mă ocup de problemele mele, bine?

-Voi comunica şefului date clinice despre starea dumneavoastră iar eu vă mulţumesc anticipat pentru bucuria promisă... Cele două, trei ore au trecut mai greu decît cele două zile, în jurul orei zece şi jumătate pacientul s-a pomenit în salon cu medicul care îi efectuase investigaţia:

- Doctore, la plecare îţi cer din nou mii de scuze pentru micile incidente ivite pe parcursul manevrei, am ţinut morţiş să vin personal înainte de a pleca. Sunt între două coronarografii, tocmai îmi comunicase rezidenta starea bună a dumneata şi, repet, am făcut menţiunea şi în biletul de ieşire că ai coronarele bune, şi, mult succes la operaţie. Ce zici, poţi să-mi strîngi mîna, s-a vindecat?

-Intenţia o am, domnule doctor, cred că voi reuşi, chiar dacă senzitiv nu-mi voi da seama, e amorţită ca şi ieri. Bine, să încerc. A ridicat mîna şi a prins-o între degete pe a doctorului, nu şi-a dat seama dacă reuşea să strîngă ceea ce a apucat, dar din gură a pronunţat:

- Vă mulţumesc pentru amabilitate şi pentru că aţi fost expeditiv, chiar acum voi pleca la Institutul Inimii pentru a-l informa pe domnul profesor şi a mă interna chiar astăzi. La revedere, primiţi din partea mea o mică amintire... A înmînat cartea cu cealaltă mînă, şi-au

luat la revedere unul de la celălalt şi apoi s-au despărţit cu sufletele împăcate. În hol era aşteptat de cumnatul Ioan, care uimit de paloarea feţei lui Alexandru, a întrebat grijuliu:

- Ce face, omule, parcă ai ieşit de la abator, nu mai ai pic de sînge în tine, ţi lau supt vampirii ăştia. Poţi merge singur pe scări, sau e nevoie să te sprijini de

mine? Dă-mi geanta să o duc eu, ai luat totul în ea din noptieră? E uşoară, nu ai uitat anumite lucruri, să mă întorc să controlez?

-Nu, nu, Ioane, am făcut cadou din cărţi la pacienţi, mi-au mai trebuit alea două aduse de tine pentru medici, mulţumesc că ai sosit la timp. Pot coborî singur, numai că mă simt ameţit de la drogurile băgate ieri în mine, iar mîna dreaptă nu răspunde la comenzi, a rămas amorţită după strangularea îndelungată de la nivelul pumnului...

- Deştepţii, au uitat să vină să controleze pacientul, parcă eşti primul sau ultimul căruia i s-a întîmplat?! Propun să mergem acasă, să stai azi la noi şi să mergem mîine dimineaţă pentru internare la Institut, nu-i bine cum zic?

-Nu, Ioane, nu, direct acolo ne oprim, doctorul Gros a promis că-i telefonează şi prin urmare, domnia sa mă aşteaptă, cîştig o zi, frate, e mai bine aşa.

-Binnee, cumnate, se va supăra Reluţa pe tine, dar ai dreptate, ai venit la Cluj să te operezi, nu să stai în vizită la neamuri...

- Da, Ioane, o rogi să mă înţeleagă, fiecare zi contează pentru mine, vreau să mă întorc mai repede lîngă sora ta, nu trebuie să pierd vremea pe aici.

-A telefonat de două ori aseară şi încă o dată astăzi dimineaţă, am ţinut-o la curent cu tot ce-ai suportat. Nu i-am spus despre mîna umflată şi vînătă, i-am zis doar că intervenţia a decurs bine şi că rezultatul e bun, nu trebuie să umble chirurgii pe artere, ci numai să-ţi facă schimbare de valvă. Deci, te mai întreb din nou, mergem la spital sau acasă, trebuie să ştiu pe care bandă să mă înscriu?

-La Institut Ioane, direct la Institutul Inimii pentru operaţie, omule!

- Hai, cumnate acasă, stai pînă mîine să te vadă şi ai mei înainte de operaţie!

- Ce, Ioane, ar fi pentru ultima oară? Măi, eu voi trăi, nu-mi fac nici un fel de griji, m-am lăsat condus de inima Domnului. Aşadar, ne oprim direct la Institut!

- Cum zici, tu, Alex, fiecare zi cîştigată e una în plus pentru tine şi pentru cei dragi ai tăi. Într-un sfert de oră erau la poarta Institutului, nerăbdător din fire, deşi era ora prînzului, Alexandru a bătut la uşa secretariatului şi a intrat fără să aştepte:

- Sărut mîna, domniţă, sunt Alexandru Grigoriţă, m-am întors cu investigaţia efectuată, după cum mi-a spus domnul profesor Bîrsan. Este aici, sau a plecat acasă?

-Doamne, dar domnia sa locuieşte în Institut, chiar în urmă cu două minute a intrat, tocmai a terminat a doua operaţie. O secundă, îl anunţ imediat, cred că-şi pregăteşte masa, lua-ţi un loc în fotoliu. Sprintenă precum o gazelă, s-a ridicat de pe scaun, a deschis uşa din spatele ei şi a întrebat:

- Domnule profesor, a sosit doctorul Grigoriţă, cel trimis acum două zile la Spitalul de Recuperare Cardiologică pentru coronarografie, îi puteţi da un răspuns?

-Imediat, fetiţo, imediat, tocmai încălzeam supa la aragaz, spune-i că îl văd într-un minut. Tînăra s-a întors spre pacientul care abia se aşejase în fotoliu, explicîndu-i:

- S-a rezolvat, daţi-mi vă rog documentele să i le prezint, soseşte într-o clipă. Alexandru a scos din geantă toate documentele şi în momentul cînd îşi căuta cartea de identitate, trimiterea şi adeverinţa de salariat, în pragul uşii din spatele

secretarei s-a ivit silueta subţire şi coşcovită îmbrăcată în alb a profesorului, care fără alte comentarii a pronunţat:

- Doctore Grigoriţă, m-a informat colegul Gros, totul e bine, te internezi acum sau lăsăm pe dimineaţă?

-Acum, domnule profesor, poate mă operaţi mîine, vineri, zi norocoasă pentru mine!

- Ohoo, nici chiar aşa, noi avem planificările noastre, alţii aşteaptă săptămîni la rînd, iar dumneata ai venit de două, trei zile şi fără coronarografie efectuată, doreşti să te întinzi pe masa de operaţie, de parcă ţi-aş amputa un deget, colega, nu te supăra...

- Domnule profesor, mă iertaţi, aş dori să vă amintesc situaţia dramatică în care se află soţia...

- Lasă, lasă, doctore Grigoriţă, urmează să te operezi pe inimă, nu pe un deget strîmb, frate, e la fel de dramatic precum e şi situaţia doamnei tale, amice, graba strică treaba, te rog să ai răbdare, aici eu sunt persoana care decide, acasă la dumneata e altcineva şef, pricepi? Acum mergi şi te internează, e prima formalitate ce trebuie îndeplinită. Fetiţo, vezi, să fie cazat la rezerva cu un pat, aşa cum am stabilit după ce-am discutat cu doctorul Gros! Bine, domnule Grigoriţă, ne revedem la ora de contravizită, atunci vom discuta şi alte treburi, bine?

-Da, domnule profesor, aştept cu nerăbdare să aflu despre ce este vorba! Eu voi..., şi-a frînt cuvintele din frază, gazda deja trecuse dincolo de pragul uşii pe care o şi închisese în secunda următoare. Ajutorul cumnatului a fost foarte bine-venit, într-o jumătate de oră era deja instalat în rezerva cu un singur pat, vorbele lui Ioan îndulcindu-i captivitatea pe care urma să o îndure zile la rînd:

- Oho, Alexandre, proful îşi respectă colegii, te-a plasat singur într-o cameră, ai şi balcon, ai şi o micuţă debara, numai la toaletă trebuie să ieşi în hol, dar e numai a ta şi a celor de vizavi unde stau trei pacienţi. E a întîia, frate, o să-ţi aduc un mic radio pentru a asculta ştirile.

-Ai dreptate, chiar mă bucur că sunt singur, este prima dată cînd mă aflu întro situaţie de aceasta. Voi putea să citesc şi să sting lumina cînd vreau, nu va trebui să dau explicaţii sau să-

mi cer scuze la nimeni. Te-aş ruga să-mi aduci cînd mai vii la mine în vizită, din geamantanul cel mare, primele mele romane, abia acum le-aş citi în linişte pe fiecare, pînă acum nu am avut niciodată timp.

-Bineînţeles, Alex, dacă vrei le aduc azi după ora de contravizită, între şase şi opt, am văzut instrucţiunile scrise pe uşă de la intrare. Şi apoi, voi veni în fiecare zi la tine în vizită, să-ţi iau lenjeria transpirată şi să-ţi aduc alta şi să-ţi aduc zilnic de mîncare, ce crezi, aici meniul e sărac şi puţin. Acum un an cînd mi-au operat hernia, omule, cinci zile după operaţie am făcut foamete, crede-mă. Numai tu să întrebi ce-i voie să mănînci, cu sare sau fără sare, salamuri sau alte preparate de la magazin, dacă nu îţi aduc din ceea ce gătim pentru noi, băiete, mi-ar fi mai uşor, nu mă mai trambalez zilnic prin magazine, nu-i aşa?

-Ai dreptate, dar întîi să întreb la contravizită.

-Na, poftim, acum e trecut de două, ai pierdut masa, ce faci pînă la şase, cumnate? O să cobor să-ţi cumpăr un salam şi o pîine, două roşii şi un ardei gras,

castraveţi şi nişte fructe, iar diseară îţi aduc din mîncarea noastră. Nu ne-am dat seama, dar m-ai grăbit să venim cît mai repede la internare, eu nu mă simt vinovat cu nimic, te-am ascultat şi am executat ordinul primit.

-Bine, Ioane, coboară şi revin-o, vezi poate îmi cumperi şi ziarul Ziua, am întreaga colecţie din anul 90 de cînd a reapărut după lovitura de stat...

- Măi, măi, liberarule, nu fă politică pe aici, tu să-ţi vezi de problema pentru care ai venit, nu uita sfatul, nu poţi şti cu cine vorbeşti şi ce urmări poţi avea, te rog, eşti băiat deştept. Ce-ai scris în cărţi ai scris, lasă-i pe cititori să deducă, dar nu vorbi, ciocul mic, ai priceput?

-Bine, bine, Ioane, du-te şi întoarce-te repede, mă doare stomacul, nu am ciugulit nimic de aseară, mă crezi? Dimineaţă am luat-o cu heirupul, cu strînsul bagajelor şi cu luatul la revedere de la prietenii pe care mi i-am făcut, apoi cu plecarea cît mai repede şi am ajuns la ora două şi ceva fără să gust măcar un covrig.

-Bine, mă reîntorc într-un sfert de oră, pînă atunci mai rabdă şi instalează-te cum trebuie în mica încăpere...

- Ce încăpere, frate, are exact spaţiul unei chilii, de la pat pînă la geam nu cred că este un metru, dar nu-i nimic, nu am venit la hotel, este chair mai intim aşa. Mă bucur că au icoana lui Iisus Hristos în perete, sunt credincioşi ca şi noi, în fiecare salon ne-am fixat spre răsărit icoane cu El sau cu Maica Domnului. Cînd se trezesc bolnavii dimineaţa au la ce să-şi facă semnul crucii şi să se roage pentru sănătate. Semn bun şi pentru mine, o să am la ce mă închina şi mă ruga dimineaţa şi seara înainte de-a stinge lumina. Alt lucru bun, e că balconul este spre apus, nu va bate toată ziua soarele în chilie, pe canicula de afară, asta mi-ar trebui, să fie şi aici zăpuşeală...

- Da, neică, s-a schimbat complet clima, e început de iunie şi spui că te afli în mijlocul lunii cuptor, e anapoda, toate sau răsturnat pe faţa pămîntului...

- Din cauza noastră, a omului, Ioane! Dar, hai să lăsăm filosofia, du-te şi adumi ceva de mîncare, mă doare stomacul, cumnate!

- Ai dreptate, am şters-o! Cînd revin o să-ţi arăt din balcon împrejurimile pentru a şti ce-i în fiecare colţ, unde-i intrarea şi unde duce fiecare alee din jur. Nu uita, eşti la rezerva 23 de la etajul doi, poate te sună careva la telefon. Oho, am uitat, nu te pricepi, să-mi aduci aminte la reîntoarcere să-ţi explic două, trei chestii la el, măcar să ştii unde să apeşi cînd primeşti un semnal de la... Încă nu terminase fraza, ieşise din micuţa încăpere şi pornea spre scările ce duceau la ieşire. Nu a trecut un minut că a şi fost luat în primire de asistenta şefă:

- Bună ziua, domnule doctor, am primit dispoziţie de la domnul profesor să vă cazez aici, e linişte şi nu vă deranjează nimeni. În caz de durere violentă la inimă o să apăsaţi pe butonul de deasupra capului, vedeţi, sunt trei acolo, cel roşu e pentru extremă urgenţă, celelalte sunt pentru necesităţi biologice, înţelegeţi ce vreau să zic. Roşu e pentru asistentă sau pentru medicul de gardă, cele două anunţă îngrijitoarea. Pe balcon puteţi să ieşiţi cînd doriţi, numai la ora de vizită să staţi întins în pat, la fel şi după amiaza, la contravizită, cînd profesorul vine cu întreg alaiul. Toaleta e în hol, doar numai cît deschideţi uşa de la rezervă, e comună cu cei de la 22, de fapt sunt trei pacienţi acolo. E şi duş, puteţi face o băiţă înainte de

operaţie, apoi doar la indicaţia medicului. Acolo e o mică debara, vă aranzaţi cele utile pe rafturi, măsuţa de aici e doar pentru foile de observaţie cînd venim la vizită. Pe noptieră vor sta medicamentele pe care le prescrie domnul profesor, paharul pentru apă şi cam atît, nu agrează dezordinea, are un stil aparte, e cam cazon, domnia sa. În rest, vă anunţă fetele, dimineaţa temperatura şi cîntăritul, seara la fel înainte de contravizită, masa o serviţi în sala de mese, se află în stînga cum ieşiţi, în capătul holului...

- Dar un telefon fix, pentru a vorbi de pe cartelă cu soţia, unde pot găsi?

-A da, credeam că folosiţi mobilul. Să aveţi grijă, la noi în spital e interzisă utilizarea în timpul programului. Cel fix îl găsiţi la etajul unu, coborîţi pe scările din capătul holului, acolo unde v-am spus că e sala de mese. Alte probleme o să vi le comunicăm de mîine, ori eu, ori asistenta de tură. Nu uitaţi, la noi e multă disciplină, să vă anunţaţi vizitatorii să vină numai între orele permise, altfel nu vor reuşi să intre, intrările sunt securizate pe bază de cartelă. Vă las, instalaţi-vă în voie, pînă la cinci mai sunt două ore şi ceva, e destul timp. Aa, era să uit, m-a rugat colega de la Reanimare, Marcela Toader, să am grijă de dumneavoastră, suntem prietene, aşa că, sunteţi pe mîini bune, începînd cu noi două şi terminînd cu domnul profesor Mircea Bîrsan. Mare şi cumsecade om, să ştiţi, să nu-l deranjaţi cu nimic, e un om deosebit, nemaipomenit, domnule!

- Mulţumesc mult pentru sfaturi, imediat mă instalez, la revedere, pe mîine! Nu a trecut două minute de la plecarea sfătoasei asistente şefă, că Alexandru a şters-o pe hol, apoi a coborît scările la etajul unu şi s-a oprit direct lîngă telefonul fixat în perete. A introdus cartela şi a format numărul iubitei soţii, întrebînd-o:

- Alo, tu eşti Elvira? Doamne, parcă au trecut o grămadă de zile de cînd nu neam văzut şi auzit, ce faci, mamă scumpă?

-Salut, Alexuţ, eu sunt, cine putea să-ţi răspundă de la numărul ăsta? Cum te simţi şi de unde vorbeşti, de la băieţi?

-Nu, Elviraş, deja m-am internat, vorbesc de la un telefon fix, am coborît din chilia mea şi abia aşteptam să-ţi aud glasul. Cum te simţi, ţi-ai rezolvat zilnic necesităţile biologice?

-Da, tată, stai fără nici o grijă. Cum ţi-a ieşit coronarografia? A fost greu?

-Mamă, mamă, de-ai şti prin ce-am trecut, dar totul s-a rezolvat cu bine şi toate arterele de la inimă sunt bune, am scăpat de bypassuri, numai valva trebuie schimbată, Elviraş. Îţi povestesc cînd mă reîntorc prin ceea ce-am trecut, acum spune-mi mai multe despre tine.

-Lasă. lasă, ai vorbit cu profesorul, cînd te operează?

-Oho, scumpa mea, nu am apucat să-l întreb, abia m-am internatla prînz, nici nu am mai fost pe la rude, am venit direct aici, să cîştig o zi, poate îl voi întreba la contravizită despre...

- Şi nu ai mîncat nimic, nu-i aşa?

-Măi, fato, Ioan a spus să merg pe la ei să mănînc, am refuzat, în momentul acesta el este plecat să-mi cumpere ceva de-ale gurii, nu-ţi fie teamă nu o să mor de foame. O să te sun diseară pe la opt să văd ce pot afla după contravizită, bine?

-Da, tată, aştept semnalul cu mare nerăbdare. Stai liniştit, eu mă simt bine, pînă acum nu am avut nici o problemă, te rog mult, gîndeşte-te mai mult la tine,

abia aştept să te reîntorci lîngă mine, omuleţul meu drag şi preţios. Pa, te pup dulce, dulce, tăticelule scump... Convorbirea s-a întrerupt brusc, el dorea să-i mai comunice amănunte despre altceva, dar, nemulţumit, a scos cartela şi a plecat în mica lui încăpere. Cînd a deschis uşa a fost surprins de prezenţa cumnatului care l-a luat la întrebări:

- Gata, gata, ţi-ai luat zborul să-ţi cauţi tovarăşe de suferinţă?

-Nu, Ioane, am vorbit cu soră-ta la telefon, nu mai puteam de nerăbdare. Este bine, i-am explicat în ce situaţie sunt, i-am spus că eşti cu mine încă, dar ai coborît să-mi cumperi de mîncare, stă pe ghimpi săraca. Îi dau diseară telefon să o ţin la curent cu deciziile profului, poate aflu cînd mă operează, băiete, nu eşti şi tu la fel de curios?

-Ohoo, tu eşti copil, măi, nici nu ţi-ai despachetat lucrurile şi te şi vezi operat! Ai răbdare, au şi ei o planificare, chiar crezi că vor ţine seama de problema ta, că ţi-e nevasta bolnavă? Răbdare, nene, răbdare şi iarăşi răbdare, cumnate. Între timp interesează-te la bolnavi sau la asistente, află cît mălai îţi trebuie, tată. Ştii, Reluţa a vorbit cu o vecină din bloc, lucrează chiar în sala de operaţie, şi i-a zis că proful nu primeşte nimic de la colegi, absolut nimic, cumnate!

- Nu pot să cred, măi, Ioane, orişice muncă trebuie răsplătită, nu-i aşa?

-Aşa e, măi, frate, dar eu ţi-am spus vorbele aflate de nevastă-mea. Tu faci cum crezi, părerea mea e să încerci, nu?

-Da, aşa voi face. Trage o fugă acasă, adu-mi nişte cărţi din geamantanul lăsat la voi, îi plasez plicul într-una din ele cînd face vizita, nu-i bine, ce zici?

-Măi, păi e ora trei, n-am cum să ajung înainte de cinci şi, oricum, n-o să-mi dea voie să intru. Ţi le aduc diseară, e vreme şi mîine, şi poimîine, între timp afli şi tu adevărul, nu-i grabă dacă doreşti s-o faci pe galantul...

- Ai dreptate, nici nu te mai întoarce în seara asta, nu e cazul, mai bine vii mîine la prînz. Ajunge pe astăzi, de dimineaţă umbli cu mine. Acum, că mi-ai adus de mîncare, nu mai este cazul, te rog, ascultă-mă, am sau nu am dreptate?

-Bine, ai dreptate, mîine la ora unu sunt la tine în cămăruţă. Dacă afli ceva la contravizită să mă suni, să ştim şi noi ce urmează. Atunci, te salut, cumnate. Să nu uit, dă-mi celularul, îl rog pe Alex al meu să-ţi treacă toate numerele de telefon ale celor cunoscuţi, iar mîine la prînz o să-ţi arăt cum să umbli la el, e foarte simplu, măi, apeşi doar pe tasta la cine vrei să suni, atît, pricepi?

-Bine, bine, un moment să-l caut prin fundul genţii, doar de asta îmi arde în clipele de faţă... A răsturnat întreg conţinutul pe pat şi l-a găsit printre lucrurile împrăştiate, l-a agăţat cu degetele mîinii stîngi, spunînd:

- Poftim, Ioane, aranjează-l cum vrei, dar sincer îţi spun, nu ştiu dacă îl voi folosi vreodată. Am trei cartele pentru fix, îmi ajung, slavă Domnului!

- Măi, dar tare încăpăţînat eşti, nu poţi pricepe cît e de util? Fie noapte, fie zi, stai în pat şi vorbeşti cu mine, nu mai cobori un etaj sau două să-ţi bagi cartela în fixul din perete. Dacă nu merge, ce faci, aştepţi pînă apar ăia de la Romtelecom săl repare?

-Da, domnule, bine, ia-l şi pune-l la punct, poate că ai şi tu dreptate.

-Sigur că am, fii convins de lucrul ăsta, nu-ţi mai zic şi altceva, ciao!

A băgat piesa în buzunarul larg de la pantalonii scurţi, a îmbrăţişat iute ruda orgolioasă şi a plecat spunîndu-i:

- Nu ieşi, mănîncă din cele cumpărate de la magazin, mă descurc singur, cobor pe scările de serviciu, numai cît trag zăvorul, ies, şi apoi se închide automat. Nu vreau să mă vadă careva să-mi facă observaţie, e aproape patru şi m-ar lua la întrebări, băieţii de la pază... Nu l-a mai auzit, ieşise doar în holul principal pentru a vedea pe unde o ia, să ştie şi el dacă va avea nevoie să coboare să cumpere ceva de la chioşcul din curtea Institutului. S-a întors în chilie, a închis uşa şi privind la icoana cu Iisus Hristos şia spus în gînd rugăciunea concepută de el cu multe luni în urmă. Apoi a ieşit pe balcon în speranţă că-şi mai poate zări ruda prin curtea instituţiei medicale, şi, spre surprinderea sa, Ioan stătea în loc şi privea spre rezerva unde îl cazase pe cumnat, la rîndul său dorea să-i facă semne de încurajare cu ambele mîini. Au reuşit şi s-au bucurat amîndoi, sufletele liniştindu-se pe moment la fiecare, şi unul şi altul fiind

convinşi că greul de abia începea să-şi arate faţa reală. Alexandru a strîns mărunţişurile de pe pat, o parte din ele le-a aşezat în sertăraşele noptierei, restul le-a înghesuit grăbit în geantă, foamea schimbîndu-i comportamentul ordonat. A rupt cu mîna sănătoasă un sfert din franzela albă, apoi, după ce a muşcat cu lăcomie, cu briceagul ruginit, dar cu plăsele din os, a tăiat cu dificultate un sfert din batonul de salam şi fără să cureţe plasticul şi-a umplut gura cu carne tocată şi condimentată. Nu apucase să ia altă îmbucătură, fără să bată în uşă a intrat asistenta de tură, exclamînd cu surprindere:

- Vai, domnule, am venit pentru termometrizare, iar dumneavoastră mîncaţi la ora asta? Hai, repejor, eliberaţi măsuţa, pe ea vă las termometrul şi foaia de observaţie, pregătiţi-vă pentru contravizită, vă rog mult, suntem într-un spital nu la cabană! Furioasă, a închis uşa zgomotos, lăsîndu-l pe pacient să înţeleagă că reuşise să încalce regulamentele de funcţionare ale unităţii medicale. Rămas singur şi fără săi de-a vreo replică tinerei vijelioase, Alexandru şi-a umplut iarăşi gura cu pîine albă şi cu salam, a strîns mîncarea de pe măsuţă şi a aşezat-o pe un raft în micuţa debara. A fixat instrumentul sub axila dreaptă şi s-a aşezat pe marginea de la pat în aşteptarea cadrului medical, care, după doar cinci minute a intrat şi a întrebat:

- Vă rog să mi-l daţi, trebuie să notez în foaie dacă aveţi febră.

-Nu am, e normală, 36,5 grade!

- Vă rog, eu sunt persoana care verifică şi care se pronunţă, e responsabilitatea mea şi nu a pacientului. Fiecare să-şi vadă de treburile sale, e bine?

-Bine, bine, precum spui dumneata! La ce oră soseşte domnul profesor?

-Aşa e, 36,5, e normală. La cinci fix începe cu primul salon, nu vă faceţi griji, nu uită nici un pacient să-l vadă. Aveţi vreo problemă, să ştiu, trebuie să-l anunţ din timp, nu vreau să-mi facă şefa observaţie?

-Nu, nu, doream să aflu cîtă vreme stau fixat în poziţia respectivă.

-Nici nu trebuie să staţi aşa, urcaţi-vă în pat şi acoperiţi-vă cu pătura, e poziţia normală pentru vizită, domnule!

- Pe căldura asta, cu pătura?

- Atunci cu cearceaful, stimate domn. Nu vi se pare că puneţi prea multe întrebări? Nu a răspuns provocării, s-a ridicat în pat şi s-a întins, acoperindu-se cu pînza albă. Tînăra a ieşit din micuţa încăpere, menţionînd îndrăzneaţă în pragul uşii:

- V-am deranjat cu ceva? Să nu fie cu supărare, ordinea trebuie respectată de toţi pacienţii, rămîneţi aşa, cam într-un sfert de oră sosim. Sunteţi mulţumit sau nu?

-Aştept, aştept, nici o grijă, domnişoară asistentă!

- Pardon, doamnă asistentă, pentru ca totul să fie în ordine... Într-adevăr la cinci şi zece minute profesorul a intrat singur în mica încăpere, restului colegilor care îl însoţeau rămînînd în holul dintre rezerve. Din pragul uşii deschise asistenta a început să-i raporteze rigid:

- Fără febră, diureza normală, stare generală chiar bună şi...

- Puţin, puţin, Moni, să ne îngăduim un popas mai prelungit, avem de tratat un coleg, pe doctorul Grigoriţă din Moldova străbună. Se sperie amicul, nu-i aşa, colega? Domnul are o valvă aortică mult afectată, va trebui să i-o înlocuim cu una artificială, cu un Sorin 23, cred. Are efectuată coronarografia ieri de către colegul Gros Csongor de la Recuperare Cardiologică, norocul său că arterele sunt indeme, va trebui să facem echipă amîndoi, dragă Andor. Rămîne să completăm toate investigaţiile şi să hotărîm ziua cea mare..., arătase cu degetul spre unul dintre doctorii care stătea în primul rînd, în jurul a cincizeci de ani, subţirel, cu părul tuns scurt şi cu ochelari cu rame subţiri.

-Cum te simţi, moldoveanule, ce impresii ai strîns în primele zile despre ardeleni? Ai dureri anginoase?

-Nu, domnule profesor, nu am avut dureri nici la eforturi fizice medii. Atît, obosesc destul de repede şi mă deranjează noaptea suflul, nu mă pot odihni. Oare mîine nu aş putea intra la operaţie, v-am spus la sosire, este o situaţie specială cu partenera mea de viaţă?

-Nuu, nu se poate, avem programări făcute cu multă vreme înainte, fiecare pacient aşteaptă de la noi cu sufletul la gură. Vom găsi o soluţie, vom vedea cum o să facem, nu-i aşa doctore Aszalos Andor? Dar nici într-un caz săptămîna aceasta, poate pe la mijlocul celeilalte, ce spui doctore Andor?

-Da, domnule profesor, cum spuneţi dumneavoastră, sunt onorat să ajut un coleg. Cu planificarea vom vedea, după ce terminăm vizita, jos în cabinet vă arăt lista. Politicoşi, mai întîi şeful Clinicii de Chirurgie cardiovasculară şi apoi medicul primar, au întins mîna şi au dat noroc cu pacientul moldovean, urîndu-i pe rînd succes la operaţie şi să stea liniştit pînă una alta că totul va decurge bine. Alaiul de oameni îmbrăcaţi în halate albe a ieşit, în urmă lor intrînd la iuţeală asistenta care la privit lung, spunîndu-i cu undă de reproş:

- De ce nu m-aţi atenţionat că sunteţi medic, domnule dragă? Cu siguranţă că vă lăsam altă impresie, aşa că...

- Scrie în foaia de observaţie, duduie, erai sufocată de activitatea medicală, şia scăpat, oamenii sunt creaţi să şi greşescă în viaţă, mai grav este cînd fac prea multe şi sunt conştienţi, te salut, aleargă după ei, vei rămîne în urmă..., făcîndu-i semne cu mîna sănătoasă să plece, la care ţîfnoasa asistentă a adăugat:

- Nu, nu, nu scăpaţi de mine în seara asta, revin să distribui medicamentele... A plecat iute, lăsîndu-i în cămăruţă provocarea aprinsă. Abia după un minut Alexandru şi-a dat seama că nu a arătat nimănui mîna încă umflată şi colorată, cu părere de rău reproşîndu-şi:

- Deştept te-a făcut maică-ta, uitucule, te-ai lăsat enervat de obraznică şi ai uitat să-i arăţi mîna profesorului. Nu ai remarcat privirea lungă a medicului primar cînd ţi-a strîns-o?

Blegule, atunci era momentul să deschizi gura, bombalăule... Şi-a oprit şiragul de reproşuri, privindu-şi mirat degetele deformate ce nu le simţea şi nu funcţionau aşa cum ar fi trebuit. A întors capul spre icoana cu Iisus Hristos răstignit şi fără să le poată aduna în mănunchi a făcut semnul crucii, repetînd în gînd rugăciunea preferată, după care a adăugat:

- Doamne, cîte ai suportat pentru noi! Dă-mi puterea să trec peste cumpăna ivită, tare mult doresc să-mi ajut partenera mea, pentru Elvira vreau să reuşesc. Nu cred că aş fi avut curajul dacă nu era ea suferindă..., oprindu-şi monologul în clipa cînd a reapărut îndrăzneaţa asistentă, anunţîndu-l:

- Am revenit, nu vă era dor de mine? E ora cînd trebuie să luaţi medicamentele prescrise. Am auzit la vizită ce aţi discutat şi mi-am notat în foaie, bănuiesc că nu o să luaţi şi pe ale dumneavoastră, acum veţi primi de la noi, bine?

-Aşa voi face, doamnă, dar de ce această atitudine rece din partea dumneata? Nu este cazul să mă dădăceşti chiar aşa, îmi cunosc schema de tratament şi o voi respecta întocmai. Chiar din sfert în sfert de oră trebuie să dai buzna în rezervă, de parcă ar fi uşa deschisă, poate mă găseşti cînd îmi trag chiloţii pe mine, poate sunt în pielea goală cînd îmi schimb lenjeria...

- Chestiile astea se fac la baie, domnle doctor. Şi nu uitaţi, sunteţi într-o secţie de chirurgie cardiovasculară, avem obligaţia să verificăm întruna pacienţii, dacă li se întîmplă un necaz şi nu ştim, cine e tras la răspundere, bolnavul sau asistenta?

-Bine, bine, du-ţi treaba la capăt, nu are rost să intru în polemică, îmi este mai uşor să procedez cum obişnuiesc, să-i ocolesc pe cei cu care nu pot să mă înţeleg. Enervat, a făcut semn a lehamite cu mîna umflată, gest prin care şi-a demascat fără să vrea anormalitatea braţului, fracţiune de secundă speculată de ochii cadrului medical, care a exclamat:

- Ooii, Doamne, ce-i cu mîna dumneavoastră? De ce nu aţi arătat la vizită ce-i la ea? Mă duc imediat să-i spun medicului de gardă şi să consemnez în foaie, două minute şi mă reîntorc... A ieşit pe uşă precum zvîrluga prin apă, lăsîndu-l pe pacient cu gura căscată, degeaba striga în urma ei:

- Doamnă, doamnă, nu este cazul, îi voi spune la vizita de dimineaţă, aşa este de ieri, acum încă este mai bine, stai, stai... Căldura de peste zi încălzise pereţii clădirii, în interiorul rezervei aerul fiind destul de încins, reacţia întîmpinată din partea asistentei explozive înfierbîntîndu-i nervii lui Alexandru, a cărui faţă se înroşise şi transpirase brusc, determinîndu-l să continue ceea ce începuse cu doar un minut înainte:

- Femeia aceasta este nebună, nu este întreagă la minte! Obraznică, repezită şi nepoliticoasă, fără pic de respect, Doamne, urîte calităţi la un cadru medical. Vai, de mine, dacă aş că vreuna din subalternele mele se comportă în halul ăsta cu

pacienţii, aş face tot posibilul să o dau afară, nu merită să îngrijească semenii..., se oprise iarăşi, în holul dintre rezerve auzindu-i vocea piţigăind:

- Trebuie să-l vedeţi domnle doctor, aşa sunt moldovenii, tăcuţi, cred că n-a avut îndrăzneala să-i zică profesorului la vizită, măcar nişte comprese cu cloramină să-i recomandaţi, decideţi

dumneavoastră şi imediat execut. A trecut înaintea medicului pragul uşii lăsate deschisă şi s-a repezit direct la mîna pacientului, menţionînd:

- Vedeţi în ce hal arată, iar dumnealui nu mi-a zis o vorbă, vă doare, domnle?

-Bună seara, dragă colega, sunt rezidentul Ahmet, auzit eu că sunteţi medic în Moldova. Şi eu terminat la Iaşi, frumos oraş. Ce-ai acolo şi cînd s-a făcut aşa? În faţa pacientului s-a oprit la marginea patului un tînăr înalt, subţire, cu părul creţ, cu pielea neagră precum catranul, în halat alb şi cu rame la ochelari ce contrastau cu tenul de african get-beget. Vorbea bine limba română, încît dialogul a decurs uşor pentru amîndoi, dovedind multă politeţe şi amabilitate deosebită.

-Nu era cazul să vă deranjez, un mic incident după efectuarea coronarografiei, a fost ţinut mai mult timp garoul. Ieri a fost mult mai rău, acum sunt mulţumit, nu cred că trebuie comprese, edemul dispare în zilele următoare, circulaţia sîngelui va intra în normal.

-Dar, apropo, doamna asistentă întrebat, doare?

-Nu, nu doare deloc pentru că nici nu o simt, compresiunea a prins şi filetele nervilor, cu dificultate mişc şi degetele, nu am încredere să ţin cana cu ele. Se va rezolva cu timpul, aşa deduc, gîndind anatomic...

- Da, dreptate ai dumneata, dar n-ar deranja compresa cu cloramină, retrage edemul repejor, la operaţie e nevoie de mînă bună, amîndouă folosite la anestezie. Cu cît mai repede, cu atît şi operaţie e făcută. Spune dumneata domnului profesor mîine dimineaţă la vizită, rog eu mult să faci, da?

-Bine, am înţeles, accept compresa, iar la vizită voi arăta mîna, mulţumesc mult, doctore, ai fost drăguţ cu mine, am simţit respectul colegial. Ai postul în Cluj?

-Nu, pregătesc în chirurgie vasculară pentru ţara mea, Senegal, termin şi merg acasă, prietene. Bună seara, las pe mîna asistentei să aşeze compresa, da?

-Bună seara şi gardă uşoară, vă ascult, am să rabd şi manevra propusă...

- Cum, nu înţeleg, supărat pe mine?

-Vai, nu domnule doctor, accept compresa, asta am spus. La fel ca profesorul Bîrsan şi medicul Aszalos, a întins mîna să dea noroc cu Alexandru, care, neatent sau din precauţie, a dus mîna stîngă spre el, clipe cînd Ahmet a retras-o pe a lui, reproşîndu-i glumeţ:

- Nu, nu, dumneata şmecher, vreau mîna dreaptă să dai!

- Auu, scuză-mă, domnule, nu din intenţie, ci din reflex, v-am spus înainte, nu cred că pot să ţin o cană sau un cuţit cu ea. Uite, încerc, dar trebuie puţină răbdare, şi tare m-aş bucura să reuşesc, este în beneficiul meu să o folosesc mai repede, sunt dreptaci, cîte treburi nu execuţi cu ea, mai cu seamă pentru problemele biologice, la toaletă, la bărbierit, la servit mîncarea şi la cîte altele, nu-i aşa?

-Da, da, desigur, încearcă, hai, vrei ajut eu?

- Nu, nu, o pot ridica, dar nu am manualitate în degete, partea cubitală şi cele două degete pur şi simplu nu le simt deloc. Priviţi, vedeţi cum le ciupesc cu mîna stîngă, efectiv nu simt nimic...

- Domnle doctor Ahmet, trebuie musai comprese cu cloramină!, intervenise ferm intransigenta asistentă, clipă cînd a privit triumfătoare spre necăjitul pacient. Cu dificultate a reuşit să-i strîngă mîna lui Ahmet, l-a privit în ochi şi iradiind de bucurie a pronunţat fără să-i dea atenţie îngîmfatei supraveghetoare:

- Am reuşit, mulţumesc mult că ai insistat, te rog să nu iei în serios primul gest, a fost un reflex anormal, un instinct ancestral de conservare a părţilor defecte. Au zîmbit unul la altul, înţelegîndu-se fără alte cuvinte, apoi s-au despărţit. După alte cinci minute, în stilul obişnuit, a revenit insistenta persoană să-i aplice teancul de comprese cu cloramină. Bucuroasă că şi-a împlinit misiunea, a spus la ieşirea din rezevă:

- Cred că în seara asta nu ne mai vedem, acuşica soseşte schimbul de noapte. Vă las uşa deschisă, să se audă dacă aveţi nevoie de ceva?

-Nu, nu, te rog din suflet să o închizi. Voi deschide uşa şi geamul dinspre balcon să intre aer curat, pe nădușeala de aici, cloramina dumneata mai lipsea...

- Atenţie la ţînţari, pot intra şi vă papă din sînge, stimate domnle doctor! Tot mai bine e cum zic eu, ce credeţi?

-Deschid uşa şi geamul, vreau aer curat. Am o piesă contra ţînţarilor, voi fixa o lamelă în ea şi o voi pune în priză.

-Aa, atunci e altceva, vreţi să vă ajut, dacă nu reuşiţi cu degetele drepte lipsite de simţuri?

-Nu, nu, sută la sută voi reuşi, grăbeşte-te, e forfotă pe holul mare, au venit fetele din tura de noapte şi...

- Domnle, asistentele, adică mi-au venit colegele, vă rog... Dumnezeu i-a dat putere lui Alexandru, în clipa cînd ea ieşea, a reuşit dintrodată să-şi facă semnul crucii cu uşurinţă, privind cu umilinţă spre colţul chiliei unde era fixată icoana ce-L reprezenta răstignit pe Mîntuitorul Iisus Hristos.

-Sfinte, Doamne, am reuşit fără nici un efort..., şi a început să-şi frece cu degetele stîngii sănătoase pe cele ale dreptei oloage. Era trecut de ora zece, după o zi cu de mici incidente, în timp ce-şi spunea rugăciunile în gînd a adormit fără să-şi dea seama. Un somn profund i-a cuprins mintea agitată şi nemulţumită după reacţiile întîmpinate din partea cadrului mediu medical. Cînd începuse să o viseze pe Elvira cît de necăjită se chinuia de una singură în chingile bolii, nu a realizat bătăile din uşă, dar s-a trezit brusc în şezut strigînd fără să distingă realitatea:

- Nu, aşteaptă-mă, Elvira, sosesc îndată la tine..., chiar în secunda următoare sa aprins lumina în micuţa încăpere şi a distins silueta unei tinere îmbrăcate în alb, s-a frecat la ochi şi a întrebat:

- Cine eşti şi unde mă aflu?

-Bună seara domnule, sunt asistenta din tura de noapte, e miezul nopţii şi trece prin saloane să aplic tratament injectabil unde e cazul. Sunteţi speriat, nu aţi dormit bine?, l-a întrebat tinerica în jur vreo douăzeci şi cinci de ani, în vreme ce îşi fixa pe nas ramele ochelarilor şi-l privea nedumerită.

- Bună seara, am dormit puţin, dar fragmentat, eram în mijlocul coşmarului, poate este bine că ai intrat, dar eu nu am nimic injectabil. De fapt nu prea am cum să dorm mult, parcă într-adins intră cineva să te trezească.

-Aveţi cumva febră, să vă termometrizez? Încolo e bine, e în ordine, nu aveţi dureri anginoase?

-Sunt bine, nu prezint nici un simptom, vreau să dorm, crede-mă, somnul eşte cel mai bun medicament pentru mintea unui pacient zdruncinat.

-Binnnee, vă aduc o tabletă de bromazepam, într-un minut mă reîntorc, nu sting lumina..., nu a continuat, a ieşit fără să închidă uşa sau să-i audă rugămintea pacientului care îi transmitea:

- Mai bine una de meprobamat, domnişoară, dar închide-o să nu intre ţînţarii de pe hol..., convins că nu a fost receptat şi-a frînt vorbele, a coborît din pat şi a închis uşa, apoi s-a sprijinit de marginea patului în aşteptare, bodogănind nervos:

- Măi, să fie, aici este făcut, nu poţi sta o jumătate de oră fără să nu fii deranjat de o persoană. Poftim, îngrijitoarea tocmai acum loveşte uşa cu teul, a apucat-o hărnicia în toiul nopţii, şterge gresia cu cîrpa, nu gîndeşte deloc, să lase bolnavii să se odihnească sau să..., l-a întrerupt tînăra ochelaristă care intrase cu tableta de somnifer pe mîna întinsă, spunînd:

- Vă cer scuze, n-am găsit decît una de clorfeniramin, sigur vă ajută să dormiţi liniştit. Aţi strigat după mine, n-am auzit bine, ce doreaţi?

-Un meprobamat era mai util, dar lăsă-mi ceea ce-ai adus, nu te deranja, acuşi se face dimineaţă.

-Nu, nu, aduc tableta solicitată, doar am trecut-o printre degete, cu siguranţă, un moment şi mă întorc, e bine să îngrijim corect pacienţii..., a ieşit precum săgeata din arc, motiv pentru Alexandru să-şi reia monologul:

- Cînd să mai adorm, deja s-a făcut ora unu, dacă voi lua pastila sunt buimac de dimineaţă, fir-ar mama voastră cu astfel de disciplină aplicată pentru îngrijirea bolnavului. Stătea în continuare pe marginea de la pat şi privea doi ţînţari ce se învîrteau în jurul becului, înjghebînd în minte cum să-i ucidă, convins că pot fi purtători ai virusului hepatitei. La un moment dat a observat că unul se aşezase aproape de icoana Domnului Iisus Hristos, a înşfăcat la iuţeală prosopul din cuier, a luat de lîngă măsuţă singurul scaun şi urcîndu-se pe el se ruga la simbolul de pe perete să fie iertat, apoi a trosnit brusc insecta, sursa de ţiuituri nocturne faţă de care avea o aversiune deosebită. Tocmai atunci intrase ochelarista care surprinsă a exclamat:

- Vai, domnle, sunteţi întreg la minte, dacă se rupea scaunul cădeaţi şi v-aţi fi fracturat o mînă sau un picior în tura mea?! Cîteva clipe am lipsit şi se întîmpla o nenorocire, mai rău decît un copil aţi procedat. Doar aţi fixat în priză aparatul împotriva lor, se simte mirosul specific. Vai, vai, ce putea să se întîmple, întindeţi braţul să vă ajut la coborîre.

-Lasă, domnişoară, nu-ţi fie teamă, sunt capabil. Dacă nu lăsa-i uşa deschisă, nu intrau afurisiţii purtători de boli sau surse de tulburat odihna. Ai găsit?

-V-am zis că am, poftiţi, e cazul s-o luaţi, mai bine dormiţi decît să omorîţi ţînţarii pe pereţi. Odihnă plăcută, la cinci şi jumătate vin cu termometrul, pînă la şapte trebuie să iau temperatura şi să cîntăresc toţi pacienţii de la etajul doi. Somn

uşor, pe curînd..., zîmbind, a întors spatele şi a trecut pragul, fără să uite să închidă uşa. Alexandru nu ştia ce să fac, să ia sau să nu ia tableta pentru somn, dar a decis:

- Să omor afurisutul de ţînţar cît de repede şi totuşi am să i-au cîte o jumătate din fiecare. Spre norocul lui, a ochit din zbor insecta ce se apropia de frunte şi a plesnit-o cu palmele, rămînînd uimit că şi dreapta a început să funcţioneze, dîndu-i motiv să pronunţe cu satisfacţie:

- Doamne, mare eşti, cît mă bucur de reuşită, acum înghit pastilele, poate o să dorm, două, trei ore, tare mult îţi mulţumesc, m-am ajutat de ea! A adormit cu zîmbetul pe buze, a şi sforăit în somnul adînc, căci s-a trezit de cîteva ori să se întoarcă pe o parte, obişnuit fiind să doarmă pe spate. În vise a apărut din nou imaginea Elvirei, uneori zîmbindu-i şi vorbindu-i cu drăgălăşenie, alteori, brusc, îi zărea fruntea încruntată, palidă la faţă şi fără să scoată o vorbă cînd o întreba despre ceva foarte important, despre sănătate. Plutea în somn mai rău decît barca părăsită pe marea zbuciumată de furtună cînd l-a trezit bătăile în uşă produse de asistenta matinală şi iarăşi s-a ridicat brusc în şezut, întrebînd:

- Cine este, unde sunt?

-Bună dimineaţa, domnle doctor, am revenit după cum v-am promis, gata, e ora de trezire, poftiţi termometrul şi pregătiţi-vă pentru cîntărire, eu o să..., a aprins becul asistenta cu ochelari, lăsîndu-i buimacului pacient termometrul pe măsuţă. Alexandru a scotocit pe sub pernă, a scos ceasul şi s-a uitat, imaginea Elvirei şi furtuna ce-i zgîlţîia barca dispărînd mai iute ca fantomele. Vocea sa a străpuns micuţa încăpere:

- Dumnezeule, Doamne, unde m-ai adus? Parcă sunt într-un abator, cînd vine clipă să cadă ghilotina? Aici eşti sacrificat înainte de operaţie, nu a trecut nici o zi şi mă simt apăsat de greutatea ei. Fetiţele astea sunt mai rele decît criminalii, te ucid cu încetul, deja eu sunt epuizat. Mă rog, Ţie Doamne, îndeamnă-i să mă opereze, să plec cît mai repede lîngă Elvira, sunt foarte îngrijorat din cauza ei. Nu am crezut că fiinţele acestea mă pot tortura în asemenea hal! E cinci şi jumătate, sunt frînt, Doamne, iar ele au început să mă căsăpească..., s-a întrerupt din monolog, ochelarista a intrat şi l-a întrebat:

- Cît e, domnle doctor, termometrul? Imediat să veniţi la cîntar, e în dreapta la hol, nu în stînga unde e sala de masă, aţi înţeles?

-Sunt afebril, domnişoară, treizeci şi şase cu cinci, la fel ca şi aseară, dar pentru ce să mă cîntăresc din nou?

-Din rutină, domnle doctor, aşa mi-au zis colegele că sunteţi, dacă vă grăbiţi sunteţi printre primii, altfel trebuie să vă înşiruiţi printre cei treizeci şi trei de pacienţi cîţi sunt la nivelul doi. Cum vreţi, deja e ora şase, pînă la şapte mai puteţi aţipi o oră şi apoi..., a ieşit din cămăruţă fără să audă răspunsul moldoveanului:

- Pe dracu' ghem, fetiţo, cum şi cînd să aţipesc în forfota declanşată de voi? Afară dădea să se lumineze, a tras perdeaua şi a deschis geamul de la chilie, a fixat termometrul sub axila stîngă şi după ce s-a aşezat pe marginea patului şi-a fixat privirea pe icoana cu Iisus Hristos şi a început să-şi spună în gînd rugăciunea. Îmbrăcat într-o pijama largă de spital, a lui fiindu-i interzisă, a continuat să stea în

acelaşi poziţie minute întregi, vreme în care nu-şi dădea seama că lacrimile i se scurgeau de pe bărbie şi cădeau printre genunchi pe linolemul verziu şi se striveau neluate de nimeni în seamă. Tocmai cînd se ruga Celui de Sus:

- Sfinte Doamne, este vineri dimineaţă, poate mă operează astăzi, vreau să mă întorc cît mai repede la Elvira..., fraza i-a fost întreruptă de insistenţa îngrijitoarei:

- Domle doctor, nu vă fie cu supărare, domişoara asistentă Emilia vă invită la cîntar, vă rog, repede, să nu pierdeţi din vreme, întîrziind. A tresărit şi a scuturat capul precum pruncul botezat în scăldătoare, rostind instantaneu:

- Nu am febră, mă simt bine ca şi aseară. Da, aha, sosesc într-o clipă... A luat de sub braţ termometrul, l-a aşezat pe măsuţă în timp ce îşi aranja bluza de la pijama, iar pe holul dintre rezerve s-a oprit şi a intrat la toaletă pentru aşi goli din refelx vezica urinară. A ieşit în holul mare, a luat-o la dreapta şi s-a oprit în spatele pacientui urcat pe cîntar. Asistenta stătea în partea opusă, anunţîndu-l:

- Domnle Grigoriţă, 84,5 kilograme, un pic obez, aveţi grijă, urmează operaţia pe cord, nu trebuie solicitat. Următorul... A vrut să întrebe, convins că a înţeles mesajul, dar sub presiunea palpitaţiilor brusc declanşate a coborît de pe cîntar şi a plecat direct în rezervă, a căutat cartela telefonică din primul sertar, a luat-o şi într-un minut s-a oprit la parter, bucuros să-i transmită soţiei vestea aflată. Nu apucase să-şi clătească faţa cu apă, nici la toaletă să-şi descarce intestinul, era dominat să-şi anunţe scumpa suferindă că intră în operaţie şi că în cel mult o săptămînă va fi lîngă ea. Era şapte fără un sfert cînd cu vocea scăldată în emoţii şi lacrimi transmitea sacadat:

- Elvi, Elvi, am aflat, peste o oră intru...

- Alex, Alex, de ce vorbeşti cu întreruperi, ai păţit ceva? Sunt bine, să-ţi ajute Bunul Dumnezeu, eşti sigur? Ştiam de la Rodi şi de la Reluţa că abia săptămîna viitoare, au schimbat programarea, nu-i aşa?

-Elvi, Elvi, am aflat de la asistentă acum cinci minute cînd mă cîntărea, după ce mi-a spus cîte kilograme am, a pronunţat că urmează operaţia, ce Dumnezeu, nu sunt nebun, am recepţionat bine cuvintele...

- Măi, Alexuţ, te rog, eşti tare agitat, cred că ai interpretat greşit fraza, operaţia va surveni cînd şi-au planificat ei, din cîte am aflat de la fete, vinerea nu operează decît urgenţele mari, prietena Reluţei de la sala de operaţie, ştie mai bine, fratelo, te rog mult, nu te agita, ele ştiu mai bine decît ceea ce tu ai dedus dintr-un simplu schimb de cuvinte. Obişnuieşte-te cu idea că sfîrşitul de săptămînă ţi-l vei consuma de unul singur în rezervă, omuleţul meu preţios. Ioan mi-a zis că va veni la tine de două ori pe zi, la prînz şi seara, la fel, ai grijă, ai grijă, te va vizita zilele acestea şi vară-mea Rodica, poate împreună cu Andreea şi cu Nelu, soţule ei, de asemenea fratele ei Iancu mic, cum îi spunem noi de acolo, aşa că, vei fi întruna ocupat, n-o să ai timp să te odihneşti deloc. Aaa, să nu uit, prietena mea, fostă colegă de liceu, Titi Mateescu din Cîmpia Turzii, a spus că te vizitează, o ştii de la reîntîlnirea recentă după treizeci de ani de la absolvire, aia care îţi trimite mesaje la calculator, a glumit că-mi va suplini absenţa de lîngă tine, fii atent şmechere, să nu faci glume ce m-ar pune într-o postură proastă. Măi, măi, să nu uit, sîmbătă după amiază sosesc din Cîmpia Turzii Coca şi cu Petrică Rus, vin cu mesaj şi din partea lui tuşa

Zali şi a lui unchiu' Petre, să te porţi frumos, sunt ardelenii mei, să nu te dai mare cu al tău Ştefan Voievod, înmormîntat la Putna. Măi, măi, eu sunt...

- Mamăă, ai întins o listă de parcă aş merge să ascult un pomelnic la biserică, eu una am dorit să-ţi comunic şi tu altceva ai înţeles!

- Un pic, n-am terminat, duminică s-ar putea ca familia Coldea, adică Ioan şi Reluţa să nu ajungă la tine, sunt aleşi în comisia de alegeri locale a PRM-ului, ei m-au anunţat să nu-ţi zic, tu să nu mă dai de gol. Îţi aduc sîmbătă ce îţi trebuie, nui forţa, stau la sediu 24 de ore, cîştigă şi ei un ban. Să nu fii obraznic cu Ioan, îţi rup urechile acasă cînd de întorci, aloo, mă auzi?

-Măi, mămăică, pînă acum ai vorbit numai tu, de-ai vedea cum se rostogolesc cifrele de pe cartelă, ai închide brusc telefonul. Nu ştiu ce să mai spun, am coborît cu alte intenţii şi voi urca dezumflat, peste jumătate de oră este vizita de dimneaţă, o să încerc să-l întreb pe domnul profesor şi-ţi voi comunica la prînz mai exact. Te sărut scumpa mea, îmi este foarte dor de tine, aici parcă sunt închis într-o colivie şi supravegheat numai de gaiţe, tare mîndre sunt ardelencele cu moldovenii, parcă am fi nişte rahaţi. Uită că noi suntem inima ţării, uită de domnul Ştefan cel Mare şi de Alexandru Ioan Cuza, uită de Eminescu, Creangă, Alecsandri, Sadoveanu şi mulţi alţii, nu ştiu de soţul tău Grigoriţă cu a lui trilogie anticomunistă, habar nu au de...

- Stop, stop, stop, încheie, nu te preamări acolo, chiar de rog, Alex, dacă îţi solicită careva, dă-le vreuna din cărţi, dacă nu, stai în banca ta, te rog, mult, ascultă la mine ce îţi spun, ardelenii sunt mîndri şi tăcuţi prin felul lor, pe cînd voi din Moldova sunteţi altfel de oameni, aveţi alt har, sunteţi explozivi, chiar lăudăroşi la băutură, nu te supăra...

- Bine, Elviro, am primit un noian de veşti de la tine, trebuie să aştep şi să tac cel puţin trei, patru zile, nu este aşa? Măi, pentru ce am ajuns la Cluj, să stau într-o chilie, să citesc ziare şi cărţi sau să fac rebus în următoarele zile? Ooo, Elvi, Elvi, o să-l întreb peste jumătate de oră

pe domnul profesor. Aseară, tîrziu, Ioan mi-a adus nişte cărţi din geamantanul mare, voi încerca să-i fac una cadou profului, în ea strecor plicul cu onorariul, iar, după cum ţi-a spus, la prînz te anunţ ce pot să aflu. Te sărut, drăgălaşo, aştept cu nerăbdare să te revăd. Mă bucur că te simţi bine, am avut cîteva visuri groaznice, dar le-am interpretat cum trebuie, drept o pervertire a realităţii, adică inversul ei şi m-am liniştit cît de cît. Acum, după convorbire sunt calm, dar puţin încurcat cu zilele lungi de aşteptare. Pa, te iubesc, sănătate la copii şi la nepoţi, la fel şi la fratele meu şi la soră-mea, ce...?

-Nu, nu, poate astăzi îmi reglează Ioan numerele de telefon la celular şi apoi voi vorbi cu cine doresc chiar din chiliuţă, nu trebuie să cobor două etaje, ştii, cel de la primul etaj s-a defectat, bine, lasă, o să am grijă să-i amintesc, pa, pa... A aşezat receptorul în furcă şi a urcat scările în grabă, să se spele pe faţă, să înghită ceva de-ale gurii şi să meargă la toaletă. Ajuns în rezervă a luat prosopul din cuier, săpuniera din sertar şi a ieşit în holul dintre cele două uşi unde a văzut că este aprinsă lumina în baie. A îngăimat cîteva vorbe nepoliticoase în gînd, făcînd cale întoarsă în cămăruţă. După ce a aruncat pe pat prosopul şi săpuniera, şi-a adus aminte de ceva anume, rostind foarte nervos:

- Ce pizda mă-sii, boule, nu cumva ai lăsat cartela în telefon? Era nouă, te-a costat 150.000 de lei, deşteptule. Pînă iese ăla din baie, trage o fugă pe scări şi iaţi-o, bolovane, grăbeşte-te, încep crampele, poate te scapi de tine, amărîtul vesel! A ieşit urgent din cămăruţă şi a plecat la telefonul de la parter. Nu a găsit ceea ce uitase, motiv în plus, cînd urca iarăşi scările gîfîiind, să pronunţe vorbe de năduf amestecate cu cele de blestem adresate norocosului care profitase de prostia sa:

- Fir-ar mama ta de mînă iute, un minut am lipsit şi mi-ai şi luat-o, căde-ţi-ar degetele de pungaş! Mă, da tîmpit am fost, cum să uit cartela în telefon? Tocmai cînd ajunsese în capul scărilor l-a zărit o infirmieră, care, mai rău decît o coţofană a început să strige:

- Doamna Marlena, domnul de la 23 urcă pentru a doua oară scările, are voie, n-ar trebuie să fie în pat pentru vizită? Domnle, dragă, crezi că te afli aici pentru a face gimnastică? La noi sunt numai cardiaci, după ştiinţa mea, ştiu că nu-i voie să faci efort, doar sunteţi grav bolnav de inimă, mîine, poimîine vă aşteaptă operaţia, ar trebui să ţineţi cont de specificul muncii noastre...

- Linişte, Linca, linişte, domnul e medic, ştie ce face, doar îşi asumă singur riscurile, poartă-te frumos, e sub aripa domnului profesor, trebuie să fim respectoşi cu oamenii din breasla noastră. Poftiţi, domnule doctor, mergeţi încet, mai e timp pînă la ora opt cînd începe vizita. Aţi mîncat de dimineaţă? Dacă nu, veniţi în sala mică să vă iau analizele..., îi vorbise politicos asistenta din tura de dimineaţă, puţin mai în vîrstă decît cele două întîlnite pînă atunci, cu părul roşcat şi tuns scurt, mai chipeşă şi cu trupul parcă tras prin inel, femeie plăcută la prima vedere.

-Nu am apucat să gust nimic. Dar am sosit ieri de la Recuperare Cardiologică, mi le-au luat acolo pe toate, stimată doamnă. Am oroare de înţepături, poate aţi auzit ce-am păţit, nu v-au spus colegele despre mîna mea?

-Nu vă supăraţi, profesorul se uită numai la analizele laboratorului nostru, domnia sa le va urmări în evoluţie din două în două zile. Vă rog, fi-ţi amabil şi veniţi întîi la mine, într-o

jumătate de minut am rezolvat. Apoi aveţi timp să intraţi în rezervă, mai e jumătate de oră pînă sosesc medicii...

- Dacă îmi luaţi analizele, înseamnă că mă bagă în sală?

-Nuuu, cum să opereze vinerea, rar domnle doctor, doar urgenţele mari. Staţi liniştit cel puţin trei zile, dacă o să-i solicitaţi şi aveţi la cine merge în Cluj, domnul profesor vă poate învoi, asta pentru că sunteţi din ramura medicală şi ar înţelege.

-Cuuumm, nu mă operează astăzi, aşa i-am comunicat soţiei la telefon?!

- Greşit, dragă domnle medic, greşit, hai, hai, veniţi pentru a vă recolta probele biologice. Rămîne între noi, nu mai coborîţi scările, e lift cînd e nevoie. S-ar supăra foc domnul profesor, treacă de la mine, n-o să-i comunic nimic, dar să nu se repete, altfel raportăm abaterile pacienţilor de la regulile interioare, vă rog frumos. Hai, aşezaţi-vă pe scaun şi întindeţi mîna pe spătar şi vorbim cît îmi fac treaba. Luat de valul discuţiei şi de politeţea frumoasei doamne, Alexandru acţiona precum un robot, executa ordinele primite şi vorbea:

- Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut, am transmis aiureli soţiei. Cum aş putea să i-au legătura cu doamna asistentă Marcela de la Terapie intensivă?

-Off, vă destăinui un mic secret, tocmai m-a rugat să vă trasnmit că ştie în ce rezervă sunteţi internat, s-a aranjat la intervenţia ei şi, că, după vizită v-a trece să

discute cu domnia voastră. Am terminat, apăsaţi tamponul 5 minute, puteţi pleca la pat, poate sunt de îndeplinit şi alte cerinţe biologice. În cursul dimineţii, după ce trec medicii o să mai trec pe la 23, dar nu uitaţi, dacă aveţi nevoie de ceva veniţi aici şi-mi spuneţi personal, da?

-Am înţeles şi vă mulţumesc pentru amabilitate, sărut mîna, doamnă... Într-adevăr, în timpul vizitei de dimineaţă, Alexandru a vrut să afle ceea ce-l interesa, înmînîndu-i trei exemplare din ultimele volume, în care într-unul din ele strecurase plicul cu atenţia financiară şi întrebîndu-l sfios pe profesorul Bîrsan:

- Domnule profesor, intru astăzi în sala de operaţie? Cîteva secunde, chiar mai mult de un minunt, vreme în care cel întrebat frunzărea cu un calm exasperant cărţile şi, după ce-a dat peste plic, l-a deschis cu tact nemţesc şi a văzut conţinutul, a scos din paginile volumului cutia cu otravă şi a pronunţat cu vocea rigidă de gheaţă:

- Nu, doctore, nu operăm vinerea! Dumneata nu eşti o urgenţă, cum ai răbdat zece ani, mai poţi aştepta încă vreo trei, patru zile. Ştii ceva, doresc să citeşti rîndurile scrisorii pe care ţi-o înmînez, te rog, poate aşa vei afla alte lucruri despre mine. Te felicit pentru puterea de-a scrie, este o muncă de Sisif cînd eşti şi medic, bravo, mă bucur, rar am avut prilejul să am un coleg care scrie romane şi poezii, La buna vedere, colega, promit să le citesc în singurătatea mea... A oprit cărţile pe care le-a strîns la piept, apoi discret i-a înapoiat plicul, şi făcîndu-i semne din mînă a ieşit din chilia suferindului dezamăgit, încăpere unde se afla Icoana cu Iisus Hristos la care moldoveanul se ruga cu umilinţă de trei ori pe zi. Îşi simţea tîmplele cum zvîcnesc, inima cum galopa în piept, genunchii cum i se înmuiau, tobele cum băteau şi-i zguduiau timpanele, privirea împroşcăiată cu mii de culori, galbene, roşii, verzui şi albastre,

de cînd îşi ştia sufletul şi trupul nu mai trăiseră asemenea lovitură. Nici operaţie la zi, nici plicul luat şi timpul pierdut, dar foarte dureros, departe de partenera iubită mai suferindă decît el. A închis uşa după alaiul de medici, apoi amărît cum nu mai se simţea ca niciodată s-a uitat spre icoana de pe perete şi a început să-şi descarce durerea din suflet:

- Cum Doamne, de ce m-a refuzat? Doresc să fiu operat cît mai repede, doar ştii cît de greu am acceptat şi din cauza cui, iar omul ăsta m-a refuzat cum nu s-a putut de discret? Cu ce am greşit de sunt pedepsit? Ce să fac în această încăpere cel puţin trei zile? S-a închinat în faţa icoanei, apoi s-a ridicat în pat şi şi-a acoperit cu pătura numai picioarele, fără să ia în seamă lacrimile ce-i inundaseră ochii. În cîteva minute somnul l-a cuprins adînc, deşi era după orele opt ale dimineţii. Nu a trecut nici cincisprezece minute şi s-a ridicat speriat în şezut, exprimîndu-şi spaima prin cuvinte scurte:

- Ce s-a întîmplat, cine îmi alungă somnul?

-Domn'le doctor, sunt eu, Marcela Toader, nu vă speriaţi, staţi liniştit, nu v-a zis asistenta că am să vă vizitez?

-Sărut mîna doamnă Marcela, mi-a spus, dar credeţi-mă, sunt atît de obosit, că adorm într-un minunt dacă mă întind în pat. Hai, vă rog, chiar nu puteţi interveni la profesor pentru a mă opera cît mai repede? V-am spus motivul la telefon, dar ce se întîmplă? Ştiţi, am vrut să fiu atent cu el, dar m-a refuzat foarte diplomatic!

- Vai, domnle doctor, am uitat să vă zic, profesorul refuză atenţiile din partea colegilor, dar, din cîte ştiu, refuză de la orşicine, e renumit din punctul ăsta! S-a retras în rezerva din spatele secretariatului, familia lui e la Bucureşti, iar domnia sa e ca un pustnic. La prînz mănîncă la cantina studenţilor iar seara îşi pregăteşte singur cina, un ceai din mentă, o felie de pîine cu margarină sau cu brînză, de ani de zile ne-am obişnuit cu traiul său. Nu trebuia să-l jigniţi, mă simt vinovată, dar nam ştiut că nu-i ştiţi felul, plăcerea de-a refuza atenţiile din partea pacienţilor...

- Cuumm, adică nu i-a nimic de la cei pe care îi salvează?

-Exact, are o plăcere nebună să-i refuze, spuneţi şi dumneavoastră, e normal?

-Nu ştiu ce să spun, doamnă, este mulţumit că dă viaţă oamenilor într-o societate coruptă şi sentimentul cules îi dă mare satisfacţie, totul este legat şi de modul de viaţă pe care l-a ales. Pustnicii au suflet mare, pentru ei banul nu are nici o importanţă, este mai rău ca şi otrava aruncată pe faţă. Îl înţeleg, dar pe mine mă interesează cînd voi fi operat, cum puteţi afla?

-Pînă la prînz voi încerca să-l abordez şi să-i amintesc rugămintea pe care o solicitaţi, prin urmare, promit că pînă la trei mai trec pe aici, bine?

-Oo, doamnă Marcela, nici nu vă puteţi imagina cîtă recunoştinţă vă port, sunt legat de promisiunea făcută soţiei suferinde. Credeţi-mă, îndată mi-aş face bagajele şi aş pleca la ea, pe cuvînt de onoare, nu exagerez! Asistenta a părăsit micuţa încăpere, lăsîndu-l să se frămînte în aşteptare ore la rînd. În stînga pernei, înspre perete, îşi pusese al doilea roman din trilogia abia încheiată, dorea să le citească în tihnă cît urma să stea internat. Cum reuşea să termine

zece, douăzeci de pagini, îl cuprindea cîteva aripi blînde de somn, frînte îndată de pătrunderea agresivă a vreunei infirmiere care îşi motiva gestul prin vorbe infantile:

- Tre' să şterg cu cîrpa şi teul pe jos din oră în oră, altfel se depune praful şi sunt certată de şefă! Iar aţi adormit, bată-le să le bată de pastile pentru somn, data următoare o să fiu atentă să intru uşor, să nu vă stric odihna, Doamne, aşa de tare tresăriţi de parcă ar intra tancul în rezervă. Amu vă las, domnle medic, am terminat, spor la treabă în continuare..., şi închidea uşa cu bruscheţe, să fie sigură că nu se desface clanţa singură. Pînă la prînz timpul s-a scurs greoi, cu dese întreruperi din partea salariaţilor, fie o îngrijitoare, fie o infirmieră sau vreo asistentă, fiecare justificîndu-şi prezenţa în interesul îngrijirii pacientului. La orele două a intrat cumnatul Ioan, încărcat cu bagaje, explicîndu-i:

- Mă, Alex, am adus mai multe, să ai de mîncare pentru sfîrşit de săptămînă, sar putea să nu putem veni, nici eu nici Reluţa, suntem prinşi în comisia pentru votare de la Secţia 4 din cartierul Mănăştur. No, ce-ai aflat, cînd te operează? Cred că vor trece alte rude pe la tine, Iancu mic poate, Rodica, Nelu cu Andreea şi care or dori să te vadă. Prin urmare, ce ştii, bătrîne?

-Nimic sigur, Ioane, pînă în trei mi-a promis că trece Marcela să-mi aducă vestea sau, mă rog, ce poate afla de la profesor. Stau pe ghimpi, îţi dai seama, trei zile vor trece aiurea, fără nici o rezolvare, cît de cît, tot timpul mă gîndesc doar la Elvira. Mă, şi femeile astea parcă sunt nebune, am impresia că intenţionat deschid uşa la fiecare jumătate de oră, de parcă aş ciocăni pe vreuna în pat. Cînd îţi este

mai bine, poc uşa, intră fără să bată, efectiv sunt tîmpite, măi, parcă sunt instruite de cineva să nu te lase să aţipeşti un sfert de ceas. Eei, o să treacă, îţi mulţumesc pentru cele aduse şi să mă ierţi pentru deranjul produs din cauza internării mele, altfel..., s-a întrerupt, intrase asistenta Marcela de la sala de operaţie, care, după ce a salutat a pronunţat grăbită:

- Domnle doctor, vă hodiniţi trei zile, poate luni mi-a zis profesorul, dacă nu intervine ceva urgent şi dacă se întoarce de la Sinaia, a plecat acum două ore la un Congresul ce se desfăşoară acolo. Zilele următoare nu ne vedem, e sfîrşit de săptămînă, o să fie mai multă linişte. Aşadar, rămîne pentru luni probabil, pe 7 ale lunii, nu vă temeţi, totul va decurge bine, la revedere şi ne revedem cum am stabilit, binee?

-Mulţumesc pentru informaţie, mii de mulţumiri doamnă Marcela, mergeţi liniştită, mă descurc eu, ce-o fi o fi, va sosi şi clipa aşteptată. După ce frumoasa brunetă cu ochii albaştri a părăsit rezerva, pentru a-l încuraja, Ioan a preluat îndată comanda, convins că va reuşi să-i abată gîndurile soţului surorii sale:

- Bă, Alex, asta e treaba, n-ai ce face, spune-mi ce-ţi mai trebuie, să trag o fugă diseară să-ţi aduc, cum ţi-am promis, sunt la dispoziţia ta cît stai în Cluj.

-Nu-mi lipseşte nimic pentru trup, Ioane, numai la suflet liniştea despre care ţi-am pomenit la sosire, aşa că, te poţi duce acasă la copii, rămîn îndatorat cît voi trăi. Sper să fie mai puţină activitate pe holurile astea, să pot citi şi aţipi cînd vreau, doar e weekend, omule, nu? Măi, cînd pleci acum, o să cobor cu tine, să-mi arăţi unde este chioşcul cu ziare, mîine şi duminică să merg să mi le cumpăr.

-Păi, Alex, e cazul s-o iau din loc, e jumătate la patru, imediat încep să scoată vizitatorii, să ai şi tu timp să urci înapoi, dacă ai zis că la patru vă ia temperatura, bătrîne. No, hai să merem, frate, să revii încetişor, să nu te grăbeşti la urcat... Au plecat pe scări şi au ieşit pe la intrarea principală, acolo unde gardianul lea deschis uşa cu cartela specială, menţionînd:

- Pacientul n-are voie, în jumătate de oră trebuie să fiţi la pat, unde vreţi să ieşiţi în pijama?

-Doar două minute, vreau să-mi arate cumnatul chioşcul de ziare, nu stau mult afară, crede-mă, omule!

- Bine, aşa să fie, dar dacă se face patru fără cinci minute, nu mai deschid uşa, băgaţi de seamă, vorbesc serios... I-au lăsat să iasă în curtea instituţiei, apoi cei doi bărbaţi s-au strecurat pe alte scări şi au ieşit în clădirea Policlinicii, unde, chiar în faţa ei clujeanul i-a spus:

- No, uite, vezi, e foarte simplu, ăla e chioşcul cu reviste şi ziare, iar celălalt cu dulciuri, cafele şi alte mărunţişuri. Cît e de la rezervă pînă aici, două sute de metri, în cinci minute ai venit şi te-ai şi urcat la pat, tată, nu?

-Da, Ioane, este foarte simplu, mulţumesc pentru înţelegere, du-te, frate şi transmite la ai tăi multă sănătate din partea mea. Staţi fără grijă zilele următoare, mergeţi la secţie şi vedeţi-vă de treburile voastre, nu se întîmplă nimic.

-No, ce-i făcut cu telefonul, ai încercat să vorbeşti cu soră-mea, ai dezlegat manevrele?

- Nuu, Ioane, nu am umblat deloc la el, am coborît la parter şi am discutat cu ea de la cel fix, doar mi-am cumpărat trei cartele. Nu e nevoie...

- Mă, mîine îl trimit pe Alexandru meu la tine să te înveţe într-o oră cum să umbli cu el, eşti nemaipomenit de încăpăţinat, cumnate, nu te supăra, dar e necesar, e mai uşor să vorbeşti cu noi cînd stai în pat, nu tre' să cobori două etaje, şi-i mai ieftin, omule, crede-mă! Fir-ar mama mă-sii, cum am uitat să-ţi mai explic sus cu el în faţă, ptiu, mamă ce uituc sunt. Te fac eu, Alex, cît stai în Cluj să înveţi să-l foloseşti, o să vezi, ascultă pe băiatu', bătrîne!

- Bine, bine, mergi liniştit acasă, du-te, mă grăbesc şi eu, dacă nu-mi deschide uşa gardianul?

-Salut, salut, să ne vedem sănătoşi cît mai repede, ciao! S-au despărţit în faţa Policlinicii, fiecare pornind în direcţii diferite. Pacientul nu a întîmpinat greutăţi de la gardian, a mulţumit şi a urcat scările celor două etaje pentru a intra în rezervă. Tocmai cînd a intrat în holul dintre rezerve, din cea opusă a ieşit unul dintre cei trei pacienţi, explicîndu-i:

- Domnle, dragă, tocmai a ieşit asistenta de la dumneavoastră, nu ştia unde sunteţi plecat, a lăsat termometrul pe măsuţă, tre' să vă luaţi temperatura. V-a căutat la noi, s-a uitat şi-n toaletă, părea agitată. Nu vă supăraţi, da' m-a rugat să vă anunţ cînd apăreţi. Eu sunt Şerban Costel din Bistriţa Năsăud, după ce trece vizita poftiţi în rezerva noastră, mai schimbăm o vorbă, am aflat că sunteţi din Moldova, pe cînd noi trei suntem din partea vestică a munţilor, din Ardeal. Tre' să fiţi cineva de vază, de sunteţi cazat singurel în cămăruţă. Dumnealui e domnul Dodo din Braşov, arătînd spre pacientul mărunţel şi cu ochelari care tocmai ieşise în holişor să treacă la baie pentru necesităţi bilogice.

-Da, drept e, mă numesc Gheorghe Tecuşan Dodo din Braşov, cu cine avem onoarea?

-Cu Alexandru Grigoriţă din Bîrladul Moldovei, oameni buni. Eu să vă vizitez după ce trece alaiul, să stăm la poveşti pentru a trece vremea mai repede, vreţi?

-Apăi, cum să nu, dragă domnle. Dar ai rude pe la noi, că l-am auzit pe ăl abia plecat, vorbea tare şi cu accent de-al nostru, uşor de recunoscut?!

- Da, da, am, am chiar multe, fratele soţiei şi verişori care locuiesc în Cluj sau în oraşele din Ardeal, din nord şi pînă în sud...

- No, mă frate, cum se înrudesc oamenii, moldoveni cu ardeleni, şi invers. Domnle, dar cînd oare ne taie?, reintervenise Costel Şerban, tipul longilin, cu părul ondulat pe cap şi cu tenul măsliniu, bărbatul prezentabil care îl întîmpinase primul la sosire.

-Hai, să ne luăm temperaturile şi discutăm, cum v-am promis, după ce trece vizita, bine?

-Eei, am aflat că nu vine profesorul şi cu domnu' Aszaloş, sunt plecaţi din oraş, va veni doar doctorul de gardă şi cu doamna de la anestezie, bine, bine, însoţiţi de cîţiva stagiari, printre care nelipsitul ăla cu pielea de culoarea abanosului venit din Africa să studieze medicina în ţara noastră.

-Dar cine v-a spus, sau de la cine aţi aflat că nu vine doctorul Andor şi profesorul?

- Domle, una dintre infirmiere e de prin părţile mele, a fost sinceră şi mi-a spus singură cînd ştergea cu teul prin încăpere. Au plecat pe la prînz la Timişoara, acolo au chirurgii pe inimă o mare şedinţă, aşa că, zilele astea suntem singuri, o să treacă mai greu, dar o să treacă, pînă la momentul operaţiei avem vreme de discutat, ne cunoaştem puţin între noi, nu-i bai, va trece vremea mai uşor, n-o să ne plictisim. Acu' să ne punem termometrele sub braţ, 'om sporovăi pe sară, domnle dragă... Şi-au strîns mîinile la despărţire şi fiecare a intrat unde dorea, unul într-o rezervă, altul în alta şi al treilea a deschis uşa de la baie să-şi deverse prea plinul vezicii urinare. La orele cinci medicii au început vizita şi au terminat-o mai repede ca altă dată, fără să se întîmple nimic altceva de luat în seamă. Cină s-a servit pe la şase, cana cu ceai, două felioare de pîine, puţin gem şi un cubuleţ de unt, fiecare dintre pacienţi mergînd apoi în saloane sau rezerve pentru a-şi completa raţia după posibilităţi. Ceasul lui Alexandru arăta ora opt cînd în uşă s-au auzit bătăi discrete, imediat, pînă să apuce el să răspundă, au intrat cei doi bărbaţi cu care abia făcuse cunoştinţă, Costel, tipul înalt din Bistriţa, scuzîndu-se:

- Dragă domn Grigoriţă, noi am îndrăznit să te vizităm, scuză-ne îndrăzneala, am aflat că eşti doctor, poate ne informezi ce ne aşteaptă, avem mari emoţii. Te rugăm frumos să nu te superi, dar de unde să cerem cîteva informaţii? Şi încă o problemă, matale eşti în branşă, cît o fi tariful?

-Hai, haide intraţi şi luaţi loc pe unde nimeriţi, uite, unul pe marginea patului, altul pe scaunul de la măsuţă, mă bucur că aţi venit, zău, eu sunt un tip retras, nu aş fi îndrăznit să vă vizitez. Dar spuneaţi că sunteţi trei în rezervă, celălalt unde este?

-Eei, cel din Deva a scăpat, a fost operat acum zece zile, mîine pleacă. E mai în vîrstă decît noi, dacă nu deranjează, îl chemăm îndată. De la el am aflat că sunteţi doctor, are nepoata asistentă aici, ea a plimbat niţel ochii prin foaia de internare, prin intermediul ei a venit să se opereze la Cluj. Ceva, ceva ne-a zis, mă refer asupra atenţiei, înţelegeţi despre ce-i vorba? Dar să-l chem să stea de vorbă cu noi, s-a plictisit, n-are pic de răbdare, abia aşteaptă ziua de mîine să plece spre casă, îl duc nepoţii cu maşina, n-are curajul să meargă cu trenul. Nu-i cu supărare, sunteţi de acord să-l chem?

-Da, domnule Costel, cheamă-l să vină la sfat şi să punem ţara la cale, doar suntem români cu toţii, omule. Au sporovăit două ceasuri vrute şi nevrute, despre boli şi despre regimuri alimentare, despre obiceiurile ardeleneşti şi cele moldoveneşti, de pe măsuţă lipsea doar pita, slana şi palinca pentru a se fi creat atmosfera unei întîlniri între prieteni care se cunoşteau de cînd lumea şi pămîntul. La zece seara au fost întrerupţi de o tinerică asistentă cu ochelarii pe vîrful nasului, care a pronunţat cu tupeu în glas:

- Hai, gata, petrecerea s-a terminat! Predau schimbul colegei de noapte, n-o să vă lase să faceţi gălăgie, deranjaţi pe ceilalţi bolnavi. Unchiule, la culcare, mîine dimineaţă tre' să fii hodinit, pe la nouă, după scurta vizită, te urci în maşină şi pleci la drum. Domnle medic, la Moldova cînd e stingerea, cînd se culcă pacienţii? Trei dintre ei au înţeles cine era tinerica, unchiul acesteia promiţîndu-i:

- Da, da, puişor, îi liniştesc imediat, spre exemplu am şters-o primul la culcare!

218

Bătrînelul, bărbat înalt şi voinic, abia trecut de şaptezeci de ani, s-a ridicat de pe scăunelul adus din balconul de la chilia unde era cazat Alexandru şi s-a îndreptat să-i strîngă mîna gazdei lungită pe pat, urîndu-i plin de convingere:

- No, domnle scump, te las. Să nu-ţi fie teamă de operaţie, nici n-o să ştii cînd îţi despică pieptul, că dormi din pricina anesteziei. Puţin greu o să fie după, cîteva zile la rînd, dar din a şaptea, a opta o să te gîndeşti numai la plecarea spre casă. Leam zis şi lui Costel şi lui Dodo din Braşov, greu îi zilele pînă te urcă pe masa de operaţie şi te taie, după aia treburile decurg de la sine, lunecă pe strună precum arcuşul la vioară. Da', ce-i, dragule, te-au înşfăcat lacrimile, ce-i cu ochii dumneata, doctore, doară nu plîngi?! Oi, tulai Doamne, ce mai tura-vura, nu pentru operaţie ai poposit în inima Ardealului? Eşti medic, omule, cum îi încurajezi pe ăia din jur care suferă? Fără să primească vreun răspuns, a făcut semne celorlalţi doi să se ridice de pe locurile unde stătuseră ca la teatru, şi transmiţîndu-i în cor, noapte bună, au ieşit din mica încăpere, lăsîndu-l pe locatar să-şi reverse năduful în tihnă. Tocmai cînd îşi ştergea buchetul de lacrimi de pe obraji şi îşi sufla nasul în batistă, uşa a fost brusc deschisă de către domnişoara din tura de noapte, care s-a adresat novice:

- Seară bună, domnule doctor, sunt probleme? V-am adus tableta pentru somn şi jumătatea de clorfeniramin ce-o luaţi din obişnuinţă, le aşez pe măsuţă, să nu uitaţi să le luaţi, binnee?

-Bună seara, domnişoară, nu sunt probleme. Mulţumesc pentru tablete, chiar acum o să le iau, cît o să citesc puţin, o să înceapă să-şi facă efectul...

- Binnnee, bravo dumneavoastră, sunteţi un pacient ascultător, noapte bună, somn uşor, ne revedem după cinci dimineaţă, pentru termometrizare şi cîntar... Alexandru a reluat cititul din

Vocea manuscrisului, propunîndu-şi să-l termine în zilele următoare. Gîndurile alergau spre sărmana Elvira, din cînd în cînd găsind momente să se autoacuze pentru faptul că plecase de lîngă ea să se opereze. Abia la miezul nopţii s-a dat jos din pat, a mers lîngă măsuţă şi a luat tabletele să adoarmă. A doua zi, sîmbătă pe la prînz a fost vizitat de verişoara de pe soţie, Rodica, zeci de minute discutînd despre anii ce-au trecut mai repede decît zilele, mulţumindu-i pentru intervenţia la asistenta Marcela Toader, doamna care urma să pună o vorbă bună la profesor pentru a fi operat cît mai repede. Curios, a întrebat-o:

- Rodica, dar soţul tău Nelu şi fiică-ta Andreea, de ce nu au venit cu tine?

-Vor veni mîine, Alex, ne-am împărţit atribuţiile. Stai liniştit, după amiază te va vizita fratele meu, Iancu cel mic, cum îi zicem noi în Ardeal. Ce-ţi lipseşte, spune-mi, pentru a nu suferi, doresc să te simţi ca şi acasă, verişorule?

-Eei, Rodică, Rodică, Elviraşul, vară-ta îmi lipseşte, femeie, tare mult îi simt lipsa, fetiţo!

- Noo, binnee, nu te gîndi la ea în clipele de faţă, o faci să sufere, măi, vere. Oo, acu' am să plec, am şters-o de la serviciu, merg să închid magazinul, e aproape ora trei, te las, pa! A plecat după ce s-au îmbrăţişat, el conducînd-o pînă în capul scărilor, ştiind că în curînd va sosi asistenta cu termometrul, mare prostie, de două ori pe zi să-şi controleze temperatura un om sănătos. Nu s-a lungit bine în pat, că în uşă s-au auzit cîteva bătăi timide, răspunzînd:

- Ce este, Rodica, ai uitat ceva aici?, privind spre bărbatul înalt care tocmai intrase şi-i spunea:

- Nu, nu sunt Rodi, sunt eu, Iancu cel mic, vere! M-am întîlnit la intrare cu soră-mea, m-am grăbit să te prind treaz, să nu te culci, moldovene scump, urmaş de-al lui Ştefan cel Mare! Alexandru a coborît din pat şi s-a repezit să-l îmbrăţişeze pe verişorul pe care nu-l mai văzuse de aproape zece ani, timp în care acesta crescuse, se însurase şi avea şi o fiică, pe care el nu apucase să o vadă, nici la nuntă nu fusese, din motive pe care nu şi le amintea în acel moment. S-au îmbrăţişat cu drag, s-au îndepărtat unul de altul cîteva secunde pentru a se examina, după care musafirul a exprimat:

- Doamne, Alexandre, cît de mult te-ai schimbat? Unde ţi-e mustaţa, vere, şi de ce ai albit în halul ăsta?

-Dar, tu, măi, Iancule, cum de-ai pierdut părul ăla lung, băiete? Doamne, cît de înalt eşti, cînd ai crescut, măi, vere, măi. Te-am lăsat mic de statură şi acum eşti cu douăzeci de centimetri mai înalt mine. Ce s-a întîmplat, cum de-au trecut aşa de rapid anii?

-Nu ştiu, vere, dar e clar că ne-am schimbat mult amîndoi. Zece ani au trecut mai repede decît ar trece o sută, crede-mă, iar acum să aud că te operezi pe inimă, e ceva groaznic, nu?

-Este adevărat, Iancule, vîrsta nu iartă, adună în trupul şi în sufletul omului cîte şi mai cîte, of, Doamne, Doamne, cum era în urmă cu douăzeci de ani cînd în fiecare vară veneam cu Elvira în concediu la Războieni. Cît de frumos ne distram cu voi, cu unchiul Iancu şi cu tatăl tău, unchiul Timu, îţi aduci aminte?

-Oho, sunt vremuri trecute iute ca săgeata, atunci eram mic iar astăzi am şi băiat care merge la şcoală. Au fost ani frumoşi, dar vezi tu, s-au dus amîndoi, pe acolo nu mai există nimic, mama a vîndut casa şi terenul şi stă în Cluj într-o chichineaţă de cameră, cînd şi cînd treccem pe la ea, ori eu, ori Rodi. Voi nu aţi trecut niciodată să vedeţi unde locuiesc, ce zici, poate acum cînd te externezi, n-ai putea? Sau, nu te poţi învoi din seara să ne vizitezi? Vin aici, te iau cu maşina şi te aduc înapoi cînd trebuie...

- Nu, Iancule, nu pot să merg, la fel m-a rugat Rodica să merg la ei, la fel a insistat şi Ioan, dar i-am refuzat politicos. Doresc să mă odihnesc, s-ar putea să mă opereze luni şi trebuie să fiu într-o stare liniştită, vere, dragă... Au discutat aproape o oră, pe la patru şi jumătate asistenta întrerupîndu-le conversaţia:

- Să ne fie cu iertare, domnle medic, se apropie vizita, poftiţi termometrul, gata cu vizitatorii, nu-mi explic cum de domnul este încă în rezervă, dumneavoastră doar ştiaţi pînă la ce oră au voie să stea! Vă rog, în cinci minute mă întorc să-mi predaţi instrumentul, iar vizitatorul poate să meargă, nu e cazul să anunţ gardianul. Nervoasă, a trîntit uşa în urma ei, semn al stării create, determinînd musafirul să reacţioneze prompt:

- Mă, ce fudulă-i puştoaica, ar trebui să-i propui să rămînă la noapte cu tine, dai un ban dar stai în pat cu ea, bună-i, omule, ce zici Alex?

- Eei, veziţi de treabă, cum să-i propun astfel de afacere, poate nu vrea, dar de asta îmi arde mie acum aici, în ograda duşmanului?!

- Care duşman, vere, eşti în curtea celor care te salvează!

- Tocmai de aceea, nu e cazul să-i trădez, să le înşurubez fetele la oamenii care îmi fac un mare bine...

- Glumeam, frate, glumeam, o iau din loc, să nu mă găsească, ce zici, treci pe la noi cînd te externezi?

-Nu cred, să mă văd cît mai repede operat şi cum ies de aici o şterg direct în Moldova, abia aştept să ajung lîngă Elvira, numai la ea mă gîndesc, dragă vere, asta este viaţa, legătura dintre mine şi soţie este foarte strînsă, mă doare sufletul cînd o ştiu suferindă iar eu tai frunze la cîine de aproape o săptămînă. Luni am plecat de lîngă ea, iar poimîine nu ştiu dacă mă operează, deci voi împlini opt zile de cînd am lăsat-o singură la cinci sute de kilometri. Hai, hai să te conduc pînă la uşa din capul scărilor...

- Ce faci, omule, plîngi? Doamne, de cînd n-am văzut un bărbat în toată firea să pişe ochii, ce s-a întîmplat, te-am supărat cu ceva?

-Nu, nu vere, mi-am adus aminte de vara ta, de soţia mea scumpă şi, sincer îmi este teamă de operaţie, deci se cumulează motive peste motive. Dacă nu mai ajung să o văd?

-Doamne, tu vorbeşti prostii, cum de gîndeşti aşa, doar eşti medic, Alexandre! A ridicat din umeri fără să răspundă, apoi l-a apucat de braţ să-l conducă la plecare, clipe în care nu reuşea să-şi stăpînească smiorcăitul şi suspinele. S-a reîntors în chilia cu icoana lui Iisus Hristos

fixată pe peretele dinspre răsărit şi a început să-şi spună în gînd rugăciunile, clipe de-a rîndul făcînd semnul crucii pînă în momentul cînd în micuţa încăpere a dat buzna asistenta, întrebîndu-l:

- Domnule medic, dar v-am lăsat termometrul, ce trebuia să faceţi cu el?

-Nu-i nimic domnişoară, îl am în axila stîngă de aproape cinci minute, mă opresc din rugă şi vă spun într-o secundă ce temperatură a înregistrat, nu te supăra, sunt într-o situaţie alarmantă, mă rugam pentru soţie şi pentru mine..., a scos instrumentul de sub braţ şi i l-a întins cadrului medical, care, simandicoasă, după ce l-a şters cu un tampon de vată a pronunţat cu glasul rigid:

- Nu e febră, e normal, treizecişase cu şase, perfect, puteţi să continuaţi încă un sfert de oră, la cinci începe vizita!

- Şi sîmbăta se face vizita aici? Noi nu obişnuim, doar cazurile la limită sunt revăzute...

- Acolo e treaba dumneavoastră, aici e treaba noastră, binnnee?

-Corect, corect, domnişoară, nu am de adăugat nimic, puteţi să..., şi-a frînt fraza cînd asistenta ieşise din încăpere şi era inutil să-şi consume energia. După ce medicul de gardă însoţit de cîţiva rezidenţi au făcut contravizita s-a întins pe pat şi a început să citească din roman, ştiind că pe la ora şase pacienţii vor fi chemaţi la masă. Cîteva clipe a privit spre balcon pentru a admira astrul zilei ce cobora spre asfinţire, gîndurile luîndu-şi iarăşi zborul spre iubita rămasă singură acasă, motiv să-şi audă vocea interioară care nu-i dădea pace ori de cîte ori rămînea singur:

„-Oare e bine să te operezi tocmai acum cînd scumpa soţie este grav bolnavă? Dacă nu le reuşeşte operaţia, cine mai are grijă de pacientă? Ar fi o lovitură năprasnică pentru ea, ghilotina i-ar curma viaţa imediat ce-ar afla vestea ucigătoare, ştiind că-i principala persoană care a insistat să porneşti spre Cluj. Măi, bărbate, măi bărbate, pînă luni ai timp să decizi, spui clar şi dai cu scrisul că refuzi, de ce să rişti? Privind faţa cealaltă a medaliei, are dreptate, operaţia reuşită îi va da garanţia că vei putea avea grijă de ea, poate Dumnezeu o ajută şi-i mai dă cîţiva ani de trăit, păi vezi, omule, că odată plecat la drum e bine să nu te răzgîndeşti. Mergi pe mîna Domnului, mie la sută e mai bine! Altfel...” Alexandru a privit spre icoana cu Iisus Hristos şi a început să-şi facă semnul crucii, fiind grăbit în mişcări deoarece pe hol a auzit paşii cuiva care tocmai se oprise în dreptul uşii de la chilie, bîjbîind cu degetele prin semiîntuneric, întrebînd cu glasul timid:

- Aloo, unchiu’ Alex, eşti înăuntru, parcă am auzit pă cineva vorbind?

-Da, sunt aici, cine este la uşă? Deschide şi intră, domnule, nu te opri!, după care a închis romanul, lăsînd semnul de carte la aceeaşi pagină.

-Săru’ mîna unchiule, eu eram, am tras o fugă să te vizitez, pronunţase cu accent ardelenesc tînărul voinic, înalt cît o prăjină, cu ochelarii de vedere pe nas.

-Ce faci, măi Alexuţ, nene, cum de-ai reuşit să pătrunzi pînă aici? Mare surpriză mi-ai făcut nepoate, zău aşa!

- Am avut noroc, domnu' de la uşă stă în bloc cu noi, mă cunoaşte şi mi-o da' drumul cu un sfert de oră înainte fără să-i dau nimic. M-o trimis tata cu pachetele astea, el sau mama no să poată veni mîine. Mi-o spu' că-i bai cu mobilulul dumneata, ce tre' să-i fac?

-Nu este nici un bai, nepoate, nu ştiu să-l folosesc. Aş vrea să introduc nişte numere de telefoane în el şi să-mi arăţi cum să-l pot utiliza dacă doresc, mai ales după ce voi fi operat şi nu am voie să cobor din pat. Am o listă cu ele, sunt ale copiilor şi a lui Elvira, a fratelui şi a cîtorva dintre colegi. Se înţelege că trebuie să mi le treci şi pe ale voastre, cel fix şi de la celular, apoi a lui mătuşa Rodica şi al prietenei sale, a doamnei asistente Marcela. Mi le treci în ordinea de pe hîrtie şi apoi îmi arăţi pe ce tastă să apăs, adică pe cea corespunzătoare persoanei cu care voi dori să vorbesc. Nu vreau să mă complic, taică-tu mi-a spus că din trei mişcări, îl deschid, intru în reţea şi apăs pe numărul dorit, ai să poţi?

-Da', cum să nu, nu-i mare scofală, în cinci minute o răzolv, unchiu, ai să vezi, cînd termin o să treci la practică, mă suni pe mine, că-l trec şi p-al meu, îl am în buzunar, e simplu. Undă e lista, scoate-o la vedere şi să începem manevrele. Oi, da-i cald aici, mamă ce mică e încăperea. Mi s-o aburit ochelarii, numa' puţin să şterg lentilele, vreme în care pregăteşte hîrtia cu numerele de telefoane, binnee?

-Uite-o Alexuţ, o ţineam în primul sertar de la noptieră. S-a făcut ora şase, eu merg la masă, măcar de formă, vreau să-mi salut cunoştinţele de la rezerva 22, pe Costel şi pe Dodo, săptămîna ce vine vom fi operaţi, nepoate. În cinci minute sunt înapoi, băiete, reuşeşti?

-Poate da, poate nu, văd că-s multe numere, le trec pe toate?

-Absolut, nepoate, dacă-mi reuşeşte operaţia, vreu să-i anunţ pe toţi, nene!

După ce l-a îmbrăţişat, a ieşit pe uşă şi s-a dus spre sala de mese, convins că îi v-a găsi pe cei doi ardeleni cu care să schimbe o vorbă. I-a salutat bucuros şi le-a spus că se grăbeşte, în rezervă fiind aşteptat e nepot:

- Poate vorbim mai tîrziu, trebuie să învăţ cum se foloseşte celularul, poate vă fac o surpriză, vă sun după opt şi vă chem la mine, nu o să vă supăraţi, nu-i aşa?

-Ooi, Doamne, chiar aveţi curaju' să-l butonaţi? Ne-aţi zis că-i periculos, deşi vă ziceam că noi îl folosim tare des. No bine, domnle medic, vă aşteptăm la noi cu mare plăcere, numa' că nu avem palincă şi slană..., a pornit să rîdă zgomotos Dodo şi să-i facă semne cu mîna la despărţire. Cînd a intrat în mica lui cămăruţă, nepotul l-a întîmpinat vesel:

- Noo, biinnee, ai şi terminat, unchiu'? Încă două numere mai am de trecut şi sun' gata, pot începe să-ţi explic. Da' cum de-ai gătat aşa de repede?

-Păi, nene, o feliuţă de salam şi un triunghi cu brînză topită, două feliuţe de pîine şi o cană cu ceai, pe care le-am luat cu mine, cît stăm de vorbă şi îmi arăţi cum se umblă cu celularul, le-am terminat. Unchiul şi nepotul sau înţeles minunat, după jumătate de oră conducîndu-l pe

musafir la uşa de la ieşire unde, cuviincios, nepotul a mulţumit gardianului ca să fie auzit şi de unchiul său medic:

- Noo, vă mulţumesc fain, vecine, dumnealui e bolnavu' despre care v-am zis acu' juma de oră. Săru' mîna unchiu', ne vedem cît de repede, după operaţie, că amu' termin repede cu şcoala. Dă-mi telefon dă pă celular peste juma' de ceas, la ora aia sun' acasă, binnee? O să reuşeşti?

-Da, nepoate, după cum mai învăţat şi am exerxat în rezervă, cu siguranţă voi reuşi, unchiule. S-au îmbrăţişat la despărţire, fiecare stăpînindu-şi cu greu lacrimile să nu le divulge emoţiile înainte de operaţie. Alexandru a urcat în cămăruţă, s-a întins pe pat şi după ce şi-a şters ochii inundaţi de lacrimi a deschis cartea să citească. Abia după jumătate de oră şi-a adus aminte de celular, imediat încercînd pentru prima dată să-l folosească. Fiind înţeles cu Elvira cînd să o sune, la zece dimineaţa, la prînz şi la şapte seara, a apăsat pe tastele arătate de nepot, aşteptînd cu emoţie să audă vocea indrăgitei soţii. Nu-i venea să creadă că a reuşit să audă vocea iubitei în micuţa drăcie lipită de ureche:

- Aloo, cine e la telefon?

-Eu, Elviraş, Alex, vorbesc pe celular din chilie!

- Cuumm, cine te-a lămurit şi cum de-ai reuşit?

-A fost la mine nepotul, băiatul lui Ioan şi al lui Reluţa, m-a învăţat cum să-l butonez, te-am surprins, nu-i aşa?

-Bravo, tată, dar cum de-ai accepetat?

-Păi, Elviraş, scumpo, nevoia mamă, după ce voi fi operat, cum o să comunic cu tine?

-Ai dreptate, bărbăţel, mă bucur mult că ai făcut lucrul ăsta. Tare îmi este dor de tine, să stai liniştit, mă simt bine, abia aştept să te opereze şi să te întorci mai repede acasă. Te rog mult, ai răbdare, totul va fi bine, scumpul meu, Dumnezeu ne va ajuta, avem nevoie unul de altul, ai încredere în El, tăticelule. Mă bucur mult că ai sunat, ai aflat ceva, cînd te operează?

- Habar nu am, Elvira, luni sau în cursul săptămînii viitoare, poate niciodată!

- De ce vorbeşti aşa, Alex, crezi că pe mine mă ajută cu ceva?

-Ai dreptate, Elvi, dar absolut nu ştiu nimic! Tare greu am suportat prima etapă, coronarografia, o nimica toată pe lîngă ceea ce urmează. Doamne, de ai şti cît de rău îmi pare că am plecat, pe cuvînt, în clipele astea aş renunţa la operaţie, aş dori să fiu lîngă tine să te îngrijesc.

-Tată, drag, mă simt bine, ai încredere în ce zic, mai multă nevoie am de tine de acum încolo, pe cuvîntul meu. Sunt convinsă că dacă te întorci operat vom trăi încă mulţi ani împreună, aşa simt eu cînd mă rog la Dumnezeu, omule! Copiii sunt sănătoşi, căţeluşii la fel, frate-tu Victor şi Niculina, nevasta lui la fel, stai liniştit, tu trebuie să te întorci acasă vindecat, m-ai înţeles?

-Da, mamă, voi aştepta ziua operaţiei şi îţi promit că voi avea grijă de tine!

- Bine, Alex, ştiu că zilele astea nu vine la tine frate-miu sau cumnata, dar te rog mult calm şi totul va fi bine. Nu te-a vizitat Andreea, Rodica şi Nelu, sau Iancu, verişorii mei? Titi Mateescu n-a trecut pe la tine?

-Primii trei au fost, Elvira, dar colega ta Titi, care mi-a promis personal că îţi va ţine locul, încă nu a sosit. Eei, dar mai este mîine, doar e duminică. Te pup dulce, Elviraşul meu drag, te voi telefona la orele stabilite, este ora...

- Ce este, de ce te grăbeşti, consumi impulsurile, şmechere sau...

- Doamne, Elvira, mă înnebuneşti cu economiile, nu vreau să te oboseşti, doresc să te odihneşti, mamă dragă. Vlad cînd vine la noi, cînd începe vacanţa?

-Păi, după cincisprezece ale lunii, abia după aia vine să stea cu mine, nu mai are răbdare sărăcuţul....

- Ce sărăcuţul, mamă, este băiat mare, greşeşti că îl cocoleşti prea mult, ascultă ce îţi spun, scumpete. Bine, te sun mîine dimineaţă la şapte, vrei?

-Cum zici tu, tată, dar nu-i prea devreme?

-Ai dreptate, am pronunţat de parcă aş fi spus ora cînd trebuie să fiu la spital, obişnuinţa, mamă, iartă-mă.

-Nu-i nimic, tată, dacă vrei la şapte, sună-mă la şapte!

- Nu, mamă, o să sun pe la nouă, este bine? Pa, te sărut cu drag, scumpo!

- E mai bine, pa, pa, dragul meu bărbăţel... Dialogul s-a întrerupt la mica apăsare pe tasta indicată de nepot, în secunda următoare lacrimile inundîndu-i ochii. S-a lungit pe pat şi a început să citească din paginile romanului, cîteva ore, pentru prima dată de cînd era internat, nefiind întrerupt de nimeni. După ora zece, cînd a intrat în rezervă asistenta din schimbul de noapte, s-a speriat la anunţul acesteia:

- Dacă dormiţi, domnule medic, de ce nu stingeţi lumina? Nu-i economie, dar e mai odihnitor pentru organism. E nevoie de ceva, în afară de tableta de somn?

-Nu, nu, mi-am păstrat jumătatea de ieri, mulţumesc frumos, domnişoară!

- Să vă sting becul?

-Nu, îl voi stinge eu, vreau să-mi continui lectura...

- Eei, ce să spun, cu un ochi pe carte şi cu celălalt închis, halal lectură! Tînăra a închis uşa fără să audă cuvintele pacientului, enervat de ultima ei constatare. A reînceput să citească rîndurile romanului editat cu un an în urmă, dorea mult să-l termine pînă în ziua operaţiei. Obişnuit să se culce cu puţin înainte

de miezul nopţii, a stins becul de la veioză pe la unsprezece şi jumătate. Ca de obicei, somnul i-a fost invadat de fel de fel de coşmaruri, de zeci de ani neştiind cum să scape de ele. Pentru el, trei, patru ore de odihnă, însemnau cît o noapte lungă de somn pentru alţii, încît la cinci şi jumătate dimineaţă, cînd asistenta îşi relua munca de rutină, s-a mirat, văzîndu-l la marginea patului, exclamînd:

- Vai, domnule, s-a întîmplat ceva, v-a fost rău? Cum de sunteţi treaz, ceilalţi pacienţi încă dorm, cu greu îi trezim?!

- Eei, domnişoară, domnişoară, după atîtea nopţi albe de gardă, nopţi pierdute din viaţă, reflexele nu se pot schimba. Decît să fiu bulversat din somn, prefer să fiu stîncă de piatră pe marginea patului cînd soseşte asistenta să-mi ia temperatura şi apoi să mă invite la cîntar.

-N-am nici o vină, sunt obligaţii de serviciu, stimate domn! În Moldova nu se procedează la fel, doar sunt reguli obligatorii, îngrijim pacienţi, nu turişti la staţiuni balneare, n-am dreptate?

-Ba da, foarte bine procedezi, regulile trebuiesc respectate şi nu încălcate! Te rog să-mi spui, cine este astăzi de gardă? Nu ştii, care dintre pacienţi urmează să fie operaţi mîine?

-Oo, îmi cereţi prea mult, planificarea o ştie doar asistenta şefă şi, fără să vă mint, nici ea nu poate fi sigură. Singurul care ştie e domnu' profesor sau domnu' doctor Aszalos.

-Dar asistenta şefă de la reanimare nu poate şti?

-Nici ea, domnle medic, poate doamna doctor Antonela Mureşan, anestezista, care ar sosi dimineaţă pentru a vă cere anumite date necesare la operaţie. Suntem mici, nu avem cum să cunoaştem planurile celor mari. Dar, să vă spun un mic secret, în seara cînd vine bărbierul să vă radă părul de pe piept, înseamnă că a doua zi musai intraţi la operaţie, vă e clar?

-Am înţeles, mulţumesc pentru informaţie, rămîne să aştept ora de vizită.

-Foarte bine, nu mai e mult pînă la opt şi aflaţi datele ce vă interesează. Nu s-a întîmplat nimic nou, fiind duminică, alaiul medicilor nu era consistent ca în alte zile, doar medicul de gardă însoţit de aceeaşi rezidenţi şi de asistenta din schimbul unu, încît întîlnirea a fost scurtă, fiind întrebat de colegul chirurg:

- Noutăţi, domnule medic, noutăţi?

-Nu, nu s-a ivit nimic, doar că s-a umplut sacul cu nerăbdare, stau pe ghimpi domnule doctor, soţia grav bolnavă mă aşteaptă acasă iar eu număr zilele petrecute în aşteptare. Oare nu e ziua mea norocoasă mîine?

-Nu, nu cred, sunt alţii planificaţi, căutăm să respectăm ordinea, altfel se duce peste cap întreaga activitate. Profesorul nu admite nici o abatere, e foarte meticulos şi nimeni nu-i poate schimba planul, nu face nici o excepţie, chiar dacă sunteţi deal nostru. Oricum, pe la mijlocul săptămînii vă vine rîndul, înarmaţi-vă bateriile cu răbdare, obişnuiţi-vă cu idea, odihniţi-vă, profitaţi de timpul avut la dispoziţie, e cel mai bun lucru ce vă rămîne de făcut. La revedere, binnee?

-Nu am altceva de făcut, aveţi dreptate, de-aş reuşi să-mi liniştesc şi soţia ar fi cel mai grozav...

- Dar ce suferinţă prezintă doamna, să-mi fie cu iertare că întreb?

- Păi, domnule, este depistată cu metastaze hepatice plecate de la un neo de sîn operat în urmă cu aproape patru ani, acum urmează curele cu citostatice, numai ea m-a convins să merg la operaţie, altfel nu aveam curajul în această perioadă critică.

-Ooii, Doamne, Dumnezeule, trebuie să aveţi un psihic rezistent, grele boli sau abătut asupra cuplului, sincer vă compătimesc! În ce priveşte operaţia de aici nu vă faceţi probleme, chirurgia pe cord a făcut progrese remarcabile, iar echipa noastră, fără falsă modestie, funcţionează de nota zece, pe onoarea mea. Transmite-i doamnei multă sănătate din partea mea, colega. Totul o să fie bine, credeţi-mă. Încă o dată, la revedere şi o duminică relaxantă, cu bine, domnule coleg.

-Vă mulţumesc pentru încurajări, să aveţi o zi fără evenimente, sănătate..., întinzînd mîna spre cea a medicului de gardă pentru a-i răspunde gestului amical. Copleşit de ştirea aflată, că nici luni nu urma să fie operat, pentru prima dată a luat mobilul şi a apăsat pe taste după cum îi explicase nepotul seara, după cîteva secunde reuşind să audă vocea îndrăgită a soţiei:

- Daa, tu eşti Alexuţ, de unde vorbeşti, se aude foarte clar, parcă te afli la doi metri de mine?!

- Vorbesc de pe celular, m-a învăţat aseară nepotul, fiul lui Ioan, mamă, a fost la mine. Am aflat, nu mă operează mîine, poate la mijlocul săptămînii, l-am tras de limbă pe medicul de gardă, tocmai a plecat de aici. Cum te simţi, auraş scumpişor, Elviraşul meu drag?

-Bine, tată, nu-ţi fă nici un fel de probleme, crede-mă, n-aş îndrăzni să mint omuleţul meu scump...

- Cu necesităţile biologice ai mai avut probleme, cu nevoile sau cu greaţa?

-Nu, nu, ies în fiecare zi, iar greaţa mi-o potolesc cu Emetin, Metoclorpamida sau cu i se zice şi Ticlidul mă toropesc, îmi dau nişte senzaţii greu de suportat, dar, repet, nu-ţi fă griji, mă descurc, tată. Te rog, nu te consuma, ocupă-te acum de tine pentru a te întoarce cît de repede acasă vindecat. Copii sunt sănătoşi, ţi-am mai spus, peste o săptămînă Vlad intră în vacanţă şi vine să stea cu mine, ştii cît îi place la noi şi, apoi eu, mă înţeleg foarte bine cu el, vom discuta seara ca doi bătrînei. Măi, să nu uit, pe la prînz vor sosi la tine verişoară-mea Coca şi Petrică de la Cîmpia Turzii, mi-a dat ea aseară telefon, vezi să nu fii mofturos, pe la trei ajung, poate dormi şi ştii cum faci cînd te trezeşte careva brusc...

- Bine, mamă, bine, îi aştept cu drag, nu te speria, nu-i mănînc...

- Alex, dar prietena mea, Titi Mateescu, te-a vizitat ieri?

-Nu, mamă, nu, poate a uitat, Elvira, sau poate vine astăzi şi ea cu acelaşi tren.

-Nu, nu, e în Cluj la copii, doar am vorbit zilele trecute la telefon.

-Bine, Elvirică, te pupă tata şi ai grijă de tine, te sun diseară la şapte să-ţi dau alte veşti, pa...

- Te sărut dulce, dulce, Alexuţ, sună-mă, abia aştept să te aud iarăşi. Te saturi cu mîncarea de la spital?

-Ehei, baza este în cele aduse de Ioan, nu-mi fac probleme, am peste măsură. Mă bucur că am dat jos vreo trei kilograme, altfel este cînd eşti internat, îţi drămuieşti mîncarea, doar nu am venit la cură de îngrăşare, mamă...

226

- Gata, te las, sună cineva la poartă, latră căţeii, auzi în telefon ce hărmălaie fac?

-Da, da, bine Elvira, pe diseară, tată, pa, pa..., apăsînd pe tasta roşie pentru a încheia prima lui convorbire de pe celular, după care şi-a şters cu mîna lacrimile ce continuau să se prelingă pe obrajii îmbujoraţi de emoţie şi de gîndurile încinse. S-a uitat la ceas şi văzînd că este abia nouă fără cinci minute, a coborît din pat pentru a se pregăti să meargă la masă. A luat cana emailată, roşie cu puncte albe, furculiţa şi cuţitul învelite într-un şerveţel, şi după ce s-a închinat spre icoana cu Iisus Hristos, a ieşit din cămăruţă, în hol dînd nas în nas cu pacienţii de la rezerva vecină, Costel Şerban şi Dodo Tecuşan, care l-au salutat politicos, plini de vervă:

- Vă salutăm, domnle Grigoriţă şi vă dorim o zi bună. Acu şi la prînz servim masa împreună, diseară mereţi singur, noi ’om mere la bărbierit. Gata, mîine ne taie pe amîndoi, mai întîi pe mine, apoi pe Dodo. Ne-a anunţat doctorul la vizită, acu’ jumătate de oră. Tot diseară purtăm conversaţia cu doamna anestezistă, să ne chestioneze ce boli mai avem sau dacă nu suntem alergici la anumite medicamente, ne-o sosit rîndu’ domnu’ doctor, cine ştie cînd şi cum ne-om vedea după aia, uraţine succes pentru operaţie!

- Se înţelege de la sine, dragii mei, multă baftă la amîndoi! Aveţi noroc, mi-aţi luat-o înainte, să nu vă fie teamă, peste cîteva zile ne reîntîlnim cu siguranţă, bravo vouă, norocoşilor.

-Nu vă consumaţi, domnle medic, vă vine rîndul şi dumneavoastră, nimeni nu pleacă de aici nerezolvat. Poftiţi, poftiţi, luaţi-o înainte, respectăm ordinea vîrstei... Alexandru a ieşit primul din hol, fiind cel mai vîrstnic dintre ei, l-a urmat braşoveanul Dodo, mai tînăr cu vreo trei ani şi apoi bistriţeanul Costel, sub cincizeci de ani, dar mai înalt cu un cap decît ceilalţi doi. Nimeni nu putea şti ce gîndea fiecare, un observator invizibil ar fi văzut doar trei bărbaţi care tremurau, a căror torace urma să fie despicat în zilele următoare. Îmbrăcaţi cu pijamale dungate, s-ar fi putut crede că înaintau conştienţi să întîmpine tăişul ghilotinei... Cînd se întorceau de la sala de mese, înainte de a se despărţi, cel mai tînăr a oftat şi a spus:

- No, domnle medic, poate azi nu ne mai întîlnim, noi avînd un program special, după cum v-am zis mai înainte. Dacă Domnul Cel de Sus o vre’, ne-om reîntîlni peste cîteva zile. Vă doresc o după amiază plăcută, să ne lăsăm pe mîna Lui, nu-i aşa?

-Ai dreptate, Costele, El ştie ce vrea să facă fiecăruia dintre noi! Să trăim cu speranţa că totul va fi bine, că vom fi ocrotiţi de puterea Sa! Cu bine, oameni buni, nu vă temeţi, băieţi... În holul dintre rezerve şi baie s-au îmbrăţişat pe rînd, lacrimile izbucnite din ochii fiecăruia nu se puteau zări în semiîntunericul din micul spaţiu, doar le-au simţit la atingerea pometţilor.

Alexandru a intrat iute în cămăruţă şi după ce a închis uşa s-a oprit în faţa icoanei, rugîndu-se cu vocea înecată de picurii sălcii prelinşi din sufletul speriat:

- Doamne sfinte, ajută-mă să rezist la operaţie, indiferent cînd o fi săptămîna ce urmează. Ajută-i şi pe cei doi de care m-am despărţit, tare erau speriaţi, oare aşa

voi fi şi eu în seara dinaintea protezării de valvă?, făcînd semnul crucii de cîteva ori la rînd vreme de mai multe secunde. A aşezat pe măsuţă cana cu ceai şi tacîmurile neatinse, apoi, fără să-şi de-a seama că dorea să mănînce nişte felii din salamul uscat ţinut pe unul dintre rafturile din improvizata debara, s-a lungit pe pat şi a început să citească din carte. După jumătate de oră somnul l-a prins în mreje şi a început să-l lase pradă coşmarurilor ce nu-i dădeau tihnă de cîţiva ani încoace. Spre norocul său, nu a durat mult, în jurul orei zece şi ceva, bătăile din uşă le-au împrăştiat, brusc ridicîndu-se în fund la marginea patului şi întrebînd fără voie:

- Cine este, ce s-a întîmplat? Intră, intră dacă ai bătut la uşă! În clipa următoare, din prag auzind glasul mirat al îngrijitoarei:

- Bună ziua, dom' medic, aveţi nevoie de ceva? Ştergeam pe hol cu teul şi miam zis să intru la dumneavoastră, poate-i nevoie de vreun lucru, tre' să-ntreb mai întîi, nu-i aşa?

-Nu am nevoie de nimic, doresc doar să fiu lăsat în apele mele, să mă scald după cum doresc, să dorm sau să citesc cînd vreau! Nu trece un sfert de oră fără să fiu întrebat de careva dintre salariaţi, fie că este sau nu cazul!

- Nu vă supăraţi, dar dacă vă trebuia ceva, nu pe mine mă chemaţi? Uite, poate vreţi un ziar sau o limonadă de la chioşc, îndată am plecat să le cumpăr, nu tre' să ţipaţi, domnle dragă, uşurel, uşurel, române!

- Bine, bine, dacă vrei să mă serveşti, aş dori ziarul Ziua de ieri, am colecţia întreagă de cînd apare, nu aş vrea să rămîn în urmă cu ştirile. Acasă mi le păstrează soţia, dar se adună prea multe exemplare şi nu o să am timp să le citesc şi pe alea din urmă, bineînţeles, dacă mă voi întoarce...

- Tulai Doamne, bateţi-vă cu palma peste gură, la noi sunt cei mai grozavi doftori din ţară, cum de vorbiţi aşa tîmpenii? Hai, daţi-mi bani să vă aduc ziarul, nam vreme de pierdut, dacă nu muncesc nu-mi dă leafa, îndată îmi fac asistentele referat la patron.

-De ce, nu eşti angajata Institutului, de ce spui de patron?

-Păi, domle scump, bucătăria şi îngrijirea prin saloane sunt externalizate, sau cum muma lor le zice, adică suntem reprezentanţii unei firme, of, of, lăsaţi-mă cu întrebările, în cinci minute m-a întors cu ziarul Ziua, nu-i aşa?

-Da, da, uite banii, du-te, te aştept, femeie dragă.

-Să nu ziceţi la careva unde sunt, habar n-am e cel mai bun răspuns pentru cel de întreabă, biinnnee?

-Da, da, am priceput, te voi acoperi, nu-ţi face griji... În aşteptarea presei, s-a încurajat singur şi a format numărul de telefon al cumnatului Ioan, ştiind că se afla deja în comisia de voturi din partea PRM-lui. S-a uitat pe listuţă şi apoi a format numărul pe celular, întrebînd cînd a auzit vocea:

- Alo, Ioane, tu eşti? Te-am nimerit, bătrîne, nu-i aşa?

-Da, eu sunt, dar cine-i la telefon?

-Cine să fie, tată, decît cumnatăl Alexandru! Vezi ce m-a învăţat aseară fecioru-tu? De acum o să vă sun cînd nu vă aşteptaţi, mă joc, ce să fac, asta ştiu, asta o să practic, nene, pînă voi fi operat...

- Aaii, Doamne, bine că ştii să-l butonezi, îmi va fi şi mie mai uşor, o să-mi comunici de ce ai nevoie şi într-o jumătate de oră sunt la tine. Ce faci, ai aflat ziua cînd te operează?

-Cu aproximaţie, Ioane, pe la mijlocul săptămînii. Pînă atunci stau şi frec menta, băiete, iar gîndurile îmi zboară la nevastă-mea care aşteaptă să mă întorc lîngă ea. Voi ce faceţi, vin alegătorii sau faceţi la fel ca mine, frecaţi mălaiul în apă puţină şi o să vă ardă mămăliga, nene?

-Măi, au sosit destul de puţini, dar după amiază şi spre seară e bătaia, no, ce să zic, luăm şi noi un ban, încolo futăi-i mă-sa, cumnate, mi se rupe pixul într-o ţară vîndută la hoţi. Alex, mîine trec pe la tine, ce-ţi lipseşte, bărbate?

-Nimic, Ioane, sunt mort de plictiseală, cu greu îmi controlez psihicul să pot ajunge la liman. Azi mă vor vizita Coca şi cu Petrică de la Cîmpia, apoi de mîine aştept ziua fericirii, tată. Ce să-ţi spun, glumesc, te las, tocmai a intrat poştaşul, îngrijitoarea mi-a adus presa, aşa că, o să am ocupaţie cîteva zeci de minute. Pa, spor la treabă, sărut-o pe Reluţa din partea mea, la fel şi pe copii. Să auzim de bine..., imediat, fără să aştepte alte cuvinte, a apăsat tasta de închidere şi a coborît din pat să o întîmpine pe îngrijitoarea amabilă:

- Mulţumesc tare mult, uite, primeşte o mică atenţie, întinzîndu-i bancnota verde de zece mii.

-Vai de mine, domle doctor, asta-mi trebuie, să-mi pierd slujba, să mă dea afară patronul dacă află?!

- Stai pe loc, femeie, cine să-i spună? Ai făcut un serviciu şi vreau să te răsplătesc, ce-i mare lucru în chestia asta, pentru ce atîta zarvă?, strecurîndu-i banii în buzunar în vreme ce sărmana ieşea iute pe uşa de la rezervă. S-a urcat iarăşi în pat şi a început să citească ziarul, bucuros să afle ştiri din presă, singura-i sursă cu exteriorul fiind tranzistorul cumpărat încă din anii de facultate, la care îi ataşase un mic transformator pentru a funcţiona în priză. Pînă la prînz nu a fost deranjat, doar forfota de pe holul mare provocată de vizitatorii veniţi la ceilalţi pacienţi îl sîcîia şi depunea eforturi să se concentreze la citit. La masă s-a întîlnit cu vecinii care urmau a fi operaţi, palizi şi tăcuţi cum nu-i ştia a fi, încurajîndu-i:

- Măi, bărbaţilor, ce-i cu mima asta a voastră, parcă sunteţi la înmormîntare, zău aşa? Alungaţi-o, v-am spus dimineaţă, gîndiţi pozitiv, este spre binele fiecăruia dintre voi. Altfel...

- No binnne, domnle medic, să ne ajute Domnul să scăpăm şi ţi-om vedea chipul cum o să arate seara înaintea de operaţie. E o stare ce n-o poţi controla, o hoardă de fiori au năvălit în tot trupu' şi nu poţi gîtui pe nici unul, domnle, fiecare de zgîndăre unde şi cît doreşte, nu-i vezi dar îi simţi peste tot. 'Om vede noi, 'om vede, nici un dram de curaj nu mai e prăzent în muşchi şi în vene. A dispărut şi pofta de mîncare, nu vrea să intre pe gît pita, s-a uscat gîtleju', tre' s-o înmoi în zama chioară din blid...

- Poate ai dreptate, domnule Costel, dar cu ce te-ar deranja dacă ai proceda aşa cum îţi spun eu?

-No, lasă-l domnle medic, la fel se întîmplă şi cu mine, cred că şi mai rău, parcă m-o adaptat cineva într-o priză de 220 şi-mi dîrdăie toată carnea, de la călcîie

pînă-n vîrfu' capului, credeţi-mă..., intervenise în ajutorul primului, Dodo, mecanicul auto din Braşov.

-Măi, oameni buni, poate aşa voi păţi şi eu, dar ce altceva ne rămîne de făcut decît să ne încurajăm, să ne minţim pe noi înşine pentru a trece hopul ăl mare?

-Costele, eu îmi torn supa în cană şi plec, nu mai aştept felul doi, Tre' să mîncăm puţin, aşa ne-o zis asistenta, doar lichide avem voie, iar în cîteva ceasuri soseşte doamna doctor anestezistă să ne chestioneze...

- Noo, frate, mer şi eu, nu-mi mai tre' nimic pă azi, ajunge. Ehe, mîini pă vremea asta cum 'om arăta? Domle, măcar de-am şti care dintre noi e tăiat primu', că oricum, pe la două e ş-al doilea gata. O să aflăm din discuţia cu doamna care ne adoarme, pardon, adică ne dă anestezia, că tre' să ştie şi familiile noastre, musai, nu domnle medic?

-Cu siguranţă puteţi afla din discuţia cu ea, şi este normal să ştie şi membrii apropiaţi din familie, ai dreptate Costele, ai dreptate. Hai, merg cu voi, nu rămîn singur, mi-a dispărut şi mie cheful de-a mînca. Dacă mi-o trebui, găsesc eu ceva pe rafturile din debara, atunci, să ne fie de bine, să plecăm, oameni buni... S-au ridicat ca la un ordin în armată, producînd zgomote prin mişcarea scaunelor, motiv ca bucătăreasa să întrebe, speriată:

- Eei, domnilor, a căzut vreunul sub masă, i s-o făcut rău sărmanului?, în pragul uşii de la bucătărie ivindu-se capul femeii mirate care a continuat:

- Domnilor, aşa faceţi ş-acasă, răsturnaţi totu' în preajmă cînd se gată masa? Vinovaţii au aplecat capurile şi nu i-au răspuns salariatei iritate, fiecare se gîndea la ceea ce-l durea mai tare, operaţia ce urma să le curme suferinţele de pînă atunci. Înainte de a intra în rezerve, Alexandru le-a spus în timp ce le strîngea mîna fiecăruia:

- Bărbaţi, capul sus, am venit aici să învingem boala, vă doresc mult noroc la operaţie şi cu ajutorul Domnului ne vom revedea peste cîteva zile învingători, hai să vă îmbrăţişez, dragi amici din trupa suferindă!

- Să vă audă Cel de Sus, dar tre' să aibă şi chirurgii mîna perfectă, nu-i aşa?

-Şi ei, ca şi noi sunt supravegheaţi tot de bunul Dumnezeu! Vreau din partea voastră să vă convingeţi că am dreptate, o să vedeţi peste cîteva zile cînd ne vom reîntîlni, dragă Costele. Astăzi mă voi ruga în genunchi şi pentru voi în faţa icoanei cu Iisus Hristos din chilia mea!

- Am observat, domnle doctor, am discutat între noi cît sunteţi de credincios, nu credeam că doctorii pot face aşa ceva!

- Dragă Costel, poate ne-ai judecat greşit, dar aflǎ de la mine, mare parte dintre colegii mei suntem mai credincioşi decît semenii pe care îi îngrijim, rugîndu-ne Lui să ne de-a puteri pentru tămăduirea omului suferind. Mulţi ne catalogheazǎ că suntem dependenţi de puterea banului, a diavolului cum se spune popular, că suntem mai rău decît afaceriştii, dar crede-mă, greşesc, suntem convinşi că suntem dependenţi de credinţǎ în Dumnezeu, bistriţene! Cînd se duce în altă parte un bolnav, adică nu pleacă vindecat spre casa lui, suferim, fiecare dispărut este ca şi o săgeată înfiptă în inima medicului. Salutare, chiar acum intru şi înainte de a mai ciuguli ceva din sertare, vreau să mă rog pentru sănătatea voastră şi a mea. Cu bine, oameni dragi, cu bine, o să vedeţi că am avut dreptate...

230

L-a îmbrăţişat pe fiecare şi l-a sărutat pe frunte, l-a bătut amical pe spate în vreme ce lacrimile începeau să-i curgă şiroaie pe obraji. S-au despărţit în holul mic dintre cele două rezerve şi baie, fiecare intrînd în spaţiul rezervei destinate. Înainte de-a căuta de-ale gurii pe rafturile din debara, a lăsat pe noptieră lingura şi furculiţa, s-a întors să vadă dacă uşa este bine închisă, apoi s-a aşezat în genunchi în faţa icoanei şi a început să spună cu vocea înceată rugăciunile promise pentru cei doi simpatici bărbaţi. Tocmai cînd se închina spre sfîrşit, în uşă cineva îndrăznea să bătă şi să-i întrerupă ritualul. Nu a răspuns imediat, şi-a terminat şi ultimul semn al crucii, după care, încă aşezat în genunchi a răspuns:

- Cine este oare la ora prînzului? Intră!, în clipa următoare încercînd să se ridice în picioare, grăbind mişcarea cînd a văzut în pragul uşii deschise şi a spus:

- Oo, Doamne, tocmai voi eraţi, Coca şi Petrică? Intraţi, spuneam rugăciuni pentru doi amici care mîine vor fi operaţi! De parcă ar fi avut un resort sub genunchi, într-o fracţiune de secundă a sărit în picioare şi a început să îmbrăţişeze rudeniile cele mai îndrăgite, mult apropiate sufleteşte lui şi Elvirei iubite. În vreme ce strîngea la piept pe fiecare, gîndurile iau zburat spre soţie, imaginar zărind-o lîngă el şi lîngă ei.

-Oo, salut Coca, salut Petrică, abia aşteptam să vă văd, ştiam că o să veniţi!

- Cum, cum, cine ne-a divulgat sosirea, doream să fie o surpriză? Aa, numai Elvirache, vara mea ştia, am vorbit aseară la telefon, doar am rugat-o să nu-ţi zică, dar se vede cît de apropiaţi sunteţi, n-a reuşit să-şi ţină gura. Ce faci, Alex, n-ai aflat cînd te operează?

-Doamne, Coca, şi tu întrebi acelaşi lucru ca şi ea, ca şi frate-su, ca şi Rodi şi ceilalţi, iar eu habar nu am, fetiţo! Oricum, cu siguranţă la mijlocul săptămînii viitoare, dar în care zi, nu pot să vă spun pentru că nu ştiu...

- Păi, bine, ce fel de coleg eşti, dacă tu doctor ca şi ei, nu ţi-au zis, aşa, măcar din respect pentru breasla voastră?, intervenise cu tonul ridicat soţul ei, Petrică Rus, bun amic cu Alexandru de-a lungul anilor.

-Ce să spun, Petre, ce vină am eu în chestia aceasta? Vezi, noi moldovenii suntem mai deschişi la suflet, ne confesăm apropiaţilor mai ceva ca la preot, pe cînd voi, ardelenii, sunteţi mai mîndri şi mai rigizi, aşa cum eşti şi tu de exemplu...

- Ce, băi, ce te legi de mine, despre altceva vorbeam, nu mă băga în oală cu toţi, nu uita, să ştii tu, ţi-s cel mai apropiat prieten, ţin la tine mai mult decît fratetu şi decît soră-ta, binnee?! Să nu uiţi niciodată, vere, notează dacă vrei şi-ntr-un caiet să nu spui că nu ţ-am zis!

- Gata, măi băieţi, terminaţi-o! Petru, pentru asta suntem la el, să te contrazici? Noo, binnne, Alex, stai liniştit, o să sosească şi ziua cea mare, fii liniştit, Domnul te va ajuta, va avea grijă ca operaţia să decurgă cum trebuie şi să fii mulţumit, după aia s-o poţi ajuta pe vară-mea, Elvira. Lasă-l pe Petrică, ăsta-i coleric, una-două, ridică glasul de parcă ar fi în junglă, te sperie cînd nu te aştepţi. Uite ţi-am adus nişte... A scos din pachet bunătăţurile şi le-a aşezat singură pe rafturile din debaraua improvizată, explicîndu-i ce conţine fiecare pacheţel, fără să-şi dea seama că pacientul nu este atent, că discuta cu bărbatul ei despre fotbal şi despre alte lucruri

bărbăteşti. Au continuat să povestească amintiri din anii tinereţii, pînă cînd în uşa rezervei s-au auzit bătăi, asistenta vestindu-i:

- Gata, e aproape ora patru, vizitatorii sunt nevoiţi să-şi ia la revedere de la pacient, vă las termometrul pe măsuţă, domnule doctor! Vă rog frumos, încheiaţi convorbirea, binnee?

-Da, da, domnişoară, rezolv problema în cinci minute. Băieţi, a sosit clipa să ne despărţim, începe pregătirea pentru contravizită... Cei doi au înţeles aluzia şi în minutul următor, după ce s-au îmbrăţişat cu vărul bolnav, au dat să iasă pe uşă, din prag femeia spunîndu-i printre lacrimile ivite spontan:

- Noo, binnne, vere, te lăsăm şi-ţi dorim mult succes la operaţie. Cînd plecaţi spre casă să-i zici lui Ioan că l-am rugat să oprească şi-n Cîmpia, să te vadă tata şi mama, ei m-au rugat să-ţi comunic, le e dor de tine, pricepi tu, da?

-Bine, bine, Coca, transmite lui unchiul Petre şi lui tuşa Zali, multă sănătate din partea mea, şi dacă rămîn viu după operaţie, ne vom opri, pînă atunci mai este ceva vreme de răbdat. Vă mulţumesc că aţi venit în vizită, vă sărut cu drag, băieţi...

- Ptiu, Doamne, ce prostii vorbeşti, Alex, cum adică, încă nu ţi-au dispărut gîndurile negre despre care mi-a zis Elvira la telefon? Pentru numele Lui Dumnezeu, aşa o ajuţi pe vară-mea, o ţi-i întruna în tensiune, asta-i trebuie ei?

-Am glumit, Cocă, am glumit să alung răul din cale, sunt sigur că va dispărea în totalitate pînă în ziua operaţiei. Hai să vă conduc pînă la scări, să vă arăt pe unde să coborîţi...

- Nu, nu, nu veni, ştim pe unde am urcat, tot pe acolo vom şi coborî, Alex, nu te obosi, nu-i nevoie, te rugăm. Măi, Petrică, spune-i şi tu, eşti bărbat şi poate de ascultă pe tine...

- Da, da, ce pot face eu împotriva încăpăţînării lui, să ţip, să-l lovesc?! Măi, vere, ascultă de vară-ta, nu pricepi, acuşi dau de pămînt cu tine..., brusc izbucnind în hohote de rîs, motiv să-i

facă şi pe cei doi să-i urmeze exemplul. Ajunşi la scări Alexandru l-a îmbrăţişat mai întîi pe Petrică, apoi pe Coca, amintindu-le:

- Staţi liniştiţi, o să ne oprim o jumătate de oră la Cîmpia Turzii cînd trecem cu maşina. Vă promit şi o să mă ţin de cuvînt, dragii mei..., imediat întorcîndu-se cu spatele spre ei pentru a nu-şi divulga şiragurile de lacrimi ţîşnite instantaneu din interiorul cuprins de teamă şi de jale. Restul după-amiezii s-a scurs repede, la ora şapte, după ce s-a întors de la masă cu cana cu ceai a luat în primire celularul şi a format numărul de telefon de acasă, tremurînd de emoţie cînd a auzit vocea caldă a soţiei iubite:

- Aloo, Elviraş, te-am găsit, nu-i aşa?

-Da, Alexuţ, eu sunt, ai reuşit iarăşi, bărbate, ţi-ai dat drumul la degeţele, e uşor, nu-i aşa? Acu un minut m-a sunat Coca, au ajuns de un sfert de oră la Cîmpia. Mi-a spus că te-au vizitat, te-ai bucurat, nu? Tăticelule, de ce eşti trist, de ce n-ai încredere în vorbele mele? Off, omule drag, de ce mă chinuieşti şi mă faci să am mii de griji în plus? Cum ne-a fost înţelegerea? Dacă nu m-asculţi, mîine urcă-te-n tren şi vino acasă, nu vreau să te am pe conştiinţă! Ce zici, ce opţiune alegi, băiete drag?

- Bine, Elvi, rămîn să mă operez! Nu trebuia să-ţi transmită Coca impresia ei, a greşit, să ştii că o să-i comunic. Te rog să fii calmă, nu te consuma, voi duce planul pînă la capăt. Voi femeile, guralive, imediat luaţi legătura şi vă sfătuiţi, puneţi ţara la cale fără să aprofundaţi unele probleme, ce trebuia să te informeze, deşteaptă foc este vară-ta! Elvi, mîine dimineaţă am să-l întreb pe domnul profesor şi la prînz cînd te voi suna îţi transmit ce-am aflat. Tu cum te simţi, ai necazuri?

-Bine, tăticelule, bine. Te rog să nu-i reproşezi nimic lui Coca, fata m-a rugat să nu amintesc ce-a văzut, mi-am dat cuvîntul de onoare, dacă află, voi cădea de fazan în faţa ei pentru că nu mi-am ţinut gura. Promiţi, hai, te rog spune-mi acum?

-Promit, promit, nu voi ciripi nici o vorbă. Ceilalţi ce fac, nepoţii şi părinţii lor, fratele şi nevastă-sa?

-Bine, cei cu telefoane aşteaptă să-i suni, mai cu seamă Cezar, orăcăie dincolo de gard pentru a auzi eu, ce frate are, de-o săptămînă nu i-ai dat un semn de viaţă. Doreşte să-ţi audă glasul, să-i dai direct telefon, nu să audă de la mine, spune că nu-l iei deloc în seamă, că aşa faci întotdeauna cu el, şi tot chestii slabe din astea, încît cu greu mă abţin să nu-i fac observaţie, măi, crede că eşti plecat într-o staţiune, nu pricepe prin ce greutăţi treci tu! Nepoţii sunt sănătoşi, peste o săptămînă Vlad intră în vacanţă şi vine în deal la noi, altfel o să treacă vremea, abia aştept să-l văd cu mine în casă. Bine, tăticelule, te pup şi aştept veşti de la tine. Mă duc să le dau mîncare la căţeluşi, apoi să-i duc în garaj, una-două se întunecă...

- Bine, Elvirache, bine, pe mîine, tată, în jur de ora unu, da? Salută-i pe toţi din partea mea, în mod special şi pe Cezar. Să nu-i spui că am vorbit de pe celular, de pe cartelă la cel fix de la parter. Pa, îmi este dor de tine, te sărut, pa...

- Şi mie, şi mie, aşa de urît e fără tine, tare goală-i casa fără stăpîn, omuleţule scump, pa, pa... Pulsul inimii suferinde se accelerase în ultimele secunde, ochii i se umeziseră, iar degetele îi

tremurau cînd încerca să apese tasta pentru a pune capăt convorbirii. Nu era sigur că a reuşit, dar în cele din urmă toate luminiţele mobilului s-au stins. A aşezat telefonul pe noptieră şi s-a dus la măsuţă să pregătească de-ale gurii, deşi nu avea nici un chef să mănînce. Ar fi dorit să-i vadă pe amicii din rezerva 22, dar nu a îndrăznit să-i deranjeze, convins că le-ar dăuna. A privit spre balcon şi a văzut că afară începuse să se lase întunericul, momente cînd şi-a dat seamă că este cuprins de un sentiment de teamă în singurătatea unde se găsea. A privit spre icoana cu Iisus Hristos, a făcut de trei ori semnul crucii şi s-a rugat pentru sănătatea lui şi a soţiei, a copiilor şi nepoţilor, a fraţilor şi a celor dragi lui, la sfîrşit şi pentru reuşita operaţiei celor ce urmau să fie despicaţi a doua zi, Costel şi Dodo, suferinzi ca şi el. A urmat o noapte agitată cu un somn tulburat de zeci de coşmaruri, cînd şi cînd fragmentată de intrarea în chilie a cadrului medical din tura a treia, copilă foarte activă, parcă într-adins greşind uşa rezervei, deschizînd-o, aprinzînd lumina şi întrebînd:

- E binnee, domn Şerban şi domn Tecuşan?

-Ce vrei, domnişoară, caută-i la cealaltă uşă, ei sunt cazaţi la 22!

- Scuze, mii de scuze, domnule, din nou am greşit, să-mi fie cu iertare, binnee?

- Nu este bine deloc, pentru a treia oară ai pătruns aici, ce se întîmplă cu dumneata, fetiţo?

-Vă rog mult, vorbiţi decent cu asistenta, n-aveţi motive serioase s-o jigniţi! Somn uşor, stimate domn, somn uşor!

- Du-te în drumul tău, fetiţo, mai faci şi pe politicoasa cu mine, hai, pleacă! De fiecare dată închisese uşa cu zgomot, dar ultima dată a făcut-o cu avînt, trîntind-o vizibil itenţionat, încît nu i-a fost dat să audă vorbele pacientului:

- Fir-ar mama ta de afurisită, cine naiba te-a angajat? Cine te-a învăţat să te porţi în asemenea hal cu bolnavii? Am să discut cu..., oprindu-se din înşiruirea cuvintelor, convins că nu v-a cere explicaţii nimănui, de felul său fiind paşnic şi învăţat să ocolească prostul, să-l evite. S-a dat jos din pat şi a stins becul, nu avea de gînd să citească în toiul nopţii, ştia să-şi protejeze ochii întotdeauna, mai bine stătea cu ei deschişi în întuneric în speranţa că va mai aţipi cîteva zeci de minute pînă la cinci şi jumătate cînd urma să o reîntîlnească pe reprezentanta caracterului malefic şlefuit de diavol în oameni. Nu a reuşit ceea ce-şi planificase, gîndurile negre răscolindu-i mintea şi trupul cuprins de valuri de transpiraţie. Tîmplele îi zvîcneau la un moment dat, motiv săşi controleze pulsul şi să aprindă veioza aflată deasupra capului, pentru a lua de pe noptieră jumătatea din tableta de metoprolol rămasă pentru dimineaţă. Speriat de frecvenţa trecută peste o sută de bătăi pe minut a luat şi comprimatul de stabilizare a valorii tensionale, Plendilul de 5 miligrame. Tîrziu, abia cînd afară mijea să se lumineze s-a ridicat din pat, a luat ceasul de sub pernă şi s-a apropiat de geam pentru a zări cît este de dimineaţă, pronunţînd în clipa următoare:

- Oo, este cinci, pot să mă ridic din pat şi să aşez lenjeria, peste jumătate de oră apare individa! Intru în săptămîna în care Domnul mi-a hotărît soarta, să mă port frumos cu afurisita de asistentă pentru a-mi merge bine zilele următoare..., s-a sculat şi a aprins becul din micuţa încăpere, a aranjat lenjeria de pe pat, a deschis uşa şi a plecat la baie pentru a se spăla pe faţă şi a-şi rezolva nevesităţile organice, în mintea sa sperînd să se întîlnească în hol cu vreunul

dintre cei doi suferinzi de la rezerva 22, să le ureze încă o dată mult noroc la operaţie. S-a reîntors doar cu problemele trupului rezolvate, pronunţînd în şoaptă după ce a închis uşa cămăruţei:

- Poate-i prea dimineaţă, încă nu s-au sculat, sunt ardeleni şi sunt mai domoli, faţă de noi moldovenii care suntem matinali de cînd ne naştem..., fiind întrerupt în monolog de către tînara asistenta care intrase direct, zărind sub pragul uşii lumina dinăuntru.

-Bună dimineaţa, domnule, v-aţi săturat de somn şi deja v-aţi trezit? Vă las pe măsuţă termometrul, mă reîntorc peste un sfert de oră..., ieşind fără să aştepte răspunsul la întrebare sau vorbele pacientului scoase în urma ei:

- Pleacă, coţofano, dis-de-dimineaţă ai început să ţăcăni din plisc, of, Doamne, nu mă pronunţ ce merită, dar tare i-aş trage o bătaie să-i potolesc avîntul, obraznica naibii, să-mi fie cu iertate cuvintele, ah..., oprindu-şi prelegerea s-a ridicat şi s-a îndreptat spre măsuţă să ia termometrul, apoi văzîndu-şi în tihnă de-ale lui pînă la ora opt cînd aştepta cu nerăbdare vizita.

-Bună dimineaţa, doctore, ţi-a fost dor de noi?

- Da, domnule profesor, sincer, abia aşteptam să veniţi, au fost cele mai încordate zile din viaţă, foarte greu au trecut. Acum opt zile plecam de acasă, am ajuns şi sunt în acelaşi stadiu, nu vă supăraţi, pe mine cînd mă operaţi?

-Doctore, doctore, ştiam că moldovenii sunt calmi şi ştiu cînd să arunce piatra în baltă, ce Dumnezeu, nu pricepi că trebuie să respect planificarea făcută în urmă cu săptămîni?! Dacă ai fi în locul meu, ţi-ai călca onoarea?

-Nu domnule, nu, ţin foarte mult la ea, însă i-am promis soţiei că mă voi întoarce cît mai repede să am grijă de ea, v-am relatat cît este de bolnavă, mă iertaţi că vă reamintesc...

- Ştiu, ştiu, dar fiecare dintre pacienţi are problema sa, dacă aş da peste cap programarea aş bulversa psihicul la toţi, nu te supăra, la şaizeci de ani doresc să gîndeşti corect, să dovedeşti mult altruism şi să înţelegi, să nu mai arunci întrebări cu tentă acuzatorie! Azi sunt planificaţi doi bărbaţi de la 22, mîine două paciente în vîrstă a căror stare de sănătate impune intervenţia, dumneata ai puţină răbdare, ceasul hotărîtor îţi v-a fi transmis la momentul potrivit, e bine aşa, eşti lămurit? Transmite-i doamnei multă sănătate din partea mea, o să fie bine, dragă doctore..., după care, fără să întrebe altceva, a ieşit din cămăruţa suferindului, reuşind să lase în urmă multă nedumerire ce a aţîţat focul în inima bolnavă, pornită brusc să galopeze cu peste o sută de bătăi pe minut. Nedumerit de rezultatul primit, fără a privi ceasul de sub pernă, instinctual a format pe celular numărul de acasă, nerăbdător să-şi înştiinţeze partenera de viaţă:

- Alo, tu eşti Elviraş? Te salut cu drag, acum cinci minute a trecut vizita şi am vorbit cu domnul profesor Bîrsan...

- Bravo, gata s-a stabilit cînd te operează?

-Nu, mămăică, nu l-am înduplecat, totul este ambiguu, că după mijlocul săptămînii conform planificării ce o respectă mai ceva decît nemţii...

- Pentru asta m-ai sunat aşa de dimineaţă, tată, doar ştii că e ora cînd îmi spun rugăciunile?!

- Scuză-mă, fetiţo, am greşit, dar nu aveam cui să-mi descarc nemulţumirea. Te sun mai tîrziu, tot nu am ce face, bine?

-Da, tată, de ce nu la ora unu, conform obiceiului, mi-am planificat anumite treburi casnice, poate sunt pe veceu, poate sunt plecată în barieră la cumpărături, am de făcut o mulţime, mai bine la prînz, nu te supăra, n-am dreptate?

-Ba da, Elvirache, ai dreptate, te pup, rămîne cum ai spus. Mi-e dor de tine, scumpo, altfel...

- Off, Alex, Alex, te porţi precum un copil alintat care doreşte să stea în braţe la mama cînd nu-i convine ceva. Te sărut şi eu, ce, crezi că mie nu-mi vine greu să fiu singurică? De s-ar termina odată cu operaţia şi să te întorci mai repede acasă...

- Bine, Elvi, te las, închid şi te voi suna la prînz, pa, pa..., imediat a apăsat tasta de închidere, lăsîndu-se pradă valului de transpiraţie. A plimbat privirea roată pe toţi pereţii micii încăperi în speranţa că va găsi un răspuns să se liniştească, fiind nerăbdător să afle ziua cînd va fi operat. Afară a zărit norii grei, plumburii ce ameninţau să se prăvălească peste aşezare, cînd şi cînd momentul culminant fiind avertizat prin fulgerele urmate de tunete

ameninţătoare. La un moment dat ochii şi-au aţintit privirea pe icoana cu Iisus Hristos, glasul lui Alexandru declanşîndu-se plin de umilinţă:

- Doamne, Iisuse Hristoase, nu-i lăsa să-şi descarce puterea peste noi! Parcă sunt munţi ce vor să se prăvălească, alungă-I, împrăştie-I din zona noastră. Peste cîteva zile urmează să fiu operat, să-mi refac sănătatea pentru a o îngriji pe Elvira, te rog, Doamne! Fulgerele au continuat să spargă bolta cerească, urmate de tunete îngrozitoare ce zguduiau geamurile chiliei. Deşi era ora zece dimineaţa, afară părea că începea să se lase înserarea frămîntată de zgomotele infernale scoborîte din bolta cerească. S-a lungit pe pat şi a deschis cartea să citească, înfricoşat de atmosfera încărcată oferită de mama natură. Pacientul nu ştia ce să creadă, semnele înfricoşătoare nu ştia cum să le interpreteze, încît, în surdină vocea lui se putea auzi:

- Oare să aprind becul, abia zăresc cuvintele din carte? Oo, dacă se produce un scurtcircuit şi pocneşte? Doamne, este aproape ora unu şi afară parcă s-a lăsat înserarea! Cine-i acolo, cine bate în uşă?, dorind să afle cît mai repede răspunsul.

-Noo, eu sunt, Alexandre, cumnată-tu! Ce ţipi aşa, ţi-e frică de grozăvia de afară? Măi, Alex, cînd am pornit de Mănăştur, încă nu se pornise tămbălăul. Bine că am ajuns, numa’ să nu cadă cu piatră mare să-mi spargă parbrizul la maşină. Ce faci, dormi, cumnate?

-Eei, pe naiba dorm, tremur Ioane, doar vezi cum este afară, se prăbuşeşte greutatea cerului peste noi, băiete! De ce te-ai pornit pe o astfel de vreme?

-Măi, n-am fost de două zile la tine, crede-mă pe cuvînt, îmi era dor de tine! Şi, tre' să-ţi zic, soră-mea mea dat poruncă, deşi îmi stabilisem să vin, conform înţelegerii dintre noi. Ţi-am adus salam uscat, roşii, castraveţi şi ardei graşi, banane şi pită de-a noastră, lîngă ele am luat gazeta Ziua şi Sportul, să nu te plictiseşti, frate-miu...

- Măi, Ioane, măi, nu te supăra, ce-mi trebuie atîta mîncare cînd eu nu ştiu cum să-i fac pe ăştia să mă opereze mai repede, doar ştii necazul, acasă mă aşteaptă soră-ta bolnavă, băiete! Sunt venit la cură de îngrăşare sau de vindecare, nene?!

- Noo, binnnee, Alex, n-am cum să te ajut altfel, doar sunt colegii tăi, tu tre' să intervii pentru ai zori să te taie! Eu fac ce-mi aparţine, de rest' să se ocupe Rodi şi cu cunoştinţa ei, ele sunt prinse în problema operaţiei, nu?

-Da, Ioane, ai dreptate şi te rog să-mi ierţi ieşirea, poate sunt nervos din cauza vremii, deşi, în astfel de clipe mă simt foarte bine, îmi place la nebunie, omule! Ce aţi făcut cu alegerile dce ieri?

-Fută-i Doamne, am fost să cîştig nişte bani, în rest nu mă interesează, au făcut ca şi liberarii tăi. Toţi politicienii au găsit o sursă de cîştig, frate-miu, caută să prostească alegătorii pentru a-i alege, ei alegîndu-se cu cîştigul iar mulţimea, adică prostimea cu vrejul, cu nimica, Alex. Noo, să-mi bag zvîrluga-n ei, lasă-i în mocirla lor, sunt diavolii pe pămînt. Noi, să ne vedem de-ale noastre, moldovene...

- Bine spui, cumnate, subiectul este încheiat. Măi, tată, măi, nu ştiu cînd voi fi operat, mîine am nouă zile de cînd sunt sosit în Cluj, iar eu continui să călătoresc parcă spre o destinaţie neştiută. Mi-am pierdut răbdarea, neică, sufletul mi-a rămas lîngă Elvira să aibă grijă de ea, iar trupul trîndăveşte în chilia asta aflată la cinci sute de kilometri! Nu am crezut, frate, că se lungeşte aşa de mult pierderea de

timp! Proful mă bate la cap că îşi respectă planificarea, iar eu mor de nerăbdare să mă întorc acasă la nevastă, să pot avea grijă de ea, sărmana mea dragă...

- Hoo, hoo, fii calm Alex, toate sunt sub orînduirea Celui de Sus, n-ar trebui să-ţi faci griji în privinţa asta, El are grijă de toţi muritorii de pe pămînt...

- Te cred, cummnate, cum să fac să-mi alung grijile, îmi este foarte greu din acest spaţiu, mă simt sechestrat, cînd ies pe balcon parcă îmi vine să-mi iau zborul, dar imediat îmi tai avîntul, nene...

- Măi, eşti nebun, nu cumva să-ţi treacă prin minte să ne faci de rîs şi s-o laşi pe soră-mea singură tocmai în zilele cînd se ştie foarte bolnavă...

- Aste este, Ioane, numai ea mă opreşte, fără Evira lîngă mine viaţa nu ar avea nici un rost, chiar în ziua cînd ar dispărea, mă şi spînzur în podul casei! Aşa că team înştiinţat, ar urma să preiei toate prerogativele clanului...

- Du-te încolo, gîndeşti ca un nebun! Scuză-mă, dar felul în care gîndeşti mă face să cred că judeci greşit. Măi, amice, n-ai vrea să amînăm discuţia după ce vei fi operat? Să te văd sănătos dacă ai să gîndeşti precum faci acum, bine?

-Da, Ioane, o las baltă, odată cu trecerea timpului şi mintea mi se va lumina, deşi trupul şi sufletul va trebui să suporte consecinţele nerăbdării în singurătăte, care, crede-mă, te sfîşie între aceşti pereţi, omule! De mîine sunt singur, pe amicii de la 22 îi operează, două, trei zile îi va ţine la reanimare, prin urmare în bucăţica asta numai eu voi fi, nu o să am cu cine schimba o vorbă şi, cumnate, de-ai şti ce greu trece timpul şi cum îţi ţiuie urechile?

-Noo, bine, Alex, şi ce-ai vrea să fac? Am nişte limite, cum pot să merg eu şi să-i forţez mîna la domn' profesor? Tocmai cînd discuţia părea mai aprinsă, deşi era ora trei în uşa rezervei s-au auzit cîteva bătăi fine, în urma cărora, fără să apuce să răspundă careva dintre ei, a intrat o vizitatoare, cumnata lui Reluţa. Surprinşi, au rămas fără glas la întrebarea:

- Ooi, Doamne, am identificat rezerva după vocile voastre! De ce vorbiţi aşa de tare, pentru numele lui Dumnezeu, dacă deranjaţi pe alţii din saloane?

-Intră, intră Reluţa, ce surpriză din partea ta! Păi, în ce fel v-aţi înţeles de veniţi pe rînd?

-Ştiam Alex că bărbatu-meu vine la tine, m-am învoit de la serviciu fără să ştie el, doar o să mergem acasă împreună, nu-i aşa Nelu? Vedeţi ce se pregăteşte afară, parcă urmează potopul, nu tre' să stau în staţie la tramvai, n-am dreptate?

-Noo, binnee, femeie, de ce n-ai zis nimic dimineaţă, dacă cumnatu' crede că noi ne-am înţeles, eu să intru la mijloc?

-Noo, nu zbiera în halul ăsta, bărbate, la urma urmei n-am greşit cu nimic...

- Binnee, binnee, eşti deşteaptă foc, tu ai dreptate întotdeauna...

- Măi, Ioane, vorba soţiei tale, de ce ţipi, nene?

-Măi, omule, nu pot trage o băşină că ea tre' să afle, de n-a zis nimic către mine cînd am dus-o dimineaţă la serviciu?

-Ho, ho, doar nu vă aflaţi aici pentru a vă certa! Hai să schimbăm cîteva vorbe şi apoi să plecaţi acasă, vă aşteaptă copii, Alexandru şi cu Diana! Într-adevăr, cei doi s-au potolit, şi după cîteva zeci de minute au fost conduşi de gazdă la plecare. Imediat ce au ajuns la scări, pacientul a fugit pe balcon să-i vadă cînd vor părăsi clădirea. Le-a făcut semne cu ambele mîini, zorindu-i să se

grăbească, să ajungă la maşină, ropotele de ploaie deja începuseră să pună stăpînire pe aşezare. În cîteva zeci de secunde perechea a ieşit pe poarta spitalului şi s-a îndreptat spre locul unde era parcată maşina. Fulgerele şi tunetele biciuiau norii negri, picurii de ploaie cădeau tot mai mari şi mai deşi, fenomene ce-i transmiteau lui Alexandru noi stimuli pentru îngrijorare, încît descărcările cereşti l-au determinat să pronunţe:

- Doamne, Doamne, ce vrea să însemne ăst început fioros de săptămînă? Eu, ce să spun, ştiu că-mi place, îmi dai să înţeleg că la sfîrşitul ei mă voi simţi la fel de bine?, continua să stea pe balcon şi să admire pornirile naturii în vreme ce îşi făcea semnul crucii întruna, conştient că zîmbetul îi cuprinsese întreaga faţă. Ziua de marţi a trecut la fel ca şi celelalte, dar miercuri dimineaţa la vizită i-a fost dat să intre în priza conectată la mii de emoţii, auzindu-l pe marele chirurg:

- Doctore dragă, dacă la noapte nu e cutremur şi mîine suntem vii, joi pe zece ale lunii te vom opera! Ce spui, îţi convine?

-Credeam că vineri voi fi operat, este ziua cînd la examene luam nouă sau zece, domnule profesor. Este bine şi joi, şi în astfel de zile luam note mari la examene. Acum ce trebuie să fac? Cu greu şi-a stăpînit emoţiile, cît pe ce era să-l ia pe profesor în braţe, în aceeaşi fracţiune de secundă zărindu-se cu zeci de ani în urmă cînd soacra la înştiinţat într-o dimineaţă de iulie:

- ”Alexandre, ai un băiat! Elvira a adus pe lume primul copil al vostru!, trezindu-l din somn pe la ora trei a dimineţii, răspunzîndu-i cuprins de nedumerire:

- Şi eu, acum ce trebuie să fac?!” -Nimic, doctore, asistentele şi colegii mei vor trece să te prelucreze. Cu siguranţă că-i telefonezi doamnei, după ce ies din rezervă, nu? Multă sănătate din partea mea, doamnei Grigoriţă, bine?

-Am înţeles domnule profesor, exact aşa voi face, vă mulţumesc, mă bucur că a sosit ziua mult aşteptată!, s-a repezit fără să-şi dea seama şi i-a strîns mîna între palme, apoi i-a alipit-o în stînga pieptului deasupra inimei suferinde. Abia după ce s-a îndepărat alaiul de medici din hol, pacientul de la 23 s-a aşezat pe marginea patului, convins că doar aşa îşi va potoli pistonul agitat a cărui frecvenţă se asemăna cu a unui murg pornit să galopeze solitar în cursa vieţii. Cu greu a nimerit tasta pe celular, în cîteva minute şi-a anunţat soţia, apoi cumnatul şi verişoara, ştiind că ei vor înştiinţa şi celelalte rude. Pe la şapte seara s-a pomenit cu un tînăr simpatic care i-a spus:

- Dumneavoastră sunteţi pacientul Grigoriţă Alexandru?

-Da, domnule, ce doreşti de la mine?

-Sunt frizerul, am venit să vă bărbieresc pe torace şi pe picioare, mîine intraţi la operaţie, aşa am fost anunţat, am venit să-mi exercit atribuţiile...

- Pofteşte, ia loc să discutăm despre ce trebuie să fac...

- Păi, nu dumneavoastră, eu sunt cel care vă rade pe piept şi pe picioare, vă rog să vă dezbrăcaţi repede, n-am timp, am încă doi bolnavi pe care tre’ să-i rad, hai, la pielea goală monsenior, nu vă fie jenă... După zece minute Alexandru îşi privea pielea trupului, de la gît pînă la glezne rămasă fără nici un firicel de păr, alb-gălbuie, fină precum a unei cadîne din orient.

- Nu, nu, nu vă mîngîiaţi pielea, n-aveţi voie, degetele sunt purtătoare de microbi, de stafilococi cel mai frecvent, chiar dăcă vă gîdilă vă recomand să nu vă scărpinaţi, din momentul acesta sunteţi în îngrijirea noastră, pricepeţi?

-Am înţeles, domnule, am înţeles, dar tare mult aş vrea să mă scărpin, ai simţit vreodată această senzaţie?

-Nu, şi nici nu-mi doresc, stimate domn. Am terminat, vă reamintesc, nu-i voie să plimbaţi degetele peste piele, gata, pot să plec. Doar un duş cu apă caldă pentru a se lua resturile de păr de pe ea, atît...

- Stai, stai puţin, omule, vreau să mă achit, doar cînd mă tunde frizerul nu trebuie să-i compensez munca?

-Nu, sunt la serviciu, domnule Grigoriţă, zău, zău, nu tre' să vă deranjaţi..., a întors capul spre uşă şi a încetinit mersul, clipe în care gol puşcă, pacientul îi băga în buzunarul stîng de la bluza albă două sute de lei drept mulţumire. După ce a ieşit frizerul, Alexandru s-a acoperit cu un prosop, a ieşit în micul hol dintre rezerve şi a intrat în baie să se spele. După ce-a deschis robinetele să-şi potrivească apa la duş, s-a privit în oglindă, exclamînd:

- Doamne, parcă sunt muiere cu pielea alb-gălbuie şi catefilată! De cînd sunt nu m-am văzut în halul ăsta, ochii s-au obişnuit de decenii să privească pieptul, burta şi picioarele umplute cu păduricea de floci nu precum ar fi o faţă albă întinsă pe masă..., făcîndu-şi semnul crucii şi intrînd sub picăturile călduţe de la duş. S-a spălat cu un săpun nou, uitînd să se grăbească, dar gîndindu-se la Elvira şi şoptind sub ropotul zgomotos:

- Off, mămăică, mămăică, de-ai vedea în ce hal am ajuns, acolo unde m-ai trimis?! Minutele treceau şi el continua să se compătimească, fără să ia în calcul că în rezervă era aşteptat, încît, în cele din urmă cînd a intrat acoperit doar în prosopul roz şi mare, a exclamat, suprins de prezenţa anestezistei blonde, doctoriţa Antonela Moldovean:

- Vai, doamna doctor, mă iertaţi, nu am ştiut că veniţi atît de repede! Abia a plecat frizerul şi m-am dus să mă spăl, vă rog, tare mult, iertaţi-mi ţinuta...

- Nu e nimic, domnule medic, fiţi calm, e necesar să purtăm un scurt dialog, eu sunt omul care mîine vă supraveghează viaţa sub anestezie. Am văzut lîngă pernă o carte, mi-am permis să o răsfoiesc, am dedus că sunteţi în baie, frizerul mi-a spus că şi-a terminat treaba, iar eu am pornit spre dumneavoastră să discutăm, s-a făcut opt, nu mă grăbesc, dar trebuie să ajung acasă, mîine avem o zi lungă, sunt şi de gardă.

-Vă rog să-mi permiteţi să-mi trag pijamalele, în jumătate de minut sunt gata, pînă atunci uitaţi-vă prin carte sau întrebaţi-mă ce doriţi..., a luat pijamalele lăsate în cuier şi a şters-o pe balcon să se îmbrace, atent la comentariile colegei:

- Domnule Grigoriţă, sunt foarte surprinsă, sunteţi şi scriitor? Pînă acum nu am avut onoarea să asist la operaţie o persoană care scrie cărţi, care prin munca lui va rămîne în eternitate. Sincer, am mari emoţii, cum de-aţi reuşit să îmbinaţi truda de medic cu cea de scriitor? E fantastic pentru mine ce descopăr, şi eu am încercat acum cîţiva ani să scriu versuri, dar am abandonat sub presiunea profesiei şi a treburilor casnice, îmi pare foarte rău, dar nu puteam să ţin pasul, am renunţat, am

ales să fiu numai medic şi mamă. Dumneavoastră, ca bărbat poate e mai simplu, aţi găsit sprijin în partenera de viaţă, eu nu am avut cum să...

- Aveţi dreptate, doamnă doctor, pentru un bărbat pare a fi mai simplu, dar, vă rog să mă credeţi, fără sprijinul soţiei nu aş fi reuşit. Îi sunt foarte recunoscător, este o fiinţă deosebită, care acum mă aşteaptă să ajung cît mai repede acasă, fiind suferindă de maladia incurabilă, cancerul. Da, da, lăsaţi-mă să termin, vă rog mult, în vreme ce eu umblu de atîtea zile brambura prin Cluj, ea papă citostatice şi este îngrijorată din cauza mea...

- Cuummm, doamna e bolnavă aşa de grav şi dumneata ai venit să te operezi pe inimă? Nu aţi dovedit laşitate în cazul acesta?

-Nu, am venit aici la insistenţele ei, mi-a demonstrat că vrea să trăiască, iar eu i-am dovedit că sunt în stare să risc, că acceptînd operaţia Dumnezeu ne va dărui încă mulţi ani să trăim împreună, adică, pe scurt, să învingem bolile sub aripa Celui de Sus! În sfîrşit a sosit ziua aşteptată, zi în care voi depinde de iscusinţa medicilor, în grupul lor fiind cuprinsă şi dumneavoastră. Mîine, viaţa mea este în mînile voastre, scumpi colegi. Doamnă doctor, să nu credeţi că este uşor să scrii romane şi versuri, ştiţi cîte sacrificii cere această opţiune? De exemplu, eu şi ea nu am fost într-un concediu de peste treisprezece ani, în schimb am avut mai mult de zece înmormîntări pe care le-am susţinut sau am fost nevoiţi să participăm trup şi suflet la ele, toate ale unor fiinţe apropiate, tată şi frate, mame, mulţi unchi şi un nepot!!! Viaţa ne-a învăţat cît de crudă poate fi, acum, cînd ar trebui să ne bucurăm de copii şi de nepoţi, ne-a lovit şi pe noi încercînd să ne distrugă cuplul. Dar sunt convins că Elvira mea are dreptate, Dumnezeu este mare, ne va vindeca pe amîndoi pentru a putea să-i pomenim mulţi ani pe cei dragi..., oprindu-se cîteva clipe pentru a-şi şterge lacrimile ce-i divulgase sinceritatea în prezenţa colegei din breaslă.

-E fantastic ce aud, domnule Grigoriţă, pe moment nu-mi găsesc cuvintele de înaltă preţuire, însă îndrăznesc să întreb, cum pot să intru în posesia unor cărţi ale autorului a cărui viaţă i-o voi supraveghea mîine vreme de patru, cinci ore?

-Cumm, chiar vă interesează, nu întrebaţi măcar despre conţinutul lor?!

- Mi-e de ajuns că-l am în faţă şi-l voi îngriji! Credeţi-mă, întotdeauna am apreciat munca de creaţie literară, sunt bulversată în aceste momente, fiindu-mi puţin teamă ca mîine responsabilitatea mea să nu fie influenţată. Prin urmare, îmi da-ţi răspunsul?

-Da, nu este o problemă greu de împlinit, este sarcina mea şi mi-o asum! Au vorbit despre literatură şi dificultăţile întîmpinate de omul de creaţie într-o societate bulversată de oamenii politici, despre încercările ei literare rămase fără răsunet, abandonate, sleită de puteri împrăştiate pe mai multe cîmpuri. După o jumătate de oră şi-a privit ceasul de la mînă şi a spus politicos:

- Crudă e viaţa cu unii, îmi dau seama că nu realizez decît sarcini profesionale, împliniri ale trupului, pe cînd cele ale spiritului sunt imposibile pentru mine. Să-mi fie iertate emoţiile, lacrimile sunt o confirmare a celor spuse. Vă admir, domnule, vă admir că aţi reuşit să vă împliniţi şi spiritual...

- Mulţumesc că sunteţi sinceră, haideţi să facem o scurtă pauză, tot ceea ce săvîrşeşte omul cît trăieşte sunt porunci ale Domnului, El ne dirijează trecerea prin

viaţă, nu trebuie să regretaţi, menirea dumneavoastră este ca să salvaţi pe cei suferinzi şi în paralel să aveţi grijă de familie. Ce, nu este destul de important?

-Ba da, stimate domn, numai că în rafturi nu rămîne statistica cazurilor, ci în vecii vecilor rămîn cărţile omului care a învins şi boala, şi chinul, şi toate celelalte suferinţe alături de plăcerile pe care a reuşit să le culeagă. Ce-am făcut eu în viaţă? Cuprins de profunzimea întrebării, Alexandru a încercat să pună capăt şirului de contraziceri, convins că intră pe calea bună, şi a virat brusc pe linia medicală:

- Doamna doctor, la ce oră voi intra în sală? După cîte am înţeles, atîtea ore va dura operaţia? Colega şi-a scos o batistuţă din buzunarul de la halatul alb şi a început să-şi şteargă ochii înlăcrimaţi, a suspinat de vreo două ori, după care a răspuns:

- Da, domnule, cel puţin atît va dura, dacă intraţi pe la opt şi jumătate şi totul decurge bine, pe la jumătate la doisprezece s-a terminat, vă trec în sectorul de terapie intensivă. Apoi vă reţin în sector douăzeci şi patru de ore, sau după caz, chiar patruzeci şi opt sau şaptezeci şi două în cazul cînd se ivesc complicaţii...

- Doamne, Dumnezeule, vreau cît mai repede să urc sus, convins că pot să plec iute acasă unde sunt aşteptat de draga mea Elviră...

- Bravo, bravo, aşa trebuie să gîndească fiecare pacient, pozitiv, şi pentru noi ar fi un mare ajutor..., s-a ridicat de pe scaunul de lîngă măsuţă şi s-a repezit să-şi îmbrăţişeze colegul timorat. Următoarele minute au fost cuprinse doar de întrebări şi de răspunsuri legate de ceea ce urma să se întîmple a doua zi, despre alergii la medicamente sau alte incompatibilităţi, atmosfera fiind foarte încărcată, ochii lor fiind tot timpul inundaţi de lacrimi. Abia pe la opt seara s-a terminat dialogul, la ieşirea doctoriţei, pacientul întrebînd-o:

- Doamnă doctor, unde sunt acum cei operaţi de la rezerva 22? Aş dori să-i văd înainte de operaţie, s-ar putea?

-Ooii, colega, colega, ce-mi cereţi? Sunt la terapie intensivă, nu cred că-i recomandat la ora aceasta să mergeţi la ei, v-ar influenţa negativ să-i vedeţi, încă sunt sub sechestrul nostru, intubaţi la aparate şi nu au cum să vorbească! O să vă reîntîlniţi peste două, trei zile, dacă totul merge strună, vă promit cu mîna pe inimă, vă rog să aveţi încredere în vorbele mele, asta-i tot ce pot să fac, binnee?

-Am înţeles şi vă rămîn îndatorat, doamna doctor! S-au despărţit în clipa următoare, fiecare culegîndu-şi roadele după cum era lăsat de către Domnul de Sus. Nu a trecut nici jumătate de minut şi Alexandru a format la celular numărul lui Elvira:

- Aloo, scumpişor tată, acum două secunde a plecat din rezervă anestezista! Mămăică, scumpă, mîine nu o să pot telefona, poate nici poimîine, pe la orele astea fiind intubat, mamă dragă! Tu, fata tatii, sunt bărbierit pe întreg trupul, nu am nici un fir de păr, dacă m-ai vedea cum arăt, ai întoarce ochii şi ţi-ai face cruce, sunt mai curat decît o fată mare! Abia aştept să

fiu acasă lîngă tine, dar pînă atunci îmi va creşte părul pe corp, nu-ţi dai seama ce caraghios îmi arăt! Ce faci, Elviraş?

-Bine, Alexuţ, sunt surpinsă de agitaţia ta, tăticelule. Ţi-au făcut vreo injecţie, de ce vorbeşti în halul ăsta, parcă ai fi cîştigat miliarde la loterie, zău?

241

- Of, mămăică, mămăică, sunt foarte nerăbdător, numai Dumnezeu ştie dacă îţi voi mai vorbi mîine sau poimîine, dacă mi se opreşte lumina la operaţie?

-Off, Alex, Alex, cum poţi să mă chinuieşti în asemenea hal? Eu te aştept cît mai repede acasă, iar tu îmi vorbeşti numai tîmpenii, în loc să mă încurajezi! Ce fel de sprijin găsesc în tine, omule?

-Mămăică, mămăică, în orele ce urmează numai gîtul meu va fi expus sub ghilotină, al tău nu, fata tatii scumpă! Elviro, sunt invadat de emoţii şi nimeni nu este lîngă mine să mă sprijine dintre cei dragi! Aa, da, cînd vorbesc cu tine, mă uit la icoana cu Iisus Hristos, doar El îmi ridică moralul în aceste clipe îngrozitoare.

-Să fii sigur că după operaţie o să-L priveşti din nou, te rog scumpule, te înţeleg şi sunt mereu alături de tine. Ai să vezi şi o să-mi spui tot din micuţa chilie unde eşti acum, că am avut dreptate. Mîine, pe 10 iunie, o să încep să-mi spun rugăciunile dis-de-dimineaţă, la fel voi face la prînz şi seara, după cum ştii că obişnuiesc în ultima vreme, însă, pe tot parcursul zilei gîndul îmi va fi numai lîngă tine, dragă bărbate. Te rog să ai încredere în vorbele mele, Dumnezeu ne va ajuta pe amîndoi, linişteşte-te, Alexuţ..., oprindu-şi firul vorbelor, la telefon auzindu-i-se suspinele ce-i încălecaseră vocea.

-Bine, Elvi, te-am înţeles, nu plînge, mămăică, am greşit din nou că mi-am divulgat teama ce m-a cuprins înainte de tăietură. Eu v-am asistat, pe tata mare şi pe tine la operaţie, am stat în sală la un metru de voi, dar lîngă mine cine va fi, doar străinii, scumpa mea, doar străinii, Elviraş frag, aici este marea diferenţă, tocmai de aceea nu-mi pot stăpîni emoţiile şi...

- Ai dreptate, Alexuţ, dar ce pot face eu în clipele astea în afară de aţi asculta tînguielile ce mă sfîşîie, omule, crede-mă?!

- Bine, Elvi, cu siguranţă că am greşit, dar eşti singura fiinţă pe faţa pămîntului căreia îi pot spune adevărul. Te pup dulce, soţioară, ai grijă de tine şi de casă, te voi suna cînd voi fi în stare... A fost cea mai grea şi mai lungă noapte din viaţa lui, minutele treceau precum orele, iar acestea mai lungi decît zilele pînă s-a făcut dimineaţă. Nu a îndrăznit să ţină becul aprins şi să citească, de cînd era în ultimul an de liceu şi învăţa noaptea pentru examenul de bacalaureat urmat de cel pentru admiterea la facultate, jurase să nu-şi mai obosească ochii, să nu mai buchisească paginile vreunei cărţi în afara orelor din zi. Acum a stat cu ei deschişi privind aiurea în întunericul din cămăruţa unde se găsea ţintuit de peste o săptămînă, mintea alergîndu-şi gîndurile pe plaiuri trăite de-a lungul vieţii, din copilărie şi pînă în prezent, reuşind să revadă întîmplări de peste cinci decenii, fericindu-l sau întristîndu-l, inconvenientul cel mai dificil şi imposibil de înlăturat fiind transpiraţia ce-i invadaseră suprafaţa trupului ore la rînd, epuizîndu-l şi scăzîndu-i greutatea vreo două kilograme. Eram sleit de puteri cînd la cinci şi jumătate a intrat tînăra asistentă, anunţîndu-l puţin agitată:

- Sus, domnle medic, gata cu somnul, peste cîteva ore vă vine rîndul. Atenţie, nu cumva să luaţi ceva în gură, nimic şi nimic, nici tabletele de dimineaţă. Cum aţi trecut noaptea, v-aţi odihnit bine?

-Nu am dormit deloc, domnişoară, mi-am ţintuit ochii în tavan şi am călătorit la braţ cu amintirile, am scoborît pe scări de mătase şi-am alergat prin copilărie,

prin adolescenţă şi cu greu am ajuns în anii foarte grei din prezentul bălăcărit de multă prostie, aiureală, hoţie, sălbăticie şi enumerarea zalelor din lanţ nu aş termina-o pînă diseară..., a oftat, într-adevăr, oboseala cumulată îşi arăta colţii.

-Păi, domnule, de ce n-aţi venit să-mi cereţi o tabletă pentru somn, ar fi trebuit să fiţi frej înaintea operaţiei. Să ştiţi că am remarcat în anii de cînd lucrez aici, de la înfiinţarea Institului adică, totdeauna am avut probleme cu persoanele învăţate, mult mai uşor s-au descurcat oamenii simpli, chiar te enervează uneori lipsa lor de reacţie. Îmi pare rău s-o spun, urmează să depăşiţi ore grele în zilele următoare, cum de n-aţi îndrăznit să veniţi, doar camera de gardă se găsea la a trei uşă pe holul cel mare, of, of, domnule..., indignată a lăsat termometrul pe măsuţă şi din pragul uşii, înainte de-a ieşi a adăugat, neştiind cît răsucea cuţitul în pieptul pacientului:

- Tura de la noapte va fi grea, peste cîteva ore vor fi aduşi de la terapie cei doi de la 22, unii revin, alţii pleacă. Oricum, vă doresc succes, vor trece cîteva zile pînă ne revedem..., cuvintele find întrerupte de intervenţia celui care nu închisese ochii ceasuri la rînd:

- Mulţumesc pentru încurajare, prin urmare eşti sigură că voi reveni în această cămăruţă?

-No binnnee, cum să nu fiu sigură, auziţi vorbe fără rost la dumneavoastră, ce Dumnezeu, tocmai de la un medic să aud astfel de cuvinte?!, iritată a trîntit uşa şi a plecat să-şi continue activitatea mai încărcată la sfîrşitul turei, fără să recepţioneze scuzele doctorului Grigoriţă:

- Alo, alo, te rog să mă ierţi, îmi retrag insinuarea... Cînd s-a reîntors peste un sfert de oră să citească termometrul, s-a uitat la el, a notat ceea ce o interesa, dar nu a scos o vorbă şi nici privirea nu a îndreptat-o spre bietul om care urma să fie adormit în sala de operaţie. Nedormit, lipsit de vlagă şi dezamăgit, pacientul s-a lungit pe pat în aşteptare, în cîteva clipe fiind cuprins de un somn adînc, îndeajuns să nu audă grupul de medici intrat în spaţiul mic dintre rezerve pentru vizita matinală. Vocea blîndă a profesorului a fost cea care l-a trezit, determinîndu-l să se ridice brusc în şezut şi să privească uluit.

-Bună dimneaţa, colega, ce faci, moldovene, încă dormi, cum de nu te-ai trezit înainte de operaţie? Hai, a sosit trenul, în cîteva clipe să te urci, eşti atent?

-Bună dimineaţa, domnule profesor, am adormit abia de vreo oră, astă noapte am fost pradă celor mai nevolnice insomii. Iertaţi-mă, nici prin gînd nu-mi trecea că voi adormi, doar ştiţi, în fiecare dimineaţă v-am aşteptat la marginea patului, eu nu...

- Bine, bine, peste un sfert de oră vei fi adus în sală, începem treaba, omule, şiţi doresc mult noroc. Să avem o zi bună cu toţii, domnule, ne întîlnim imediat...

- La fel să aveţi şi dumneavoastră şi ceilalţi colegi din echipă..., s-a ridicat în picioare cînd celălalt tocmai ieşea din rezervă urmărit de privirea admirativă a pacientului cuprins de tumultoase emoţii. Tremura din cap pînă în picioare, inima galopa sub biciul clipelor aşteptate de atîtea zile, nicicum nu reuşea să-şi stăpînească broboanele de transpiraţie ce-i invadaseră fruntea, pînă şi glasul i se schimbase cînd a început să vorbească de unul singur:

243

- Doamne, Iisuse Hristoase, am ajuns la destinaţie, protejează-mă în continuare să trec marele hop şi să mă întorc sănătos acasă lîngă Elvira mea scumpă! Sărut mîna şi picioarele Sfinte Doamne!, cu faţa la icoana din perete a început să-şi facă semnul crucii de cîteva ori la rînd, fiind atît de pătruns în rugăciune încît nu a auzit bătăile din uşa deschisă, nici cuvintele politicoase ale brancardierului:

- Gata, domnle medic, s-a terminat cu rugăciunile, dezbrăcaţi-vă pijamaua şi trageţi uniforma asta pe dumneavoastră, poftim!, i-a spus tînărul în momentul cînd îi arunca pe pat noua lenjerie.

-Imediat, am terminat, într-un minut sunt gata..., a terminat să-şi facă ultimul semn de cruce, s-a întors cu faţa spre cel intrat, a luat lenjeria cu dungi albastre, decolorată de atîtea spălături şi după ce şi-a dat jos pijamaua lui s-a îmbrăcat cu ea, largă şi cu pantalonii mult mai scurţi decît erau ai săi, motiv să-şi divulge impresia:

- Doamne, măi, băiete, ce fel de haine sunt astea? Mi s-ar fi potrivit dacă eram mai gras şi cu picioarele mai scurte, zău, parcă m-am îmbrăcat să merg la circ, amice!

- Nuu, domnle, în sala de operaţie tre' să fie largi, doamnele asistente să poată prinde uşor venele, să nu vă strîngă îmbrăcămintea la braţe, pricepeţi? Noo, haidaţi odată, suntem aşteptaţi, într-o juma' de ceas n-o să ştiţi nimic, dispar gîndurile măreţe, n-o să mai fiţi deloc fudul, vă asigur...

- Bine, bine, nu mă speria şi tu, omule, cum fac, mă urc şi mă lungesc pe targă?

-Daa sigur, aţi judecat bine! V-aţi strîns lucrurile într-o sacoşă s-o predaţi la magazie?

-Da, da, am executat ordinul pronunţat de infirmieră, uite-o pe pat, numai un dram de răbdare să înghesuiesc în ea pijamaua şi papucii... S-a suit şi s-a lungit pe targă prin gesturi trupeşti, gîndurile fiindu-i trimise undeva departe, la Elvira, pronunţînd în şoapte:

- Off, mămăică, scumpă mămăică, tare aş fi vrut să fii lîngă mine să urmăreşti cum interpretez rolul în circul la care m-ai trimis..., imediat făcîndu-şi semnele crucii cu limba pe bolta gurii, apoi lăsîndu-se purtat pe holuri şi prin lifturi pînă ceau ajuns în sala de pregătire pentru operaţie. Încă vedea şi auzea agitaţia din jur, lăsîndu-şi trupul şi braţele manevrate de cadrele medicale care l-au dezbrăcat îndată de uniforma albastră cu dungi largi şi lau transbordat pe masa cu suprafaţa foarte rece, două dintre ele întinzîndu-i braţele şi străpungînd-i iute venele de la plica cotului, la una ataşîndu-i perfuzia, prin alta introducîndu-i sedativul pentru adormire. A apucat să privească bărbăţia doborîtă, fără nici un fir de păr în jur, gîndurile au început să se încîlcească şi în cîteva clipe vedea doar feţe străine, pricepea ce i se întîmplă, însă nici să se roage Celui de Sus nu reuşea. Lumina incandescentă a lămpii din tavan îl orbise, cu greu şi pe lateral reuşea din cînd în cînd să distingă faţa acoperită cu mască a

vreunui om din echipa operatorie. Nu simţea nici o durere, nici zgomote nu recepta, pînă la un moment dat cînd nu a mai ştiut nimic... Operaţia a decurs conform planului conceput de operatori, după patru ore şi două zeci de minute executau retuşurile exterioare, legau firele suturii, acoperind-o

cu pansament steril. Ochii celui operat au început să distingă diferite imagini, urechile să culeagă anumite zgomote în liftul cu care era transportat în salonul de terapie intensivă, chiar şi trupul să simtă hurducăielile produse de targă la trecerea peste pragurile de la uşi, dorea să întrebe ceva dar maxilarele nu se descleştau, încă înţepenite de puterea anestezicului. Distingea într-o încăpere paturile ocupate cu bolnavii intubaţi, auzea comenzile vocii feminine care dirija manevrele efectuate de către cei din jurul tărgii cu el, cînd, dintr-odată s-a făcut întuneric şi totul a amuţit în preajmă, urechile sale aducîndu-i de ştire forfota produsă instantaneu:

- E în stop cardiac, urgent, loviţi-i pieptul cu paletele defibrilatorului! Haide, încercaţi, ar fi o nenoricire să-l pierdem... Pentru cîteva secunde s-a rupt firul dintre viaţă şi nefiinţă, nu a mai perceput nici un semn al simţurilor omeneşti, abia după ce l-au zguduit convulsiile şi a zărit luminiţa ce a crescut brusc în dimensiuni şi a înlăturat vijelios întunericul apăsător, medicul a realizat cumpăna prin care trecuse, instantaneu, pronunţînd vlăguit:

- Bravo, aţi reuşit, aţi alungat moartea cu şocul electric!, vorbe ce i-au fost urmate de ale asistentei şefe uimite:

- Nu se poate, niciodată n-am auzit un pacient să reacţioneze în modul acesta, e nefiresc, voi aţi auzit, fetelor?! A vorbit, deşi e încă sub anestezia generală!

- Da, e uimitor, doamnă Marcela, s-ar putea ca anestezicul să-şi fi scurtat efectul! Repede, să-l intubăm, să-l conectăm la aparat, dacă se repetă stopul?! Simţea cu i se deschidea gura cu forţa şi i se introducea sonda pe gît să ajungă în trahee, percepea durerea manevrei dar nu avea cum să reacţioneze, în cîteva secunde vedea chipurile vesele ale asistentelor care se priveau admirativ una pe alta pentru reuşită, auzea glasul şefei brunete cu ochi sinilii, explicînd doctoriţei anesteziste venită într-o fugă după anunţul făcut.

-A scăpat, doamnă doctor, a făcut stop cardiac tocmai cînd îl conectam la artificial, ceva s-a întîmplat la priză, nu s-a declanşat! Cît fetele i-au aplicat şocul, infirmiera a schimbat ştecherul, acum merge, curentul intră la aparat. Ce ghinion pe capul nostru, fir-ar naiba de fir, nu s-a întîmplat niciodată... Lui Alexandru îi reveniseră mare parte din simţuri, ar fi dorit să le spună să fie deconectat de la aparat, dar nu putea din cauza sondei cu care era intubat, îi era ciudă că niciuna nu-i remarca semnele ce le făcea disperat cu degetele mînii drepte, strîns legată de marginea patului cu eşarfa din tifon. Cu ochii tare încercănaţi, întunecaţi, inundaţi de lacrimi greu de stăpînit, cu chipul stors de vlagă şi palid cum nu-l avusese vreo clipă în viaţa sa, plin de neputinţă le privea disperat că nu este luat în seamă. După jumătate de oră lucrurile s-au lipezit, fetele umblau prin preajma sa liniştite în vreme ce el, conştient prin ce trecuse, şi-a impus să adoarmă sau cel puţin să ţină ochii închişi pentru a le odihni retina după aproape cinci ore în care i-a fost impus să suporte săgeţile orbitoare a luminii reflectate din oglinda proţăpită în tavanul sălii de operaţie. Deşi era încă forfotă în salonul cu cele şase paturi, pacientul ridica pe furiş pleoapele pentru a vedea ce se mai întîmplă şi cu ceilalţi bolnavi. Nu-i venea să creadă cîte tuburi din plastic atîrnau în jurul său, la ambele mîini se scurgeau prin

branule lichide din flacoanele pentru perfuzii, la gît, în jugulara din dreapta din cateterul înfipt straşnic se ridica deasupra capului un fel de ştecher din care derivau vreo patru, cinci tubuşoare din care harnicele asistente

245

îi recoltau ori de cîte ori trebuia probe de sînge, motiv serios să-l determine să gîndească, fără a reuşi să se pronunţe şi să fie auzit:

- Doamne, sunt mai rele decît vampirii, de vreo două ori le-am surpins după ce mi-au luat din nou alte probe, am ajuns să-mi fie teamă, de cîte ori vreuna trece dincoace în dreapta, trebuie să ridic pleoapele, măcar să ştiu ce îmi fac, oricum nu pot să le spun nimic, nu am cum, în gură încă am canula de intubare. Oare cît au de gînd să mi-o ţină? Degeaba le fac semne din degete, sunt prea devotate recoltării de probe, păcat pentru mine că nu-mi observă semnele, le-aş lăuda, numai că, lipsa conectării psihologice cu pacienţii mă face să sufăr şi să le micşorez calificativul... Orele treceau şi Alexandru a rămas conectat la aparat, vreme în care a început să analizeze ceea ce i s-a întîmplat, în speranţa că va primi răspunsul de la Marcela, asistenta şefă. Amărăciunea i-a crescut în suflet cînd seara, la contravizita de pe la şase şi ceva, în grupul ce-l avea în frunte pe domnul profesor, nu a observat-o şi, chiar dacă era, nu ar fi reuşit să o întrebe, fiind încă intubat. Cînd profesorul s-a oprit în dreptul patului său, l-a auzit şi-i părea rău că nu poate să răspundă, deşi, disperat, a făcut semne cu degetele mînii legate.

-E bine, doctore, nu? Doctoriţă Antonela Mureşan, totul a decurs bine dupăamiază, nu-i aşa?

-Da, domnule profesor, acum e bine, îl lăsam conectat la aparat peste noapte, e mai sigur pentru toţi, deşi e incomod pentru pacient! În afară de unele incidente minore, totul a decurs normal. Va fi bine, peste două zile vi-l predau, o să poată urca în secţie. Degeaba făcea pacientul semne cu degetele, nimeni nu i le vedea pentru a înţelege realitatea şi astfel, vizita a trecut, în inima suferindului înfingîndu-se şi mai adînc bisturiul suferinţei. Dezamăgit, nu i-a rămas decît să privească în gol şi să realizeze că afară se lăsase întunericul. Deşi era treaz, din cînd în cînd visa cu ochii deschişi, rugîndu-se la Dumnezeu să apuce lumina soarelui de mîine. Orele treceau foarte greu, la miezul nopţii una dintre asistente s-a oprit la patul său privindu-l insistent, parcă înţelegîndu-i semnele ce le făcea cu degetele pe pat:

- Doriţi ceva anume? Dacă vreţi să urinaţi o să chem îngrijitoarea să vă pună răţoiul între picioare. Cum, nu înţeleg?, l-a întrebat nedumerită cînd şi-a dat seama că el nega, întorcîndu-şi capul în stînga şi în dreapta. Privindu-l ţintă în ochi, numai puterea Domnului a făcut-o să deducă, să-i interpreteze cerinţa pacientului care a început să geamă cu sonda de intubare în gît, în timp ce cu mănunchiul degetelor drepte încerca să imite pe cearceaf anumite cuvinte:

- Să vă dau un pix şi o coală de hîrtie?, întrebarea ei fiind urmată imediat de geamătul prelung al pacientului, confirmare a bucuriei că a fost înţeles. Bucuroasă că a descifrat cerinţa suferindului, a continuat:

- Binnnee, mă întorc într-un minut, domnule dragă... Auzind-o, Alexandru exalta de bucurie, vocea sufletului exclamînd fără să poată fi auzită decît de urechile trupului epuizat: „-Eşti salvat, te-a înţeles frumoasa micuţă!” Nu trecuse minutul şi tînăra a aşezat sub mîna lui dreaptă hîrtia, între degete fixîndu-i pixul albastru din plastic, spunîndu-i:

- Poftiţi, scrieţi!, în clipele următoare s-a aşezat pe marginea patului şi urmărea ce scrie, exclamînd la citirea întregii fraze:

- Cuumm, să vă decontectez de la aparat?!, reluînd cu vocea tare:

- Vă citesc cuvintele, pentru a mă lămuri:”-Te rog scoate-mi porcăria asta din gît, pot respira fără aparat, te rog tare mult, frumoaso!”, aşa aţi scris, nu-i aşa?, urmărindu-i bărbia ce se înclina spre piept, semn al confirmării prin pantomimă. Privea fruntea tinerei şi-i transmitea rugător prin unde telepatice să-şi asume răspunderea şi să-l ajute în miez de noapte, astfel că, după cîteva minute, asistenta l-a întrebat:

- Imediat ce vă deconectez, iscăliţi în foaia de observaţie că sunteţi direct răspunzător de eventualele urmări?, s-a uitat la faţa bărbatului şi a văzut cum îşi înclină bărbia în timp ce gemea, iar ochii îi erau inundaţi de bucurie. A făcut semne cu mîna spre el, apoi a pronunţat în şoaptă:

- Merg să văd dacă nu-i vreo colegă prin preajmă, mi-asum o mare răspundere, n-am făcut niciodată asemenea lucru, credeţi-mă... S-a reîntors în cîteva secunde şi, pe furiş l-a deconectat de la aparat, scoţîndui din gît sonda de intubaţie, în clipa următoare auzind vocea răguşită a bolnavului:

- Mulţumesc frumos, copilă scumpă, Dumnezeu să-ţi dea multă sănătate şi săţi împlineşti în viaţă toate dorinţele. Off, cît de bine este să respir liber aerul din natură! Credeam că înnebunesc, nu mai rezistam să stau cu sonda pe gît, doream să comunic dar nu puteam, nu avem cum să vorbesc. Doamne, Cel de Sus mi te-a scos în cale şi mi-ai înţeles mesajul, nu cred că rezistam pînă mîine dimineaţă. Adu-mi foaia de observaţie să iscălesc, pentru că, ia aminte copilă, gestul tău trebuia să aibă confirmarea medicului de gardă, altă dată să nu-ţi asumi o astfel de răspundere!

- Păi, numai la insistenţa dumneavoastră am făcut-o, ştiam că sunteţi medic, ne-a comunicat şefa la toate fetele din tură! Înseamnă că sunt vinovată, n-ar fi bine să vă reintubez, o să motivez că v-a ieşit sonda din gît şi am redresat incidentul!

- Nu, nu, nu, linişteşte-te scumpo, eu voi respira bine toată noaptea, iar tu nu să spui nimic dimineaţă, bine? Nimeni nu o să-şi dea seama că tu m-ai ajutat, şi astfel vom rămîne buni prieteni, vrei?

-Da, domnule doctor, dar aveţi dreptate, am greşit asumîndu-mi riscul, numai medicul de gardă ia decizii, noi, asistentele executăm dispoziţiile primite. Mă bucur că vă simţiţi bine, voi fi liniştită pînă mîine cînd vă predau. Mă duc şi la alte paturi, îmi ajung emoţiile pe care le-am cules în cazul de faţă..., a întors spatele şi a dispărut în semiîntunericul din salon. Noaptea şi-a derulat greu orele, Alexandru respira bine dar limpezindu-i-se mintea începea să analizeze situaţia precară prin care a trecut, motiv serios de-a se întreba în şoaptă:

- Nu ar fi bine să o întreb pe Marcela despre cumpăna prin care am trecut? Din curiozitate aş vrea să aflu, am trăit momente descrise de către cei care au trecut prin moartea clinică şi numai cu ajutorul Domnului şi-au revenit! Aşa voi face, mîine cînd o voi vedea, doar între patru ochi, am să-i spun...

Adormise cu întrebarea pe buze, peste o jumătate de oră începea forfota cînd avea loc schimbarea între ture. A privit ceasul fixat sus pe peretele din faţă şi a exlamat:

- Off, Doamne, off, deja s-a făcut şapte dimineaţă, cîte minute am aţipit, oare? Bine că trecut cea mai lungă şi chinuitoare noapte din viaţă!, a început să-şi facă semnul crucii cu limba pe cerul gurii, mulţumindu-i Ocrotitorului de Sus. Peste jumătate de oră, profesorul Bîrsan îl întreba, zîmbindu-i la vizită:

- Eei, doctore, cum e după operaţie, auzi bine ticăiala ceasului din piept? Bate, bate corect?

-Da, domnule profesor, chiar în clipa de faţă mi-am dat seama de ţăcănelile lui, toată noaptea m-am gîndit al multe altele, pe cuvînt de onoare, credeţi-mă, gîndurile au fugit în altă parte, nu mi-am dat seama că...

- Da, da, bine, bine au fugit la doamna ta, nu-i aşa?

-Aveţi dreptate, dar să ştiţi, o parte din ele se îndreptau şi spre oamenii care m-au operat şi astfel mi-au prelungit viaţa. Dumnezeu să le dea sănătate, o spun din tot sufletul şi din inima reparată de către ei. Sunteţi nemaipomeniţi, cu toţii aveţi mîni de aur, moldoveanul vă este profund recunoscător, domnule!

- Hai, lasă, lasă, nu ne copleşi cu adulaţii, ne-am făcut datoria, actul medical pe care l-ai fi îndeplinit şi dumneata, stimate coleg. Cum respiri, bine?

-Vă rog să mă credeţi, nu realizez că am fost operat! Foarte bine, chiar doresc să merg la baie pentru probleme biologice...

- Oo, nu, încă nu, vreme de cinci zile patul îţi va fi cel mai bun prieten, amice, nici să nu aud că te-ai deplasat ici-colo, omule! Dacă totul decurge normal, abia de mîine după-amiază te vom urca la 22, rezerva cu cei doi ardeleni, să fii cuminte, domnule, e spre binele dumneata, înţelegi?

-Da, domnule profesor, voi respecta cu stricteţe recomandările primite!, făcîndu-i semne cu degetele mînilor încă legate de marginea patului în clipele cînd întreg alaiul se îndepărta de patul lui. Întreaga zi a fost foarte încărcată, greoaie în felul ei din cauza monotoniei şi a nerăbdării pacientului de-a i se dezlega mînile pentru a se putea mişca în voie, se săturase de-a sta numai cu faţa în sus de atîtea ore după operaţie. Înainte de prînz o surpriză i-a îndulcit sufletul, într-o secundă zărind-o lîngă el şi auzindu-i vocea dulce a asistentei şefe, Marcela:

- Bună ziua, domnule doctor Grigoriţă, cum vă simţiţi?

-Binişor acum, stimată doamnă, binişor! Te rog să mă scuzi, vreau să aflu ce s-a întîmplat ieri cu mine, fetele m-au resuscitat, mi-au aplicat şocul electric? Am avut senzaţia că am reînviat, că am stat cîteva clipe pe marginea prăpastiei, te rog să mă crezi! Te poţi interesa, pentru curiozitatea mea, te rog?

-Dar nu s-a întîmplat nimic stimate domn, am fost mereu în mijlocul lor după ce v-au adus în salon. Dar, voi încerca să mă informez pentru a vă alunga dubiile, fi-ţi liniştit, am să aflu şi vă spun imediat, binnee?

-Mulţumesc, aştept cu nerăbdare, să nu mi-o luaţi în nume de rău, vreau doar să-mi liniştesc sufletul, ce a tras trupul a tras, nu mai are importanţă, credeţi-mă. De ce îmi iau întruna probe de sînge, fetele parcă sunt nişte albine ce îşi iau tare des probe de polen, oare s-a întîmplat şi altceva?

248

- Vai, domnule, ce credeţi că s-a mai întîmplat, sunteţi obsedat, nu pot crede, zău, absolut nimic nu s-a ivit, analizele se iau pentru a controla timpii de cuagulare în vederea stabilirii dozei de anticoagulante. De acum o să luaţi zilnic Sintrom, toată viaţa. Merg să mă interesez, imediat trebuie să intru la sală, s-a ivit o urgenţă, deşi e vineri şi de regulă profesorul nu planifică operaţii, face excepţii în astfel de situaţii, binnee?

-Mergeţi, mergeţi doamnă, am timp toată ziua să aştept sau, poate mă duce în rezervă şi plec de aici, am vreo şansă?

-Nu, nu, cu siguranţă nu se poate, ar fi prea timpuriu, e musai nevoie să staţi două zile sub supravegherea noastră, pricepeţi? Domnule, aţi fost operat pe inimă şi, nu-i atît de simplu, nu credeţi? Aici avem aparatele pentru resuscitare şi pentru conectare la respiraţie artificială, acolo nu se găseşte nimic, înţelegeţi?

-Corect, corect, doamnă, nu mai insist, aveţi perfectă dreptate, mergeţi să culegeţi informaţii pentru ceea ce vreau să aflu, mulţumesc mult, sunteţi drăguţă..., s-a oprit, asistenta ieşise şi nu mai era necesar să continue cu linguşelile. După jumătate de oră Marcela Toader s-a apropiat de patul său şi după ce i-a făcut semn cu degetul lipit de buze a şoptit uitîndu-se în stînga şi în dreapta:

- Linişte, numai ascultaţi, să nu fiu auzită, binnee?! Aţi avut dreptate, după ce v-a conectat la aparatul de deasupra capului, a avut loc un scurtcircuit la priza din spate, în vreme ce s-a adus un prelungitor, respiraţia şi inima s-au oprit pentru cîteva secunde, a fost necesară aplicarea de urgenţă a şocului electric, fetele au fost pe fază, a trecut, asta a fost povestea despre care mi-aţi cerut date. E claaar, sunteţi mulţumit, promiteţi să vă liniştiţi, să nu mai întrebaţi pe nimeni, adică să închidem subiectul, da?

-Sigur, sigur, sunt foarte mulţumit pentru informaţie, prin urmare am avut dreptate, am trăit-o şi pe aceasta, păcătoasă senzaţie, crede-mă doamnă, acum poţi să mergeţi să-ţi continui activitatea, succes şi numai bine! Ziua a trecut la fel de greu ca şi cea precedentă, constrîns să stea la pat şi să-şi facă necesităţile biologice, să urineze în ploscă, spre norocul său nefiind nevoit să facă şi nevoile mari. Ar fi dorit să-l anunţe pe Ioan că se simte bine, motiv să-i comunice şi lui Elvira despre starea de sănătate, dar în salonul de terapie intensivă musafirii nu aveau acces. Aştepta cu nerăbdare să se facă ora de contravizită pentru a-l vedea pe profesor, de la care mai afla poate alte noutăţi pentru a se împăca şi a se linişti sufleteşte. Fiind o zi de vineri, era convins că nu i se întîmpla nimic rău şi se încuraja singur, rugîndu-se la Dumnezeu. Îl speria doar gîndul că va sta încă o noapte printre bolnavii operaţi care gemeau şi aiureau sub influenţa sedativelor, fiind convins că lui nu i s-a întîmplat şi nu putea să i se mai întîmple, mintea fiind lucidă ca şi înainte de operaţie. Respira bine, deşi în gît

simţea usturimea după iritaţia produsă de sonda cu care a fost intubat. Braţul stîng i-a fost eliberat în cursul dimineţii, reuşind să se ajute singur pentru a lua cana cu ceai de pe noptieră şi să bea puţin, cîte puţin din lichidul dulce. La prînz, infirmiera s-a apropiat de patul său şi zîmbindu-i, l-a întrebat:

- Oi, Doamne, păpuşel, păpuşel, v-aţi ridicat în şezut, credeţi că puteţi servi ceva din mîncare, puţină supică şi nişte pireu de cartofi?

-Am voie, sunteţi sigură?

- Cumm să nu, domnle, rinichii funcţionează, aţi urinat destul, înseamnă că aveţi un organism sănătos, dacă au trecut douăzeci şi patru de ore de la operaţie, se pot servi bucate, azi sunteţi pe lista mea. Fi-ţi liniştit, la fel procedăm cu toţi, condiţia principală e să fi urinat bolnavul, se înţelege, după ce a fost deconectat de la aparat.

-Şi, şi dacă mănînc o să mă ducă la rezervă mîine?

-Daa, cu siguranţă, domnle, după-amiază o să vă dea voie să staţi la marginea patului şi, dacă reuşiţi, mîine vă duce la locul din rezervă. Se înţelege, aşa fac cu cei cărora starea le permite, adică nu mai sunt legaţi de aparat. Eei, vă aduc?

-Cum să nu, dacă ar fi voie eu mă aşez acum la marginea patului...

- Nu, nu, nu faceţi asta, nu cred că se poate aşa de devreme, stai în loc omule, uite, Doamne, în ce belea vrea să mă bage dumnealui..., s-a lovit cu palma peste frunte şi s-a repezit să-l prindă de umeri pe pacient.

-Bine, bine, îţi mulţumesc mult pentru informaţii, sunt liniştit, am înţeles, nu e voie şi gata, nu mai striga să nu audă vreo asistentă. Bine, doresc puţină supă şi un pic de pireu, rămîn îndatorat, crede-mă. Inima îi tresălta de bucurie după discuţia purtată cu infirmiera, faţa i s-a înseninat dintr-odată, paloarea i-a dispărut fiind înlocuită cu îmbujorarea pometilor şi cu roziul buzelor. Spontan şi-a auzit ţăcăniturile din piept, pentru prima dată de la operaţie şi-a dat seama cum bat valvele oţelite ale protezei fixate în inima lui. A făcut imediat semnul crucii cu limba pe cerul gurii, mulţumind Domnului cu vocea răguşită:

- Mulţumesc bunule Dumnezeu pentru că i-ai ajutat să reuşească şi că pot să o aud! Ohh, ohh, ohh, de-ar mi-ar bate aşa încă zece ani, vreme în care te-aş ruga să mă laşi să am grijă de Elvira, tare mult te rog Doamne..., rugămintea fiindu-i întreruptă de infirmiera gureşă:

- Ce-i domnle, te închini înainte de masă? Mai rar văd pacienţi să facă aşa, de regulă sunt ameţiţi, nici nu ştiu ce-i cu ei după anestezia şi operaţia îndurată! V-am adus supica şi felul doi, sigur o să puteţi mînca, nu vreţi să vă ajut?

-Nici o grijă, nici o grijă, sub aripa Domnului mă voi descurca singur. Vreau să te întreb ceva, vinerea vine domnul profesor la contravizită?

-Totdeauna vine, chiar şi sîmbăta dimineaţa intră prin saloane, excepţie face duminica, îl înlocuieşte domnul doctor Aszalos Andor, în dumnealui are încredere deplină. Aşadar, peste

cîteva ore soseşte, fi-ţi fără grijă, domnule..., s-a oprit din vorbă şi i-a aşezat peste picioare măsuţa portabilă, abia după aia mirîndu-se:

- Oii, Dumezeule, dar cum o să mîncaţi cu mîna stîngă?

-Nu-i nimic, voi reuşi, lasă-mă să încep că mor de foame, dacă aud asistentele nu-mi vor da voie, te rog...

- Noo, binnee, binnee, să aveţi poftă la mîncare, mă bucur, zău aşa..., îndepărtîndu-se de patul pacientului care începuse să savureze zama călduţă. După un sfert de oră, Alexandru terminase ambele feluri de mîncare, îndată fiind surprins de întrebarea aceleaşi femei care sosise să strîngă tacîmurile:

- Eei, cum a fost, binnee? Bravo, bravo, farfuriile îs goale şi măsuţa e curată, semne că nu le-aţi răsturnat în pat. Să vă fie de bine, de-ar face toţi ca dumneata ar învia mai repede şi mie mi-ar fi mai uşor, nu tre’ să le duc lingura la gură ca la

sugari. Felicitări, cu siguranţă că nu ne vedem mîine la prînz..., a luat farfuriile, a mutat măsuţa la locul ei şi a dispărut din raza pacientului pentru totdeauna. Abia în jurul orei trei a sosit lîngă pat asistenta, întrebînd:

- Cum e domnule, vă e bine, nu-i aşa?

-Da, da, totul decurge strună, domnişoară, mulţumesc de întrebare. Spuneţimi, doamna Marcela a plecat?

-Nu, nu încă, de regulă trece pe aici înainte de a termina tura. Tocmai de aia v-am întrebat, la trei tre’ să-i raportez despre starea pacienţilor. Prin urmare totul e în regulă, binnee?

-Da, da, este aşa cum ţi-am spus domnişoară, mulţumesc pentru informaţie.

-Să vă fie de bine, dar nu ştiu despre ce informaţie e vorba?! Să fi-ţi sănătos, ne vedem mîine dimineaţă, cred!

- Cu bine, fetiţo, cu bine şi-ţi mulţumesc pentru îngrijirea acordată astăzi..., s-a oprit, tînară tocmai ieşise din salon şi nu avea rost să mai vorbească singur. Mulţumit de cele aflate, pacientul s-a lăsat cu spatele pe pernă şi în cîteva clipe, relaxat, a aţipit. A zărit-o în fracţiuni de secundă pe Elvira şi pe căţeluşii adunaţi în jurul ei, Fulg, Ema şi cu Rita care lătrau şi se jucau cu stăpîna. După atîtea zile, cel puţin în momentele de visare, era destins şi zîmbea celor din faţa sa, uitase prin ce trecuse şi unde se află. Se opunea cu îndîrjire fantomei ce-l trăgea înapoi, nu-l lăsa măcar atunci să se bucure, strigînd răspicat înainte de a deschide ochii:

- Nu, nu vreau să merg, este prea frumos ceea ce văd, sunt ai mei, fac parte din viaţa mea, lasă-mă, pleacă de aici..., oprindu-se brusc cînd lîngă pat, asistenta şefă îi strîngea mîna stîngă şi-i vorbea:

- Treziţi-vă, domnule doctor, sunt Marcela, am venit să văd ce faceţi! Tre’ să culeg date despre evoluţia sănătăţii, peste cîteva ore îmi dă telefon Rodi, verişoara dumneavoastră şi tre’

să-i zic cum vă simţiţi. Ce aţi păţit? A deschis ochii larg, a aruncat privirea de jur în jur, şi după ce mintea i-a devenit lucidă a exclamat plin de surprindere:

- Vai, doamnă Marcela, iertaţi-mă, am adormit cîteva minute şi am visat ceva frumos. Cineva dorea să mă tragă din mijlocul fiinţelor îndrăgite şi eu opuneam rezistenţă. Cred că am ţipat, ştiu sigur ce-am spus, vă cer iertare.

-Nu-i nimic, bine că sunteţi conştient că aţi visat şi nu daţi semne de altceva, după operaţie mai persistă nesincronizări între conştientul şi inconştientul ascuns al bolnavului. Văd că nu-i cazu' aici, sunteţi conştient ce s-a întîmplat. Cu vă simţiţi, binnne?

-Da, sigur, cer scuze dacă am spus şi altceva, eram între somn şi veghe. Oare fetele dumneavoastră nu au voie să-mi elibereze şi mîna dreaptă? Sunt convins că pot să stau la marginea patului după-amiază, cînd v-a sosi domnul profesor aş vrea să-i fac o surpriză, să mă vadă că pot să mă ridic şi în picioare! Cred că am depăşit pragul critic şi...

- No, binnnee, domnule, îmi asum eu riscul acesta, numai un pic de răbdare, deşi abia mîine dimineaţă este indicat. Prin urmare să încercăm, o să scot perfuzia, dar branula o lăsăm, în caz de-i nevoi, imediat vă întindeţi şi o repun, daa?

251

- Abia aştept, sunt convins că nu se va întîmpla nimic, aveţi încredere în vorba mea, pacientul îşi ia toată răspunderea pe piela sa, vă rog, mai repede... L-a debranşat de la flaconul cu lichidul de perfuzie, altfel doar ser glucozat ce picura să întreţină accesul pe venă, apoi l-a sprijinit să-şi coboare picioarele la marginea patului, grijulie în acelaşi timp să-i acopere spatele cu pătura, la sfîrşit întrebîndu-l:

- Noo, e binnnee? Nu ameţiţi, nu?

-Nu, doamnă Marcela, nu-mi este rău deloc, chiar mă simt mai bine şi plin de încredere, credeţi-mă, pe cuvînt. Din adolescenţă nu am stat o zi la spital, nu am suferit nici o intervenţie, am un organism foarte rezistent. Eei, bine, cît am fost mic, pînă în anii de şcoală primară, am fost un copil bolnăvicios, se săturase tata de mine, îmi spunea ofticosul naibii pentru că nu era lună să nu fiu internat la spitalul de copii, dar după aia, nu am mai avut deloc incidente majore. Vă mulţumesc mult că aţi avut încredere, off, mă simt foarte bine, credeţi-mă.

-Am văzut-o şi pe asta, pacientul operat pe inimă e capabil să stea la marginea patului cu aproape douăzeci de ore mai devreme! Un singur lucru vă rog, să nu fiţi în picioare cînd vine profesorul, nu acceptă asemenea decizii fără consimţămîntului dumnealui, binnnee? Mă ceartă, vă rog să mă credeţi, şi are dreptate, e munca lui, nimeni nu tre' să treacă peste vorba sa!

- Înţeleg, mergeţi acasă liniştită, nu voi exagera deloc, este în interesul meu, nu sunt copil, doamnă Marcela. Să o rugaţi pe Rodica să sune la verişoară, adică la soţia mea, îmi promiteţi?

-Cum să nu, domnu' doctor, staţi fără grijă, ne-am înţeles să vorbim la şapte. De altfel ştie întreaga evoluţie, iar soţia a aflat de la ea, cu siguranţă. De acum neom reîntîlni luni dimineaţă, pînă atunci am libere şi...

- Înainte de a pleca, vă rog, faceţi-mi o fotografie cu celularul dumneavoastră, zilele următoare o să vă solicit să o trecem pe calculator, ţin morţiş să am imagini din salonul cu suferindul care vă roagă, vreţi?

-Sigur domnule, sigur, aşa cum arătaţi e bine, fără nici un fel de machiaj, nu?!

- Exact, aşa cum arăt ca un rănit pe front, cu pieptul recent despicat şi cu gîtul întins sub ghilotină. Ce mai, este spectaculos şi dramatic, eu aici iar nevasta cu altă boală, a cărui final nu-l cunoaşte decît Dumnezeu! I-a înregistrat pe telefon cîteva imagini din ipostaze diferite, i-a făcut semnul victoriei cînd a terminat şi înainte de a ieşi i-a promis:

- Domnule Grigoriţă, v-am imortalizat pentru posteritate postura de pacient al Clinicii noastre, ştiţi că nu-i voie, dar am făcut-o la rugămintea dumneavoastră, mîine predau imaginile lui Rodi să le treacă pe calculator, eu le voi şterge imediat de pe telefon. Vă rog, tare mult, nu vorbiţi cu nimeni despre încălcarea regulilor interioare din Institut, ne-am înţeles? Promiteţi sau în secundele următoare apăs pe dilete şi dispar?

-Nu, nu apăsaţi, vă rog mult, imaginile mă vor inspira la noua carte, pur şi simplu cînd le voi privi, voi retrăi clipele petrecute aici şi rîndurile vor curge în şirag pe hîrtie, credeţi-mă, este foarte important pentru creaţia scriitorului...

- Binnne, vă cred, dar încă nu mi-aţi promis, nu v-aţi dat cuvîntul de onoare, cît să aştept?!

- Pe cuvîntul meu de onoare că nu va afla nimeni! La urma urmei, puteţi spune că aţi pierdut telefonul sau că vi l-a furat careva, de ce vă este aşa de teamă?!

- Binnee, domnule Grigoriţă, mizez pe cuvîntul dumneata, o să vi le arăt cînd sunteţi în rezervă, e mai sigur, dar..., s-a întors cu spatele şi în clipa următoare a dispărut oarecum încărcată cu teamă, fără să audă vorbele pacientului mirat:

- Bine, bine, dar nu mi-ai arătat să văd cum arăt, poate nici nu m-ai pozat şi teai supărat degeaba, prieteno?!, de necaz, şi-a bătut îmbufnat genunchii cu palmele, apoi şi-a ridicat picioarele în pat şi s-a lungit cu spatele pe pernă. Starea de supărare a pus stăpînire pe gîndurile sale, manevrîndu-i-le cum nu ar fi dorit, determinîndu-l să aştepte cu încordare ora de contravizită. Nu a trecut nici jumătate de oră şi o asistentă vampir s-a ivit la capul său, întrebînd mirată:

- Cine v-a scos perfuzia? Trebuie să vă înţep, să iau probe de sînge pentru a şti timpii de coagulare la contravizită, Doamne, ce se întîmplă oare la acest pat?, a spus mirată noua asistentă, determinîndu-l pe pacient să intervină.

-Nu s-a întîmplat absolut nimic, era timpul să mi se întrerupă perfuzia, pot să mă hidratez pe cale orală, domnişoară! Ce doreşti, să-mi recoltezi probe? Poftim, înţeapă-mă, va sosi clipă să scap de aici, fetiţo!, a rostit cu indignare Alexandru către cadrul medical pe care nu-l văzuse pînă atunci.

-De ce vă răstiţi, domnle? E obligaţie de serviciu, la contavizită ce să-i arăt domnului profesor? M-aţi supărat, vă purtaţi de parcă aţi fi acasă, zău aşa!, în clipa următoare

perforîndu-i cu ciudă vena, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit. Nu a dorit să-i reproşeze nici un cuvînt, a găsit resurse să se abţină şi s-a lăsat înţepat de noua vampiră, pronunţînd în şoaptă după ce aceasta s-a îndepărtat de lîngă patul său:

- Fie, măi, copilă, te rabd şi pe tine! Cît o mai dura să scap de aici, o noapte? Următoarele ore sau scurs mai greu decît două, trei zile pînă cînd pacientul şia văzut salvatorii sosind la contravizită. Nu pentru ai induce în eroare, ci pentru a le demonstra adevărata lui stare s-a aşezat cu picioarele la marginea patului, cu ambele mîni salutîndu-i şi pronunţînd vesel:

- Bună seară, domnule profesor Bîrsan şi domnule doctor Andor, de-aţi şti cît de mult vă aşteptam să vă prezint rodul muncii dumneavoastre?! Mă simt excelent, vă rog să-mi spuneţi cînd o să fiu mutat de aici?

-Bună seară, stimate coleg, bună seară..., i-au răspuns amîndoi, uimiţi de vivacitatea pacientului, amînînd fără voie răspunsul, încît Alexandru a reluat:

- V-am lăsat mat, domnilor, nu-i aşa?

-Da, da, sunt puţin surprins, văzîndu-te cît de bine te prezinţi, amice, nu-i aşa Andor?

-Aveţi dreptate, domnule profesor, arată minunat! Cred că mîine va putea fi mutat în rezervă, cu restricţiile necesare, se înţelege, numai dacă dumneavoastră dispuneţi, şefule...

- Da, da, da, cred că se poate! Dumneata să fii foarte atent, doctore Grigoriţă, cîteva zile să stai numai la pat, bine? Alexandru nu a putut să-şi stăvilească valul de emoţii, a început să bată din palme şi s-a ridicat în picioare la marginea patului, exclamînd cu înviorare:

- Să vă dea Domnul multă sănătate, abia aştept să plec din încarcerarea de aici! Nu o să încalc nici o regulă! Doamne Dumnezeule, dă-le multă sănătate să-i poată vindeca şi pe alţii!, cu greu fiind reţinut de către cei doi ca să nu pornească să umble printre paturile din salon, în cele din urmă oprindu-se şi ascultîndu-i ce vor să-i comunice:

- Stai, stai doctore pe loc, unde vrei să pleci?, în clipa următoare ţintuindu-se pe marginea patului şi explicîndu-le:

- Domnilor, sunt în al nouălea cer, sunt precum puiul de vultur ce vrea să-şi ia zborul din cuibul croit pe marginea crestei de munte! Aştept să fug la soţia bolnavă şi să-i arăt că am învins boala cu ajutorul dumneavoastră, dragi salvatori!, imediat a început să-şi facă semnul crucii cu faţa îndreptată spre ei, clipe cînd cei doi, surpinşi de înalta lui emotivitate, au început să-i copie gestul, urmat de exclamarea doctorului Andor:

- Să vă ajute Dumnezeu, la fel ca şi pe noi! E surprinzător, domnule profesor, dar colegul are dreptate, fără ajutorul Celui de Sus n-am fi simţit gestul înălţător, nu credeţi?

-Ba da, Ando, şi el şi tu aveţi dreptate! Să mergem, nu înainte de-ai spune că mîine dimineaţă va fi dus în rezerva 22!, s-a repezit să-i strîngă pacientului mînile şi, vizibil emoţionat, a făcut semn celorlaţi să-l urmeze, să termine cît mai repede contravizita. Seara şi noaptea au fost albe pentru Alexandru, deşi ceruse o tabletă pentru a dormi, tot timpul a stat de veghe şi şi-a

făcut mii de planuri pentru viitor. Orele au trecut fără să se consume, fiind învăţat de-a lungul anilor cu tortura insomniilor rebele. Spre bucuria sa, dimineaţă la orele şapte a fost anunţat:

- Gata, domnle Grigoriţă, s-a gătat, în cîteva minute merem la 22...

- Dar cum, pe unde să o iau?

-Nu, nu, vă ducem cu căruciorul, domnle!

- Ba nu, eu pot să merg pe picioare, fetiţo!

- S-o credeţi dumneavoastră, nu vă daţi vînjos, transportul e sarcina noastră! În două minute mă reîntorc, întîi merg la magazie să vă i-au bagajele depuse acolo... Peste un sfert de oră, pacientul era transferat în rezerva dorită, fiind bucuros să-şi revadă amicii de suferinţă, Costel din Bistriţa şi Dodo din Braşov.

-Salut băieţi, cîtă bucurie pe capul meu! Prin ce-am trecut, oameni buni?

-Să trăiţi domnle Grigoriţă, şi noi simţim aceeaşi bucurie să fim împreună, a pronunţat cel mai tînăr, după care braşoveanul a adaugat:

- Se pare că vom sta împreună, aşa se vede, nu?

-Ce ştiu eu, domnule Dodo, este bine că ne-am reîntîlnit după operaţie, nu mă deranjează să fiu cu voi, principalul lucru este că suntem sănătoşi, ni s-a împlinit voinţa, nu-i aşa?

-Da, da, aveţi dreptate, cu ajutorul Domnului am depăşit cumpăna operaţiei, a a avut grijă de noi, tre' să-i mulţumim prin rugăciuni multe, să nu uităm niciunul... Au comentat cîteva minute, după care, observîndu-i pe fiecare că s-au dus la toaletă, a scotocit în una din sacoşe, a luat cartela de telefon şi fără să spună o vorbă cuiva s-a dat jos din pat şi a ieşit din rezervă, a luat-o tiptil pe lîngă peretele

din holul mare şi s-a coborît două etaje pentru a vorbi cu adorata soţie. Odată ajuns, nerăbdător a format numărul să audă cît mai repede vocea ei caldă:

- Aloo, Elvi, tu eşti? Am reuşit, mă simt bine după operaţie, am venit să-ţi dau telefon, mămăică...

- Cuummm, cum adică ai venit să-mi dai telefon, nu vorbeşti din salon de pe celular? Acum unde eşti, băiete, nu mi-e clar, crede-mă?

-De cinci minute m-au mutat în rezervă, nu am avut cînd să desfac bagajele, am căutat numai cartela şi am ieşit cît mai repede, peste jumătate de oră este vizita, o să revin după aia să-ţi povestesc cum a fost, bine?

-Eşti nebun Alex, lămureşte-mă, de unde vorbeşti de pe fix, ştiam că nu este în rezervă, ai venit la cel din hol?

-Nu, mamă, am coborît la parter şi vorbesc de pe cartelă, în hol ar fi trebuit să cer prin centrală şi nu este voie, numai dacă primeşti la interior 238, te cheamă persoana care a ridicat receptorul, pricepi? În loc să te bucuri că sun, acum ţi-ai găsit vreme să-mi pui întrebări, scumpo?

-Tată drag, cum adică ai coborît pe jos două etaje să-mi dai telefon, ţi-au dat voie să mergi aşa de repede?! Mă bucur enorm să-ţi aud glasul, dar nu e imprudent, ai întrebat doctorii?

-Nu am întrebat pe nimeni, am găsit cartela şi am zburat la aparatul din perete pentru a-ţi auzi repede glasul, eşti mulţumită Elviraş, ţi-am spus adevărul, bine? Cum te simţi fetiţo, asta mă interesează cel mai mult în clipa de faţă, nu să aud o sută de întrebări, crede-mă?

-Bine, tată, mă simt bine, se ivesc uneori probleme cu treaba mare, dar m-am descurcat pînă acum, nu-ţi fă probleme, le rezol singurică. Te rog să fii liniştit şi să le asculţi sfaturile, doar e în interesul tău, omule...

- Am înţeles, dragă, am băgat la cutiuţă, te ascult, la fel voi face şi cu ceilalţi de pe aici, începînd de la îngrijitoare, bucătăreasă şi terminînd cu asistentele şi şeful cel mare, cu domnul profesor, nu-i bine? Să mă frece toţi la ridiche şi să le ascult melodiile, asta trebuie să fac, nu?

-Tăticelule, ce-i cu tine, eşti nervos de dimineaţă? Eu te-am prevenit, omule, departe de mine gîndul să te enervez, crede-mă. Te rog să terminăm convorbirea şi să te urci cu liftul, să nu înceapă vizita şi profesorul să observe lipsa ta din rezervă, ai priceput, bărbate? Căposul mamii, căpos, pa, te pup dulce, dulce, pa, pa... De la cinci sute de kilometri, de la capătul celălalt al firului, pacientul nu a reuşit să-i răspundă, brusc s-a auzit tonul, convorbirea s-a încheiat prin decizia ei. A fixat receptorul în aparat, s-a întors cu spatele către el şi a făcut trei, patru paşi pînă în uşa liftului, apăsînd nervos butonul verde. Cînd uşa s-a deschis şi a păşit în el a fost imediat întrebat:

- Unde vre', domnu'? La ce nivel merem, omule? Prea devreme aţi ajuns la parter, că nu lucră nimeni sîmbăta dimineaţa, iar vizitatorii abia la prînz au voie să intre, eei, nu spuneţi nimic?

-Am fost să dau un telefon soţiei, femeie, eşti mulţumită?

-No binnne, domnu', no binnee, nu vă fie cu supărare, vă cer iertare dacă am greşit, nu-i musai să vă iritaţi, no căzut la nimeni galoanele, stimabile domn..., nu a continuat, uşile s-au deschis larg şi pacientul îmbrăcat în pijamale dungate, verzui

decolorate, a păşit pragul spre holul mare de la etajul doi. Puţin ameţit că uitase săşi ia ochelarii, s-a sprijinit grijuliu cu braţul drept de perete şi a pornit tîrîş-tîrîş spre uşa de la rezervă. Privea atent la îngrijitoarea care ştergea linoleumul din faţă, să nu-i lunece papucii cumva pe suprafaţa umedă, dar după ce a trecut de ea a fost întrebat:

- Domnu' unde se plimbă la ora asta? Vă e rău, să aduc un cărucior, văd că sunteţi tare galeş în obraji şi picioarele abia vă ţin, nu-i aşa?

-Nu am nimic, femeie, am uitat să-mi iau ochelarii, am fost la magazie după bagaje, eşti mulţumită?, a continuat mersul fără să aştepte răspunsul pronunţat în urma sa:

- No binnnee, minţim de parcă am fi copii, la magazie eu tre' să merg, nu pacientul. Tre' să fiţi cel nou de la 22, venit acu' un sfert de ceas, păi i-am predat fetei bagajele care v-o adus, ce fel de vorbe sunt astea, nene?! Atenţie, atenţie să nu fugă picioarele pe linoleum, mare atenţie, şi apoi, Doamne, aţi pornit la plimbare pe jos, măiculiţă, mamăă... A scăpat de salariată, a ajuns teafăr în dreptul uşii de la rezervă, a deschis-o şi a intrat cuminte în încăpere, urcîndu-se imediat în pat, rugîndu-se la Cel de Sus să fie lăsat în pace.

-Dar unde-o fost domn doctor Grigoriţă, că la baie nu, doar am ieşit acu' două secunde de acolo?

-Am dat telefonat soţie, Costele, am fost la parter, omule, eşti satisfăcut?

-Doamne, aţi ajuns pînă acolo?, în loc să-i răspundă la întrebare, Alexandru a exclamat:

- Măi, să fie, ptiu, la naiba, am uitat cartela telefonică în aparat! După vizită trebuie să o recuperez, e nouă, domnilor! Eu aş fi vrut să..., şi-a oprit cuvintele, pe hol se auzea grupul medical pornit să viziteze pacienţii, după numai un minut şeful alaiului a deschis uşa spunîndu-le cu vocea guturală:

- Bună dimineaţa, oameni buni, sunteţi bine?

-Bună dimineaţa, domnule profesor, să trăiţi, ne bucurăm să vă vedem, i-au răspuns cei trei în cor. Vă mulţumim, suntem bine, fiecare s-a ridicat în şezut şi a întins mîna să o strîngă pe a musafirului întinsă iniţial spre ei.

-Bravo, domnilor, bravo, mă bucur să aud vorbe bune de la toţi. Ce aţi mai făcut, ce aţi mai bîrfit ca să vă treacă plictiseala? Ia să văd pansamentele, sunt curate? Nu uita, Meri, le schimbi compresele după ce termin vizita şi-mi spui unde nu e ceva în regulă, da?, s-a adresat asistentei de serviciu şi înainte de-a ieşi s-a întors cu faţa spre Alexandru explicîndu-i foarte sobru:

- Doctore, aici să urmezi sfaturile noastre, cinci zile numai la pat să stai, serveşti masa aici, doar la closet poţi merge, e la doi metri de uşă, pricepi? Nu vreau să mai aud altceva, ne-am înţeles? Abia ai fost adus şi dumneata ai îndrăznit să umbli pe scări, se poate?!, l-a privit cu ochii larg deschişi şi i-a făcut semne cu degetul arătător scuturat prin aer, drept reproş la deplasarea necugetată efectuată cu jumătate de oră în urmă. Cel apostrofat simţea cum îi arde faţa, iar broboanele de transpiraţie îi invada fruntea înfierbîntată de apostrofarea primită în prezenţa colegilor de suferinţă. Inima a început să galopeze, ţăcăniturile valvei metalice să-i zgîlţîie coşul pieptului

despicat de bisturiu exact cu două zile înainte. Remarca făcută de Costel l-a pus pe gînduri imediat:

- Noo, ce-i, domnu doctor, ţi-e ruşine în prezenţa noastră? Vedeţi-vă de treabă, suntem adulţi şi pricepem. Vă e rău, v-aţi îmbujorat dintr-odată la faţă, să chem asistenta, Doamne, să nu păţiţi ceva la inimă, eu mer' s-o chem, binnee?!

- Nu, nu, dragă Costel, mi-a fost ruşine de observaţie, tocmai deşteptul de medic a dat-o în bară şi a supărat profesorul! Nu ştiu unde mi-au fost gîndurile plecate, de am îndrăznit să cobor pe scări două etaje, acum realizez cît de grav am greşit! Nevastă-mea m-a ocărît, proful la fel, ce-oi mai păţi în continuare, am început bine ziua de sîmbătă, e clar, băieţi...

- Sigur, domnu' doctor să nu mă duc?

-Te rog, omule, hai să încheiem subiectul. Restricţiile de deplasare am crezut că sunt valabile pentru voi, pentru că vi s-au scos vene de la picior şi v-au aplicat bypassuri pe inimă, nu obligatoriu şi în cazul meu. Acum mă trece pipi, ce să fac, să strig să-mi aducă răţoiul?

-No, sunteţi ca şi copiii, chiar acu' cînd ei umblă prin saloane, tocmai acu' vă trece, mai ţineţi zece minute să se lase liniştea pe hol. La doi metri n-o să se întîmple nimic, aţi coborît două etaje şi n-aţi avut ceva, darmite dincolo la doi paşi de uşa noastră?! Alexandru şi-a impus şi a rezistat un sfert de oră, timp în care şi inima i s-a liniştit în piept, fruntea i s-a uscat şi pometii nu-i mai ardeau. De parcă nimic nu se întîmplase, a coborît şi a pornit spre baie, dornic să se urineze şi să se spele singur pe faţă după două zile de ţintuire la pat. Spre nenorocul său a dat tocmai peste îngrijitoarea care deretica prin toaletă, spăla chiuveta şi capacul la veceu, îndată pornită să-l întrebe:

- Iară, domnu', iar v-aţi luat zboru'?! Doamne, Dumnezeule, mă obligaţi din nou să raportez, ce om sunteţi, nu pricepeţi că vă faceţi rău singur după chinu' suportat la tăiere?! Noo, binnnee, ies să vă uşuraţi, termin după aia..., s-a strecurat prin spatele pacientului şi a trîntit uşa în urma ei, nervoasă. După ce şi-a golit vezica urinară s-a întors la chiuvetă să-şi spele mînile şi obrajii, rămînînd uimit multe secunde de imaginea ce-o zărea în oglinda aburită din faţă:

- Doamne Iisuse, cît de palid pot să fiu şi cît de încercănaţi îmi sunt ochii, în viaţa mea nu am arătat în halul acesta!, încheind exclamarea cu semnul crucii făcut de cîteva ori la rînd. Pe spate şi în axile a început să transpire, trecîndu-l fiorii reci s-a zgribulit şi a ieşit imediat din baie, uitînd să-şi clătescă puţin faţa cu apă. Cînd a intrat în rezervă şi a dat să se urce în pat genunchii i s-au înmuiat de-a binelea, s-a clătinat în stînga şi în dreapta, cu greu păstrîndu-şi echilibrul să nu cadă pe spate, motiv care l-a îngrijorat pe Costel, făcîndu-l să strige:

- Domnu doctor, vi s-a făcut rău, nu-i aşa? Atenţie, atenţie, nu-i voie să cădeţi, vă zdruncinaţi coşul pieptului abia desfăcut de chirurgi..., secunde în care pacientul a reuşit să se aşeze pe marginea patului şi apoi să răspundă:

- Ai dreptate, dragul meu, am ameţit niţel, am rezolvat-o, gata, acum mă întind încetişor pe pat. Mulţumesc pentru atenţionare, eşti un bun supraveghetor, uite m-

am întins, stai liniştit de acum amice. După ce-mi trece ameţeala o să caut mobilul prin geantă, vreau să vorbesc cu Elvira mea, să-i comunic că mă simt bine...

- Domnu doctor, mai bine trageţi un pui de somn şi încercaţi după aia, e cazul să vă odihniţi, liniştiţi-vă, e sîmbătă, singur aţi despre felul cum a început ziua.

-Ai dreptate, vorbăreţule, dar Dodo nu spune nimic? Aud că sforăie, nu-i este cumva rău?

-Nu, nu, cît eraţi la baie am discutat cu el, mi-a zis că trage un pui de somn şi în secunda următoare a şi adormit. A zis că-l doare operaţia, e îngrijorat, deşi i-am spus că şi pe mine mă doare, dar asta-i situaţia, tre' să răbdăm, nu-i aşa? Ce, pe dumneavoastră nu vă doare?

-A început să doară spatele, dar eu sunt cu două zile operat după voi, poate trupul este încă amorţit de la anestezice. Oricum, trebuie multă răbdare şi calm, ştiu de la alţi pacienţi care au fost operaţi că urmează două, trei luni de groază în care durerile ne vor copleşi...

- Aşa am auzit şi eu, dar vedeţi care e baiul, nu-i voie să luăm droguri pentru calmarea durerii, luăm buline pentru subţierea sîngelui şi riscăm să ne sîngereze stomacul, doar ştiţi mai bine, nu tre' să vă zică un profan ca mine...

- Ai dreptate, mă bucur să aud de la pacienţi atenţionările medicale, aşa este, riscurile ne vor determina să suferim durerea cumplită, să acceptăm cît de mare va fi, numai trecerea timpului ne-o va înlătura...

- Dodo e norocos, bine că poate să doarmă, pe cînd eu parcă stau pe jar, nu mi se închid pleoapele deloc ziua. Pe o parte sunt bucuros că am scăpat de operaţie şimi fac zeci de planuri pentru viitor, pe altă parte aş vrea să dorm puţintel ziua, îmi simt trupul vlăguit. Seara le cer asistentelor o tabletă pentru somn, dorm iepureşte pînă pe la patru dimineaţa, apoi cineva din cap mi-l alungă, e ca şi cum speriaţi de uliu, porumbeii îşi iau zborul brusc de pe coama de la casă.

-La fel păţesc şi eu, Costele, stau foarte rău cu somnul. Ehei, folosesc tableta la culcare de vreo doi ani, omule, asta este, altceva nu avem ce face. Auzi, sună celularul, e al tău sau al lui Dodo?

-Da, da, e al lui, Dodo, trezeşte-te, omule!, sunete care s-au adăugat celor de la mobil şi l-au determinat pe braşovean să-l scoată de sub pernă şi să răspundă solicitării, momente în care cei doi şi-au sistat dialogul. După convorbirea purtată din pat cu soţia sa, nu a durat mult şi în rezervă a intrat una dintre asistentele din tura de dimineaţă, invitîndu-i amabilă:

- Poftiţi în sala de pansamente, încetişor, încetişor cîte unul, şi dumneavoastră domnule doctor, sunt doar cinci metri pînă acolo, o nimica toată faţă de scările celor două etaje, binnee?

-Sigur, sigur doamnă, nici o problemă, sosesc ultimul, nu-i aşa?

-Da, da, sunteţi ultimul operat de aici, aşa trebuie, domnu. Înainte de pansare să nu uitaţi fiecare să vă opriţi două secunde la cîntar, ştiţi unde, chiar lîngă uşa de la intrare, nu i s-a schimbat locul. Gata, vă aştept la schimbarea pansamentului... Dimineaţa s-a scurs mai iute decît altădată, înainte de ora unu Alexandru se pregătea să vorbească la celular cu Elvira, spre bucuria lui reuşind să formeze uşor numărul. Emoţiile l-au copleşit ca pe un prunc, vocea îi tremura cînd vorbea:

- Salut, Elvirache, acum stau în pat şi vorbesc de pe mobil cu tine, eşti liniştită că te-am ascultat?

-Foarte liniştită, prostuţule, cum de ai cutezat să cobori scările fără să te ajute nimeni, tată?! Profesorul n-a aflat, nu ţi-a făcut observaţie? N-ai întrebat, ai voie?

-A aflat, a aflat şi mi-a făcut observaţie, am întrebat, am întrebat, cinci zile nu este voie, mămăică, acum eşti mulţumită? În loc să aflu veşti despre tine, tocmai acum ţi-ai găsit loc de muştruluială, obrăznicuţa mea dragă, păi nu este aşa?

-Bine, bine, Alex, mă simt bine şi aştept să te întorci mai repede acasă. Nu ai întrebat cînd te externează?

-Oo, tataie, tataie, abia am sosit de la reanimare şi tu vrei să ştiu cînd pornesc spre casă?! Am aflat de la asistentă că dacă totul decurge bine, de luni mă mută în rezerva 23, unde am stat pînă la operaţie. Abia aştept, acolo este şi icoana cu Iisus Hristos şi am la ce mă ruga şi închina cînd îmi spun rugăciunile. După-amiază îl aştept pe fratele tău Ioan, mi-a telefon pe mobil, aşa de tare m-am speriat, nu ştiam ce zbîrnîie sub pernă, era primul telefon primit de către mine pe celular, noroc am avut de domnul Costel, m-a avertizat şi mi-a arătat pe care din taste să apăs. M-a avertizat că va veni şi Nelu cu Andreea, soţul şi fiica lui verişoara ta Rodica, voi avea o zi plină Elvirache, drăguţo. Copii ce fac? Nepoţii de ajută la treabă prin curte? Eii, dar căţeluşii noştri cum îşi petrec vremea?

-Toţi sunt foarte harnici şi-şi văd de treaba lor, sunt foarte nerăbdători să te vadă acasă, tătăică. Tu să fii cuminte acolo pentru a te întoarce sănătos cît mai repede. Gata, te las, tocmai încălzeam mîncarea, tată, e ora cînd stăm la masă, nu te supăra, tu ai mîncat?

-Bine, Elvi, bine, într-un minut servesc şi eu ceea ce-mi aduce de mîncare, nu am voie să merg la sală, profesorul a spus să stau la pat, colegii de aici deja sunt la masă. Ştii cît de greu îmi este să stau în pat şi să mănînc, cînd eu am mers deja două etaje?! Am voie să merg doar la baie şi la pansat?! Bine, bine, te las, nu te enerva, vă doresc poftă bună ţie şi nepotului Vlad. Am dedus că este la noi, doar este sfîrşit de săptămînă, mămăică, nu?

-E la mine, abia marţi le dă vacanţă, pe 15 iunie, gata, pa, pa, te pup dulce, dulce, bărbăţelul drag al mamii..., glasul a dispărut în neant, lăsîndu-l pe Alexandru să se descurce singur. S-a uitat îndelung la mobil pentru a apăsa tasta de închidere, dar uitase, norocul său că în secunda următoare tocmai intrau colegii din rezervă şi a îndrăznit să-i roage.

-Măi, oameni, buni, de unde se închide, în pi... mă-sii, porcăria asta?

-Daţi la mine, domn' doctor, e foarte simplu, chiar dacă vă opuneţi sistemului modern de comunicare, peste cîteva zile o să vă daţi seama cît e de util, zău..., în clipa următoare Dodo i l-a luat şi i-a arătat tasta roşie pe care i-a spus să apese, continuînd să-i explice:

- Aţi văzut cum tre' să faceţi? Iar dacă doriţi să sunaţi pe cineva apăsaţi mai întîi tasta verde, pentru deschidere, apoi formaţi numărul dorit, sau dacă le aveţi deja băgate în memorie, apăsaţi pe tasta cu numărul ce corespunde persoanei pe care vreţi s-o sunaţi, pricepeţi?

- Sincer să fiu, mă uit ca mîţa la calendar, dar cît mai suntem împreună o să vă rog să mă ajutaţi atunci cînd voi dori să sun pe cineva. Numai dacă voi exersa mă voi deprinde cu menevrarea lui, altfel, nu ştiu, mă blochez în faţa tîmpeniilor electronice, nu se prinde nimic

de mine cînd este vorba de ele, credeţi-mă..., oare cine bate la uşă, încep să sosească vizitatorii?, privind toţi trei la uşa întredeschisă unde una dintre infirmiere întreba:

- Mi se pare că numai domnu' serveşte masa la mata, nu-i aşa?

-Da, da, eu sunt infirmul care nu are voie să vină la sala de mese..., ridicînd în sus degetele mînii pentru a-l zări salariata.

-No, binnee, domnle, ştiam deja de la colega, nu tre' să fluturaţi degetele prin aer, vi le aşez pe noptieră, că doar no să mîncaţi în pat!

- Mulţumesc mult, guralivo, rămîn dator, mulţumesc încă o dată, lasă-le unde ai spus..., arătîndu-i noptiera despre care ea vorbise mai înainte, imediat întorcînd capul spre colegul de suferinţă Dodo, spunîndu-i:

- Mulţumesc braşovene, o să mă ajuţi dacă o să te rog?

-Bravo, domn doctor, cum să puneţi asemenea întrebare, dumneata nu ne-ai lămurit cu atîtea chestii medicale pe noi doi? E mare lucru să stai cu un specialist cîteva zile împreună, ne-am lămurit cu o mulţime de probleme, altfel, dacă meream la cabinetele din Policlinică ne-ar fi taxat o grămadă de bani, am sau nu dreptate?

-Bine, Dodo, parcă suntem la o partidă de şah, ai ghicit răspunsul, nu?

-Păi cum să n-am dreptate, domnle doctor? Eu mi-s mecanic auto, cine aduce maşina la control, nu tre' să-l coste? Obligatoriu, nu-i aşa?

-Corect, amice, da, dar..., fiind întrerupt de intervenţia curajoasă a lui Costel:

- Domnu doctor, eu lucru' pe taxi, dacă transport un călător de la gară pînă-n centru, nu tre' să-i iau bani? Altfel cum să primesc salariu' de la firmă, avem sau nu dreptate amîndoi?

-Aveţi, oamnei buni, amîndoi aveţi dreptate, am spus eu altceva? Numai că treaba voastră să-mi arătaţi cum să vorbesc la telefon este mai complicată decît a mea, care nu-mi fac altceva decît să-mi exercit profesia, să fac educaţie sanitară cu pacienţii din jur, altceva nu aş şti ce să fac, a devenit deformaţie profesională...

- Da, da, o fi cum spui matale, dar foarte necesară pentru neştiutori ca noi, prin urmare noi vă suntem datori, nu dumneavoastră..., remarca lui Costel fiind frîntă de noile bătăi din uşă, urmate de intrarea cumnatului Ioan.

-Gata, prieteni dragi, mi-a sosit musafirul, cumnatul despre care v-am amintit, intră Ioane, intră, acum locuiesc la 22 împreună cu domnii ardeleni Costel şi Dodo, faceţi cunoştinţă. După ce i-a prezentat unul altuia şi ei şi-au strîns mîna, noul sosit a întrebat:

- Noo, Alex, băiete, ai ciugulit ceva astăzi? Arăţi rău tare, ce-i cu tine, nu ţi-e bine? Ăştia ţi-au stors mădularele, frate, nu te-am văzut niciodată în halul ăsta, teai privit în oglindă sau nu? Doamne, Sfinte, eşti de nerecunoscut, te simţi bine?

-Da, Ioane, mă simt aproape de normal, ce vrei frate, am pierdut un sfert din sînge la operaţie, doar nu am fost la bal! Dimineaţă cînd m-au pansat le-am rugat pe asistente să-mi dea puţin foaia de observaţie, acolo am văzut că hematocritul mi-a scăzut de la 44 la 33, doar am pierdut sînge la tăietură, bine că nu mi-au pus de la altul, o să mi-l refac într-o lună, două, nu-i ăsta necazul. Am citit şi protocolul

operaţie, m-a interesat dintr-un anumit punct de vedere, să ştiu cine sunt salvatorii mei, omule, înţelegi?

-Pricep, pricep, şi ce-ai aflat?

-O să-ţi spun cu altă ocazie, acum crede-mă, îmi este foame, tocmai mi-a adus meniul bucătăreasa, nu te superi dacă mănînc şi stăm de vorbă, bine?

-Noo, binnee, frate, dar am adus supă de pasăre cu găluşte şi piure de cartofi cu şniţele pane din piept de pasăre, încă îs calde, încearcă să consumi mîncarea de la noi, ne-am străduit în van, cumnate?!

- Domnu doctor, ascultaţi pe cumnatu', e mîncare ardelenească, nu tre' să vă umpleţi stomacu' cu zeama de la spital!, intervenise Costel, agitînd degetele prin aer pentru a fi sprijinit să-l convingă pe moldoveanul suferind.

-Bine, bine, Ioane, aveţi dreptate şi tu şi domnul Costel de la Bistriţa Năsăud, o să consum ceea ce mi-ai adus tu, trebuie să dau satisfacţie Ardealului, nu-i aşa, Dodo?

-No, binnee procedaţi, aţi ales calea bună, era de neiertat dacă l-aţi fi refuzat pe domnu' din Cluj, bravo la amîndoi!

- Bravo şi vouă, oamenilor ardeleni, totdeauna sau înţeles bine cu moldovenii lui Ştefan cel Mare. A consumat toată mîncarea adusă de cumnat şi, fără să-l surprindă, i-a spus:

- Ioane, dacă în vasul în care mi-ai adus supa, am să răstorn zeama de la prînz, poate o beau mai tîrziu decît să înghit apă, nu te superi că-l reţin şi ţi-l dau mîine?

-Ai dreptate, Alex, decît să înghiţi apă, mai bine supă de zarzavat, tată! Noo, zi-mi, cum te simţi după operaţie?

-Bine, frate-miu, puţin slăbit, dar crede-mă, azi dimineaţă am coborît la parter şi am vorbit la telefon cu sora ta, Elviraşul meu scump!

- Cuummm, eşti nebun, ai fost pe jos să vorbeşti cu ea?! Dar ai voie, băiete?

-Nu am ştiut, dar am reuşit fără prea mare efort, însă am primit observaţii de la profesor, l-a supărat, motiv pentru care mi-a interzis să mă dau jos din pat cinci zile. Am făcut o poznă mare, nu m-a iertat, la fel ca şi Elvira, mi-am însuşit critica, au avut dreptate!

- Doamne, Doamne, eşti nebun cumnate, ce fel de medic eşti? Au discutat vreo două ore vrute şi nevrute, pînă s-a ivit asistenta şi a anunţat:

- Gata, e trecut de jumătate la patru, ne pregătim de termometrizare, oaspeţii să-şi ia la revedere, s-a terminat vizita oaspeţilor..., lăsînd pe noptiera fiecăruia termometrul.

-Noo, cumnate, ne vedem mîine, ce doreşti să-ţi aduc?

-Multă sănătate, Ioane! Ziarele nu le mai aduce, am rezolvat cu o infirmieră pentru încă două, trei zile, apoi, cînd îmi dă voie să mă mişc, am să cobor cu liftul şi o să trec prin Policlinică la chioşcul cu ziare. Trebuie să încerc să umblu, acuşiacuşa ajung acasă şi voi fi nevoit să mă descurc singur.

-Bravo, domnle, observ că baţi din aripi mai repede decît trebuie! Noo, bine, atunci eu plec. Nu, nu te da jos din pat, de data asta ies singur din încăpere, nu-ţi dau voie să mă însoţeşti, neică!, a ieşit făcîndu-i semne cu mîna să nu coboare, ştia pe unde să meargă.

Vizita a trecut fără alte incidente, chiar dacă ar fi dorit să-l întrebe, profesorul nu venise, ci doar doctorul Andor care era de gardă. Totuşi, nerăbdător, Alexandru l-a întrebat:

- Domnule doctor, cînd sunt planificat să fiu eliberat din spital, vă rog tare mult să nu vă supăraţi, pe cine să întreb, dacă nu pe unul dintre colegi?

-Doctore Grigoriţă, aveţi puţină răbdare, mai întîi să prindem ziua de luni cînd o să vă reluaţi locul în garsoniera 23, nu vă e dor de ea? Apoi, tre’ să vă schimbăm pansamentul vreo şapte zile la rînd, e necesar, doresc să plecaţi de aici fără nici un fir de sutură, doar e în intersul dumneata, colega. Prin urmare săptămîna ce vine ne întîlnim zilnic, de ce-i atîta grabă?

-Păi, v-am spus acum vreo zece zile, am soţia foarte bolnavă, trebuie să ajung cît mai repede lîngă ea, sărmana mea cine ştie ce se întîmplă cu ea?

-Fii calm, doctore, gîndeşte pozitiv, altfel suferă şi ea la distanţă, oricum, eu voi face tot posibilul să pleci cît mai devreme, poate de azi într-o săptămînă să porneşti spre ea. Apropo, o să mergi cu trenul sau cu avionul pînă la Iaşi?

-Nu, domnule doctor, voi călători cu maşina mică, îmi amenajez bancheta sămi fie cît mai comod şi voi ajunge mult mai repede...

- Doamne, doctore Grigoriţă, îţi imaginezi că vei avea voie să conduci aşa mare distanţă, fii serios, colega, ar fi un dezastru pentru dumneata...

- Nu, nu voi conduce eu, va şofa cumnatul, domnule, nici pe departe să mă fi gîndit la asemenea ispravă. În şapte, opt ore sunt acasă la mine lîngă soţie, off, deaţi şti cît m-aţi bucurat..., s-a dat iute jos din pat şi s-a repezit să-l îmbrăţişeze, motiv de îngrijorare pentru chirurg să-i reproşeze:

- Domnle, domnle, nu coborî, lasă că mă apropiu eu de pat, te rog, nu încerca, nu ai voie..., îşi întrerupse fraza, exaltat, Alexandru deja îl îmbrăţişase şi-l săruta pe obraji de bucurie.

-Colega, îţi mulţumesc pentru gest, dar te rog să fii mai cugetat, singur îţi poţi face rău prin mişcările bruşte şi necontrolate, altfel găsesc motive să amîn plecarea. La revedere pe astăzi,

sper să nu fie nevoie să vă vizitez la noapte, sunt de gardă, e sîmbătă şi vreau să am linişte, binnee?

-Da, domnule doctor, gardă uşor, voi avea grijă să nu deranjez..., conducîndul cu privirea şi făcîndu-i semne cu ambele mîni. Seara a trecut fără alte incidente, la şapte punct a sunat-o de pe mobil pe soţie, apoi în jurul orei opt s-a gîndit să-i telefoneze profesorului Datcu Mihai, omul prin intermediul căruia ajunsese să fie operat la Cluj:

- Alo, familia domnului profesor Datcu? Doamna profesoară Georgeta Datcu, vă sărut mîna doamnă, mă iertaţi, sunt Alexandru Grigoriţă, vorbesc din Cluj, eu...

- Bună seară doctore Grigoriţă, vrei să discuţi cu soţul, ţi-l dau imediat, poftim, aştepţi o secundă?

-Da, se înţelege, cu bine stimată doamnă, cu bine...

- Aloo, eu sunt, doctore Grigoriţă, s-a întîmplat ceva?

-Domnule profesor, s-a întîmplat ceea ce trebuia să se întîmple, vă vorbeşte omul care poartă în piept proteza mecanică Sorin 23 la aortă! De două zile sunt purtător de valvă metalică, am dorit să vă anunţ evenimentul şi să vă mulţumesc

pentru că m-aţi îndrumat bine. Vă sunt îndatorat, domnule, vă doresc sănătate şi aştept să ne revedem cît de curînd, asta e tot, doar pentru atît v-am deranjat.

-Bravo, doctore şi felicitări, aştept să te revedem în Clinică la Iaşi! Ce-ţi face iubita doamnă?

-Bine, domnule, mulţumesc pentru întrebare, mă bucur că nu aţi uitat. Urmează tratamenul cu tabletele de Xeloda, de pe 14 ale lunii, adică de luni începe să ia două săptămîni, alternînd cu alte două de pauză, aşa cum v-am spus cînd neam întîlnit ultima oară în biroul dumneavoastră...

- Mulţumesc pentru telefon, nu m-a deranjat deloc, chiar mi-a părut bine că nu ne-ai uitat, cînd mai dispui de timp, tot aşa seara după opt, sună-ne, Grigoriţă, doar suntem colegi, măi, omule, ai priceput?

-Bine domnule profesor, cer scuze din nou şi vă doresc o noapte plăcută, la revedere, sărutări de mîni doamnei, cu sănătate, pa! Fără să-şi dea seama transpirase de emoţie, încălzit de starea sufletească l-a sunat apoi şi pe colegul Valentin Ambrozie din Iaşi, imediat făcîndu-i supriza plăcută şi fratelui Cezar din localitatea natală, vecin de casă, doar simplul gard din scîndură despărţindu-le gospodăriile, fiecare bucurîndu-se de vestea primită şi dorindu-i multă sănătate şi mare grijă în drămuirea activităţilor, ştiindu-l cît de harnic şi de meticulos este prin curte. După ora nouă a încheiat cu anunţurile şi a început să comenteze despre viaţă cu cei doi colegi de suferinţă din rezervă, în jurul lui zece fiind întrerupţi de intervenţia asistentei care intrase în tura de noapte:

- Bună seara, domnilor, aveţi nevoie de ceva?

-Cîte o tabletă pentru somn la fiecare, a spus îndrăzneţ Costel de la Bistriţa.

-Binnee, e simplu, se rezolvă într-un minut, stimaţi pacienţi. Altfel, dureri sau altceva s-a mai întîmplat pe parcursul zilei?

-Nu domnişoară, nu s-a întîmplat mare lucru, doar că a început să se umple sacul cu nerăbdare, aşteptăm să pornim cît mai repede spre casă, reluase la fel de îndrăzneţ acelaşi bistriţean. Oare pe cînd merem, domniţă?

-Dumneata şi braşoveanul, probabil pe miercuri sau joi, dacă totul decurge normal. Cît priveşte pe domnu' medic, care e protezat, va mai dura încă vreo două, trei zile, poate pe sîmbăta următoare îşi face şi el bagajele. Sunteţi mulţumiţi de răspuns, pot mere să vă aduc tabletele de somn?

-Da, veniţi cu ele cît mai repede şi vă mulţumim pentru răbdare, domniţă, eşti minunată, zău, intervenise a treia oară purtătorul de cuvînt al grupului din rezervă. Nu a ieşit bine tînăra din încăpere, că pacientul cel mai tînăr a reluat discuţia:

- Noo, fraţilor, am aflat cînd merem în sînul familiei, sunteţi bun de cinste, pe onoarea mea, am sau nu dreptate?

-Bravo, Costele, felicitări, ai fost mai îndrăzneţ decît noi, cel puţin pe mine mai liniştit, îmi pot face planurile pentru sfîrşitul celeilalte săptămîni. Dodo, nu spui nimic, parcă este altfel cînd ştii ziua cînd pleci în sînul familiei, nu?

-Aşa e domnu' doctor, îmi cer iertare, sunt o fire tăcută, nu prea îmi place să vorbesc mult. Îndrăznesc să vă întreb, m-am uitat prin cărţile scrise de domnia voastră, cînd găsiţi vreme să aşterneţi pe hîrtie atîtea lucruri interesante? Am citit poeziile, chiar mi-au plăcut mult, de mîine încep şi unul dintre romane, probabil o

să-l termin acasă, cu siguranţă vom păstra legătura, o să vă sun să-mi zic părerea, n-o să vă supere, domnle medic scriitor, nu?

-Nu, Dodo, chiar îmi va face plăcere să ţin legătura cu voi. Noaptea a trecut diferit pentru fiecare dintre ei, dar la fel de încărcată în coşmaruri pentru Alexandru. Bătăile metalice ale valvei îl ţineau mai mult treaz, cînd şi cînd, toropit şi de tableta pentru dormit, reuşea să aţipească vreun sfert de oră, căci se ridica brusc în şezut sub năvala visurilor terifiante. Nervos, îşi ştergea broboanele de transpiraţie de pe frunte şi cîteva minute analiza diferenţele dintre realitatea vieţii şi visele îngrozitoare, cu greu reuşind să se liniştească şi din nou să o ia de la capăt. De fiecare dată gîndurile îi zburau la distanţă, mereu lîngă Elvira care îl aştepta la fel de îngîndurată. Se ruga Celui de Sus să se facă cît mai repede dimineaţă, să scape de încă o noapte păcătosă. Duminica a început la fel ca şi ziua din urmă, teama de-a nu fi pîrît la profesor de către vreun salariat l-a determinat să fie reţinut, s-a dus decît la baie pentru a se clăti pe faţă, fără a reuşi să-şi facă nevoile mari, calmîndu-se cu ideea că în zilele anterioare nu prea consumase alimente consistente. Vizita a fost efectuată tot de doctorul Andor Aszalos, momente cînd a găsit de cuviinţă să-i înmîneze ultimele lui cărţi cu dedicaţie şi cu atenţia cuvenită, îndrăznind să-l întrebe pentru mai multă siguranţă:

- Domnule doctor, cam pe cînd este preconizată externarea mea, vă rog să mă scuzaţi că insist?

-Off, doctore, doctore, după operaţie, dacă totu-i bine, de regulă pacientul mai rămîne vreo zece zile. Însă, numai profesorul decide ziua externării, nu-şi asumă nici un risc, e un mare profesionist şi nimeni nu-i încalcă vorba, m-aţi înţeles?

-Mulţumesc mult, înseamnă că pe sîmbătă pot spera să plec, am vrut să aflu o confirmare din partea specialistului care mi-a schimbat valva, adică dumneata!

- E adevărat, dar sub atenta supraveghere a maestrului, domnia sa era dirijorul orchestrei, colega..., a luat în mînă cartea cu ceea ce trebuia, a mulţumit pentru surpriza oferită şi cînd dădea să iasă din rezervă s-a întors cu faţa spre pacient să-i amintească:

- De mîine o să treceţi în lăcaşul dumneavoastră, la 23! Domnii de aici vor pleca marţi sau miercuri, în locul lor vin cei operaţi la început de săptămînă, de, la noi e foc continuu, domnule..., a făcut semn cu degetele răsfirate ale mînii stîngi şi a ieşit iute din mica încăpere. După prînz, cînd tocmai terminase supa şi pireul de cartofi aduse de salariata de la bucătărie şi el dorea să le întindă în pat, a auzit bătăi în uşă, răspunzînd:

- Da, intră, cine este?

-Noi, Nelu şi cu Andreea, am venit să te vizităm, vere!

- Oho, ce bucurie pe capul meu, ce mîndreţe de fată a venit să mă viziteze! Hai, luaţi loc pe unde vreţi, Nelu tu stai pe scaunul de lîngă măsuţă iar, tu, scumpo aşeză-te lîngă mine pe marginea patului...

- Vai, Alex, dar cînd ai albit aşa de tare? Cînd am fost la voi anul trecut cu mama şi cu tata nu aveai decît cîteva fire, cum de-ai reuşit să-ţi albeşti părul?

-Vai, Andreea, asta tre' să-i zici lu' unchiu' cînd ai venit în vizită la spital?

- Lasă Nelu, copila are dreptate, a spus ceea ce a văzut, ei nu ştiu să mintă. Cînd am ajuns la Cluj nu eram chiar aşa de albit la păr, dar după operaţie, cînd mam privit în oglindă am rămas cu gura căscată, surprins că peste noapte am albit aşa de rapid. Se întîmplă la unii oameni din cauza stresului puternic, aşa mi s-a întîmplat şi mie. Să vezi cînd o să vină nevastă-ta, Rodica, o să fie foarte surprinsă cînd mă va revedea. Ieri a fost Ioan la mine, am observat că se uita lung la mine, cu siguranţă că remarcase schimbarea, dar nu a vrut să mă sperie. Nu ştiu cum o să reacţioneze Elvira cînd o să intru în casă, cine ştie ce va gîndi, ce bătrînel s-a întors acasă?

-Alex, doar ştii că aşa am păţit şi eu acum vreo doi, trei ani, cînd de supărare că mi-a murit tata iar mama a fost descoperită cu o boală incurabilă, am albit în două seri, toţi se minunau şi-şi făceau cruce! Calm, vere, inima să-ţi bată bine, ea te face să trăieşti, nu culoarea părului, nu-i aşa? Cum te simţi, omule?

-Bine, Nelu, crede-mă, abia aştept să o şterg spre casă, tot timpul mă gîndesc la Elvira, cred că-i vine foarte greu de una singură...

- Păi, a vorbit Rodi aseară cu ea, ştii tu, la două zile îşi dau telefon, zicea că se simte bine, ne-a transmis să-ţi spunem să fii liniştit, ştia că azi venim la tine, eu cu Andreea. Trece, vere, răbdare să ai, peste o săptămînă am înţeles c-o să fii acasă, aşa mi-a spus Rodi că a aflat de la doamna Marcela Toader, nu eşti mulţumit?

-Ba da, Nelu, dar tare greu mai trece timpul, abia aştept să o iau din loc. Eei, tu fetiţă frumoasă, cînd o să mai vii pe la noi în vizită?

-În vacanţă, pornim spre voi cînd zici tu, Alex!

- Nu, nu, Andreea, lasă-l pe unchiu' să ajungă mai întîi el şi să se liniştească, pentru el urmează cîteva săptămîni de odihnă, la fel şi pentru tuşa Elvi, o să plecăm cînd ei ne vor zice că pot să ne primească...

- Hai, tati, dar eu vreau să merg cît mai repede, mi-e dor de căţeluşii lor, de Fulg, de Ema şi de Rita, hai, spune-i că venim cît mai repede, te rog frumos, nu-i aşa Alex că şi tu vrei?

-Da, da, scumpete, dar şi tata are dreptate, mai întîi să ajung eu şi să văd cum o să mă simt, şi dacă totul decurge bine, vă dau telefon că să veniţi în Moldova, nui bine?

-Ai dreptate, dar să nu uiţi, Alex, să nu mă păcăleşti, bine?

-Bravo, drăgălaşă fată, voi ţine cont de rugămintea ta..., în clipa următoare copila s-a aruncat spre el pentru al îmbrăţişa, motiv serios pentru ca vărul să se ridice îngrijorat de pe scaun şi să strige:

- Nuu, nuu, Andreea, Alex e operat, să nu-l loveşti, stai în loc..., prinzînd-o în braţe şi tăindu-i copilei avîntul.

-Las-o, Nelu, las-o, este ca un fulg, nu-mi face nici un rău, am eu grijă să nu mă lovească peste piept... Minutele s-au scurs mai repede decît ar fi crezut, musafirii au plecat şi pregătirea pentru contravizită a început, clipe cînd bistriţeanul a comentat:

- Ce vă pasă, domnu' doctor, sunteţi fericit, aţi avut musafiri, pe cînd noi doar am aşteptat, însă nu ne-a venit niciunul! Domnu', aveţi neamuri multe în Ardeal, nu s-ar zice că sunteţi tocmai din Moldova, zău, aşa?!

- Lasă, Costele, tu ai vorbit toată ziulica la telefon cu ai tăi, iar Dodo, nu a primit dimineaţă vizita soţiei şi a copilului plecat în străinătate? Voi sunteţi mai tineri decît mine, aveţi viitorul în faţă, oameni buni, nu vă faceţi grijă, ăsta e baiul acum?

-Păi, ce ne-om face două, trei zile fără dumneavoastră, dacă de mîine sunteţi mutat la 23? Cu domnu' doctor lîngă noi eram mai liniştiţi, aflam atîtea chestii despre felul cum să urmăm tratamenul şi să ne păzim de belele vieţii, dar dacă plecaţi de lîngă noi, vă daţi seama cîte o să pierdem?

-Lasă, Costele, doar sunt la doi metri de voi, puteţi intra în rezerva mea ori de cîte ori o să vreţi, pe onoarea mea, doar nu o să încui uşa, măi, tată, măi... După-amiaza de duminică s-a

scurs mai repede ca altădată, la fel şi seara şi noaptea ce-a urmat, fiecare gîndindu-se la problemele lui chiar dacă din cînd în cînd mai era întrerupt de vreo întrebare răzleaţă a vreunuia dintre ei. Dimineaţa de luni a început cu aceleaşi stereotipii, pacienţii fiind dornici să afle cîte ceva din ceea ce le-ar aducea noua săptămînă. Cînd vizita a adus alaiul de medici, toţi trei din rezerva 22 tremurau unul mai tare decît altul, blocîndu-se la întrebarea aruncată de domnul profesor:

- Bună dimineaţa, domnilor, cum a trecut sfîrşitul de săptămînă? S-au ivit probleme sau nu? Ce-i cu liniştea asta, oameni buni? Nu vrea nici unul să spună ceva? Eei, atunci continui tot eu, doctore, într-o jumătate de oră îţi reiei locul la 23, iar voi, băieţi, peste două zile vă luaţi rămas bun de la noi, adică o ştergeţi acasă! În locul vostru aducem pe alţii, nu sunteţi de acord? Măi, ce linişte-i pe capul vostru, chiar nu vă bucuraţi de veştile primite?!

- Să trăiţi, domnule profesor, bine aţi venit în mijlocul nostru, ne bucurăm pentru veştile date, chiar dacă au fost plasate prea rapid în urechile noastre, altfel..., îngăimase emoţionat bistriţeanul, limpede şi avîntat de tinereţea greu de stăpînit, dar şeful Clinicii deja ieşise, grăbit să intre cît mai repede în sala de operaţie. Alexandru nu apucase să spună nici un cuvînt, doar braşoveanul Dodo a încercat să spargă liniştea lăsată de grupul de medici:

- Domnu' doctor, n-aţi auzit, tre' să vă mutaţi în rezerva 23, iar noi pornim spre casele noastre în două, trei zile, nu vă bucuraţi? Suntem vindecaţi, mulţumim Domnului c-a avut grijă de noi şi ne putem întoarce în mijlocul celor dragi, nu?

-Ba da, Dodo, El este Cel care ne-a pus pe picioare, ca şi voi abia aştept să mă întorc lîngă Elvira mea dragă...

- Şi lîngă ea, dar şi lîngă nepoţii cei dragi despre care ne-aţi spus numai lucruri frumoase, Dumnezeule cît de bine e în mijlocul familiei. Ce-o să faceţi în vara asta, vă apucaţi de romanul despre care ne-aţi vorbit?

-Cu siguranţă, Dodo, cu siguranţă, am atîtea de povestit în el, va trebui să-i dau o nuanţă dramatică, după cum v-am spus, unde mai pui că o să pomenesc şi despre voi, cei care aţi suferit alături de mine.

-Chiar o să ne pomeniţi numele, domnu' doctor scriitor, Doamne, am ajuns un personaj dintr-un roman, zău, nu-mi vine să cred, nu cumva glumiţi?!, întrebase bistriţeanul, mirat la auzul viitoarei surprize.

-Nu, Costele, nu glumesc, cînd cartea va fi tipărită o să vă trimit cîte un exemplar. Dar pînă atunci să ne rugăm la Dumnezeu să ne dea puterea să trecem cu

bine şi de lunile ce urmează, vă asigur, nu vor fi chiar atît de uşoare. Personal, promit să păstrăm legătura, să ne urăm sănătate de Crăciun şi de Anul nou, căci, cartea nu se poate scrie în cîteva luni, o să mergem la serviciu, o să ne vedem de treburile casei şi cîte altele nu s-or mai ivi în perioada ce urmează, am sau nu dreptate, băieţi?

-Păi, nu ne pensionăm datorită bolii ce-o avem? Ce, eu o să pot să mai lucru, să mă bag pe sub maşini, doar v-am zis, sunt mecanic auto, tre' să trag în dreapta sau în stînga de fiare, domnu' doctor, chiar vă rog să mă sfătuiţi ce-o să fac?

-Fiecare îşi va vedea de treaba lui, Dodo, sigur, cine doreşte poate să se pensioneze, dar o să poţi trăi doar din pensie, băiete? Mai bine ar fi să staţi în concediu medical şase luni şi apoi să mergeţi la treabă, sunteţi prea tineri să frecaţi menta acasă şi să vă uitaţi pe geam cum trec semenii la slujbă, iar din cînd în cînd să mergeţi la vot pentru a cîştiga nemernicii alegerile...

- Domn' doctor are dreptate, eu lucru la o firmă de taximetrie, n-am încă cincizeci de ani, nu-i o muncă istovitoare, cu siguranţă aşa o să fac, domnle..., îşi exprimase furios părerea bistriţeanul.

-Da', domnu' doctor, pe bune, dumneavoastră cum o să procedaţi?

-Dacă o să mă simt bine, după trei luni voi merge la serviciu! Sufletul meu îmi dictează, meseria mea este să-i ajut pe alţi suferinzi, nu să stau acasă şi să aştept pensia. Spune-mi, Dodo, dacă în faţa porţii tale se va opri o maşină căruia i s-a defectat motorul şi şoferul de roagă să-l ajuţi, tu îi vei întoarce spatele?

-Oo, nu, domnu' doctor, cum să fac una ca asta, îl voi ajuta, pe cuvîntu' meu de om, ce naiba, sunt chiar aşa de tîmpit?

-Păi, vezi, omule, vezi că am dreptate. Să ne rugăm Celui de Sus să ne simţim bine, apoi fiecare va face cum îi va dicta conştiinţa... După jumătate de oră s-au despărţit, infirmiera anunţîndu-l pe Alexandru că poate să se mute la 23, rezerva de la doi metri, amicii ajutîndu-l să-şi ia bagajele, în cîteva minute ei plecînd în sala de mese şi promiţîndu-i că îi va aduce ei mîncarea. Au rămas cu el încă vreun ceas, pînă au fost chemaţi la schimbarea pansamentului, după care Dodo s-a pronunţat:

- Domnu' doctor, o să ne odihnim puţin, apoi putem veni la dumneavoastră să mai discutăm?

-Cum să nu, măi, oameni buni, nu vă este clar că între noi s-au înfiripat nişte legături invizibile, dar foarte puternice? La fel simt şi eu nevoia să continuăm vorbăria despre ale lumii, acelaşi sentiment s-a plămădit şi în mine, semn că suntem pe aceeaşi undă, oameni buni cu sufletul deschis... Revenit în rezervă după cinci zile de la operaţie, s-a oprit în faţa icoanei cu Iisus Hristos pentru a-şi spune rugăciunile, apoi şi-a aranjat din nou lucrurile în sertarele de la noptieră şi pe rafturile din debaraua improvizată. Liniştindu-se în cele din urmă s-a lungit pe patul care acum avea legate două sfori groase împletite din feşe de tifon pentru a se putea agăţa şi a trage de ele ori de cîte ori era nevoit să se ridice în şezut şi să se dea jos. Bucuros că avea permisiunea să meargă la sala de mese, se plimba în voie pe holul cel mare şi chiar intenţiona înainte de masă să se ducă la chioşcul cu ziare din policlinică, ideea că la sfîrşitul săptămînii ar putea fi

externat îi accelera judecata şi dorea să se mişte cît mai mult pentru a prinde puteri. A întrebat-o curios pe infirmieră:

- Spune-mi te rog, cînd voi avea voie să mă schimb în pijamalele mele, m-am săturat în astea decolorate şi largi, fără nasturi, legate cu aţe albe la butoniere, de parcă sunt un clovn de la circ?

-Domnle medic, sunt reguli ce trebuie respectate de toţi pacienţii, atîta vreme cît mereţi la pansat, tre' să fiţi îmbrăcat cu ele, sunt sterilizate, doar vedeţi că la două zile vi le schimbăm, aşa-i ordinu', pricepeţi? Ale pacientului sunt aduse de acasă şi pot avea microbi, dacă se infectează plaga, cine-i vinovat, puteţi răspunde?

-Gata, gata, am înţeles rostul, nu te supăra pe mine..., a făcut semn cu mîna a lehamite şi a dispărut din faţa ei. Înainte de ora de masă a coborît cu liftul la parter, s-a strecurat pe culoarele policlinicii şi a ieşit pe scările din stradă, unde, la doi metri pe trotuar era chioşcul cu ziare. A cumpărat ziarul Ziua şi două reviste cu integrame, a privit cu admiraţie aglomeraţia de pe stradă, gîndindu-se cu nostalgie la zilele cînd umbla pe acolo. A şters lacrimile ce-i inundaseră ochii, a întors spatele la furnicarul din oameni de toate vîrstele, pronunţînd în şoaptă:

- Nu o să vină ziua cînd voi călca trotuarul ca şi ei? Doamne, Doamne, te rog ajută-mă şi împlineşte-mi dorinţa cît mai repede... Ajuns în chiliuţa îndrăgită, a băgat ziarele sub pernă, a privit ceasul, apoi şi-a scos din sertar tacîmurile şi le-a învelit într-un şerveţel, aşteptînd din clipă în clipă anunţul că pacienţii pot să meargă la masă. După două, trei minute, în uşă s-au auzit bătăile şi glasul lui Costel:

- Aloo, vecine, haida la masă, unde ai fost cînd ne-a anunţat doamna de la bucătărie?

-Deschide şi intră bistriţene, abia am ajuns de la ziare!

- Domnu' doctor, domnu' doctor, da' nici că te potoleşti, oare, ce-ai face cu pacienţii care nu te ascultă, zău, aşa, ce le-ai spune?!

- Costele, Costele, vreau să prind puteri şi îndemnare cît mai repede, cînd voi ajunge acasă ce-o să fac, o să trimit soţia la cumpărături? Nu, omule, mă urc în maşină şi mă duc în piaţă, doar nu o stau ţeapăn în casă!

- Doamne, fereşte-l Doamne, numai Tu-l poţi potoli pe omu' ăsta! Noo, nu cred că judeci bine, domnu' doctor, ţi-o spun fără supărare, n-o să faci bine, tre' să asculţi sfatu' chirurgilor, domnle, mata nu pricepi?

-Ai dreptate, amice, e foarte greu să împaci capra cu varza, hai să mergem să mîncăm... La masă toţi trei erau galben-verzui la faţă, cînd şi cînd mai zîmbea cîte unul la o glumă făcută de altul, fiecare fiind dominat mai mult sau mai puţin de gînduri ascunse. Nu prea aveau chef de mîncare, gesturile decurgeau din reflex, preocupaţi de ceea ce urma să-l aştepte pe fiecare. Cînd serveau felul doi, o putere superioară i-a făcut să-şi întîlnească privirile, iar Dodo să pronunţe:

- Să ne fie de bine, nu vreţi să merem la pat, eu m-am săturat, abia aştept să mănînc în mijlocul familiei?

- Ai dreptate, Dodo, nu lunecă pe gît, sunt de acord să mergem în rezerve..., a spus Alexandru şi, în clipa următoare, s-au ridicat de la masă lăsînd resturile în farfurie. Pe hol, dintr-un reflex creat în ambianţa bolii, şi-au strîns mînile de parcă urma să nu se mai întîlnească niciodată, privirile fiindu-le instantaneu strălucitoare sub arşiţa lacrimilor. Nu şi-au spus nimic altceva, fiecare înţelegînd durerea din pieptul celuilalt. Alexandru a intrat în chilia mult îndrăgită de parcă s-ar fi născut şi ar fi trăit pînă atunci în ea, s-a închinat la icoana cu Iisus Hristos, rostind în şoaptă:

- Ajută-mă Doamne să ajung cît mai repede acasă lîngă Elvira, doar Tu eşti în stare să-mi împlinesc visul! Sărut mînile şi picioarele, Doamne Iisuse Hristoase! A agăţat sforile şi s-a lungit în pat, cu gîndul să răsfoiască în tihnă ziarele. Nu a trecut cinci minute şi în uşă bătea preţiosul cumnat, spunîndu-i:

- Ce faci, boiere, te-ai culcat? Am venit cu mîncare, am adus supă cu găluşte şi pireu cu friptură de pui, nu cumva te deranjez?

-Hai, măi Ioane, cum să mă deranjezi? Abia am fost la masă, intră, o să văd ce fac cu ele, simte-te ca la tine acasă! După cum vezi am revenit în chiliuţa mea, pe cuvînt, crede-mă, tare bine mă simt aici, pot să mă gîndesc în tihnă la viaţă şi să-mi fac planuri de viitor, sunt un introvertit, aşa am fost întotdeauna. Numai puţin, frate, să mă ridic din pat şi să aşez bunătăţile aduse de tine în debara. Crede-mă, am mîncat destul, de fapt nu vreau să mint, nu am nici un chef de mîncare, sunt plecat deja cu gîndurile la Elvira. M-am săturat, vreau să ajung cît mai repede lîngă ea, omule, pricepi?

-Înţeleg, înţeleg, cumnate, mai ai puţină răbdare, într-o săptămînă vei fi alături de ea. Plecăm cu maşina, numai să fii în stare să suporţi transportul pe distanţa de cinci sute de kilometri, e binnee?

-Of, Ioane, Ioane, sunt în stare să pornesc şi pe jos, crede-mă! Discutau mai departe despre fel de fel de lucruri din viaţă, din trecut sau din prezent, dialogau foarte intim de parcă ar fi fost croiţi din acelaşi sînge, dar dintrodată, cînd se aşteptau mai puţin, cîteva bătăi fine în uşă i-au trezit din amorţeală, pe amîndoi făcîndu-i să reacţioneze în acelaşi timp:

- Daa, cine este, deschide şi intră?!, în pragul uşii făcîndu-şi apariţia o doamnă şi un domn, surpinzîndu-l în mod deosebit pe pacient, care a exclamat foarte mirat:

- Ooff, Doamne, pe cine mi-ai adus în vizită? Nu se poate, nu-mi vine să cred, voi aici, colegii mei din Moldova, Felicia Caloianu şi Marcel Weisselberg?!! O doamnă minionă, cu părul şaten cîrlionţat natural, mereu zglobie şi foarte vorbăreaţă, îmbrăcată într-un costumaş deschis la culoare, crem-gălbui spre nuanţa untului oxidat, urmată de un bărbat cu faţa întruna zîmbăreaţă, fruntea lată şi chelia pronunţată, cu lentile groase la ochelari ce-i divulgau dioptriile miopiei, îndesat la trup şi cu pîntecele aruncat înainte, acoperit doar cu cămaşa bleu cu mîneci scurte, au pătruns voioşi în spaţiul îngust al cămăruţei, salutînd încă de la primii paşi:

- Te salutăm, colega, te-am blocat, nu-i aşa? Mamă, dar arăţi groaznic, frate, ce-ai păţit, Doamne, în ce hal arăţi, ţi-au sorbit vampirii tot sîngele din vene?! Eei, ce-i cu cearcănele astea, omule, unde-i veselul Alexandru Grigoriţă? Pune, măi,

Alex, nişte pijamale rozii pe tine, ţi-ar mai înviora tenul, te-ar face să semeni cu omul pe care-l ştiam, ce Dumnezeu, nu te uiţi în oglindă să vezi cît de amărît arăţi?

-Hoo, măi, Marcele, şi măi, Felicia, doar nu aţi venit aici să-mi contemplaţi fizionomia, aţi bătut atîta drum numai pentru asta? Felicia i-a loc pe scaunul de la măsuţă, iar tu, Marcele aşează-te lîngă cumnatul meu, aici pe marginea patului..., clipe cînd el trăgea de sfori să se ridice în şezut şi să-i primească într-o poziţie cumsecade.

-Nu, nu te ridica Alex, te rog mult, nu stăm decît doi minute, dorim să-ţi urăm însănătoşire grabnică şi să te întorci repede acasă. Suntem veniţi la Congresul de Gastroenterologie, acum e pauza de prînz, şi cum lucrările au loc aproape de Clinica unde te afli, i-am spus despre tine şi i-am propus domnului Weisselberg de la Bacău, prietenul tău, să-ţi facem o scurtă vizită colegială. Sper că nu te-am deranjat, eram curioşi să te vedem şi să-ţi dorim multă sănătate..., comentase vorbăreaţa colegă de la serviciu, în timp ce bărbatul se aşezase deja lîngă el.

-Nu, nu mă deranjaţi deloc Felicia, numai că m-aţi găsit într-o postură foarte caraghioasă, aveţi dreptate, v-aţi dat uşor seama cum arăt. Dăă, aşa-i după operaţie, nu-i nimic, într-o lună îmi revin, iar peste alte două vin la treabă. Nu este voie să îmbrac pijamale personale, nu sunt sterilizate, astea de pe mine mi le schimbă la două zile, pentru că zilnic mă pansează şi s-ar ivi posibilitatea suprainfectării, şi-i cred, trebuie să-i ascult...

- Bine, bine, dar nu ţi-au pus deloc sînge, tu te-ai văzut în oglindă cum arăţi?

-M-am văzut, dragă Marcel, dar cred că nu a fost cazul pentru transfuzie, şi este mai bine, dacă luam vreun virus al hepatitei?

-Eei, naiba ghem, sîngele e testat, era exclusă posibilitatea de contaminare! Măi, nu pricep, nici între colegi să nu ne ajutăm?!

- Chiar dacă mi-ar fi propus, refuzam, omule, este mai bine aşa, sută la sută îmi revin într-o săptămînă, dragi colegi. Vă rog, să schimbăm subiectul, spuneţi-mi cum decurg lucrările la Congres? Măi, măi, la cîte nu am fost împreună, dar acum aşa a fost scris să... Au continuat să discute încă vreo treizeci de minute, deja se apropia ora patru cînd asistentele începeau să zboare precum albinele în stup, să pregătească agitate contravizita, moment cînd gazda s-a adresat comnatului:

- Ioane, dacă pleci şi tu, te rog fă-mi un serviciu, iai şi pe colegi şi lasă-i unde spun, cîştigă timp preţios, nu am cum să le mulţumesc altfel pentru vizită, vrei?

-Cummm să nuu, cumnate, plăcerea e de partea mea, niciodată n-am dus în maşină doi doctori? Să-ţi zic un mic secret, doamna Felicia a discutat cu Elvira la telefon, ştiam că te va vizita, să nu mă învinovăţeşti, ştiam că nu doreşti să primeşti musafiri în situaţia în care te afli, e vina lor, amîndouă s-au înţeles, să nu mă bagi pe mine la mijloc, frate-miu!

- Bine, Ioane, bine, am vorbit cu Elvi aseară, ştiam, nu s-a întîmplat nimic rău, totul este bine cînd se termină cu bine... A început să tragă de sfori şi s-a dat jos din pat, a îmbrăţişat încet musafirii, explicîndu-le cu sfială:

- Vă rog, vă rog mult să nu mă strîngeţi de piept, imediat îmi pocneşte sternul, Doamne, bine că nu strănut sau să tuşesc, asta mi-ar trebui, de-aţi şti cum scrîşneşti în mijlocul pieptului, e groaznică senzaţia de frecare a oaselor... Le-a mulţumit tuturor şi chiar i-a condus pînă la capătul scărilor, imediat întorcîndu-se pe balconul de la rezervă pentru a-i mai saluta încă odată copleşit de emoţii. A doua zi, marţi, după ce a fost la pansat, încă sub impresia pozitivă lăsată de gestul celor doi prieteni de-al fi vizitat, a format numărul de telefon al uneia dintre colegele din secţia unde lucra pe plaiurile moldave, alegîndu-l în mod aleatoriu de pe lista luată la plecarea de acasă, transmiţîndu-i cu vocea inundată în lacrimi:

- Aloo, Diana, am format bine numărul? Sunt doctorul Grigoriţă, vorbesc de pe patul spitalului, sunt ca un nou născut care se smiorcăie întruna, operaţia a reuşit, am valvă mecanică Sorin 23. Vă transmit multă sănătate la toţi, să le spui la toate colegele, am ales numărul tău pentru că era primul pe listă, să nu se supere celelalte. Îmi este dor de voi, abia aştept să mă reîntorc în mijlocul vostru şi să vindecăm împreună semenii, poftim...

- Cum vă simţiţi domnule doctor, binee? Şi pe cînd e preconizată externarea?

-Daa, bine, mulţumesc Celui de Sus, am început să mă deplasez prin spital cînd m-au luat la recontroale şi nu mai obosesc. Posibil să fiu externat la sfîrşitul săptămînii, iar în zilele celei următoare să vin să vă vizitez, dragele mele colege, îmi este dor de voi, chiar dacă sunteţi foarte gălăgioase.

-Eei, vi se pare dumneavoastră, poate pentru că sunteţi singurul bărbat din mijlocul nostru şi nu participaţi la discuţiile noastre. Auziţi, comparaţi-ne cu gîştele ce-au salvat Capitoliul la romani, şi atunci ne veţi înţelege şi ierta, nu spun bine?

-Da, da, ai dreptate Diana. Încă o dată, vă îmbrăţişez de la distanţă şi abia aştept să ne revedem, pe cuvîntul meu, te rog să mă crezi, mică răutate...

- Şi noi vă dorim acelaşi lucru, în clipele acestea le-am făcut semn că vorbesc cu dumneavoastră şi prin gesturile făcute din mîini sunt de acord cu ceea ce v-am transmis, aveţi grijă, nu forţaţi nota cu mişcările, ţineţi cont că sunteţi operaţi pe inimă, nu la degetul unui picior. Binee, pa, pa, să vă întoarceţi cît mai curînd... Convorbirea s-a încheiat, dezvăluirea sentimentelor dintre colegi punîndu-i la încercare excitabilitatea inimii lui Alexandru, ţăcăniturile valvei înmulţindu-se în frecvenţă dar şi în puterea de-a transmite zgomotele în urechi, senzaţie ce-l tortura tot mai evident după operaţie. Pacientul a rămas secunde lungi cu ochii privind în gol, distrăgîndu-i atenţia, prin faţă derulîndu-se la iuţeală fel de fel de imagini cu salariaţii de la locul său de muncă, încît, cel care bătea în uşă a trebuit să repete gestul şi chiar să o deschidă şi să intre în micul spaţiu de cazare, pronunţînd:

- Aloo, e cineva acasă? Domnu' doctoru', pot rămîne să vorbesc?

-Aooleu, Costel, tu erai? Scuză-mă, abia am terminat convorbirea cu colegele de la spital şi încă mă gîndeam acolo, îmi imaginam cum voi arăta cînd voi reveni în mijlocul lor, pur şi simplu visam cu ochii deschişi, amice. Ia loc pe scaun, Dodo unde este?

-Păi, domnule medic, vine într-un minut şi el, am aflat vestea cea mare...

- Spune omule, de ce te-ai oprit, m-ai făcut curios?!

- Ne-a anunţat, mîine, miercuri ne face externarea. Am vrut să fie şi Dodo, de aia am făcut pauza. Ne pare rău că ne despărţim, dar, pe altă parte, aşa-i viaţa, fiecare să-şi vadă de drumul lui înainte. Ne-am gîndit să vă spunem din timp, adică mai de dimineaţă, în restul zilei să mai povestim, să ne luăm adresele, poate ne vizităm vreodată şi odată. Dacă mai veniţi la Bistriţa cu ocazia Concursurilor Liviu Rebreanu, vreau să mă vizitaţi, ar fi mare onoare pentru mine, aa, uitaţi că intră şi Dodo, haide, domnle, de ce-ai întîrziat:

- Am discutat la telefon cu doamna mea, dădeam detalii cum şi ce tre' să facă pentru mîine cînd v-a veni cu fiu-meu cu maşina să mă ia acasă, iară, ştii, tu, cum sunt femeile, tre' să repete de două, trei ori acelaşi lucru. Noo, domnu' doctor, o sosit şi clipa despărţirii, de mîine cine ştie cînd ne-om mai vedea, dragă domnle?! Am scris adresa pe hîrtie, e şi numărul de telefon, cînd treceţi vreodată prin Braşov, vă rog să-mi deschideţi poarta, stau la intrarea dinspre Ghimbav, aproape de şoseaua naţională, noo, ce spuneţi', promiteţi măcar?

-Da, măi prieteni, vă promit la amîndoi. Mai întîi şi întîi doresc să scriu cartea şi să vă o trimit prin poştă, deplasările mele prin ţară vor fi tot mai puţine, şi din cauza mea, dar şi din a soţiei, numai Dumnnezeu ştie cum se va simte şi dacă va rezista deplasării cu maşina. V-am spus, s-a născut în Ardeal, are o mulţime de rude, la Oradea, la Cluj şi la Cîmpia Turzii, la Mediaş şi Ocna Mureş, la Sibiu şi la Deva, chiar şi la Rîmnicu Vîlcea şi Războieni, pe dealurile unde a luptat Mihai Viteazu, băieţi. Aşa că, voinţă am, dar fizic trebuie să se mai scurgă ceva vreme pînă vom fi capabili de plimbat cu maşina mică. Oho, să ne vindecăm cu toţii, aici o includ şi pe soţia mea scumpă, că dacă vrea Domnul de Sus, orişice este posibil, dragii mei prieteni de suferinţă, nu am dreptate?

-Daa, siguurrr, Domnul Dumnezău are grijă de noi, oiţele Lui pe pămînt... Au continuat să discute despre multe altele, din cînd în cînd, discret, cîte unul dintre ei îşi ştergea ochii cu mîneca de la pijama, după alte momente, un altul îi imita gestul, şi tot aşa au repetat de vreo trei, patru ori fără să se mire şi să întrebe careva de ce-o fac. S-au dus împreună la masă, după care au reluat discuţiile tot în chiliuţa 23 pînă în jurul orei două şi jumătate cînd pe uşă a intrat cumnatul Ioan, spunîndu-le în glumă:

- Măi, măi, măi, parcă sunteţi ca ţaţele care au ieşit de la puşcărie după zece ani şi în poarta închisorii tot mai aveau cîte ceva de spus, hă, hă, hăă...

- Noo, dumnu' Ioane cam aveţi dreptate, ne pare rău că ne despărţim, de mîine noi plecăm, ne-o anunţat de azi externarea. Eei, merem să ne întindem un ceas, apoi îl invităm de cumnatu' să vină să stăm la taclale la 22, binnee?

-Da, băieţi, după ce v-a pleca frate-miu, mă opresc la voi, mulţumesc pentru companie... După-amiaza a trecut mai repede ca niciodată, la fel şi seara după ce au mers împreună la cină. Miercuri dimineaţă s-au revăzut la micul dejun pentru ultima oară, în jurul orei douăsprezece cei doi primind biletele de ieşire l-au părăsit, fiecare dintre ei încercînd să-şi potolească lacrimile sălcii de la despărţire. În curtea spitalului amîndoi erau aşteptaţi în maşini de membrii din familie, clipe cînd atît Dodo cît şi Costel priveau spre balconul unde Alexandru făcea semne cu degetele răsfirate, umede şi fierbinţi, ale mînilor ce-i tremurau în bătaia aerului încălzit de

razele soarelui. Fără să fie auzit de nimeni, a pronunţat către cei doi cînd s-au urcat în maşini şi au închis portierele:

- Nu-i nimic, colegi de suferinţă, peste cîteva zile voi simţi şi eu acelaşi lucru, bucuria de-a pleca spre casă lîngă ai mei... Amiaza şi seara de miercuri s-au scurs într-o linişte apăsătoare, chiar tare apăsătoare pentru pacientul din rezerva 23, motiv să solicite asistentei două tablete de somnifere cînd la ora zece a trecut pe la el, care a speculat momentul să întrebe:

- Dar, aici, la 22, au adus pe careva?

-Sigur, domnule, tocmai de aia au fost externaţi mai repede cei doi, acum sunt alţii aduşi, dar sunt încă sedaţi, nu au voie să se dea jos din pat. Chiar v-aş ruga, dacă auziţi ceva mişcare, anunţaţi-mă, pentru dumneavostră acum e mai uşor, sunteţi în perioada antrenamentului, peste cîteva zile doar vă luaţi zborul, nu?

-Mulţumesc mult pentru informaţie şi pentru încurajare, aşa o să fac dacă aud ceva în rezerva vecină... Nu s-a întîmplat nimic pe timpul nopţii, nici joi nu a reuşit să cunoască vecinii, următoarea, ziua de vineri fiind cea mai încărcată în emoţii, devenea ultima cînd mai locuia ca pacient între cei patru pereţi ai chiliei îndrăgite. Degeaba a stat cumnatul Ioan mai multe ore cu el, ajutîndu-l să împacheteze puţinul bagaj, nu-şi putea controla starea, organismul nu-l asculta, inima ţăcănea periculos de accelerat, încît a hotărît să ia în plus o tabletă cu blocante ale bătăilor ce-i tortura urechile şi creierul. Observîndu-i agitaţia fratele lui Elvira l-a întrebat:

- Băi, Alex, ce se întîmplă cu tine? Pot să plec acasă să pregătesc maşina, dacă mîine cînd te externează îţi trece prin minte să pornim spre Moldova?

-Du-te Ioane, du-te şi pregăteşte-te de drum, s-ar putea să pornim direct spre casă, omule...

- Noo, atunci să iau acum o parte din bagaje, să nu mai avem grijă dimineaţă, ce spui?

-Nu, nu, le luăm cînd plecăm, dacă îmi trebuie ceva la noapte, să te sun să mi le aduci?

-Doar nu eşti întreg la minte, cum să mă întorc la noapte aici?

-Gata cumnate, pleacă, le luăm mîine pe toate! S-au îmbrăţişat la plecare de parcă atunci s-ar fi despărţit pentru totdeauna, erau clipe foarte tensionate trăite de pacient, nicidecum nu reuşea să se liniştească. La ultima masa de seară s-a dus singur, dar nu a servit nimic, şi-a luat ceaiul în cană şi feliuţa de caşcaval cu alte două de pîine pentru a le servi mai tîrziu în rezervă, gîndurile fiindu-i împrăştiate departe, ba la Elvira lui dragă, ba la prietenii care îl părăsiseră cu două zile înainte. Nu a schimbat cu nimeni nici o vorbă, s-a dus în chiliuţă şi s-a aşezat în genunchi în faţa icoanei cu Iisus Hristos şi s-a rugat cu multă umilinţă să-i ajute să ajungă cît mai repede lîngă cei dragi de acasă, fiind convins că numai cu ajutorul Lui a reuşit ce şi-a propus în viaţă. Ca şi în seara dinainte, cînd a apărut aceeaşi asistentă, a îndrăznit să o roage:

- Te rog mult, adu-mi la fel ca şi ieri, tot două pastile de somnifere, vreau să dorm măcar cîteva ore, sunt foarte agitat. Ştii, în afara emoţiilor că plec, de două zile mă doare foarte tare între omoplaţi, nu am vrut să-i spun domnului profesor la vizită, dar este insuportabil, crede-mă!

- Oo, domnle medic, abia e începutul, să vedeţi ce vă aşteaptă de acum încolo, două, trei luni va dura, dar nu-i periculos, decît că trebuie să înduraţi şi toate rămîn în urmă, de domeniul trecutului. Toţi operaţii se plîng de asta, dar ştiţi ce-i mai rău, n-aveţi voi să consumaţi antiinflamatorii din cauza anticoagulantelor, Sintromul, şi riscaţi hemoragia digestivă. Îmi pare rău că v-am zis, doar sunteţi medic şi ştiţi mai bine decît mine, îmi cer iertare, n-am vrut să fiu rea, doar sinceră, atît. Multe tablete de Algocalmin veţi înghiţi, sau din treapta superioară, Tramadolul, numai că ultimul e greu tolerat, dă halucinaţii şi alte senzaţii greu de tolerat. Gata, m-am lungit la vorbă, vă cer scuze, tre' să merg să vă aduc somniferele... A ieşit cu zîmbetul pe buze, nu la fel cum intrase, ştia că înţepase mai rău decît o viespe. Deşi a înghiţit tableta de Diazepam şi alta de Ketotifen, apoi a băut fiola de Algocalmin, refuzînd să-i fie injectată, Alexandru nu a reuşit decît tîrziu să adoarmă, după miezul nopţii spre dimineaţă auzind zgomote şi vorbe în micul hol dintre rezerve, ciulind urechile şi depistînd glasurile vecinilor de la 22 care se întrebau unul pe altul:

- Tuu, omule, mă sprijini, eşti sigur că putem deschide uşa şi intra la baie?

-Daa, domnle, sunt sigur, amîndoi vom reuşi, ce-avem de mers, doi metri? Iniţial, fără să aprindă veioza, Alexandru a prins sforile şi s-a ridicat în şezut, dar auzind uşa de la baie închinzîndu-se nu s-a coborît din pat să-i ajute, convins că vecinii au reuşit să-şi ducă planul la sfîrşit. După vreo jumătate de oră a adormit, doborît de efectul pastilelor şi a epuizării organice. La cinci şi jumătate deja a deschis ochii, a agăţat iarăşi sforile şi s-a dat cu greu la marginea patului, după care a început ritualul în faţa icoanei. Apoi a aşezat lenjeria pe pat şi a început tacticos să-şi strîngă lucrurile de prin sertare şi de pe rafturile din mica debara, punguţă cu punguţă, adunate în cele din urmă în două genţi de voiaj. Aştepta cu nerăbdare clipa cînd asistenta trebuia să-i înmîneze termometrul pentru ultima oară, numai el ştia prin ce momente trecea. Era sîmbăta dimineaţă, cînd la vizită au apărut ambii lui salvatori, ascultîndu-i şi văzîndu-i pentru ultima oară:

- Eei, doctore Grigoriţă, a sosit ceasul să ne despărţim, eşti mulţumit, colega?

-Da, domnule profesor, sunt foarte mulţumit! Ce să-i transmit profesorului Datcu?

-Să nu-mi mai trimită pacienţi, am îmbătrînit şi eu, mă simt epuizat, parcă ţiam mai zis cîndva! Una e să operezi un străin, şi altceva e să umbli pe inima unui coleg, cred că înţelegi ceea ce vreau să zic, te consumi fizic şi psihic de o mie de ori mai mult! Nu se compară munca unui diagnostician cu aia a unui operator, dragul meu coleg, pricepi?

-Aveţi dreptate, doresc să nu se supere, amîndoi sunteţi foarte apreciaţi de mine. Însă, personal, aş putea trimite pe unii dintre pacienţii mei?

-Uite, ce, dacă va fi să o faci, ţi-l recomand pe doctorul Aszalos Andor, în ultimii ani mi-a fost mîna dreaptă! Peste o jumătate de oră vei primi biletul de externare, să ne ajute Domnul să ne revedem sănătoşi... Vizita s-a terminat, profesorul s-a apropiat de pat şi i-a strîns mîna pacientului recent operat, după care a ieşit repede din rezervă fără să observe ochii inundaţi de lacrimi ai lui Alexandru. Bucuria s-a trezit în sufletul său, cînd, după jumătate de oră, colegul Andor Aszalos a revenit şi i-a înmînat biletul de externare, spunîndu-i:

- Mi-a părut bine de cunoştinţă, doctore, te admir că poţi şi să scrii cărţi. Leam frunzărit pe cele primite şi am fost surprins cît de profunde sunt rîndurile, promit să le citesc şi atunci cînd vei reveni la control peste o lună să-ţi dau un răspuns mai întemeiat. Te salut cu drag, dar, aşa-i viaţa, eu tre' să-ţi scot ultimele fire de la operaţie, peste cîteva minute finalizăm întregul act, colega! Firele i-au fost scoase, biletul de ieşire deja băgat în geantă, dar Alexandru, cu ochii înecaţi în lacrimi şi-a cerut scuze colegului, îndrăznind să-i spună:

- Domnule doctor Andor, înainte de a pleca, vreau să mă retrag două minute în rezerva 23, să mă rog a nu ştiu cîta oara în faţa icoanei cu Iisus Hristos, sunt ferm convins că numai cu ajutorul Lui noi am învins! Nu vă supăraţi, nu?

-Foarte bine, doctore Grigoriţă, înaintea fiecărei operaţii întreaga echipă se roagă Bunului Dumnezeu să ne ajute pentru reuşită! Bravo, dacă n-am crede în El, n-am reuşi să salvăm vieţile semenilor! Mă bucur că te-am cunoscut, cu bine... Alexandru a ieşit din sala de pansamente şi a plecat spre preţuita cămăruţă, a intrat de şi-a împlinit dorinţa, apoi a luat genţile şi cu ochii înlăcrimaţi a ieşit pe hol unde era aşteptat de cumnatul Ioan şi au coborît scările, renunţînd la lift. Nu a vrut să privească înapoi, suferise prea mult, era fericit şi nerăbdător să ajungă cît mai repede acasă. Oferise prin doamna Marcela Toader un tort şi un buchet de flori colectivului de la Reanimare, la fel şi celui unde fusese zile la rînd îngrijit şi pansat, însă ceva din suflet îl durea foarte tare, ruperea legăturilor invizibile dintre el şi minunatele cadre medicale. Tîrziu a auzit vorbele ironice aruncate de Ioan:

- Ce faci, cumnate, îţi pişă ochii?! Gata, frate, s-a terminat cu bine, putem porni liniştiţi spre casă! Hai, fii bărbat, băiete, viaţa merge înainte, cîte nu mai sunt de înfrînt, hei, hei, de acum începe frecuşul... S-a făcut că nu-l aude, ştia că are dreptate, tocmai de aceea după ce a ieşit din clădire s-a întors cu faţa spre zidurile ei şi şi-a făcut pentru ultima oară semnul crucii, şoptind doar pentru el:

- Mulţumesc Bunule Dumnezeu că am ajuns să trăiesc şi clipa asta, a părăsirii Institutului de Inimă unde am fost operat şi vindecat, mă las pe mîinile Tale pentru totdeauna... A înghiţit cu greu nodul de lacrimi, a aruncat privirea de jos în sus şi de la stînga la dreapta imensului lăcaş de vindecare a oamenilor, apoi l-a prins de braţ pe cumnat spunîndu-i:

- Ioane, te rog lasă-mă să mă sprijin de tine pînă ajungem la maşină, mă simt foarte ameţit, chiar neputincios să ajung la ea, nu din cauza lipsei de energie, ci din a valului de emoţii pentru că încă nu-mi vine să cred că pornesc spre casă, acolo unde abia aştept să o strîng în braţe pe scumpa mea Elvira. Unde ai spus că ai lăsat maşina?

-Nu-i departe, frate-miu, la vreo cinci sute de metri e parcarea construită de Primărie, o să rămîi surprins, e fantastic, o clădire imensă cu patru etaje, la nivelul fiecăruia staţionînd cîte douăzeci, treizeci de maşini, n-ai văzut aşa ceva de cînd eşti, băiete! A mea e parcată la etajul trei, dar nu-i mare scofală, urcăm cu liftul, nu vreau să mă aştepţi jos, tre' să mergi şi să simţi senzaţia deosebită cînd cobori în maşină prin interiorul clădirii, nu eşti curios?

- Ba da, Ioane, poate uit de unde am plecat, mi s-or mai împrăştia gîndurile ce m-au copleşit, nu am crezut că voi trăi asemenea sentimente dureroase, crede-mă! În zece minute au ajuns şi au intrat în clădire, s-au urcat cu liftul şi în cele din urmă s-au oprit lîngă maşină, cumnatul atenţionîndu-l:

- Te rog să stai liniştit lîngă portieră, aranjez singur bagajele pe bancheta din spate, într-un minut vom coborî şi ne vom opri în faţa barierei de control, acolo voi introduce cardul pentru a-mi opri taxa pentru staţionare. Poftim, am deschis, urcăte, în timpul ăsta eu aşez genţile în spate.. A rămas uimit de cele văzute, chiar uitase că abia ieşise din spital, pînă şi durerea sîcîitoare dintre omoplaţi îi dispăruse în clipele de uluială, în momentul cînd au părăsit clădirea şi-a făcut cruce, exclamînd:

- Doamne, ce înseamnă tehnologia umană, doar în filme am văzut chestia asta, este uluitor Ioane! Am rămas mult în urmă, cel puţin eu care nici nu ştiu să vorbesc la celular, cum de-am rămas în stadiul infantil?! După un sfert de oră au ajuns în faţa blocului din cartierul Mănăştur, şoferul parcîndu-şi maşina pe locul destinat. Înainte de a coborî din ea, Ioan l-a încercat:

- Eei, omule, recunoşti locul, ştii unde te afli?

-Cum să nu, suntem la tine acasă, ce, mă crezi chiar aşa de plecat cu sorcova?

-Am vrut să te testez, să ştiu ce marfă duc lui soră-mea! Bine, dă-te jos cu atenţie, de restul am eu grijă, să nu cumva să ridici vreo geantă, te rog, Alexandre! S-a conformat dispoziţiilor primite, dar şi-a reproşat cu glas tare:

- Băi, tată, băi, nu ne-am oprit la un magazin să cumpăr nişte dulciuri pentru fete şi o sticlă cu vin pentru noi, hai, te rog înapoi, ne-am luat cu vorba şi mi-a scăpat chestia asta...

- Stai, stai, dacă vrei neapărat, lăsăm bagajele în maşină şi, uite, la cincizeci de metri, de aici se află un magazin unde găsim de toate, nu-i mai bine aşa? Dar, stai un pic, ce-ai zis de vin, eşti nebun, cum adică să bem?

-Da, Ioane, ştiu ce spun, abia aştept să trag o duşcă, de ce miri, măi?

-Acum îmi fac eu cruce, n-ai nici o oră de cînd ai părăsit spitalul, iar ţie îţi arde de-un pahar cu vin, băi, bărbate, cumnatu' meu e medic de oameni sau de...

- Gata, gata, nu sunt veterinar, dar dacă nu vrei să mergi, mă duc singur!

- Bine, domnle, merg, dar nu te las să iei vin, am eu în pivniţă pe cel adus de la tine, de la cuscru-tău de la Panciu, e nemaipomenit, a rămas şampanie, tată, ce zici? Şi încă un lucru, să nu te întreci, pe la prînz sosesc la noi Ligi şi cu Teo de la Oradea, merg diseară la un botez. Să ai grijă, ei ştiu că azi eşti externat, să nu te îndemne Teo să bei peste măsură, Doamne, să nu-ţi faci rău, Alex, să se întîmple vreo poznă cu tine, pricepi?! Ai grijă, ăla vine cu pălincă, aduce vreo două popice din plastic a doi litri, vrea să ţi-o dea ţie, aşa mi-a zis, să nu întreci măsura, că ştii bine, ori de cîte ori te-ai întîlnit cu el, v-aţi pilit groaznic!

- De acord cumnate, stai liniştit, nu sunt chiar aşa de tîmpit, o să dau noroc cu el, o să-şi dea seama că nu-mi arde de beţie, oricum, un pahar de tărie şi altul cu vin voi servi cu voi, în sănătatea mea şi a voastră!

- Bine, hai să merem, ai mei ne aşteaptă, vor să mîncăm la prînz împreună, după cum obişnuieşti tu şi cu Elvira, altfel, noi stăm la masă pe la cinci, cînd ajunge acasă Reluţa, doar ştii, nu-i aşa?

- Oho, surpriză pentru mine, sunt onorat, cumnate, atunci să ne grăbim. Dar fii atent, mîine pornim spre Moldova, crede-mă, nu mai am răbdare. Dacă nu veneau la voi Ligi şi cu Teo, insistam să pornim chiar după-amiază!

- Dar, omule mîine e duminică?!

- Ioane, altfel diseară plec singur la gară, mă poţi înţelege?

-Gata, te înţeleg, hai la magazinul din colţ, să cîştigăm timp. După ce mîncăm tre' să merg la un magazin cu specialităţi din carne de porc, m-a rugat soră-mea să cumpăr cîteva bunătăţuri, ţin foarte mult să-i împlinesc dorinţa. Au mers la magazin şi Alexandru a cumpărat ce dorea pentru nepoţii săi şi pentru cumnata Reluţa, au urcat în apartament şi s-au îmbrăţişat cum numai neamurile apropiate ştiu să o facă, au servit masa împreună la ora fixată şi, tocmai cînd terminau felul doi pe uşă au intrat verişorii de la Oradea. Bucuria a fost mare şi udată cu un păhărel de palincăm apoi gazda a scos din pivniţă o sticlă cu vin şampanizat de la Vrancea, motiv pentru moldovean să se laude în mijlocul neamurilor din Ardeal:

- Băi, Teo, băi, bună e palinca de la Alparia, dar parcă la fel de bun este şi vinul lui cuscru din Fitioneştii de Vrancea, am sau nu dreptate?

-Bravo, măi, vere, dar sunt de acord cu tine dacă bem o litră din palinca mea şi o măsură din vinul tău, pe onoarea mea, nici nu mai merg la botez, o trimit pe nevastă, ducă-se singură, doar banii merg şi dacă sunt daţi numai de unul dintre noi, noo, nu zic bine?

-S-o crezi, tu, bărbate, ce, sunt vădană că tu vrei să bei ca un porc? Alex, te rog, nu-l întărta, doar nu sunt nebună să vă las să vă faceţi de cap, tu eşti abia operat pe inimă, iar el abia îşi tîrîie piciorul, ştie doar că tre' să meargă în toamnă la operaţie! Hai, nu vă prostiţi, să ne bucurăm că ne-am întîlnit, ce-ar zice varămea dacă v-aş lăsa să vă distrugeţi, nu m-ar scuipa în ochi?! Gata, Teo, dă sticla încoace, hai, Alex, dă-o şi pe a ta, vă ajunge cîte un pahar! Teo, să ne schimbăm şi să pornim la biserică, la două şi jumătate începe botezul, gata, am spus şi am încheiat discuţia. Nu te supăra, Alex, doar vă vreau binele la amîndoi, ce, aţi ajuns de rîsul lumi?! A luat de pe masă sticlele cu palincă şi cu vin şi i le-a dat Reluţei, spunînd:

- Cumnată, bagă-le în debara, doar nu s-au întîlnit să se îmbete, le ajunge! Tu, Ioane, mergi la magazinul cu specialităţi şi cumpără-i Elvirei ceea ce-ai zis că te-a rugat, într-o juma' de ceas noi am plecat, mîine cînd sosim aici voi să fiţi plecaţi la drum, e clar, vere?

-Aşa-i, Ligi, ai dreptate! Băieţi, fără supărare, sunt de partea lor, au cîştigat..., s-a ridicat de la masă şi a plecat după cumpărăturile planificate. Toate s-au rostogolit precum bulgărele de zăpadă şi au intrat în normal, pe feţele celor doi bărbaţi amatori de încingerea un foc al beţiei prilejuit de întîlnirea după luni de zile s-a aşternut mirarea dură că pot fi stăpîniţi de decizia unei femei. Teo, orădeanul împuns de coarne, a ripostat:

- Noo, muiere, mă faci de rîs în prezenţa moldoveanului? Cee, măă, sunt mai rău decît o ţoală? Tuu, veree, vreau să beau cu tine, ce spui, mă laşi să fiu numit nemernic de vară-ta?

- Stoop, Teo, dacă tu mă iubeşti şi ţii la Elvira, cred că nevastă-ta are dreptate, să amînăm bucuria întîlnirii pentru ziua cînd o să soseşti la mine în Moldova! Abia am ieşit din spital, dacă nu veneaţi voi astăzi, eu plecam diseară cu trenul, dar, am vrut să dau ochii cu voi, de aceea l-am rugat pe Ioan să plecăm mîine, şi nu azi, dragă verişorule, pricepi?

-Noo, fu-tă-i mă-sa, ce fel de bărbaţi suntem, Alexandre?

-Gata, Teo, Ioan a plecat să cumpere specialităţi ardeleneşti, voi, tu şi cu Ligi schimbaţi-vă hainele, peste jumătate de oră trebuie să fiţi la biserică, începe încreştinarea pruncului la care trebuie să fiţi prezenţi, doar de asta aţi venit de la Oradea, nu pentru a petrece numai noi doi. Nici eu nu am cum să beau ca altă dată, băi, băiete, acum două oare abia m-am externat, eşti turbat, ce naiba, nu pricepi?

-Noo, binnnee, moldovene, sunt de acord cu tine, dar să nu crezi că ai învins! S-a ridicat încruntat de la masă şi fără să se uite la partener, a pornit spre sufragerie, strigînd către nevastă-sa:

- Noo, muierrree, am cedat, unde mi-s hainele de schimb, eşti mulţămită? După-amiaza a decurs pentru fiecare familie aşa cum şi-a planificat, doar pentru Alexandru timpul trecea foarte greu, nicicum cu reuşea să-şi alunge din faţa ochilor imaginea Elvirei care îl aştepta nerăbdătoare. S-a retras în dormitorul nepotului şi pînă cei doi nu au ieşit pe uşa apartamentului, iritat, nu a răspuns la întrebarea lui Teo:

- Băi, moldovene, crezi c-ai scăpat, la noapte te trezesc să ciocnim un pahar cu pălincă, zic, binnnee, sau ba? A ieşit din culcuş spre suprinderea tuturor şi a spus cu calm moldovenesc:

- Teo, să o lăsăm pentru altă dată, altfel, dacă nu-mi promiţi, cînd revii nu mă găseşti aici, pricepi, directore de bancă?

-Ce-are sula cu prefectura, dar dacă m-ai ameniţat, eu te iubesc, vreau să ne vedem mîine dimineaţă, eşti mulţămit, vere?

-Bine, dragă Teo şi dragă Ligi, petrecere frumoasă, pe mîine scumpi verişori... Nu ştiau că vor trece ani sau decade de ani pînă cînd Dumnezeu va hotărî să se mai întîlnească faţă în faţă...

V ÎN GRIJA DOMNULUI

Nici azi nu ar şti cum să redea exact cum s-a scurs timpul pînă au pornit a doua zi la drum. Vag îşi reamintea doar pentru a se linişti în sinea sa. După ce au plecat verii la botez, a sustras sticla cu palincă din debara şi în voie a sorbit încă

două, trei gîturi din tărie, apoi a şters-o în camera unde îi era aranjată lenjeria pe canapea şi s-a culcat, înfrînt de oboseală şi de licoarea obţinută din prune. Abia spre seară, înainte de şapte fără vreun sfert, a fost trezit de cumnatul care se întorsese de mult de la cumpărături:

- Hai, omule, e ora cînd tre’ să mănînci de cină, nu tre’ să-ţi strici tabieturile din cauza noastră. Noi servim masa în jur de nouă, hai, scularea, ai dormit vreo trei ceasuri, ajunge, ce

faci la noapte. Nu te doare capul de la pălincă, mai ales cum nai consumat alcool de atîtea săptămîni?

-Nu Ioane, nu am nimic, doar că mă simt sleit de puteri, după ce mănînc ceva îmi revin, tată, îmi revin şi-mi sare somnul pentru toată noaptea. Niciodată nu am dormit după-amiaza trei ore, şi după ce vin din gardă, rar mă culc un ceas, două, mi-e teamă că nu mai adorm deloc seara, mai bine îmi găsesc treabă prin curte sau mă aşez în faţa calculatorului şi încerc să scriu. Ce-ai făcut, ai găsit ceea ce te-a rugat Elvira?

-De toate, absolut de toate şi ceva în plus, vreau să-i fac o surpriză, băiatule! S-a sculat de pe canapea, s-a dus întîi în baie pentru necesităţi biologice, apoi s-a oprit în bucătărie unde Reluţa îi pregătise de-ale gurii, invitîndu-l:

- Spune-mi, Alex, nu vrei şi o farfurie cu supică de pasăre? Eu am încălzit-o, dacă doreşti...

- Lasă-l tu femeie, doar ştii că nu-i învăţat să consume la cină lichide, ei cu obiceiurile lor, noi cu ale noastre, nu-l cicăli de parcă ai discuta cu mine sau cu copiii, devii obositoare, mai rău îi faci, îi tai pofta de mîncare...

- Nu, Reluţo, nu-mi pune, mă mulţumesc cu cîteva feliuţe din ceea ce a cumpărat bărbatu-tău, sincer, nu-mi este foame, doar acum cîteva ore m-am ridcat de la masă...

- Vezi, femeie, vezi că am dreptate, i-a uite Alex ce-am găsit, îţi lasă gura apă, frate-miu! Măi, măi, nu-ţi dau o gură de tărie înainte de-a servi lebăr, cîrnaţi afumaţi sau o felie de tobă de casă?

-Nuu, Doamne, am băut cît pentru o săptămînă, Ioane, chiar m-am ameţit la prînz, mai ales că am băut şi paharul cu vin...

- Care pahar, Alex, ai băut două, omule, ce, ai uitat?

-Reluţo, ţi-am spus să-l laşi în pace cu cicăleala, gata, ştii tu mai bine că a fost unul sau două, şi ce-i cu asta, a băut din vinul tău, măi, fir-ar să fie, n-o termini?

-Noo, binnee, binnee, nu se supără el dar faci tu mai multă gălăgie, deştept ce eşti, halal bărbat ce am...

- Gata, măi oameni buni, amîndoi aveţi dreptate, dar lăsaţi-mă să consum ce mi-aţi pus în farfurie, hai, chiar nu serveşte nimeni dintre voi? Copii unde sunt, nici ei nu doresc să servească?

-Nu, Alex, noi cinăm pe la nouă, obişnuim să consumăm şi supa ca la prînz, ăsta-i obiceiul nostru, aşa facem de cîte ori suntem împreună. Sunt pe afară, băiatu' spală maşina, iar Diana s-a dus pînă la un magazin să cumpere două cutii cu bomboane pentru nepoţii tăi, doar pleci din casa noastră, ce-o să zică, dacă bărbatu-meu intră cu mîna goală, hai, chiar nu vrei un polonic cu supică, ştii ce bună e, vrei să vezi?

- Nu, nu, Reluţo, doar ţi-am spus, te rog nu insista, nu trebuie să te superi, ştiu că găteşti bine, dar nu pot să mănînc atîtea, deja m-am săturat, crede-mă...

- Cuumm, Dumnezeule, doar atît şi, gata, eşti sătul? Nu-ţi place, cred că de aia nu vrei să mai mănînci, hai te rog mai ia şi din...

- Lasă-l tu, femeie, ridică-te de pe scaun şi meri în baie, fă altceva, cînd o termina se scoală singur de la masă, Doamne, nu poţi pricepe că-l deranjezi cu atîta vorbărie?! Alexandre, eu şi cu băiatu' am pregătit maşina, mîine dimineaţă înainte de şepte o ştergem, e bine? Pe la trei, patru sunt în Bîrlad, o să se bucure Elvi cînd ne-o vedea aşa de repede, nu-i aşa?

-E foarte bine, Ioane, să ne ajute Cel de Sus să călătorim fără oprelişti şi chiar de-o fi cinci tot bine va fi, nu trebuie să ne grăbim, să fie vreme bună şi maşina săţi meargă...

- Oho, e stas, cumnate, mere brici tărăboanţa mea, e maşină puternică asta, ai s-o vezi mîine la drum cum se întinde, ehei, nu se compară cu Dacia ce-am avut-o acu' doi ani, bă, omule, e mai puternică şi decît Cielo al tău, o să te convingi, nu te rîde, că am dreptate. Ne oprim o juma de oră şi la Cîmpia Turzii, să-i salutăm pe unchiu' Petre şi pe tuşa Zali, pe Petru şi pe Coca, verişorii, toţi m-au rugat, vor să te vadă cum arăţi după operaţie, eşti de acord?

-Bine, Ioane, şi eu vreau să-i văd, sunt bătrîni şi nu pot să mai vină nici cu trenul în Moldova, iar de acum, nici noi nu ştim dacă o să mai putem trage vreo fugă cu maşina, sau adunat şi pe capul nostru boli, nu glumă. Atunci nu ar fi bine să plecăm pe la şase?

-Nu, nu, am calculat, acolo nu stăm decît un sfert de ceas şi am şi călcat-o, bună ziua şi la revedere, or să înţeleagă, doar merem la drum lung şi cu tine suferind în maşină, tre' să fiu atent, Alex, planu-i făcut de la A la Z, fii fără grijă, toate mişcările sunt luate în consideraţie, aştept să te convingi... A terminat de mîncat şi apoi au continuat să stea de vorbă toţi trei pînă în jurul orei opt